

LESLIE L.
LAWRENCE

THUMO 2.
A SZRINPÓK VÖLGYÉBEN

II. A pamo

1

Az első, akivel összefutottam, Mahálingam felügyelő volt. Táboron kívül parkoló kocsija mellett állt, és aggódó tekintettel a motorházat nézegette. Már messziről észrevett, és tenyerét a szeme fölé ernyőzve figyelte, amint a közelébe érek. Még a motorház bámulása közben is a zsebében kotorászott az egyik kezével. Nem voltam olyan hülye, hogy ne tudjam, a stukkerét szorongatja benne.

– Maga az? – kérdezte anélkül, hogy kivette volna a zsebéből a kezét. – Álljon csak meg ott, ahol van. Majd én odamegyek magához.

Valóban odajött. Méghozzá kivont fegyverrel. Úgy tartotta felém, mint kétélű törüket a középkori Velence útonállói.

– Mi történt, felügyelő? – hökkentem meg. – Maga fegyvert fog egy békés szerzetesre?

– Forduljon meg, békés szerzetes!

Természetesen megfordultam.

– Nem dumálok sokat. Úgyis tudja, mi a helyzet.

Ez nagyjából annyit jelentett, hogy végig fog tapogatni, megnézi, hogy nincs-e nálam fegyver, ha nincs, akkor oké, ha van, akkor elveszi, ha pedig ellenállnék, a hátamba lő néhány golyót. A jogaimra pedig köp.

– Jól van, tiszta – mondta. – Meg kellett néznem.

– Történt valami az elmúlt másfél napban? – kérdeztem gyanakodva.

Mahálingam a kocsira bökött.

– Nem látja?

Végignéztam a szemrevaló terepjárón, de nem tűnt fel rajta semmi gyanús.

– Mi történt vele?

Mahálingam felemelte az ujját.

– Először is, belefagyott az olaj. Addig el sem mozdulhatok innen, amíg fel nem enged.

– Kellemetlen eset – morogtam. – El akart menni valahova?

– Előbb-utóbb el kell szállítanom a tettest.

– Minek a tettesét?

– Ne nézzon úgy rám, mintha nem tudna semmiről!

– Csak nyugalom, felügyelő – csillapítottam. – Azt nem állítom, hogy nem tudok semmit, hiszen történt itt már három gyilkosság...

– Négy!

– Én csak háromról tudok – mondtam egyre idegesebben.

– Pedig már négy van!

Mintha mellbe vágott volna valaki. Lehet, hogy csak a hirtelenül ránk tört meleg talált el a kalapácsával.

– Ki a... negyedik?

Mahálingam fürkészve nézett rám.

– Tényleg nem tudja? Hol volt maga az elmúlt két éjszakán?

– Meditáltam – mondtam. – Kerestem egy jó kis helyet.

– Alkalomadtán majd megnézem, hogy hol van olyan jó kis hely, ahol kibírta ezt a pokoli hideget. De egyelőre... hm... nem maga az én emberem.

– Nyögje már ki, mi történt!

Mahálingam visszadugta a stukkerét az anorákja zsebébe,

– Az éjszaka... amíg maga ismeretlen helyen meditált, és mégsem fagyott meg... nos, meggyilkolták Wong doktort.

Jó darabig úgy kapkodtam a levegőt, mint a pelikán a sánta halakat.

– Meglepődött? – kérdezte a felügyelő. – Úgy tesz, mintha valóban meglepődött volna.

– Csak nem hiszi, hogy én voltam?

Mahálingam megdörzsölte az arcát, meghúzogatta a bajuszát, megigazgatta a turbánját, aztán rám pislogott.

– Nem... sajnós. Nem maga volt.

– Akkor kicsoda?

Mahálingam szuszogott, mintha azon töprengene, hogy elmondja-e, amit tud, de végül is megvonta a vállát.

– Lanier doktor. És én.

Nem is tudtam, melyiken lepődjek meg jobban.

– Maga? – tört ki belőlem. – Hogy a fenébe...

– Úgy, hogy nem vettem komolyan Lanier-t. Nem hittem igazán a bűnösségében... ezért nem is vettem őrizetbe. Ez pedig súlyos hiba volt.

– Végül is mi történt?

Mahálingam komor pillantásokat vetett a terepjáróra.

– A kocsimban találtam meg. Reggel kijöttem megnézni a terepjárót, mert attól féltem, hogy ebben a rohadt hidegben történhetett vele valami. Hát történt is. Először is, nem találtam ott, ahol hagytam. Nem kérdezi meg, hogy hol volt?

– Hol?

– Itt, ezen a nyomorult helyen. Be volt fagyva minden ablaka.

– Ezt nem csodálom.

– Nem is sejti, milyen idegállapotba kerültem. Kinéztem a sátramból, és nem találtam a kocsimat. Először arra gondoltam, hogy ellopták. Hülye gondolat, mi? Itt, a Himalája tövében ellopni egy autót... Kirohantam a sátorból, és keresni kezdtem... végül megtaláltam. A kocsi nyitva volt, a kulcs az ülésen. Valaki ellopta a kulcsomat az éjjel, kinyitotta, beletette a meggyilkolt doktort, és kifurikázta a táboron kívülre.

– Mi a fenéért?

– Honnan tudjam? Sajnós... összevέrezte a hátsó ülést.

– Hol van a... halott?

– Egy sátorban. Jég között.

Kicsit lazítanom kellett összeszorult torkomon.

– Hogy ölték meg?

– Részletesen kéri, vagy néhány szóval elég?

– Egyelőre az utóbbi is megfelelő.

– A torkát harapták el... és összevissza karmolták.

Gyorsan megtörölgettem a homlokomat. Úgy látszik, kissé megviselt a meleg hullám.

– Van még egy másik rossz hírem is.

– Ne kíméljen, felügyelő.

– Cardoso doktornő eltűnt.

Kénytelen voltam megjátszani az ijedtet. A nagyon ijedtet. Úgy éreztem, hogy sikerült. Szerencsére Mahálingam ekkor már nem figyelt annyira rám.

– Vagy őt is megölték, és még nem találtuk meg a holttestét, vagy elrabolták.

– Nem hagyott búcsúlevelet?

– Miért, a többiek hagytak?

– Miből gondolja, hogy Lanier doktor volt a gyilkos?

– Na, jöjjön, igyunk egy teát.

Őszintén szólva, nem ilyen hírekre számítottam. A langyos fuvallatokkal érkező szélparipák ezúttal nem hoztak örömet az életünkbe.

Bánatot annál többet.

3

Mahálingam hallgatott, és hallgattam én is. Egészen addig, amíg az első sátrakig nem értünk.

– Miért? – fordultam akkor hozzá. – Mondja meg, miért?

Mahálingam meghökkent.

– Mit miért?

– Miért ölte volna meg Lanier Wong doktort?

Mahálingam felügyelő a vállamra vert.

– Figyeljen ide, Mr. Rinpócse. Ha annyi tapasztalata lenne a bűnözés terén, mint nekem, nem kérdezne ilyen, már megbocsásson... de csacsкасágot. Sosem hallott még arról, hogy a gyilkosok néha bekattannak?

– Dehogyanem.

– Akkor miért hitetlenkedik? Valakinek oka van meggyilkolni valakit, és ezt meg is teszi. Aztán kinyír még valakit, aki szerint ugyancsak megérdemli a büntetést. Itt aztán a gyilkosok többsége meg is áll. Csakhogy nem minden gyilkos ilyen. Van olyan, aki egy-két gyilkosság után ráérez az öles ízére, és további megbüntetendőket keres. Vélt segítőket, további ellenségeket, feltételezett szemtanúkat, és így tovább. Így lesz a gyilkosságból sorozatgyilkosság. Tud követni?

– Eszerint Lanier is bekattant?

– Be bizony. Megölte a feleségét és a csábítót; megölt még egy doktort, aztán még egyet. És ha nem helyeztem volna őrizet alá, még többet is megölné. Engem, önt és a kövéreket. Mindenkit. Mint a bélyeggyűjtő. A bezsongott bélyeggyűjtő. Maga sosem gyűjtött bélyeget?

– Gyerekkoromban igen – bólintottam.

– Én még később is. Egyszer elkaptam egy bélyeggyűjtőt, aki... de ez most nem fontos. Azt mesélte, hogy a bélyeggyűjtők néha bekattannak. Meglátnak egy szép bélyeget, megszerzik, de ezzel még nem elégtelnek ki, mert a megszerzett bélyeg gyakran egy sorozat darabja. Akkor már a sorozat többi tagjára is fáj a foguk. Érti, mire akarok kilyukadni?

Persze hogy értettem.

Csak éppen nem hittem, hogy így történt volna.

4

Mahálingam sátráról nehezen lehetett volna elmondani, hogy megtalálható benne a luxus minden kelléke. Láda volt a széke, láda az asztala, még az ágya is két összetolt láda volt. Meglepett képet vághattam, mert rossz szokásához híven ismét a vállamra ütött.

– Csak ne sajnáljon, rinpócse. Három évet húztam le Kasmírban a hadseregénél. Ott sem volt könnyű, bár ott azért lehetett tudni, ki az ellenség.

Előhúzta egy láda mögül a teástermoszt, és töltött belőle két csészébe.

– Remélem, nem cukorral issza?

A tea kellemesen meleg volt és zamatos.

– Asszámi – magyarázta a felügyelő. – Ott lestem el a készítése módját. Ahhoz képest, hogy mennyire utálnak bennünket, indiaiakat, egész jó a teájuk. – Megcsóválta a fejét, és letette a teáscsészéjét az asztalt helyettesítő ládára. – Úgy látszik, meglódultak az események – mondta.

Én is letettem az én csészémet.

– Meglódultak?

– Tegnap éjszaka idejött egy fickó, és azt mondta, hogy ő az, akire vártak.

– Milyen fickó?

– A gyógyító ember. *Pamo*. Tudja maga, mi az a *pamo*?

– Doktor. Fizikai és spirituális értelemben egyaránt.

– Valóban? Mi az a fizikai értelem?

– Hogy orvos. Kezeli a betegek testét.

– És a spirituális értelem?

– A lelküket is kezeli.

– Értem. Nos, felbukkant a fickó, és azonnal átment a kövérek szekciójába. Lanier kísérté át, mert akkor még nem volt letartóztatva. Furcsa figura.

– Lanier?

– Ő is az, de én most a másakra, a pamóra céloztam. Valahogy... nem emberi a kinézete.

– Az bizony lehetséges – bólintottam. – Ha a klasszikus értelmet vesszük... Mahálingam komoran nézett rám.

– Minek a klasszikus értelmét? Ne kelljen már minden szót úgy húzni ki magából!

– A *pamo* a hiedelem szerint egyszer már meghalt. Lekerült az alvilág bírāja elé, aki megbízta, hogy térjen vissza a földre az emberek közé, és gyógyítsa testi-lelki bajaikat. Csakhogy az az idő, amit az alvilág kapujában töltött... hm... kissé megviselte. Látszik rajta a halál. Állítólag minden pamón látszik.

– Hát ez sem kivétel ez alól, az holtbiztos.

– Mi a neve, nem tudja?

– *Pamo*.

– Én a nevét kérdeztem.

– Én is megkérdeztem tőle. Azt mondta, hogy a neve is *Pamo*.

– Eszerint, nem akarja elárulni, vagy tényleg nincs is neki. Lehet, hogy az alvilág bírāja megtiltotta, hogy a régi nevét használja. Ezért csak *Pamo*.

– Mr. Rinpócse, elhiszi maga ezt a zagyvaságot?

– Mondja, felügyelő, hisz ön a lélek-vándorlásban?

– Hogyne hinnék! – csattant fel Mahálingam. – Hiszen hindu vagyok.

– Akkor abban miért nem hisz, hogy a pamónak ez az újjászületés jutott?

Mahálingam megsimogatta a bajuszát.

– Hát persze... miért is ne hinnék benne? Csak éppen gyanús nekem a fickó. Olyan a kinézete, mint a bombayi szervkereskedőké. Tudja, akik halottakkal üzletelnek. Bár... a fene sem tudja. Lehet, hogy inkább az ő szerveit adták el?

Mivel a felügyelő nem tartóztatott, hagytam, hadd töprengjen tovább a sátrában.

Volt elintéznivalóm bőven.

Azt hittem, nehezebben jutok majd be Lanierhez; esetleg lyukat kell vágnom a sátra oldalán, de még csak be sem volt csukva az ajtaja. Lanier az ágyán sütkérezett a beszűrődő napfényben. Amikor megcsikordult a küszöb előtti maradék hó a talpam alatt, kinyitotta a szemét, és álmos tekintettel hunyorgott rám.

– Maga az? Felkelnék, hogy üdvözljem, de Mahálingam idebilincselte az ágyhoz.

Ekkor vettem csak észre, hogy valóban bilincs csillog a csuklóján, és úgy kuporog az ágyon, mint a mutatványos majma gazdája karján.

– Hallom, mi történt az éjszaka, Mr. Lanier – mondtam, és ki akartam fejezni őszinte sajnálatomat, de Lanier leintett.

– Akár el se kezdje a sajnálkozást. Mahálingam meg van győződve róla, hogy én gyilkol-

tam meg Sammy Howardot, a feleségemet, Teague doktort, Kenneth-t, azaz Wong doktort, és feltehetően Cardoso doktornőt is.

– Miért ölte volna meg őket?

– Ó, hát okom lett volna rá, nem is vitás. Sammy Howard pumpolt, ráadásul elszerette a feleségemet; Teague és Wong pedig Sammy Howard felfedezettjei voltak, és talán Cardoso doktornő is.

– Ez érdekes! – húztam fel a szemöldökömet.

– Nem tudta? Sammy válogatta ki őket, mint ahogy az egész expedíciót ő szedte össze. Így aztán kézenfekvő a gyanú: a csábító után a haverjait is kinyírtam.

– Hm. És nincs így?

– Nincs – mondta. – Lehet, hogy jelen helyzetemben nevetségesnek tűnhet a védekezés, de nem én tettem.

– Akkor ki? A szrinpók?

– Csak végső esetben vagyok hajlandó elhinni, hogy a szrinpók ritkítanak bennünket.

– Akkor ki?

Lanier megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs róla, rinpócse.

6

Hallstadt doktor a sátrában tartózkodott, amikor beszóltam hozzá a ponyván át.

– Ki az? – kérdezte fáradt, de valahogy mégis elégedett hangon.

– Lawrence – mondtam.

– Jöjjön be. Úgyis beszélni akartam magával.

A doktor a sátra közepén ült egy üres székkal szemben, mintha éppen a rajta ülővel történő beszélgetés közben zavartam volna meg. Csakhogy a széken nem ült senki. Még körbe is pislogtam, hátha félrevonult az illető, de nem volt rajta kívül ember a sátorban.

– Mit óhajt, Mr. Lawrence? – kérdezte rám pislantva.

Ekkor volt csak érkezésem közelebből is szemügyre venni a doktort. Természetesen találkoztunk már, sőt váltottunk is néhány szót, csak éppen akkor nem a kinézetére koncentráltam.

Hallstadt doktor középtermetű férfi volt; vékony, sovány arcú, bajszos, s annak ellenére, hogy negyvenes éveinek elején járhatott, úgy rászáradt a bőr a fejére, mintha a nyolcvanadikat taposta volna. Hosszú, inkább hegedűművészére emlékeztető ujjai nadrágja szárán ugrándoztak.

– Hallottam, mi történt az éjszaka – kezdtem a beszélgetést.

Hallstadt bólintott.

– Azt is hallottam, hogy végre megérkezett a pamo.

– Igen. Sammy Howard embere, a gyógyító. Már meg is kezdte a munkáját.

– Mi lesz most a kórházzal, doktor?

Hallstadt doktor felnézett rám. Immár tapintható volt az ellenszenv, amelyet irányomban érzett.

– Biztos, hogy el kell ezt mondanom önnek?

– Egyáltalán nem.

Hallstadt doktor kinyújtotta a lábát, mintha el akarna rúgni magától, de csak felállt.

– Említettem, hogy én is beszélni szerettem volna önnel. Éppen kapóra jött, hogy meglátogattam. Nos, akkor el is mondom, mi a helyzet, Mr. Lawrence. Amint már értesült róla, az éjszaka megölték Wong doktort, és valamivel korábban elrabolták Liana Cordosót. Nem tudom, ki tette: bizonyára az, aki a többiekkel is végzett. Azt sem tudom, miért, de ennek a kiderítése nem az én dolgom. Majd a rendőrség megtalálja a gyilkost vagy a gyilkosokat. Nem tartozik ugyan önre, de mivel bizonyos félreértések tisztázása is a feladatom, közlöm önnel, hogy La-

nier doktor akadályoztatása miatt én veszem át az expedíció, vagyis a kórház irányítását...

– Lanier doktor még itt van – vágtam közbe.

– Már nem sokáig, Mr. Lawrence. Ha kiderülne az ártatlansága, természetesen azon nyomban visszakapja a pozícióját. Addig azonban én vagyok itt a vezető. Akkor hát öntsünk tiszta vizet a pohárba, Mr. Lawrence: önnek itt mostantól kezdve semmi helye! Eddig sem voltam tisztában vele, mi az ördögöt akar itt, de eddig Lanier viselte a kórházért a felelősséget, most viszont már én. Ezért hát felszólítom önt, méghozzá igen határozottan, hogy menjen a fenébe, és ne merje többé megközelíteni a táborunkat. Andersonnak és Parknak kiadtam a parancsot, hogy tartsák távol önt tőlünk. Megértette?

– Természetesen – bólintottam. – Csak azt nem értem, mivel keltettem fel ilyen hirtelen az ellenszenvét?

– Megmagyarázom. Az éjszaka megérkezett az az ember, akinek az utasításai alapján elkezdhetjük a munkát. Azt akarom, hogy rendben, fegyelmezetten menjenek a dolgok. Mint addig, amíg maga fel nem bukkant a környéken. Azóta négy gyilkosság történt, elrabolták Cardoso doktornőt...

Sóhajtottam, és leintettem a szövegét.

– Mindent felfogtam, doktor. Igyekszem majd nem zavarni a köreiket.

– Ezt ajánlom is, Lawrence. Most pedig leléphet.

Leléptem.

7

Gronger doktornő még aligha értesülhetett róla, hogy nem vagyok kíváncsi személyiség a táborban, mert ahogy beléptem az ajtón – természetesen illendő szölongatás után –, hozzám ugrott, és hatalmas, cuppanós pusztit nyomott a képemre.

– Isten hozta! Legalább lesz, aki megegye, amit főztem.

Merthogy Gronger doktornő éppen főzött. Egy palackos gázfőző előtt ugrált varázslatos bűvészmutatványokat végezve három alumíniumlábassal. Olyan sebesen rakta át őket egyik főzőlapról a másikra, mint ahogy a hamiskártyások tologatják a kártyáikat.

– Összeütöttem egy ebédet – mondta a lábasoknak. – Úgy gondoltam, miért is ne főzzek magamnak valamit, nem igaz? Csak éppen az a helyzet, hogy... nincs senki, akit meghívhatam volna... egyedül meg...

Odafutott hozzám, mellemre hajtotta a fejét, és sírni kezdett.

Gronger doktornő igencsak szemrevaló szakácsnő volt. A külső és belső melegre való tekintettel egyetlen vékony blúz volt csak rajta, az is legalább két számmal kisebb a méreténél. Vonzó keblei úgy ringtak-ringatóztak, mint búzamező a lágy szélben.

Átkarolta a nyakam, és az arcomhoz szorította az arcát.

– Főznöm kellett valamit... mert különben megörlnék. Azt sem tudom jószerével... hogy mit főzök. Jézusom, hát hova kerültem én...? Úgy hullanak a kollégáim, mint a legyek... és attól tartok, hogy légy vagyok én is. Bármelyik pillanatban... megölhetnek.

– Miért ölnék meg? – kérdeztem tévován.

– A többieket miért ölték meg? És hol van Liana? Még tegnapelőtt eltűnt. Mahálingam meg ahelyett, hogy keresné, vagy a gyilkos után nyomozna, a kocsijával vacakol, és hullákat szállít benne. Istenem, már ettől is ki vagyok borulva. Nem félek a halottaktól, ha érti, mire gondolok, bár orvosi gyakorlatom során inkább csak diétákkal és gyógyszerekkel foglalkoztam. Különben is, egészen más egy olyan halott társaságában... lenni, aki vakbélgyulladásban hunyt el, mint egy olyanében, akinek elvágták a torkát, és összevissza karmolták.

Ott pihegett a mellemen, keble lágyan ringatózott, és én mégsem tudtam másként gondolni rá, mint egy félelemtől kibillent, szerencsétlen nőre.

Szipogott még egy kicsit, aztán eltolt magától.

– A fene vigye el... látja, egy becsinált bögőmasina, egy buta liba vagyok. Erősnek kellene lennem, a halál arcába nevetni, én meg ehelyett főzőcskézem... és azt sem tudom, hogy meg-eszi-e valaki.

– Én feltétlenül – mosolyogtam rá. – Olyan éhes vagyok, hogy már többször is a palástom szélébe haraptam.

Erre kicsit ő is elmosolyodott.

– Tényleg? Na, akkor nem éltem hiába. Tényleg kér a főztömből?

– Tényleg.

Gronger doktornő kidörzsölte az utolsó könnyecseppet is a szeméből.

– Csakhogy van egy kis baj.

– Micsoda?

– A franc se tudja, mit főztem.

Én sem tudtam megállapítani, de azért ehető volt. Volt benne némi hús, rizs, zöldbab és krumpli. Nagy volt a gyanúm, hogy egy mindeddig ismeretlen ételt talált fel, és ha szabadalmaztatta volna, lehet, hogy bekerült volna vele a gasztronómia nagykönyvébe.

Valóban jó étvággyal ettem, mert valóban éhes voltam. Néha azért rászállt a büntudat a vállamra, amikor arra gondoltam, hogy vajon hogy küzd meg a feladataival a segédgombcse-nem.

Amikor befejeztük az étkezést, és segíteni akartam ledörzsölni hóval a piszkos edényeket, lefogta a kezem.

– Hagyja csak, legalább lesz valami elfoglaltságom.

– Mi a helyzet a gyógyítással? – dugtam a számba a pipám. Meggyújtani természetesen nem akartam, csak valahogy biztonságot adott a tapintása.

Gronger doktornő felvonta a vállát.

– Egyelőre nincs rám szükségük. Mióta megjött a csodarabbi, ő foglalkozik a betegekkel. Na és természetesen Hallstadt doktor.

Olyan színezetű volt a hangja, hogy biztos lehettem benne, nem őt szúrta ki jövődöbelijének.

– Maga nem kedveli Hallstadt doktort, ugye? – szegeztem neki a kérdést.

– A legkevésbé sem – rázta meg a fejét. – Nincs miért titkolnom.

– És... miért nem kedveli?

Melanie Gronger felhúzta a vállát.

– Nem hallott még olyat, hogy ellenszenv? Meglátni és megutálni egy pillanat alatt... Ha nem is ennyire vészes a helyzet, de azért nem kedvelem. Merev, mogorva fickó. A sebészek mind ilyenek.

– Tessék?!

– Mi a probléma?

– Azt mondta, sebész?

– Mi van ezen csodálkoznivaló? – nézett rám meghökkenve. – Egon sebészként kezdte a pályafutását, csak később kezdett foglalkozni az elhízás problémájával, Azt remélem, tudja, hogy kóros súlyfelesleg esetében is gyakorta szükség van sebészi beavatkozásra. Néha ki kell vágni a gyomor egy részét, meggyűrűzni... Folytassam?

– Nem szükséges – hárítottam el szíves ajánlatát. – Valaha Lynn doktorral dolgoztak együtt. Na látja, őt például kedvelem.

– Mi a helyzet a pamóval?

– Maga látta már?

– Még nem volt szerencsém hozzá. És lehet, hogy nem is lesz. Hallstadt kitiltott a táborból.

– Nafene! Akkor majd éjszaka randevúzunk. És ki sem bújunk a takaró alól.

Mindeközben jól oldalba vágott a könyökével.

Őszintén szólva, nem tudtam tisztába jönni vele. Nagyon úgy nézett ki, mint akinek csak a

szája jár, de ha komolyabbra fordulna a dolog, gyáva nyúllá változna.

– Szóval a pamóról kérdezett? Hát istenem, mit is mondjak róla? Kezdem úgy érezni magam, mintha átmentünk volna a gyógyítás azon oldalára, amelytől mindig is ódzkodtam. A sarlatánokra, csodadoktorokra, és a jó ég tudja, milyen gyógyítókra célzok.

– Ő is ilyen?

– Hát, a kinézete az elég szörnyű. Olyan, mintha a sírból kelt volna ki.

Ma már másodszor hallottam ezt a furcsa hasonlatot.

– Ebben lehet valami – mondtam.

Melanie Gronger kezében megállt a tányér, amelyet éppen rárakni készült egy másikra.

– Miben?

– Hát hogy úgy néz ki, mint a halottak.

Mielőtt még leejthette volna a tányért, elmeséltem neki, amit a pamókról tudtam. Hogy egyszer már jártak *odalent*, csak aztán engedélyt kaptak a visszatérésre.

– Maga ezt... komolyan... gondolja? – nézett rám meghökkenve. – Akkor ez az ember egy... zombi?

Megvontam a vállam.

– Várják ki, hogy mi fog történni.

Melanie széttárta a karját.

– Mi mást tehetnénk? Mahálingam el sem engedne bennünket... ha csak őt is ki nem nyírják. Apropó... nem akarna a testőröm lenni? A tenyeremből etetném, a pohárámból itatnám, az ágyacskámban altatnám, ráadásul úgy, hogy én is benne lennék...

Ebben a pillanatban léptek koppantak a sátor előtt, majd beszólt valaki az ajtón.

– Itthon vagy, Melanie?

A hangban Marisa Mayberry doktornő hangjára ismertem.

– Te vagy az, Marisa? Gyere be!

Marisa Mayberry belépett az ajtón, majd amikor megpillantott, megtorpant.

– Bocsánat. Azt hittem, egyedül vagy.

– Bátran bejöhetsz. Már jól kiPLETYKÁLTUK magunkat Mr. Lawrence-szel.

Mayberry doktornő szemén látszott a sírás. Vörös volt és tompa fényű, mintha átvirrasztotta volna az éjszakát. Melanie nem kérdezett tőle semmit, csupán odafutott hozzá, és a keblére vonta.

– Jól vagy, Marisa?

Miss Mayberry szipogott, aztán eltolta magától Gronger doktornőt.

– Nem vagyok jól, Melanie. Egyáltalán nem vagyok jól. Egy kicsit sok nekem, ami itt történik. Már-már azon csodálkozom, hogy hogyan tudom megőrizni egyáltalán a józan eszemet. Talán a Himalája önt belém némi plusz erőt, különben már rég bele kellett volna bolondulnom abba, ami itt... Bocsásson meg, Mr. Lawrence.

– Mi a helyzet a pácienseikkel? – kérdeztem, részben, hogy eltereljem a figyelmét a gyilkosságokról, részben pedig, hogy újabb információhoz jussak. Feltételeztem, hogy a túlsúlyosak táborában járt.

– Őszintén szólva, fogalmam sincs róla.

– Nem náluk járt?

– Ott jártam, az igaz, de... olyasmik történnek ott, amik meghaladják a tudásomat, és őszintén szólva, nem is értem a többieket...

– Mégis, mik történnek? – kíváncsiskodtam.

– Menjen, és nézze meg a saját szemével!

Nem akartam bevallani neki, hogy Hallstadt kitiltott a táborból, ezért nem szeretnék Abellel és Timothyval találkozni.

– Hogy folyik a gyógyítás?

– Hát ha azt egyáltalán gyógyításnak lehet nevezni... Az az igazság, hogy mindenki meg-

bolondult. Ha túlsúlyos lennék, talán én is megbolondultam volna.

– Ezt nem egészen értem.

– Azt hiszi, én értem? Nos jó, kezdjük azzal, hogy idejött ez a fickó, aki valamilyen *mónak* nevezi magát...

– Pamo – bólintottam.

– Jó, legyen pamo. Szóval, idejött a fickó, és percek alatt a hatalmába kerített mindenkit. Nem tréfálok: valóban percek alatt. Nem furcsa?

Ha választ várt tőlem, hiába várt. Hallgattam, mint a csuka.

– Pedig ez a pamo egy mocskos alak! – kiáltotta félig sírva. – Úgy értem, hogy gondozatlan, ápolatlan. Sámán vagy varázsló, mit tudom én. És mindenki összeszarta magát előtte... a túlsúlyosok, a doktorok, Hallstadt, Lynn doktor... Lanier talán csak azért nem, mert Mahálingam bezárta a sátrába. Úgy bámulnak a fickóra, mintha isten lenne. Maga azt el sem tudja képzelni... Ő meg csak sétatíkal közöttük, ingatja a fejét, rázza a loncsos haját, a szakállában piszkál, és amikor nevet... te jószágos isten, hideg futkározott tőle a hátamon. Tudja, most éppen mit csinálnak?

– Mit?

– Tanulnak lótuszülésben ülni. Ezek a túlsúlyos szerencsétlenek. Menni is alig tudnak, ő meg arra kényszeríti őket, hogy lótuszülésben üljenek. És... az a legfurcsább, hogy sikerül nekik. Mind a húsznak, pedig maga még nem látott olyan lábakat, mint az övék. Csak azt nem tudom, mire jó mindez. Azt magyarázza nekik, hogy van valahol egy pont a testükön, egy *csakra* vagy micsoda, annak a segítségével lehet parancsolni az étvágyunknak, és bizonyos hormonok működésének is. Három dologról magyarázott...

– *Rlung, mkhrisza, badkan* – mondtam.

– Maga honnan... tudja?

– Konyítok valamit a tibeti medicinához.

– Mi a fene ez a három?

– A három *duba*, azaz testnedv. Ezek megfelelő kombinációja az egészséges élet záloga. A testnedvek megfelelő működtetéséért bizonyos központok, csakrák a felelősek. Ha valamiért megbomlik az egyensúly a nedvek között, a csakrákra gyakorolt hatással megszüntethető a helytelen működés.

– Jézusom! Valamennyien ezt hallgatják úgy, hogy tátva van a szájuk. Őszintén szóval, ez a lótuszülés-dolog engem is megdöbbsentett. Ezek a túlsúlyos emberek... és Mahálingam felügyelő!

– Ő is ott van?

– Nemcsak ő, hanem Hallstadt és Lynn is. Ők is lótuszülésben ülnek. Csak azt nem tudom, hogy a betegek hogy fognak ettől lefogyni.

Arra gondoltam, hogy a pamo óriási kockázatot vállalt.

Csak reménykedhettem benne, hogy pontosan tudja, mekkorát.

Ezúttal már sokkal óvatosabb voltam, mint korábban. Ahogy felhangzott a figyelmeztető ordítás, behúztam a fejem, és előrántottam palástom öbléből a késem. Nem messze tőlem a malacképű Kilgallon állt, megszokott baseballütőjével a kezében.

– Hé! Hé! – intettem felé. – Csak én vagyok, Lawrence.

– Biztos?

– Egészen biztos.

– Nem vették fel a maga alakját?

– Nem, nem.

– Jöjjön, megnézem.

- A baseballütővel?
- Van egy új műszerünk. Az elmúlt éjszaka dobtuk össze.
- Milyen műszer?
- Kimutatja, hogy ember-e valaki vagy idegen.

Éreztem, hogy hideg fém érinti hátulról a nyakamat. Villámgyorsan megfordultam. Szerencsére nem vasrúddal, tőrkelssel, vagy ne adj' isten, stukkerral találtam szemben magam, hanem egy vasdinnyével. Egy jókora vasgömbbel, amelyből olyasféle tüskék álltak ki, mint a második világháborús tengeri aknákból. Az egyik tüske a tarkómat érintette.

- Mi a fene... ez?
- Csitt! Ne mozogjon!

Eszem ágában sem volt megmoccanni. Sőt, még a lélegzetemet is visszafojtottam.

- Nyomd meg a gombot! – hallottam Molly hangját. – Maga meg forduljon vissza!

Valami zümmögni kezdett, majd mielőtt még megfenyegethettem volna őket a késemmel, már abba is maradt a zümmögés.

- Tiszta – mondta a nagy orrú fickó – Jason Alvarez – kibukkanva egy sziklatömb mögül.
- Nem mutat kilengést a műszer.
- Lehet, hogy benne van.
- Hol benne?
- Hát a belsejében.
- Ezt hogy érted?
- Nem csak úgy szimplán felvette az alakját, hanem molekulárisán betagozódott.
- Vagy behúzódott a zsigerei közé!

Hogy tévedés ne essék, ez a sok megállapítás mind rólam szólt, és az volt a lényege, hogy az az idegen lény, aki esetleg fizikálisán is kapcsolatba lépett velem, egyszerűen csak felvette az alakomat – tehát én már nem én vagyok, hanem ő – vagy a belsejében lapul, mondjuk a gyomromban, mint egy nagy kukac; esetleg molekulárisán tagozódott belém, azaz az ő molekulái összekeveredtek az én molekuláimmal – márpedig akkor nincs műszer, amely szétválogathatná őket.

- Szerinted mi lenne a legjobb?
- Szerintem meg kellene nézni elektronmikroszkóp alatt.
- Jó-jó, de mit nézzünk meg?
- Hát a pasast.
- Csináljunk metszetet belőle?
- Csakis.
- Itt van a metszetvágó késed?
- Nesze, vedd el.
- Te, ezt nem fogja hagyni.
- Akkor kapjátok el!

Miután ilyen szépen megállapodtak, hogy levágnak belőlem egy darabot, és metszetet csinálnak belőle a mikroszkópjuk számára, úgy gondoltam, ideje fordítanom a dolgok menetén. Valahogy nem kedvelem, ha kísérleti nyúlunk néznek, bár gyanítom, hogy a nyulak sem szeretik, ha a tudomány oltárán feldarabolják őket.

- Csak nyugalom – emeltem rájuk a Rambo-késem. – Egy kis logikai gyakorlat következik.

– Az mi? – kérdezte Mark Koch, megsimogatva szépen őszülő haját.

– Azonnal megtudják. Tételezzük fel, hogy idegen vagyok, vagy megszállt egy szörny az Orion csillagképből. Mit gondolnak, mit tennék, ha ilyen lennék?

- Megtámadna bennünket – mondta rövid hallgatás után Alvarez. – Most hogy lelepleztük, tuti, hogy megtámadna.

- De nem biztos – mondtam. – Lehet, hogy nem támadnám meg magukat. Lehet, hogy

másképpen gondolkodnék. Úgy például, hogy mivel maguk azt gondolják, hogy földönkívüli vagyok, ezért úgy kell viselkednem, mintha ember lennék. Maguk ezt várják tőlem. Csakhogy maguk azzal is tisztában vannak, hogy ez lehet, hogy csak álca. Ezért arra gondolnak, hogy úgy fogok viselkedni, mint egy földönkívüli, hogy embernek higgyenek. Ezért emberként viselkedem, pedig földönkívüli vagyok. Csakhogy, ha én most bevallanám maguknak, hogy földönkívüli vagyok, lehet, hogy csak azért tenném, mert ismerem a maguk logikai menetét, és feltételezem, hogy ha önök azt hiszik, hogy én földönkívüli vagyok emberbe bújtatva, akkor mégsem vagyok földönkívüli, mert ha az lennék, nem szabadna azt mondanom, hogy ember vagyok. Na, mit gondolnak erről?

Nem gondoltak semmit. Csak néztek rám mind a négyen, mintha valóban földönkívüli lennék az Orion csillagképből.

– Akkor hát minden rendben? – kérdeztem.

– Hát... rendben – mondta némi habozás után Molly. – Engem meggyőzött.

– Magukat is, vagy mondjam el még egyszer?

– Nem, nem, nem! – tiltakoztak egy emberként. – Mi is hiszünk magának.

– Akkor jó – dugtam vissza a helyére a késem. – Mi ez az ízé itt?

– Frankó mérőműszer – magyarázta Alvarez. – A világ legjobb mérőműszere.

– Akkor miért nem hisznek neki?

Alvarez nevetett.

– Istenem, hogy milyen naiv maga! És ha odaátrol, a Vadászkutya csillagképből sugározták nekünk, hogy készítsük el, csak mi még nem tudunk róla? Olyan tervet sugároztak, amelyet ha elkészítünk, azt hisszük, hogy minden idegent kimutat, pedig csak a Vadászkutyáról érkezetteket nem mutatja ki.

– Hát ez valóban probléma – sóhajtottam.

– Ha csak egyetlen fix pontom lenne – kesergett Alvarez –, kimozdítanám vele sarkaiból a világot! Hadd nézzem meg még egyszer azt a műszert!

Amíg a három férfi a műszerrel volt elfoglalva, odalépkedtem Mollyhoz, aki kissé távolabb álldogált, szemét a havas hegyekre meresztve.

– Hamarosan ismét esni fog a hó – mondta.

– Honnan tudja?

– Valaha... meteorológus is voltam. Jól éreztem magam, csak kirúgtak.

– Hm. És miért rúgták ki?

– Mert... megpróbáltam beolvasni a televízióban az idegenjelentést. Közvetlenül a pollen-jelentés után.

– Idegenjelentés? Az meg micsoda?

– Annak az ismertetése, hogy mennyire haladt már előre az invázió. Tudja, a Föld idegenek általi megszállása. Amikor beolvastam, hogy már Alaszkában járnak, még senkit nem érdekelt, de amikor bejelentettem, hogy műszereink szerint már elérték New York elővárosait, kirúgtak a Weather Channeltől. Ezt is azok a rohadékok intézték el.

Valahogy nem fért a fejembe, hogy képzelet Csömo apátja, hajdani barátom, közös jövőjét az ufőmegfigyelőkkel?

– Mondja, Molly, mi a tervük a jövőt illetően? Úgy értem, itt a Himalájában? – érdeklődtem barátságos mosoly kíséretében.

– Hogy mi a tervünk? – hökkent meg Molly. – Istenem, hát még nem tudja? Pedig nagyszerű terv, és hamar meg is valósul. Nem mondtam még, hogy egy obszervatóriumot akarunk építeni, egy nagy megfigyelőállomást? Megfigyeljük őket, és megakadályozzuk az inváziót.

– Tudja, hogy ez nagyon sok pénzbe kerül?

– Ó, hát hogyne. Cirka húszmillió dollárba.

– Van maguknak ennyi pénzük?

– Hogyne lenne.

– És... honnan van?

– Jason adománya. Illetve az ő pénze.

– Jason? Mr. Alvarez az a Jason?

– Ő. Rengeteg pénze van. Jason nagyon gazdag ember. Képzelve, elrabolták a lányát az idegenek. Azóta az ellenük folyó harcot tekinti életcéljának.

Amíg az ufó-megfigyelőkkel társalogtam, ismét beborult felettünk az ég, és hullani kezdett belőle a hó. A levegő langyos volt ugyan, de ezúttal fenyegetőnek tűnt a langyossága. Gyanítottam, hogy nem is marad az sokáig, csupán azért jött, hogy az elmúlt nyárra emlékeztessen bennünket. A suhanó szél is langyos volt még: ördögszekeket hajtott a kövek között, hervadt virágszirmokat repített tova. Mintha a természet is alkalmazkodott volna ahhoz, amit a halottak közvetítettek felénk, s amit akár egyetlen szóval is megfogalmazhattam: *elmúlás*.

Mielőtt a hóesés miatt megváltoztatva a tervemet elindultam volna lefelé a domboldalon, sikerült megtudnom tőlük, hogy Csömo apátja és köztük – pontosabban az apát és Mr. Alvarez között – néhány napon belül aláírásra került egy egyezmény, amelynek értelmében megkezdhetik a megfigyelőállomást építését. Gangtokban már ugrásra készen állnak az építőmunkások.

Lefelé ballagtam az egyre sűrűbbé váló hóesésben, amikor lepottyant egy jégdarab mögöttem. Nem ritka a Himalájában, hogy a hóval együtt időnként jég is hullik az égből. Hátrafordultam, és megpróbáltam megnézni, mekkora. Ha túl nagy lenne, néhány percre védett helyre kell húzódnom.

Akárhogy is kerestem, nem találtam meg a jeget. Nézelődtem még egy kicsit, aztán megvontam a vállam. Bizonyára sziklának csapódott, azért hallottam olyan furcsának a hangját. Talán össze is tört rajta.

A második csattanás már közelebről hallatszott. Úgy éreztem, ennek már a fele sem tréfa. Egyetlen ugrással egy ember nagyságú sziklatömb mögé bújtam, és felnéztem a szürke égre.

Potyogó jégdarabok helyett egy fölém magasodó szrinpót pillantottam meg. Olyan sebesen húzott el felettem, hogy csak a körvonalait láttam. Bang! Bang! Ismét csak potyogni kezdett az égből a jég.

Előkaptam a késemet, de elkéstem vele. Mire felemeltem, a szrinpo már beleveszett a hóesésbe.

Biztonság kedvéért ott lapultam még egy kicsit a szikla védelmében, s csak akkor merészkedtem elő, amikor már percek óta nem láttam odafent senkit. Még akkor is felfelé bámultam, amikor megszólalt mögöttem egy ismerősnek tűnő, mély hang.

– Esik az, hiába is nézi!

Villámsebesen fordultam meg. Őszinte megkönnyebbülésemre Mr. Millert és Patriciát pillantottam meg, amint egymásba karolva óriási, szabadtéri szoborcsoporthoz álltak a romantikus hóhullásban.

Feltűnően jókedvű volt mind a kettő, amit a köztük kibontakozni látszó érzelemnek tulajdonítottam. Arra gondoltam, sőt reménykedtem is benne, hogy ha mást nem, legalább az igazít találják meg a Himalájában. Akkor már nem volt felesleges az ideutazásuk.

– Látom, jól érzik magukat – irigykedtem.

Miller is csupa mosoly volt.

– Ó, hát hogyne. Képzelve, Mr. Lawrence... iszonyúan komoly dolog történt velünk. Patriciával, is és velem is.

Éppen gratulálni akartam nekik, amikor Patricia türelmét veszítve, ujjongva felkiáltott.

– Fogytunk, Mr. Lawrence! Fogytunk! Én is, és Jeff is!

Nem ezt vártam ugyan, de ez sem volt akármilyen.

– Mennyit? – kíváncsiskodtam.

– Két kilót. Jeff kicsit többet. Két és felet.

Ahhoz képest, hogy cirka másfél mázsát nyomtak, nem tűnt valami soknak a két kiló.

Talán észrevehettek rajtam a csalódást, mert a lány elkapta a karom. Mintha vaskapocs került volna rá.

– Ó, maga nem is tudja, mit jelent ez nekünk, Mr. Lawrence. Hiszen csak másfél nap eredménye. Másfél nap alatt két-két és fél kiló! Többet nem is lenne szabad. Felborul a biológiai egyensúlyunk. A szervezetet lassan, fokozatosan lehet csak hozzászoktatni az elvonáshoz. És tudja, mi a csoda, Mr. Lawrence? Hogy egyáltalán nem vagyunk éhesek. És senki sem az közülünk. Két szakácsunk izgatottan rohangál, és nem tudja, mi újság; már-már azt hitték, velük van bajunk, és éhségstrájkba léptünk. Pedig dehogy! Egyszerűen nem kívánunk enni. Csupán azt, amit feltétlenül muszáj. Új világ kezdődött számunkra, Mr. Lawrence. És a gyógyszereinket, fogyasztótablettáinkat is kidobtuk. Én legalábbis. Persze nem mindenki. Tudja, milyenek az emberek. Mindenki a csodát várja, amikor aztán bekövetkezik, kételkedik benne.

– A pamo csodát csinált! – lelkesedett Jeff is. – Igazi csodát!

– Hm. És miből áll a csoda?

– Meg kell tanulnunk meditálni, Mr. Lawrence. Tudta ön, hogy milyen erőközpontok bújnak meg az emberi testben? Ezek irányítanak bennünket, és milyen furcsa: mi viszont rájuk vagyunk képesek hatni.

– Ej, a fenébe is! – tolta félre Millert a lány. – Ez mind csak hadova! Az a lényeg, hogy a pasas megígérte; egy-két hónap alatt akár ötven kiló is lemehet rólunk. Ez itt a lényeg! Nem kell mást tennünk, csupán követni az utasításait. Engem nem érdekel, hogy hol, milyen központjaim vannak. Az a fontos, hogy ha lótszülésben ülök, nem leszek éhes. A súlyom meg szép lassan csökken.

– Nem említette a mester, hogy mi ennek a módszernek a neve? – kíváncsiskodtam.

– Dehogynem – vette vissza a szót Jeff. – Ez egy ősi tibeti gyakorlat.

– Hm. És hogy hívják?

– *Thumónak*, Mr. Lawrence.

9

– Azért csak ne olyan lelkesen, Patricia! – figyelmeztette a lányt Miller. – Csak ne olyan lelkesen!

Patricia arcáról egyetlen pillanat alatt lehullott a magabiztos mosoly.

– Hát... igen – motyogta nagyokat nyelve, – Néha hajlamos vagyok megfedkezni magamról. Sajnos.

Úgy néztek rám mind a ketten, mintha tudnom kéne, mi rontotta el a jókedvüket.

– Valami baj van? – kérdeztem rosszat sejtve.

– Így is lehet mondani – bólintott Jeff.

– Hát még hogy?

– Az az igazság, hogy megfenyegettek bennünket – sóhajtotta.

– Megfenyegették? – húztam össze a szemöldökömet. – Kik?

– Ez az, amit nem tudunk.

– Mivel fenyegették meg magukat?

Jeff Patriciára nézett, és szomorúan megsimogatta a lány arcát.

– Hogy megölnek bennünket.

– Konkrétan kiket?

– Bennünket. A dagadtakat.

– Mondana erről bővebben is valamit?

– Hát persze. Hiszen azért vagyunk itt. Ezért lestünk magára. Az az érzésünk... hogy ön talán tudna segíteni rajtunk. Leveleket kaptunk, Mr. Lawrence. Itt van belőlük egy... Bár talán nem is nevezhetném levélnek, hiszen nincsen rajta egyetlen szó sem. Tessék, nézze meg.

Anorákja zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egy papírlapot. Félkemény papír volt, valószínűleg Kínában készülhetett.

Mielőtt elkezdtem volna vizsgálgatni, felpillantottam az égre. A hó egyre erőteljesebben hullott, alig másfél méternyire láttam csak felfelé. Nagyon nem szerettem volna, ha hirtelen kibukkan a pelyhek közül egy repülő szrinpo, és telibe talál. Még egyszer a fejem fölé pillantottam, s miután úgy gondoltam, hogy ilyen sűrű hóesésben a szrinpók sem tudnak tájékozódni, elvettem tőle a papírt.

Első pillantásra gyerekrajznak tűnt. A másodikra azonban már nem annyira, a harmadikra viszont kibontakozott előttem az üzenet tartalma: a halálos fenyegetés.

Nos, a papírlapon legfelül egy sátrat láttam, előtte lótuszülésben egy kövér ember ült. Nagyon kövér volt, talán hangsúlyozottan is az. Hasa egészen a földig lógott; keze, lába vastag volt, mint az átlagember dereka; feje, mint egy éjjeliszekrény. A lótuszülésben ülő férfi nem vette észre, hogy mögötte ott lopakodik egy szrinpo. A szrinpo teste nemigen volt látható; ködben vagy felhőben rejtőzött. Talán repülő szrinpót vetett papírra a rajzoló. A felhőből hatalmas, vicsorgó fej kukucska ki, nyitott szájjal, agyarszerű fogakkal.

Figyelmesen megszemléltem a rémisztő arcot. Akárki is rajzolta, nem rendelkezhetett különösebb mitológiai ismeretekkel. A szrinpo arca nem igazi szrinpóé volt, hanem egy bármilyen thankán, faliképen látható démoné. Ez úgy egyébként nem is volt csoda. A szrinpoábrázolások ritkaságszámba mennek, és ha én kaptam volna a feladatot, hogy készítsek egy hiteles szrinpoképet, alighanem bajban lettem volna. Bár be kellett vallanom, a kép így is megfelelt a célnak.

– Nem szrinpo – mutattam rá a démonpofára.

– Hát mi a franc? – hökkent meg a lány.

– Közönséges démon.

– És akkor mi van?

– Semmi – mondtam. – Csak érdekes.

– Igazán? Nekem sokkal érdekesebb, amit odébb lát. Ha ebben az esetben az érdekes egyáltalán a megfelelő szó.

Hát igen. Lejjebb valóban látványosabb volt az üzenet. Itt a kövér ember már nem lótuszülésben ült, hanem a hátán feküdt, a démon a mellkasán kuporgott, és éppen a torkát harapta el. Hosszú, görbe agyarái már vörösek lehettek a vértől, csak ez nem látszott a papíron, mivel az alkotó egyszínű, fekete filcet használt. A fekete cseppek azonban, amelyek az agyarákról csepegték a halott, kövér ember testére, alkotójuk szándéka szerint bizonyára nem tintacseppek voltak.

– Azt is látja? – mutatott a kép alsó sarkára Patricia.

Hogy a fenébe ne láttam volna? A jókora 20-as számot, ami azt jelentette, hogy mind a húszan így járnak, ha nem tűnnek a fenébe. Ezt a fenébe tűnést pedig a levél másik sarkába rajzolt repülőgép jelképezte. Igazán nem kellett sok ész hozzá, hogy megérthessem a levél üzenetét.

– Nos, mit szól hozzá, Mr. Lawrence?

– Hol találták? – kérdeztem sóhajtván.

– Az étteremben... illetve az étteremként használt faházban.

– Mikor?

– Ma reggel.

– Hányat találtak belőle?

– Hármat vagy négyet.

– Nincs valami tippjük, hogy ki tehette oda őket?

– Sajnos nincs.

– Nem kérdezték meg a többieket, hogy láttak-e valamit?

– Nem kívántunk reggelizni sem. Talán csak Roberts harapott valamit, ezért ő találta meg a

leveleket a barakkban.

– Ki az a Roberts?

– Egyik társunk. Még kövérebb, mint én.

Ezzel bizonyára azt akarta tudomásomra hozni, hogyha a társát gyanúsítanám, rossz nyomon járnék, hiszen annak még nagyobb szüksége van a fogyasztásra, mint neki.

– Megmutatták valakinek?

– Először Lanier doktornak.

– De hiszen... őt letartóztatta a felügyelő!

– Azért megmutattam neki. Amikor ideérkeztünk, ő volt a vezetőnk, és számomra még mindig ő az. Hallottunk ugyan pletykákat, hogy ő gyilkolt volna, de én ezt egyszerűen nem hiszem el.

– Mit mondott Lanier?

– Őszintén szólva, nem viselkedett valami barátságosan. Azt mondta, ő már halálraítélte, a halálraítéltek pedig nem szoktak tanácsokat osztogatni. Ezután megkerestem dr. Hallstadtot. Nagyon ideges lett, amikor meglátta nálam a papírokat. Elkérte őket, majd szemem láttára összetépte. Azt mondta, nevetséges dolog, valaki hülyít bennünket, óvódás baromkodás az egész. Megkérdezte, találtunk-e többet is, én meg azt mondtam, nem, pedig ez, amelyik, most az ön kezében van, ott lapult a zsebemben. Lelkemre kötötte, hogy beszéljek a többiekkel, és magyarázzam meg nekik, hogy mindenre fény derült; a gyilkos lelepleződött, ez a rajz meg amolyan hamis bombariadó, vannak emberek, akik jó poénnak tartják az ilyesmit. Biztosított, hogy nem eshet egyikünknek sem bántódása. Ön szerint, ki küldhette őket, Mr. Lawrence?

Tippem több is lehetett volna. Mindazok küldhették, akiknek útjában van sátorkórház. Küldhette hajdani barátom, Dondrub Szungge, illetve az ő nevében a varázslók. De küldhette Lanier is. Bizony, bizony, Lanier. Ha nem is saját kezűleg, valaki másnak a segítségével. Hogy miért? Mert ha bebizonyosodik, hogy a gyilkosságok még azután is folytatódnak, hogy őt megbilincselte Mahálingam, akkor ő nem lehet a tettes.

Patricia Jeffre nézett, Jeff vissza rá. Úgy elmélyedtek egymás tekintetében, mintha a szerelem tört volna ki rajtuk, én azonban biztos voltam benne, hogy ezúttal aligha erről lehet szó. Sokkal inkább arról, hogy Patricia tanácstalan, és támogatást kér Jefftől. Valamivel kapcsolatban, amit mind ez idáig nem mondtak el nekem.

– Még valami egyéb? – segítettem.

Patricia sóhajtott egy nagyot.

– Nemrég Mr. Parkkal találkoztam.

– A jó öreg Abellel?

– Vele. Megkérdezte, hogy nem láttam-e őnt? Úgy tűnik, őnt keresi.

– Nem mondta, miért?

– De... mondta, Mr. Lawrence. Le akarja őnt löni. Mint egy veszett kutyát. Ezt mondta, Mr. Lawrence.

Miután eltűntek a hóésésben, irányt változtattam. Három napja nem voltam Kharban, a barlangba is vissza kellett volna mennem – lehet, hogy a falusiak már le is leplezték Liana Cardoso –, szóval, lett volna tennivalóm éppen elég. Éppen indultam volna, hogy még mielőtt beleragadnék a hóba, elérjem Khart, ám ekkor hangos kiáltások szűrődtek felém az átláthatatlan hóésésen át.

– Kapd el, kapd el! Hol a műszer? Nyomd hozzá a műszert!

– Istenem, hogy ezek mekkorák! Nem is gondoltam volna, hogy a Vadászkutyában ekkora lények élnek.

– Üsd fejbe, ha mondom!

- Mivel?
- Hát a baseballütővel... hol a fenében hagytad?
- Hátha emberek? A kövérek a táborból.
- És ha csak felvették az alakjukat?
- Te, ez megütött! Megütött ez a barom!

Sóhajtottam, és ismét irányt változtattam. Csak a hangokból következtethettem rá, merre hadakoznak egymással. Cirka ötven lépés után egyszerre csak feketedni kezdett előttem a hóesés, és összegubancolódott, sötét alakokat pillantottam meg a havon. Önkéntelenül is a fejem fölé pislogtam. Szrinpo egyelőre nem volt a láthatáron.

Ott volt viszont Patricia és Jeff. A havon ücsörögtek, körülöttük pedig ott keringett, futkosott és kiáltozott a négy ufológus, mintha csak egy nemrég felfedezett emberevő törzs tagjai lettek volna, akik éppen a csapdába esett ellenséget kínozzák. Ahogy Mark Kochra pillantottam, még ezt is el tudtam képzelni. A vékony bajuszú, elegánsan őszes hajú Koch jókora késsel a kezében, Molly rikkantásainak ütemére ugrált felettük: időről időre lehajolt, és megcsiklandozta a késével Jeff torkát.

Úgy láttam, nem tétovázhatok. Ha a lány minden eddiginél nagyobb sikkant, Koch égi jelnek veheti, és elmetszheti Jeff gégéjét.

– Hé! Hé! – vettem közbe magam, amikor már mind a négyen ott tobzódtak a két, havon fekvő emberhegy felett. – Mi lenne, ha abbahagynák ezt az ostobáskodást?

Pillanatokon belül rájöttem, hogy szörnyű hibát követtem el. Patrícia és Jeffre figyeltem, ahelyett hogy a többiek tartottam volna szemmel. Ez aztán azonnal meg is bosszulta magát. Valami felém röppent, jókora csattanást hallottam, majd akkora ütést éreztem a homlokomon, hogy hanyatt estem a havon. Jó darabig sötét karikák táncoltak a szemem előtt, amelyek csak nehezen akartak továbbgurulni. Amikor meg már elgurultak, Kochot láttam magam felett a késsel. Mellettem térdelt, és most már az én nyakamat birizgálta.

– Ohó, hohó! – örvendezett, és egy kicsit bele is nyomta a kése hegyét a bőrömbe. – Hát visszaküldték, nyomorult? Visszajöttél a Vadászkutyából? Ezúttal nem úszod meg szárazon!

Egyenesen a szemébe néztem. Bárcsak ne tettem volna. Zavaros volt, mint a folyón levonuló áradat. Ráadásul sárga pöttyök is ugrándoztak benne, amiből arra következtettem, hogy nincs menekvés. Koch úgy elmetszi a torkom, mint a pinty! Tőle aztán nem várhatok könyörületet.

– Megőrültek maguk? – kiáltozta rémült hangon Patricia. – Mi a fenét akarnak tőlünk? Maguk tényleg azt hiszik, hogy földönkívüliek vagyunk? Maguk teljesen bediliztek!

– Csináljon már valamit, Lawrence! – kiáltott rám Jeff. – Ezek megölnek bennünket!

Éppen el akartam kapni Koch karját, hogy lesz, ami lesz megpróbáljam kivenni a kezéből a kést, amikor lövés dörrent, nem messze tőlem. Koch kezében megremegett a gyilkos. Azt hittem, golyó találta, de csak a meglepetéstől kezdett ugrándozni benne.

– Abbahagyni! – hallottam egy ideges női hangot. – Le azzal a késsel a hóra!

Nem vártam meg, amíg Koch eldönti, hogy engedelmeskedjen-e. Felkönyököltem, majd a másik kezemmel akkorát csaptam a képébe, hogy hanyatt esett, mintha villám sújtotta volna. Felálltam, felvettem a kést, és bedugtam a ruhám öblébe. Ketten voltak a jövevények. Az egyik Miss Gronger, a másik Lynn doktor. Lynn odasétált a négy pórul járt ufókutatóhoz, és leült melléjük a hóra.

– Tudják, ki vagyok? – kérdezte Mollytól.

A lány már nem sikoltozott, megszeppenve nézett a doktorra.

– Lynn doktor.

Lynn fejcsóválva tárta szét a karját.

– Én eddig csak csupa szépet és jót hallottam a Himalájáról. Hogy a csend és a béke szigete. Hát, ha ilyen a csend és a béke szigete... akkor inkább visszamegyek New Yorkba. Mondják, mi a fenéért csinálják ezt velünk?

- Mert meg kell magunkat védenünk, és a cuccainkat is.
- Milyen cuccaikat?
- Hát a ládákat. A teleszkópot, a műszereket, a...
- Molly! Fogd be a szád!

Molly azonban nem fogta be. Tovább kiáltozott, mintha minden ijedtségét és mérgét ki akarta volna adni magából.

- Azt hiszik, nem tudjuk, kicsodák maguk? Pontosan tudjuk! Megfejtettük a jelet.
- Jelet?

– Amit a Vadászkutyából küldtek. Hogy vegyék el tőlünk a műszereket, mert ha elkezdnék dolgozni velük, kiderül a nagy titok.

- Az... micsoda?
- A Vadászkutyába vezető főregjázat helye.
- Hát az meg mi?

Molly mondta volna, de a malacképű Kilgallon leintette.

– Fogd be, Molly ennek hiába magyarázol. Nem látod, hogy fafejű? Annyira fából van neki, hogy még odú is van benne mókusokkal. Szóval nem tudja mi az a főregjázat? Mit gondol, mennyi időbe telne, amíg eljutna a Vadászkutya csillagképbe?

– Nekem semennyibe – mondta Lynn. – Hét óránál hosszabb repülőutat nem vállallok. Nem bírja a térdem.

– Van fogalma magának arról, hogy még fénysebesség esetén is hány millió évig kellene utaznia?

- Nincs – mondta Lynn. – Eszerint, akiket keresnek, azok több millió évesek?

– Maga aztán tényleg ütődött, barátom. Mert ha nem az lenne, tudnia kellene, hogy van más megoldás is. Mégpedig a főregjázat. Ezek olyan alagutak, amelyek keresztben járnak át a világmindenséget, mint a kukacfürta lyukak az almát. Nem a felszínen araszolnak, hanem egyenesen bele a közepébe!

- Már értem – bólintott Lynn. – Ezek szerint, ha a járaton át megyek, hamarabb odaérek?

– Jóval hamarabb. Akár öt perc alatt is. De ezt éppen magának magyarázzam? Mennyi idő alatt értek ide? Ön mondja meg nekem!

Gronger doktornő is odasétált hozzánk, és leguggolt mellénk.

- Nem köthetnénk szövetséget?

Kilgallon megnyalta a szája szélét.

- És... mire irányulna a szövetség?

– Hogy békén hagyjuk egymást. Mi sem zavarjuk az önök köreit, és önök sem zavarnak bennünket.

Ekkor villant az agyamba valami. De jó, hogy ismét elkaptak a fickók. Most már tudom, hogy mi a teendő... Ha meg akarom védeni magam tőlük, nekem is el kell kapnom, mégpedig mihamarabb, valamelyiküket!

Nagyokat lépve, egyre az orrom elé figyelve gyalogoltam – ismét irányt változtatva – a kórház felé. Amikor elértem az első sátrakat, ismét sűrűbbre váltott a hóesés. Ennek köszönhetően majdnem belefutottam Abelbe, aki puskával a hátán botladozott előttem. Hótaposó csizmájának a talpa olyan furcsa hangokat adott ki, mintha egeret nyúznának. Ez aztán elnyomta lépteim zaját, így még idejében sikerült elterülnöm a havon.

És jól is tettem, hogy elterültem. Abel ugyanis hirtelen megfordult, és szeme fölé ernyőzve a kezét éppen arra kémlelt, ahonnan jöttem. Mintha megérezte volna a jelenléteimet.

Az volt a szerencsém, hogy a hóesés következtében piros palástom fehérre változott, miáltal átmenetet képeztem egy trapa és egy hóember között. Hajamon is vastagon ült a hó.

Abel némi gyanakvó szimatolás után irányt váltott, és eltűnt a szemem elől. A túlsúlyos páciensek szállása felől elégedett szájharmonikaszó szűrődött felém.

Amikor utoljára itt jártam, igyekeztem jól a fejembe vésni, ki hol lakik, ezért nem is esett nehezemre megtalálni Mahálingam felügyelő sátrát.

Mahálingam a rendőrség sérthetetlenségének tudatában még ahhoz sem vette magának a fáradságot, hogy belakatolja maga mögött a ponyvaajtót, így az ajtónyíláson át kényelmesen szemügyre vehettem. Elsősorban az érdekelt, vajon hol lehet a stukkerja. Amikor felfedeztem egy láda tetején, szétrántottam az ajtóponyvát, és nem törődve egy felboruló sámlival, odaugrottam a ládán heverő pisztolyhoz.

Mahálingam elképedve bámult rám. Kezében lapos keverőfát tartott, amellyel egy lábasban kavargatott valamit. A lábasból kellemes curryillat emelkedett a levegőbe.

A felügyelőt annyira meglepte a betörésem, hogy meg sem tudott moccanni. Úgy szorongatta kezében a keverőfát, mint a mesterszakácsok kedvenc fakanalukat, amelyet még családi hagyományként dédapjuk örökített rájuk.

– Maga... az? – nyögte, amikor lassan leolvadt a hajamról a hó, és kezdtem emberi formát ölteni. – Már azt hittem... egy szrinpo.

– Mindjárt az is leszek – ígértem.

Mahálingam lassan elkomorult. Kezdte felfogni, hogy történt velem valami, amire nem számított. Bár őszintén szólva, fogalmam sem volt róla, végül is mire számított velem kapcsolatban.

– Mit jelentsen ez, Lawrence? – komorodott el a képe. – Mi az ördögöt akar ez jelenteni?

– Nagy bajban van, felügyelő – sóhajtottam. – Ezzel, remélem, tisztában van.

– Mi az a nagy baj?

– Rövidesen kellemetlen meglepetésben lesz része.

Mahálingam letette a keverőfát a gázfőző szélére.

– Már így is az van – mondta. – Magával kapcsolatban a kellemes meglepetés szóba sem jöhet. Mi a fenét akar tőlem?

– Üljön le arra a székre.

– Nem ülök!

– Jó, akkor csak álldogáljon. Mit főzött?

– *Mukhali dált*... azaz semmi köze hozzá.

– Nagyon jó illata van.

– Ne érdekeljék magát az illatok, maga halott ember.

A tűzhelyhez léptem, leemeltem a fedőt a lábasról, és beleszagoltam. Olyan gyönyörűséges illatok szálltak szembe velem, hogy összefutott a nyál a számban. Nem láttam kanalat a közelben, csupán a keverőfát. Felvettem, leemeltem a fedőt a lábasról, és eloltottam a gázt.

Mahálingam arcáról külön tanulmányt lehetett volna írni,

– Mit... csinál? – kérdezte rekedt hangon, amikor észrevette, hogy a lábasa körül sündörögök. – Mi a jó fenét csinál, ember?

– Hogy készítette? – érdeklődtem látszólag a dal illataiba merülve. – Madraszi vagy pedig dzszipuri módon? Ha madraszi módon, akkor attól tartok, túl sok benne a curry.

Ekkor kezdtek vérben forogni a szemei. Amikor pedig rácsüccsentem a sámlira, óvatosan az ölembe vettem a lábast, és belekotortam a keverőfával, a fejéhez kapott.

– Mit akar... a vacsorámmal? – lihegte. – Tegye vissza azonnal a helyére! Ha megeszi... megölöm!

– Ha tud.

Mahálingam ekkor rám támadt. Nem volt rossz verekedő, csak éppen nem ért váratlanul a támadása. Ezért amikor nekem rohant, hogy a földre döntsön és kikapja a lábast a kezemből, felugrottam, és elé toltam a sámlit. A felügyelő saját lendületétől vezérelve átbukott rajta, majd fejjel előre kizuhant a sátornyíláson.

Vártam egy kicsit, hogy fellármázza-e a környéket. Volt némi esélyem rá, hogy megteszi, ugyanakkor abban bíztam, hogy nem engedi a hiúsága az óbégatást. Fülemet hegyezve visszaültem a sámlira, és kanalazni kezdtem a dált. Sajnos túlságosan is csípős volt, mint a dél-indiai ételek általában.

A felén is túl jártam már, amikor Mahálingam visszalopakodott a sátorba. Ha szemmel ölni lehetett volna, sebzett madárként hullottam volna a földre. Bajuszát előrszegezve kikapta a kezemből a lábast, majd mogorván rám förmedt.

– Képes lenne megenni az egészet?

– Ha megerőltetném magam, igen.

– Két emberre főztem – dohogott. – A fenébe is, alig hagyott valamit.

Egészen addig egyetlen szót sem szólt, amíg ki nem kanalazta a dalt. Akkor aztán elégedett böffentések után rám nézett.

– Tudja, hogy sittre vágom?

– Ugyan miért?

– Mert maga bűnöző. A bűnözőknek ott a helyük.

– Miért lennék én bűnöző? – csodálkoztam.

– Aki megeszi a vacsorámat, az bűnöző – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. – Indiában már ennél kisebb vétségért is végeztek ki embereket, hogy tapossa meg magát Visnu a születése napján! Adja vissza a stukkeromat, hadd löjem le!

Benyúltam a palástom öblébe, és kihúztam a stukkerét. Rövid habozás után a markába nyomtam. Mahálingamnak sem kellett több. Azonnal rám fogta.

– Fel a kezekkel! Most megtanítom kesztyűbe dudálni!

Én azonban ügyet sem vetettem rá. Elővettem a pipámat, a dohányzacskómat, és lassan, komótosan megtömtem a pipát. Ezúttal az a pipám volt nálam, amelyik manilagyökérből készült. Meggyújtottam, majd a sátor mennyezete felé fújtam az első karikát. Nem sikerült valami jól: korán ellaposodott és feloldódott a kívülről beáramló levegőben.

Mahálingam megbabonázva nézte, mit csinálok. Először csak remegni kezdett a fegyver a kezében, majd a remegés olyannyira fokozódott, hogy már nem is volt képes a kezében tartani. Inkább visszatette a ládára.

– A fenébe is – morogta. – Mi az ördögöt csinál?

– Pipázom – mondtam.

Beleszimatolt a levegőbe, és megtörölgette verejtékezni kezdő homlokát.

– Mi az ördögöt... akar ezzel?

– Beszélgetni – mondtam.

Mahálingam nem vette észre, hogy az én homlokom is verejtékezik. Még hozzá a megerőltetéstől. Megpróbáltam elérni, hogy a füsttel együtt az akaratom is beléhatoljon a fejébe.

Mintha a hóesésen keresztül szűrődött volna át hozzám hajdani mesterem, Radzs Kumar Szingh hangja.

– Ide figyelj, Leslie száhib! Még egyszer megpróbálom elmagyarázni neked, hogyan tudod meggyengíteni az ellenfeled ellenállását. Egész éjszaka törtem a fejem, hogy kitaláljak valamit, amire még te is képes lennél. Be kell vallanom, jó darabig nem jutott az eszembe semmi neked való. De a kígyó majd segít.

– Milyen kígyó? – hökkentem meg.

– Amelyiket a karodra tetováltunk. Ettől Then húsából, immár te is kígyóember vagy, még ha az értetlenebb fajtából is. A kígyó majd segít neked. Szóval azt találtam ki, hogyha valakitől meg akarsz tudni valamit, amit az nem akar elmondani neked, használd a pipafüst-varázslatot.

– Az micsoda?

Radzs Kumar barátságosan megveregette a vállam.

– Nálunk csak a nagyon buták használják. Akik például arra sem képesek, hogy kieresszék

a lelküket a testükből, és más testébe költöztessék. Te képes vagy erre?

– Tudod, hogy nem.

– Na, azért mondom. Íme, a dolog lényege: ott ülsz azzal a valakivel szemben, akitől meg akarsz tudni valamit, de az illető befalazta a száját. Vedd elő a pipádat, amelyből olyan szörnyű szagokat szoktál kieregetni, mert hiába is beszélek neked, nem elég neked az egyszerű, de illatos vaddisznószőr, mindig valami szörnyűséges keveréket pöfökelsz. Nos, fújj egy-két karikát a levegőbe, és erősen kívánd, hogy a füst hátán a kígyó ereje hatoljon be ellenfeled

– Milyen kígyó... ereje?

– Azzal te ne törődj. Fektesd a tenyered a karodon tekergőző kígyóra. Ha érzed a melegét... gondold arra, hogy az ő akarata a te akaratod is, és fordítva. Érted?

– Nem egészen.

– Nem baj, csak gondold arra, hogy mit kell tenned. Most pedig két hónapon át, éjjel-nappal, ezt fogod gyakorolni, megértetted?

Radzs Kumar hangja, amilyen gyorsan jött olyan gyorsan el is enyészett. Mielőtt Mahálingam megszólalhatott volna, letettem a pipám a földre, s tenyeremet a másik karom megfelelő helyére fektettem. Oda, ahol a tetovált kígyó csavarodott rám.

Meglepetten éreztem, hogy annyi év távolából is hat rám Then ereje. Meleg volt a bőröm, mintha a felügyelő vacsorája melegítette volna.

Ha nem láttam volna a saját szememmel, nem hittem volna, hogy megtörténhet. És mégis megtörtént. A már darabokra foszlott füstkarika hirtelen ismét előtűnt a semmiből. Glóriaként forgolódott Mahálingam feje felett, majd gyorsan szétesett. Ezúttal hosszú csíkokra darabolódott fel: a csíkok megcsavarodtak egymás körül, és mohó kígyókként bekúsztak Mahálingam orrlyukába.

Csak később gondoltam rá, hogy talán nem is láttam, amit látni véltem; talán a kígyó melege láttatta velem, ami a valóságban meg sem történt.

Mahálingam hátrahajtotta a fejét, mintha a pipafüstöt élvezné; még a szemét is behunyta nagy élvezetében. Amikor kinyitotta, éles volt ugyan a tekintete, de valahogy már nem a régi. Mintha egy kígyó nézett volna rám a szeméből.

– Jól van, felügyelő? – kérdeztem, hogy megbizonyosodjak róla, lát-e egyáltalán.

– Persze hogy jól. Most, hogy nekem is hagyott valamit a saját vacsorából, csoda jól vagyok.

– Már nem akar kinyírni?

– Ezen azért még eltöprengek egy kicsit.

Szívtam egyet a pipámon, és rátértem a lényegre.

– Ismeri ön az... ufókutatókat?

– Találkoztam már velük – bólintott.

– Jason Alvarezzel is?

– Ő az a nagy orrú?

– Hallott már valaha egy Eduardo Escobar nevű fickóról, felügyelő?

– A kolumbiaira... gondol? Persze hogy hallottam.

– Mit hallott róla?

– Hogy eltűnt a világ szeme elől a feleségével együtt. Pedig tanúskodnia kellene az Escobar család ellen. Minden újság tele volt velük. Furcsa kinézetű fickó... Markáns arcú, nagy orrú... Jézusom! Maga arra gondol...?

Fújtam egy elegáns karikát a levegőbe.

– Arra, felügyelő!

Úgy gondoltam, megér még néhány percnyi magyarázatot a dolog, de épphogy belekezdtem volna, valaki bekiáltott a sátorba.

- Itthon van, felügyelő úr?
- Ki kérdezi? – kiáltott vissza Mahálingam.
- Park vagyok. Kijönne egy percre, felügyelő úr?

Mahálingam intett, hogy maradjak a fenekemen, aztán kiviharzott az ajtón.

Nem kellett öt percnél tovább várnom, máris jött vissza. Sajnos, nem egyedül. Abel is ott lihegett a nyomában. Hogy ott lihegett, az még nem lett volna akkora baj – bár nem kimondottan kívántam, hogy a közelemben lihegjen –, az már viszont kellemetlenebbül érintett, hogy kezében tartotta a puskáját, amelynek a csöve azonnal megtalált.

– Csak nyugalom – igazgatta meg a fején a turbánját Mahálingam. – Mr. Lawrence velünk jön.

Abel nem kérdezte, miért, csak rám villantotta a tekintetét. Mit mondjak, nem sok örööm tellett benne.

Alig tettünk meg tíz-húsz métert a szapora hóesésben, nagyot huppant valami a hátam mögött. Aztán még egy. Az immár megszokott bang, bang!

Abel a földre akart rántani, de elkésett vele. Még mindig utánam kapkodott, amikor már rég a havon feküdtem. Már nem is csodálkoztam rajta, hogy egy szrinpofejét láttam vigyorogni magam felett. Még a szárnya suhogását is hallani véltem.

Ordítani akartam, hogy Mahálingam is vegye már észre, de aztán befogtam a számat. A felügyelő ott hasalt mellettem az égre rázva az öklét.

- Csak egyszer kapjalak el, te rohadék! Gyerünk utána!

Felpattantam és futottam. Többször is megcsúsztam, de végül is sikerült a csizmámban maradnom. Egészen addig futottunk, amíg fel nem tűntek előttünk a szrinpók gombócái.

- Ott! – nyögte Abel a hozzánk legközelebbi gombóc felé nyújtva a karját. – Ott!

Másfél perc múlva rábukkantunk a kőgolyó mögött Marisa Mayberry doktornő holttestére.

Ahogy lefelé csúszkáltunk a hegyoldalon, Mahálingam többször is felpillantott a már feketébe hajló szürke égre. A hóesés elállt, de a napot nem láttuk a sziklacsúcsoktól.

- Utálom a szrinpókat – mondta mellém lépve. – Maga hogy van velük?
- Egyetértünk – bólintottam.
- Korábban is hallott már repülő szrinpókról?
- Hogy őszinte legyek, nem tanulmányoztam eléggé őket. De miért ne tudhatnának repülni?

– Na és lövöldözni? – Mahálingam komoran maga elé bámult. – A falusiak meg vannak rémülve tőlük. Beszéltem néhányukkal. Azt mondták, két szrinpót is láttak a környéken. Akkorák voltak, hogy égig ért a fejük. A szrinpók utánuk bömböltek, de nem üldözték őket.

- Közelről látták őket?
- Azt mondták, igen. Igazi szrinpoképük volt.
- Maga mire gondol, felügyelő?
- Talán ők a gyilkosaink. Na, már itt is vannak a sátrak. Megérkeztünk.

Hamar megtaláltuk Hallstadt doktor sátrát. A többi, némán hallgató sátorral ellentétben ebből világosság szűrődött ki, s halk beszédfoszlányok buktak ki belőle a hóra.

- Ez az – mondta Abel. – Mit csináljak vele?
- Csomagolja be valamibe, aztán tegye vissza ide. És feltétlenül maradjon mellette. Majd ha szólok, hozza be. Oké?

– Úgy lesz, felügyelő.

Mahálingam keresett egy sátorcöveket, aztán megkopogtatta. Gyenge kis kopogtatás volt, ezért kénytelen volt hanggal megtoldani.

– Mahálingam vagyok, Mr. Hallstadt. Beenged?

– Jöjjön, felügyelő! – hallottam Hallstadt hangját. – Nyitva az ajtó.

Elöl ment a felügyelő, utána én. Ő nem okozott különösebb meglepetést, én azonban igen. Hallstadt felugrott, és rám meredt, mintha mérges kígyót látna.

– Maga meg mit keres itt?

– Kérdezze a felügyelőt – hárítottam el a kérdést.

– Nézze, felügyelő... – kezdte Hallstadt, de Mahálingam leintette.

– Jól van, ezt később majd megbeszéljük. Mr. Lawrence velem van.

A sátorban Hallstadton kívül Melanie Gronger és Lynn doktor tartózkodott. Úgy gubbasztottak, mint áradástól kiöntött mormoták.

Hallstadt tett némi bátortalan kísérletet, hogy megpróbálja leültetni legalább a felügyelőt, de nem talált neki ülőalkalmatosságot. Már a másik kettő is fél fenéken kuporgott egy széken.

– Éppen azon tanakodunk, felügyelő – mondta Hallstadt –, hogy feladjuk a terveinket. Ha elenged bennünket, hazamegyünk.

– Megijedtek?

– Persze hogy megijedtünk. Hiszen már alig maradtunk néhányan. Közlöm önnel, hogy Mayberry doktornő is eltűnt. Nincs a sátrában, és sehol nem találjuk. Pedig ő még húsz méterre sem mer eltávolodni tőlünk egyedül.

– Ezt tanúsíthatom – sóhajtott a Lynn doktor, megrázva szép, szőke copfját. – Nekem kellett naponta kétszer megsétáltatnom. Tűvé tettük érte a környéket Gronger doktornővel. Ez a rohadék hőésés is a legrosszabbkor jött. Egyetlen perc alatt eltűntet minden nyomot.

Mahálingam Hallstadthoz fordult.

– Szóval, doktor?

Hallstadt megvonta a vállát.

– Elmegyünk. Aztán később majd visszajövünk. Elmegyünk, mielőtt még lemészárolnának valamennyiünket. Ha már maga képtelen elfogni a gyilkosokat.

Mahálingam megtörölgette a bajuszát.

– Elfognám én őket, ha tudnám, kik.

– Igazán nem tudja?

– Csak nem Mr. Lawrence-re gondol?

Hallstadt habozott, aztán megrázta a fejét.

– Nem feltétlenül. De ő is benne lehet a buliban. Talán az a feladata hogy szemmel tartson bennünket.

– Tehát, ki a gyilkos?

Hallstadt felemelte a karját, és vádlón a sátor oldalára mutatott.

– Hát ők!

– Konkrétan?

– Azok az emberek Csömóban. És az apát.

– El akarják kergetni magukat, igaz?

– Így van. Hogy az örülteké legyen a hely. Ez a helyzet, felügyelő, fehéren-feketén.

– Na és a szrinpók? A köveket köpködő szrinpók? A repülő szrinpók?

– Ezt is meg lehet magyarázni.

– Például hogyan?

Hallstadt hallgatott. Mahálingam megsimogatta a bajuszát, és kíváncsian a doktor arcát fürkészte.

– Pedig önnek aztán tudnia kellene, doktor.

– Mire céloz ezzel, felügyelő? – kapta fel a fejét Hallstadt.

Mahálingam szája szélesre húzódott az elismerő mosolytól.

– Tudja, hogy sportrajongó vagyok, doktor? Imádom a sport minden formáját. Hosszú ideig békaember voltam. Mit szól hozzá?

– A sport egészség, felügyelő.

Mahálingam tovább mosolygott.

– Már abbahagytam ugyan az aktív sportolást, de azért odafigyelek minden jobb eredményre. Ez már olyan hobbiféle nálam. És a sportolók nevét is igyekszem megjegyezni, bár ez néha nem könnyű. Megpróbálta már megjegyezni valaha is egy kínai nevét?

– Még nem – mondta komoran Hallstadt.

– Nem könnyű. Viszont az önét könnyen megjegyeztem. Mikor is hagyta abba, doktor?

Hallstadt arcán mély árnyékok ültek.

– Néhány éve – mondta.

– De azért még nem felejtette el? Azt mondják, akárcsak a kerékpározást vagy a korcsolyázást, a sárkányrepülést sem lehet elfelejteni. Igaz ez?

– Mondják.

– Ön részt vett egy világbajnokságon is. Igaz, doktor? Hányadik is lett? Tizedik?

– Ön aztán mindent tud rólam.

– Merő véletlen az egész. És önnek egy sárkányrepülő-iskolája is volt, ha jól emlékszem.

– Mit akar mindezzel, felügyelő?

– Tulajdonképpen semmit – vonta meg a vállát Mahálingam. Talán csak a szakértelmére lennék kíváncsi. Itt vannak, ugye, ezek a repülő szrinpók. Arra gyanakszom, hogy nem tisztességes, helyi vérszopók nem is lehetnek, hiszen repülés közben parittyával lövöldöznek –, hanem idegenek. Milyen szerkezettel lenne ez lehetséges, doktor? Egyszerű sárkánnyal? Itt köröznak a fejünk felett, és célba lönek ránk. Nem is rossz szórakozás. Persze elsősorban nekik. A vadász is jobban szórakozik a vadászaton, mint a nyúl.

– Egyszerű sárkánnyal nemigen menne – rázta meg a fejét Hallstadt. – Ahhoz megfelelő szélviszonyok kellene, felszálló pálya, szél... kiváló terepismeret...

– Mit szólna a motoros sárkányhoz?

– Hallanánk a hangját.

– És ha villanymotor hajtja?

Hallstadt hallgatott. Mahálingam pedig gyorsan témát váltott.

– Cardoso doktornő még nem került elő?

Hallstadt némán megrázta a fejét.

Mahálingam a bejárathoz lépett, és kikiáltott az éjszakába.

– Jöjjön be, kérem!

Félrelebbentek a ponyvák, és a halványan világító elektromos lámpák fénykörében felbukkant Abel toronytermete. Le kellett hajolnia, hogy beférhessen az ajtónyíláson.

Mindannyian elhűlve meredtek Abelre. Nem azért, mintha bármi rendkívüli is lett volna a megjelenésében, csupán mert sejtették, hogy Mahálingam nem véletlenül hívta be. És a csomag a hátán is felkeltette a kíváncsiságukat.

Mahálingam felemelte a kezét. Abel letette a csomagot a sátor földjére, közvetlenül Hallstadt doktor lábához. Hallstadt ránézett, levette a szemüvegét, és törölgetni kezdte, mint aki pontosan tudja, mi van a viaszosvászonban.

– Gyerünk, Abel! – bízta Mahálingam az emberhegyet. Abel biccentett, és néhány gyors mozdulattal kibontotta a csomagot.

Kíváncsian figyeltem, ki hogyan viselkedik, amikor kibukkant a vászon alól Mayberry doktornő halálba dermedt arca.

Hallstadt doktor minden józan várakozás ellenére meg sem rezzent. Lynn doktor viszont egyáltalán nem viselkedett orvoshoz méltón. Egyik kezét a gyomrára szorította, másikat a szája elé tartotta, s két óriási ugrással kimenekült a szabadba. Gronger doktornő megpróbálta

követni, de mivel úgy látta, hogy úgysem érné el baj nélkül az ajtót, ott maradt a sátor oldalánál. Arca szürke volt és erősen verejtékezett.

Mivel Hallstadt meg sem moccant, odaugrottam a doktornőhöz, és átkaroltam a vállát.

– Rosszul van, Melanie?

A doktornő eltolt magától.

– Hagyjon... kérem. Hagyjon. Istenem... a szívem. Kiugrik a... szívem.

Melanie Gronger az anorákjához kapott, és megrántotta a cipzára fogantyúját. Ahogy a húzózár lefelé szaladt, a halott Mayberry doktornő szempillái mintha megrebbentek volna.

– A szívem... istenem!

Mahálingam nyugtalanul bámult rá, Abel görnyedten állt, mint a jószívű mesebeli óriás, aki meg sem mer moccanni, nehogy összedöntse az emberek házeit.

Melanie ekkor már a blúzát tépkedte. Mit tehettem volna, a segítségére siettem.

Máskor is előfordult már, hogy segítenem kellett ennek-annak blúzokat gombolgatni, kapcsokat lazítani – valahogy mindig sikerült úrrá lennem a helyzeten. Ezúttal azonban kissé másképpen alakult a történet. Melanie elkapta a kezem, és a keblére húzta.

– Segítsen... kérem. Masszírozza egy kicsit... kérem.

Megtettem, amire kért. Gronger doktornő nyögdecselt, aztán eltolta a kezem.

– Köszönöm, már... jobban vagyok.

Feltápaszkodott, és gombolgatni kezdte a blúzát.

Úgy gondoltam, most aztán már valóban ideje lenne lelépnem.

14

De még mindig nem lehetett. Éppen szoltam volna Mahálingamnak, amikor Lynn doktor visszatért. Méghozzá Lanier kíséretében. Lanier lihegett, mintha éppen most végzett volna egy Himalája körüli futással s éppen úgy szakadt róla a verejték, mint valamennyiünkről. Talán csak én vettem észre, hogy észrevétlenül Mahálingam markába nyomott valamit.

– Hallottam, mi... történt. Jól vagy, Melanie?

Gronger doktornő felemelte a kezét, és mosolyogni próbált.

– Nem... nem vagyok jól.

– Add ide a kezéd.

– Hagyj... már túl vagyok a nehezén. Mr. Lawrence volt szíves...

– Biztos?

A doktornő némán bólintott.

Lynn doktor arcán szégyenkező vigyor ült, amely úgy ráragadt, hogy nem is volt hajlandó lejönni róla.

Hallstadt megrázta a fejét, és Mahálingamra pislogott.

– Hol... találták meg?

Mahálingam megmondta, hogy hol.

– Hogy kerültek maguk... oda?

Mahálingam megütögette az orrát, ami annyit jelentett, hogy zsaruszimatát követte.

Hallstadt széttárta a karját.

– Feltételezi rólam, hogy én... én vittem oda?

– Minden lehetséges – mondta talányosan Mahálingam. – És az ellenkezője is.

Hallstadt Lanierre nézett.

– Mit tegyünk, Walt?

Lanier megvonta a vállát.

– Te vagy a főnök, Egon.

– Már nem vagyok olyan biztos benne.

Mahálingam mint döntőbíró, Hallstadtra bökött.

– Maradjunk annyiban, hogy ön irányítja továbbra is az itteni munkát. Lanier doktor maradjon a sátrában... vagy a környékén. Oké?

– Értettem – mondta Lanier. – Eszerint nem bilincsel vissza az ágyamhoz?

– Egyelőre eltekintek tőle.

– Köszönöm, felügyelő.

Hallstadt megköszönte a torkát.

– Ezek után mit tegyek, felügyelő úr?

– Egyelőre semmit. Sajnos, Gangtokba nem mehetnek vissza.

– Micsoda?!

Úgy szakadt ki a kiáltás Hallstadtból, mintha a tüdejének egy darabja is vele szakadt volna.
– Micsoda?!

– Ez a helyzet – tárta szét sajnálkozva a karját a felügyelő. – Nemrég kaptam a hírt... egy itteni ember hozta. Robbantottak a gangtoki piacon. Van néhány halott is. Ezért a hatóságok megtiltották a külföldiek beutazását a városba. Legalábbis néhány napra.

– Néhány napra? – nyögte Lynn doktor. – Mennyi az a néhány nap?

– Ki a fene tudja?

Rövid ideig mindent beborított a csend. Lynn doktor a halotthoz lépett, mellé térdelt, keresztet vetett, majd betakarta az arcát a vászon szélével.

– Ha nem bánják...

Nem bánta senki. Egyre nehezebb volt a halott Mayberry doktornő szemrehányó tekintetét kerülgetnünk.

Lanier doktor a halott doktornőhöz lépett, és lenézett rá.

– Nem öltem meg – mondta. – Nem öltem meg senkit. Sem a feleségemet, sem mást. Akár hisznek nekem, akár nem.

Hallstadt biccentett, és Lanier mellé állt.

– Én sem vagyok gyilkos. Még soha nem öltem embert, csak gyógyítottam. Nem is hiszem, hogy meg tudnám tenni.

Mentegetődző szavainak ellentmondott hideg tekintete és monoton hangja. Mintha egy színész mondta volna fel jól begyakorolt szövegét.

Lynn doktor vigyorgott. Még mindig nem ázott le az idióta vigyor a képéről.

– Én... én... újra rosszul vagyok.

Megfordult, és kimenekült a sátorból.

Melanie Gronger meg sem próbálta bizonygatni, hogy ártatlan. Csak nézett ránk elkeseredett tekintettel, és a szívét masszírozgatta.

– Hát akkor ezzel meg is volnánk – bólintott Mahálingam. – Úgy értékelem, hogy valamennyien tagadják a gyilkosságokat. Őszintén szólva... én is így tennék az önök helyében.

Hallstadt rövid maga elé bámulás után felkapta a fejét.

– Mi lesz velünk, felügyelő? Ha Gangtokba nem mehetünk... akkor mi a fenét csináljunk?

A felügyelő széttárta a karját.

– Sajnos, várnunk kell. Hajsza indult a terroristák után. A hadsereg körülrzárta a várost.

– Éhen fogunk döglenni – szegezte le Hallstadt. – Két napra való élelmünk van csupán.

Mahálingam megvakarta a turbánja tetejét.

– Ezen azért lehet segíteni. Itt vannak a falusiak. Lehet élelmet vásárolni tőlük.

– De mi sokan vagyunk, felügyelő! Rajtunk kívül húsz zabagép. Bár őszintén szólva már nem esznek annyit.

– Folytassák csak ezt az ízé... fogyókúrárt. El is felejtettem megkérdezni, hogy megy?

Lanier összedörzsölte a tenyerét.

– Jól, felügyelő. Sőt nagyon is jól. Most jövök a pácienseinktől. Hát az csoda, amit az a pasas csinál velük. Meg kellene néznie.

– Miért? Mit csinál?

– Beszélgetni akartam néhányukkal, mert vannak köztük, akik nemcsak kövérek, hanem egyéb betegségekben is szenvednek. Ha már volt szíves és levette rólam a bilincset, legalább foglalkozzak egy kicsit a szakmámmal is. Nem igaz?

– Hm.

– Szóval, odamentem a sátraikhoz; gondoltam benézek Mr. Fulephez és Mr. Rodstockhoz. De nem voltak otthon. Senki nem volt a sátrában. Egyetlen paciensünk sem volt a sátrában. Ebben az átkozott időben nem voltak a sátraikban.

– Hol a fenében bujkáltak? – hökkent meg Mahálingam. – Ha azt mondja nekem...

– Aztán... megtaláltam őket.

– Remélem, élve?

– Majdnem.

Mahálingam ekkor olyat tett, amire senki nem számított. Villámgyorsan előrántotta a pisztolyát, és Lanierre fogta.

– Mi az, hogy majdnem?

Lanier meg sem moccant. Még a pisztolyra sem nézett rá.

– Életben voltak... és vannak most is. De inkább elmondom mi történt. Ott találtam őket mintegy kétszáz lépésnyire a táboruk mögött, egy kis tisztáson.

– Ismerem – bólintott Mahálingam. – Tovább!

– Ott ültek... félkörben, lótuszülésben a havon. Megszámoltam őket. Ott voltak mindannyian, nem hiányzott közülük egy sem. A pamo velük szemben ült... a fél karéj nyílásának a közepén. A hó hullott, hullott, s lassan betemette őket... Festő ecsetjére kíváncszott a kép.

– A romantikát akár el is hagyhatja.

– Ott ültek, és nem vettek észre. Némelyiküknek nyitva volt a szeme, némelyiknek csukva. És tudják mi volt a legérdekesebb? Hogy könnyű, nem télire való ruhában voltak, másképp nem is tudtak volna lótuszülésben ülni. A pamo viszont nem viselt semmit.

– Meztelen... volt? – csodálkozott az időközben ismét viasszaszivárgott Lynn doktor.

– Lényegében igen. Legalábbis felül nem volt rajta ruha. És mégsem fázott. Nem volt libabőrös. Esküszöm, felügyelő, hogy mind a huszonegyen aludtak. Egyszerűen nem érzékelték a jelenlétemet. Valahol másutt jártak. Akárcsak a pamo. És még mindig ott ülnek, ha minden igaz. Ja, valamit elfelejtettem mondani. Amikor Mr. Fulepet kerestem, benéztem a sátrába, de természetesen nem találtam ott. Láttam viszont egy táblázatot a sátorfalon. Eszerint amióta a pamo kezeli őket, kilenc kilót fogyott. Persze van még miből fogynia. Azt hiszem, ez az a módszer, amire vágytunk, uraim. Kár, hogy a kezdeti nekibuzdulás után, mi, doktorok abbahagytuk a kúrán való részvételt.

– Te jószagos isten! – nyögte Lynn doktor. – Szegény Sammynek mégiscsak igaza lett volna?

Mahálingam felügyelő beharapta szája sarkába a bajuszát.

– Gyerünk!

– Hova, felügyelő?

– Megnézzük a pamót. Nem tetszik nekem valami.

Egyre csak a kezében szorongatta a pisztolyát, esze ágában sem volt eltenni.

– Csak nem akarja lelőni? – rémüldözött Lanier. – Az az ember tud valamit, felügyelő!

Mahálingam ekkor kiborult. Felemelte a stukkerét, és hadonászni kezdett vele. Őszintén szólva ennél rosszabbat már el sem tudtam volna képzelni. Egy kiakadt zsaru, aki a stukkerével hadonászik...

– Hát éppen ez az! – ordította, hogy belevörösödött a feje. – Ő tud valamit, én meg nem tudok semmit! Semmit az égvilágon! Itt állok térdig gyilkosságokban, és nincs egyetlen valami-revaló gyanúsítottam sem! Csukjam le a két fölámát? Nekik aztán valóban van okuk a gyilkosságokra. Csakhogy egy láma nem gyilkolhat. Akkor viszont ki a franc? Hol az a nyomorult pamo? Hol van?

Szinte vártam, hogy nyílják a sátor ajtaja, és belépjen rajta a pamo. Ha színházi előadást láttam volna, bizonyára így is történt volna.

Mahálingam megrázkódott, becsukta a száját, eltette a stukkerét. Mélyet sóhajtott, és sorban végignézett rajtunk.

– Ki jön velem?

– Én szívesen – mondta Lanier.

Hallstadt bólintott.

– Én is.

Lynn doktor arcáról lehervadt a mázként rátelepedett vigyor.

– Én inkább...

– Jól van. És Miss Gronger is maradjon. Már csak az hiányzik, hogy megálljon a szívük. Az enyém úgyis közel jár hozzá.

Megfordult, és kilépett volna az ajtón, de Lynn doktor kiáltása megállította.

– Felügyelő úr... kérem.

Mahálingam visszafordult.

– Mi van?

– Vele... mármint Miss Mayberryvel... mi legyen?

Mahálingam hallgatott egy sort, aztán megvonta a vállát.

– Tegyék a többi közé.

15

A sátor előtt ismét kísérletet tettem a lelépésre. Mahálingam azonban elkapta a karom, és nem eresztett.

– Maga velem jön, Lawrence! Maga legalább kiismeri magát közöttük.

Egyértelmű volt, hogy a pamóra és a hasonszőrűekre gondol.

Lanier doktor először a kis tisztás felé vezetett bennünket. Ott azonban már nem volt senki. Úgy látszott, a kövérek befejezték a mára rendelt gyakorlatot.

– Megmutatom a sátrát – készségeskedett Lanier.

A kövér emberek sátrai közvetlenül egymás mellett álltak, mintha túl kevés lett volna számukra a hely. Talán a gyakran fúvó szél hatását akarták így csökkenteni a sátorverők.

A sátrakban fények égtek, némelyikből még ki is kukkantott valaki, amikor elcsoszogtunk előttük. A hó kísértetiesen nyikorgott a talpunk alatt.

– Hideg lesz az éjszaka – sóhajtotta Lanier. – Már most is fagy.

– Messze van még?

– Már itt is vagyunk. Az a sátor ott, a második.

A második sátorban sötétebb volt, mint a többiben, egyetlen mécses fénye világított csupán odabent.

– Lehet, hogy alszik? – suttogta Mahálingam. Mintha kezdett volna elmenni a kedve a látogatástól.

– Ég az oltárán egy vajmécses.

– Oltár? – hökkent meg Lanier. – Honnan lenne oltára? Abban a kis csomagban, amit a hátán hozott, aligha férhetett el egy oltár.

Megálltam a sátor bejárata előtt.

– Ki megy előre?

– Maga – bökött rám Mahálingam. – Akarja a stukkeromat?

Felelet helyett megnéztem, hogy rögzítve van-e belülről az ajtó. Nem volt. Kinyújtottam az ujjam, és lassan befelé nyomtam.

– Jöjjenek utánam – szóltam hátra halkan.

Amint kitárult az ajtó, beléptem a sátorba. Éppen szemben velem szépen felépített oltárt

láttam, a sárga süveges egyház megalapítójának, Congkapának a bronzszobrával. Előtte mécses égett. A sátor levegőjét füstölőillat tette kellemessé.

A pamo az oltár előtt ült; furcsa módon nem az oltár, hanem a sátor déli oldala felé fordulva. Előtte egy fatálban vizet láttam, benne kerek valamit, amiről sejtettem ugyan micsoda, de látni nem láttam a halovány fényben.

Mahálingam igazi keleti emberként nem sokat bajlódott a köszönéssel. A másik kettő azonban hangos jó estéttel üdvözölte a félhomályt.

– Ezt akár abba is hagyhatják – mondtam nekik. – Nincs öntudatánál.

A felügyelő megvakargatta az orra hegyét.

– Mit csinál? Meditál?

A pamo valóban meditált. Lótuszülésben, majdnem mezítelenül. A kályháját sem gyújtotta be, pedig bent is fagyponthoz közel lehetett a hőmérséklet.

– A fenébe is – borzongott meg a felügyelő. – Ez nem fázik.

Láttam, hogy alaposan szemügyre veszi a pamót. Volt is szemrevételezni való rajta éppen elég. Éppen úgy nézett ki, mintha őt is egy viaszosvászon csomagból emeltük volna ki. Csak éppen nem látszottak sebek rajta. Szemei bemélyedtek sovány arcába; még egy keselyűnek is keresgélennie kellett volna, ha a holttestére bukkan. Szája vékony zsinórnak látszott, bőre sárgásbarna volt, ami még Indiában sem a kimondott egészség jele. Ha egy koporsóban pillantottam volna meg, biztos lettem volna benne, hogy éhen halt a szerencsétlen.

– Él még? – kételkedett a felügyelő. – És mi az az íz ott előtte?

– A tejtenger – mondtam.

Mahálingam meghökkent.

– Tej? Milyen tej?

– Víz van az edényben – magyaráztam. – De a tejtengert jelképezi.

– Aha. Mi van még benne?

– Egy lótusz.

– Lótusz? Ebben az időben? Honnan szerezte?

– Talán kérdezze meg tőle. Különben erőt gyűjt. A lótusz segítségével kiszívja a tejtengerből. A tejtenger itt hullámoz körülöttünk láthatatlanul. Önnel még nem történt meg, felügyelő, hogy tavaszi délelőttökön úgy érezte, mintha valami lágyan megsimogatná az arcát?

– Dehogynem – bólintott a felügyelő. – A tavaszi szellő.

– Vannak, akik azt mondják, hogy a tejtenger hullámai.

– És hogy gyűjt belőle erőt?

– A lótusz magába sűríti a tejtenger erejét, és aki képes rá, kiszívhatja belőle.

Ezzel jó időre be is fejeztük a társalgást. Mit tagadjam, egyik lábamról a másikra álltam; nagyon is mehetnékem volt már. A pamo azonban nem óhajtott visszatérni az itteni világba. Ha valóban a tejtenger erejét szívta, nemigen tudhatott betelni vele.

Amikor megszólalt, mind a négyen összerándultunk. Olyan váratlanul ért bennünket a hangja, mintha fegyvert sütöttek volna el a fülünk mellett.

– Mit akartok?

Csukva volt a szeme, mozdulatlan a teste, mégis felfedezett bennünket. Lehet, hogy a tejtengerből kiáradó energiák súgták meg neki, hogy ott vagyunk a közelében?

– Mahálingam felügyelő vagyok – köszörülte meg a torkát a felügyelő. – Beszélni szeretnék önnel... Mr. Pamo.

Kicsit nevetségesnek tűnt ez a Mr. Pamo, de valahogy senkinek sem volt kedve nevetni rajta. Még a megszólítottak sem.

A pamo ekkor kinyitotta a szemét. Meleg, barna tekintete volt, élő ellentéte hideg, mondhatni rideg szavainak.

– Akkor beszélj.

– Nem zavarja hogy... többen is vannak velem? Ez itt Lanier doktor, ő...

– Ismerem őket. önt is ismerem. Két napja részt vett egy közös, bevezető gyakorlatunkon.

– Mr. Lawrence-t is ismeri?

– Blobzang rinpócsét is ismerem.

– Azért jöttem, hogy megérdeklődjem... hogy megy a munka?

A pamo a felügyelőre nézett.

– A betegek hamarosan visszanyerik az egészségüket – mondta.

– Betegekről beszél? – csodálkozott a felügyelő. – A maga emberei nem betegek, csak kövérek.

– A kövérség betegség – mondta ellentmondást nem tűrő hangon a pamo. – Ha megbomlik a test harmóniája, az betegség. Márpedig az övék megbomlott.

– És ön... helyreállítja?

– Én nem.

Mahálingam meghökkent.

– Ön nem? Én azt hittem...

– Én csak közvetítő vagyok. Az istenek gyógyítanak. És ők maguk. A betegek.

A felügyelő megpróbált tisztába jönni a pamo tevékenységének a lényegével.

– Mondja, izé... Pamo, ez, amit ön csinál, egy gyógy mód?

A pamo bólintott.

– Így is tehet mondani.

– A túlsúly gyógyításának egy új módja?

A pamo megcsóválta a fejét. Látszott rajta, hogy nehezebbre esik az értelmetlen szájkoptatás. Mintha egy egyetemi tanár társalgóit volna a matematikáról egy óvodással.

– Mindenek gyógyításának a módja. És nem új módja. Nagyön régi módja.

– Mit gondol, mégis... mennyi időre lesz szüksége, hogy ezt a húsz embert... hm... meggyógyítsa?

– Ha elmúlik a tél, hazamehetnek.

Mahálingam akaratlanul is felnevetett.

– Ez lehetetlen!

A pamo nem válaszolt. Lehajtotta a fejét, és a vajmécse lánghába nézett.

Mahálingam a fejét rázogatta, és a többiekre pislogott. Talán azt várta, hogy a doktorok és jómagam is csatlakozzunk a fejrázásához, de mi nem csatlakoztunk. Végül ő is felhagyott vele.

– Itt akarnak maradni télen... a táborban? A sátrakban? Ez kész öngyilkosság. Tudja ön, Pamo, hogy milyen hideg van itt télen?

Kezdett egyre nevetségesebbé válni a dolog. A pamo idevalósi volt, ő ne tudta volna?

– Bennünket nem érint a hideg – mondta felemelve a fejét a pamo. – *Akkor már* nem fog érinteni.

– Hogyhogy? Még ha éjjel-nappal égnek is a kályhák...

– Nincs szükségünk kályhára.

– Na, figyeljen ide, Pamo – vett egy mély lélegzetet Mahálingam. – Télen itt $-35\text{ }^{\circ}\text{C}$ -ra is lesüllyed a hőmérséklet. Ha maguk lótuszülésbe ülnek, és úgy néznek maguk elé, mint az imént ön is, soha nem is fogják többé kinyitni a szemüket, másképpen szólva, csonttá fagynak. Mi védené meg önöket a fagyhaláltól?

A pamo elmosolyodott. Gyors mosoly volt, alighogy megszületett, már meg is halt.

– A thumo.

Mahálingam legyintett, és úgy döntött, hogy fordít egyet a beszélgetés menetén.

– Jól van, erről később még tárgyalunk. Tudja, mi folyik itt már néhány napja... Szentsé-

ged?

A pamo nem válaszolt.

– Úgy értem, nyilván hallott már róla, hogy nincs minden rendben a maguk táborában.

A pamo bólintott.

– Többen is új újjászületést nyertek. Erről tudok.

– A csodába is, de szépen mondja. Csakhogy a valóság egyáltalán nem ilyen szép, izé... Szentséged. A valóság sokkal prózaibb, és úgy szól, hogy jó néhány embert meggyilkoltak öntől alig karnyújtásnyi távolságban. Méghozzá baromi kegyetlenül. Erről csak tud?

– Átléptek egy másik újjászületésbe – ismételte a pamo.

– Akárhogy is nevezzük, eltávoztak az élők sorából. Tud ön erről valamit?

A pamo bólintott.

– Tudok.

Mahálingam meglepődött. Mintha nem ezt a választ várta volna.

– Igazán. És mit tud róluk?

A pamo felemelte az egyik kezét.

– Már odalent állnak, Sindzse, a halottak ura előtt. És ő ítél felettük. Vannak köztük olyanok, akik még mindig a köztes létben bolyonganak, és nem találják a kivezető utat.

– Én inkább arra lennék kíváncsi, hogy tud-e arról, ki ölhette meg őket. Talán látott valamit, ami szokatlannak tűnt. Nem kapott valami útmutatást, mondjuk, a tejtengertől?

– Démonok ölték meg őket – mondta a pamo.

Mahálingam megcsóválta a fejét.

– Ezzel sajnos nem tudok mit kezdeni. Ön látott már démont?

A pamo arcán ismét gyors mosoly suhant át.

– Mindenki látott.

– Eszerint nekem is látnom kellett volna?

– Látott is.

– Nem emlékszem rá.

A pamo ismét a mécses lángjába nézett.

– A démonok gyakran emberi formát öltenek. Embernek hiszitek őket, pedig démonok. A lelkük démon, és úgy is cselekszenek, mint a démonok. Sok ilyen démont láttam már.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy emberek voltak, de a lelkük démoni, azaz démon szállta meg őket?

A pamo bólintott.

– Milyen démon? – erősködött Mahálingam.

– A pénz démona, a hatalom démona, a gyönyörök démona. Számtalan démon létezik.

– Már értem – bólintott a felügyelő. – Hogy került ön kapcsolatba Howard doktorral?

– Segítséget kértek tőlem – mondta a pamo. – Én azért vagyok, hogy segítsek.

– Mire megérkezett, őt már megölték.

– Nem őt jöttem gyógyítani.

– De azért sajnálta?

A pamo megvonta a vállát.

– Ha jó újjászületést nyert, nincs rajta sajnálnivaló. Talán ezzel is közelebb jutott a pillanathoz, amikor felszabadul a karma, a sors hatalma alól, és kiléphet a világforgásból.

– Hisz ön a szrinpókban, Pamo?

A pamo elhúzta a száját.

– Ezernyi lény él körülöttünk, kicsik és nagyok. Miért éppen bennük ne higgyek?

Mahálingam sóhajtott, és megcsóválta a fejét.

– Tudja, hogy ön nagy veszélyben van, Pamo?

Őszinte meglepetésünkre a pamo bólintott.

– Tudom. Bár... kétséges, hogy mit jelent a veszély.

– Tudni akarja? – kérdezte kissé emelt hangon a felügyelő. – Akkor megmondom. A doktorokat megölte valaki vagy valami, akár ember, akár ember formájú démon, akár szrinpo, vagy mi a fene. És egyáltalán nem azért nyírta ki őket, hogy felszabadítsa őket a karma hatalma alól, ahogy ön állította. És a nirvánába sem akarta betuszkolni őket. Az az érzésem, hogy a doktorok nagyon is az útjában voltak valakinek, ezért kellett meghalniuk. Tudja, Szentséged, hogy ez mit jelent?

A pamo hallgatott.

– Ez azt jelenti – folytatta Mahálingam –, hogy ön is célpont. Tudja miért? Mert bizonyos értelemben ön is orvos. Gyógyít. Ha nem vigyáz, ön is megjárhatja. Persze, most megkérdezhetné tőlem, hogy mit csináljon, csak hogy sajnos nem tudnék válaszolni rá. Arra kérem, hogy vigyázzon magára, és gondolja meg a dolgot. Néhány nap múlva szabaddá válik az út...

– Az én számomra minden út szabad – mondta a pamo.

– Ezt értem úgy, hogy elmegy?

A pamo ismét elmosolyodott.

– Értse úgy, hogy maradok.

– És ha megölik?

A pamo lehajtotta a fejét.

– Bízsa a holttestemet Csömóra. Ott tudják, mit kell tenni vele.

– Apropos, Csömo... – emelte fel az ujját Mahálingam. – Lakik Csomóban három... izé... varázsló. Ők is a maga kollégái, akarom mondani... izé... pamók?

– Nem az a fontos, hogy hogyan hívnak bennünket – mondta a pamo.

– Ismeri őket?

A pamo rövid habozás után bólintott. Mahálingam figyelmét nem kerülte el a pamo habozása.

– Ismeri őket? – ismételte meg a kérdést.

– Mi valamennyien ismerjük egymást... csak nem mindig ugyanazon az oldalon állunk.

Mahálingam félrehajtotta a fejét.

– Pontosabban?

– Előfordul, hogy valamelyik falu megharagszik egy másik falura – mondjuk, mert azok ellopták a termésük egy részét, s kérésre sem adják vissza –, erre a falu lakói szólnak egy *ngagszpának*, hogy büntesse meg a másik falut. Bocsásson rájuk jégesőt, amely majd elveri a termésüket. Csakhogy a másik falu lakói sejtik a gonosz szándékot, és ők is fogadnak egy *ngagszpát*. Az egyik jégesőt idéz elő, a másik elhárítja. És mind a kettő *ngagszpa*.

– Értem – bólintott Mahálingam. – Minden világos. És bocsásson meg, ha zavartuk volna.

A pamo bólintott, majd egyetlen pillanat alatt visszasüllyedt korábbi állapotába. Szeme becsukódott, és beesett arca, amely a beszélgetés alatt valahogy kikerekedett, most ismét halálfejszerűen sovánnyá fogyott. A fatál, a tejtenger tejével ott hullámozott előtte, s a szent lótuszt ringatta.

Már odakint voltunk a sátor előtt, amikor Mahálingam felsóhajtott, és megdörzsölte a homlokát.

– Inkább Bombayban kergetnék egy sorozatgyilkost; több esélyem lenne rá, hogy megfogjam. Hát akkor, jó éjszakát, uraim. Mindenki vigyázzon magára. Nem szeretném ismét hullaszállításra használni a kocsimat.

Kicsit még csóváltatta a fejét, aztán beleveszett az újra meginduló hóesésbe.

Most aztán már tényleg indultam volna, hogy felkeressem kedvenc barlangomat, de még mindig nem jött el az ideje. Mahálingamtól megszabadultam ugyan, a másik kettő viszont még mindig ott állt mellettem, mintha nem akaródzott volna egyiküknek sem egyedül maradni.

– Kérdezhetek valamit, doktor? – fordultam Hallstadthoz.
 – Miről van szó? – kérdezett vissza barátságtalanul.
 – Ön gyógyítani jött ide. Nem idegesíti, hogy nem gyógyíthat? Hogy pusztá megfigyelőként nézi, ahogy a pamo a betegekkel bíbelődik?
 Hallstadt összeráncolta a homlokát.
 – De igen. Tulajdonképpen idegesít. Mint ahogy más is idegesít.
 – Rám céloz?
 – Maga csak a sokadik a listán. Elsősorban a halottak és az eltűnt Cardoso doktornő ügye nyugtalanítanak. Vajon hol lehet szegény? Kedvem lenne riadóztatni a pácienseinket, csatárláncot alkotni, és...
 – Végigjárni a Himalája minden zegét-zugát?
 – Hát ez az – sóhajtotta Hallstadt. – Ha úgy el akarták rejteni, hogy ne találjunk rá soha, itt aztán megtehették. Végzetes hiba lenne keresgélésre fecsérelni az erőnket. Arról már nem is beszélve, hogy közben könnyen elkaphatnának bennünket. Könnyebben, mintha a sátrakban húzzuk meg magunkat. Amit pedig az imént kérdezett: valóban, az is nyugtalanít, hogy semmit nem tudunk a pamo gyógymódjáról. Szemmel láthatóan sikerrel jár, hiszen a pácienseink fogynak. Még hozzá hisztéria és zokszó nélkül. Idegesít, hogy nem tudom, mi történik velük. Hiszen a nap nagyobbik részében nincsenek is maguknál. Ülnek és meditálnak. Ez nem normális dolog.
 – Talán csak nekünk, tengerentúliaknak nem az.
 – Ezek az emberek ránk bízták magukat. Felelősek vagyunk értük. És nem tudjuk, mit csinál velük a pamo, nem ismerjük az alkalmazott terápiát.
 – Ön is ideges? – fordultam Lanierhez.
 A doktor elmosolyodott.
 – Ó, én már rég nem idegeskedem. Azt hiszem, lassan elérem a nirvánát. Már meg sem lepődnék, ha előttem teremne egy szrinpo, és engedelmet kérne tőlem, hogy elvághassa a torkom. Lehet, hogy odatartanám, hogy csak tessék...
 Hallstadt annyira belejött a mondandójába, hogy letorkolta volt főnökét.
 – Az is nyugtalanító, hogy látom, mennyire kivan még az a néhány ember is, aki megmaradt. Láttam Lynn doktort és Gronger doktornőt? Szívem szakad meg, ha rájuk nézek. Soha nem láttam még őket ilyen állapotban.
 Megfordult, és elindult a sátra felé. Lanier követte.
 Elnyelte őket a hóesés.

Most aztán már valóban igyekeznem kellett, de az istenek bizonyára azt akarták, hogy csak késő éjszaka érjek a gomcsen barlangjába. Alighogy elváltam a doktoroktól, és a tábor széle felé igyekeztem, kisurrant előttem a hóesésből valaki. Hatalmas termetű férfi volt, puskával a kezében.

Természetesen Abel Park állta el az utamat.

Kénytelen voltam belátni: azzal már elkéstem, hogy palástom öblébe nyúlkalgassak a késem után. Csak egy kis húzás a puskája ravaszán, és máris a köztes létből kivezető utat keresgélem vérszomjas démonoktól üzve.

– Mr. Lawrence?

– Én vagyok – sajnálkoztam magamon.

– Válthatnánk néhány szót?

– Hát hogyne – mondtam némiképp felderülve. Ha beszélgetni akar velem, talán van még némi remény.

Abel odalépett hozzám, és a hátára csúsztatta a puskáját.

– Az a helyzet, hogy teljesen tanácstalan vagyok, Mr. Lawrence. Fogalmam sincs róla, mit kellene csinálnom.

– Történt valami? – kaptam fel a fejem.

– Nem találom Timothyt, és... az az igazság, hogy elbizonytalanodtam egy kicsit. Attól félek, baja történt. Ez itt valahogy nem a mi világunk. Európában vagy Amerikában más a helyzet. Ott tudjuk, mire számítsunk... itt meg... Gomcsen, trapa, pamo... azt sem tudjuk, ki kicsoda. Na és a szrinpók... Sosem harcoltam még természetfeletti lények ellen.

– Nem biztos, hogy azok.

– De azok lehetnek. Itt repkednek a fejünk felett, és isten csodája, hogy még nem következett halálra. Arról már nem is beszélve, hogy fogalmam sincs róla, mi folyik itt. A kövérek is mintha megőrültek volna. Nem beszélnek senkivel, csak ülnek és alszanak, vagy mi. Mintha már nem is élnének. Zombik lesznek ezekből, meglátja. Lassan már tőlük is félek. Jobb lenne hazamenni, csak hogy akkor megszegem a szerződésemet, és ugrott a pénz. Arra pedig szükségem van. Ön mit javasol, mit tegyek?

– Legyen óvatos – mondtam. – Rövidesen véget ér a kalandja.

– Élve?

Erre már nem tudtam válaszolni.

– Mr. Lawrence... be kell vallanom valamit. Én akkor, tudja, ott a szakadék szélénél... valóban meg akartam ölni önt... Nem gyakran fordul elő velem, de akkor olyan vörös köd szállt a szemem elé, hogy nem láttam keresztül rajta. Azt hittem, ön gyilkolta meg Howard doktort. Tudja, ő kedvelt engem. Sokat beszélgettünk erről-arról; doktorként sem átallott egy egyszerű testőrrel szóba elegyedni. Megszerettem, és meg akartam bosszulni a halálát.

– Nem én öltem meg.

– Már tudom. Bocsásson meg, kérem.

– Rendben van, Abel. Örökösik még egy kicsit?

– Amíg tudok, bár őszintén szólva, nem látom sok értelmét. Nem tudom, hol járhat Timothy, ezek a repülő rohadékok meg akkor csapnak le ránk, amikor csak akarnak.

Megcsóválta a fejét, és bebújt a hópelyhek közé.

Elgondolkodva néztem utána.

A sátrak lassan elmaradtak mögöttem. Amint gondolataimba merülve bandukoltam a felfel villanó holdfényben, jó ötven méter után majdnem belebotlottam valakibe. A férfi a havon ült, éppen annak az ösvénynek a közepén, amely a gomcsen barlangja felé vezetett. Igaz, az ösvény inkább már csak elméleti ösvény volt, hiszen a hó mindent betakart. Nem is értettem, hogy sikerült neki pont a közepére ülnie. Elővettem a késemet a palástom alól, és óvatosan közeledtem felé. Amikor már csak három-négy lépésnyire voltam tőle, megálltam.

– Halló. Jól van, ember?

Az ember meg sem moccant. Először arra gondoltam, hogy talán az eltűnt Timothyra bukkantam, aztán kénytelen voltam belátni, hogy ő aligha lehet. A havon ücsörgő jóval vékonyabb volt nála.

– Hahó! Kicsoda maga?

Ha továbbra sem mozdult volna meg, bizonyára odalépkedek hozzá, az ösvényen ücsörgő azonban megmozdította a fejét.

– Menjen... innen! – nyögte. – Menjen innen a fenébe!

Fagyott volt a hangja, én azonban mégis ráismertem Lynn doktoréra.

– Lynn doktor?

– Mondom, hogy húzzon el... innen!

– Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence.

– Akkor is menjen a... csodába!

Én azonban nem mentem. Többek között azért sem, mert az ösvény közepén ült, mellette pedig éles kőtaréjakat rejtett a hó. Ha letérek az ösvényről, testi épségem kockáztatom vele. Az övéről már nem is beszélve.

– Mi a fenét csinál itt... doktor?

– Kérem, ne közelítsen!

– De hát erre vezet az utam.

– Kerüljön ki.

Odamentem hozzá, és leguggoltam mellé. Lynn doktor vékony, nyári anorákban kuporgott a mínuszokban, s olyan kék volt a szája széle, mintha tintát vacsorázott volna.

– Mi a csodát csinál itt, doktor?

– Haldoklom – mondta.

– Történt valami? – pislogtam körbe, de semmi gyanúsat nem láttam.

– Végeztem – mondta a doktor.

– Mivel?

– Az életemmel. Azt mondják, hogy a fagyhalál a legszebb halálnem.

– Ki mondja?

– Mondják.

– Lehet, hogy azoknak, akik valóban megfagytak, más a véleményük.

– A fenébe is, mit akar... tőlem?

– Tulajdonképpen semmit – mondtam, és megvontam a vállam. – Csak figyelmeztetem, hogy... később megbánja.

– Mit bánok meg? Még mindig jobb, ha megfagyok, mint ha egy repülő szörnyeteg elharpaja a torkom. Ha átmentem oda, akkor már nem bánhatok meg semmit.

– A trapák nem ezt mondják.

– Hát mit mondanak?

– Aki öngyilkos lesz, annak bizony előnytelen újjászületésben lesz része.

– Maga... elhiszi ezt?

– Nem az a kérdés, hogy én mit hiszek, hanem hogy mi az igazság. Honnan tudja, hogy nem születünk újjá? És ha igen?

Lynn doktor elkeseredve ült a havon, lábait maga alá húzva, szőke, copfba fogott haján vastagon ült a hó.

– És mi az az előnytelen újjászületés?

– Ó, hát ezernyi lehet – mondtam. – Vegyük például az egyik legjobbat.

– Vegyük.

– Keselyűként is újjászülethet

– Az nem is olyan rossz. Mindig is imádtam repülni.

– Csak nem sárkányrepülő maga is?

– Ó, odáig nem jutottam el. Én csak repülőgépen szeretek repülni. És csak akkor, ha más vezeti.

– Ha valaki keselyűként születik újjá, annak nem csak repülnie kell. Meg kell szereznie az élmét is. Tudja, hogy a keselyű dögevő?

– Tu...dom.

– A keselyűk imádják a szemet. Köztük, természetesen, az emberi szemet is. Képzelve csak el, hogy megfagy itt az ösvényen, Sindzse, a halottak ura pedig arra ítéli magát, hogy keselyűként éljen a következő újjászületésében. Lehet, hogy ide kerül vissza, a Himalájába. Ide, ahol most vagyunk. Itt, a sziklák között remekül élnek a keselyűk. Nos, ön ide születik, és egyszer csak megpillantja, mondjuk... Gronger doktornőt. Mert az ön újjászületése lehet, hogy percek alatt lezajlik. Attól függ persze, hogy mennyi időt tölt a köztes létben. Ha csak rövid időt, akkor szemtanúja lehet annak, hogy gyilkosunk megöli Gronger doktornőt.

– Ne beszéljen... kérem... marhaságot!
– Miért lenne az? Ahogy másokat megölt, őt is megölheti. Maga pedig mint keselyű, éhes. Ennie keli. S akkor megpillantja Miss Gronger holttestét... Nyitva van a szeme. Maga odamegy hozzá, felemeli a csőrét, és...

Lynn doktor nagyot ordított.

– Állj! Ne folytassa, mert... összehányom magam. Bár... lehet, hogy ez csak pusztá fenyegetés, mivel már... nincs bennem semmi. Ezért is akarok meghalni. Úgy érzem magam, mint a nyúl, amelyet bedobtak az oroszlán ketrecébe. Csak idő kérdése, hogy mikor éhez meg az oroszlán. Hát én nem várom meg, amíg felfal. Méltatlan lettem az orvosi eskümhöz, tudom, de mit tehetek? Egyszerűen nem bírom tovább... Ez a rohadék itt köröz felettem... vagy talán többen is vannak...

– Megtámadta a szrinpo?

– Nem sokkal ezelőtt. Köveket dobált rám.

– Köveket?

– Jó nagy köveket. Szét akarta loccsantani a fejem. Egészen alacsonyan repült. Talán két méterrel lehetett felettem.

– Milyennek látta?

– Szörnyűnek. Tulajdonképpen nem akartam én meghalni, kicsit levegőzni jöttem ki, aztán amikor vadászni kezdett rám, úgy gondoltam, hogy véget vetek ennek a játéknak.

– Figyeljen ide, doktor – mondtam neki. – Megértem, hogy el van keseredve. De már nem tart sokáig, ezt megígérem magának.

– Ezt hogy... értsem?

– Nyomon vagyok.

– I...gazán?

– Kérdezhetek öntől valamit?

– Hát... hogyne.

– Jól ismeri ön Hallstadt doktort?

– Hallstadtot? Nem annyira jól. Mire gondol?

– Azt mondják, kiváló sárkányrepülő volt.

– Erről... hallottam. Valami északi összetett versenyszámban indult... azt hiszem a finnek vagy svédek, vagy kik csinálják.

– Hm. Ez érdekes. Nem tudja, mi a sportág lényege?

– Hogy mi a... lényege? Azt hiszem... repülni kell, aztán repülés közben célba löni valamire. Öszintén szólva... Jézusom! Maga erre gondol? De hiszen ez... hiszen ez...

– Nem akarna mégiscsak tovább élni?

Lynn doktor ekkor elmarkolta a karom. Olyan erő volt benne, mint a vízbe fúlni készülőnek, ha elkapja a menteni igyekvőt.

– Ez... biztos?

– Javaslom, hogy menjen szépen haza, és várjon még egy napot.

– Mahálingam?

– Teszi a dolgát. És én is.

Lynn doktor lassan feltápáskodott.

– És ne beszéljen senkivel arról, amit mondtam önnek – figyelmeztettem.

– Jól van... befogom a számat.

– El tud egyedül menni a sátráig, vagy elkísérjem?

– Majd valahogy... odakecmergek.

Megveregettem a vállát és rákacsintottam.

– Fel a fejjel, doktor! Gondoljon a keselyűkre! Nem kell elsietnie a dolgokat. Fő a türelem.

Mondtam, pedig magam sem így gondoltam.

A türelem már nálam is hiánycikknek számított.

Pedig még messze voltam a céltól.

Össze kellett szednem magam, ha éjfél előtt el akartam érni a gomcsen barlangját. Ahogy egyre közelebb értem hozzá, egyre fokozódott a nyugtalanság a szívemben. Szerencsére a hőmérséklet érezhetően emelkedni kezdett, ami ilyentájt nem ritka a világ tetején. Az indiai síkság környékéről szivároghatott felénk a meleg levegő, s a Himalája hegyei óvatosan félrehúzódtak az útjából.

Ahogy meredekebbé vált az út, egyre nehezebb volt felfelé küzdeni magam. Többször is megtörtént, hogy minden óvatosságom és tapasztalatom ellenére fenékre estem, és visszacsúsztam vagy tíz métert. Ilyenkor fohászkodtam egyet, és továbbkapaszkodtam.

Háromnegyed óra alatt értem a gomcsen barlangjához. Megálltam, elővettem palástom öbléből a festékesdobozkámat, és kimázoltam a képem. Nem nagyon, éppen csak annyira, hogy indiainak nézzek ki.

Megálltam a sziklába vájt lépcsősor alján, és felfelé kémleltem. Mintha csak megrendelésre történt volna, a hold előbukkant a felhők mögül, és végighintette fényét a havas tájon. Odafent sötét volt. A gomcsensegéd vagy aludt, vagy felszedte a sátorfáját. Egyébre gondolni sem akartam.

Megpróbáltam felkapaszkodni a sziklába vájt lépcsőfokokon. Nem ment könnyen. A meleg levegő még csak a hótakaró tetejét lazította meg.

Óvatosan kapaszkodtam felfelé, s a lépcsősor közepén négykézlábra váltottam. Szerencsére épségben elértem az alsó sziklapárkányt és a falétrát. Ezen kellett volna továbbkapaszkodnom a barlanghoz.

Hamar beláttam, hogy a jeges létrafokokon még egy képzett alpinista sem juthatna fel. Egészen addig bámultam a létrát, amíg észre nem vettem a hótól félig belepett, selyemövek-ből összecsomózott kötelet. Ha a hirtelen jött olvadás nem mossa le róla a vékony hóréteget, nem tudom, hogy jutottam volna fel a barlangba.

Ennek a segítségével viszont feljutottam. Nem mondom, hogy könnyen ment, de azért megúsztam nyaktörés nélkül.

Az első, ami feltűnt odafent, az a sötétség volt. Beleszimatoztam a levegőbe, de nem éreztem ételszagot. Cardoso doktornő eszerint lelépett. Bár órákkal ezelőtt még magam is ezt kívántam, most azonban, ahogy egyedül maradtam, megütött a magány. Mintha már nem is élveztem volna annyira az egyedülletet.

Meggyújtottam egy vajmécsest, és körülnéztem a barlangban. A nagyteremben nem láttam semmit, ami a doktornő jelenlétére utalt volna.

Tüzet raktam, ennivalót kerestem, teát főztem. Odakint ismét hullani kezdett a hó; tenyérnyi pelyhek suhantak el a bejárat előtt. Éppen azon töprengtem, hogy bebújjak-e a takaró alá, vagy próbáljam meg a thumo segítségével átvészelni az éjszakát, amikor vékony, cincogó hang szólalt meg a hátam mögött.

– Hahó! Megjött Szentséged?

Azt hittem, beleesem a magam gyújtotta tűzbe. Cardoso doktornő állt mögöttem pokrócba csavarva. Lába szára meztelen volt, és cipő sem volt rajta.

Csak a számat tátogattam, de hang nem jött ki belőle.

– Kikészítettem a kötelet – mondta. – Bár arra gondoltam, hogy felesleges.

– Felesleges? – jött meg a hangon. – Miért lett volna az?

– Mert Repa szerint a méltóságos gomcsen... repülni is képes.

– Itt volt... Repa?

– Itt volt, és... hozott ezt-azt. Pokrócokat, például. A falusiak is hoztak. Igazán kedves emberek.

- Te hogy vagy, asszony? – kérdeztem tőle hangsúlyozottan mogorván.
- Amint látja, Szentséged... éppen megfagyni készülök.
- Bújj vissza a takaró alá.
- Ott is nagyon hideg van. Nem lehetne... mint a múlt éjszaka?

A doktornő a thumóra gondolt. Sóhajtottam. Vajon képes lennék-e még egyszer rá? Állandó gyakorlat nélkül... Ez a nap pedig, úgy éreztem, elszívta minden energiámat.

- Most hova megy... Szentséged?
- Megmosakszom – mondtam.
- Készítettem vizet, de... belefagyott a tálba.

Kibotorkáltam a teraszra, és végigdörzsöltem magam hóval. Kicsit később vettem csak észre, hogy ott áll mögöttem, és figyel, mit csinálok.

- Szentségednek... világosabb a bőre, mint az indiaiaké.

Nem válaszoltam. Egy gomcsen ne válaszoljon a profán kérdésekre.

Mosakodás után visszatértem a nagyterembe. Miss Cardoso egyre ott kullogott mögöttem. Időnként felkapkodta a meztelen lábát, és megpróbálta ráhúzkodni a pokrócát.

- Ettél valamit? – kérdeztem tőle.
- Csampát – mondta. – Kását.
- Jó volt?
- Nem. De nem panaszkodom.

Közben elkészült a tea. Bár érezhetően melegedett az idő, még mindig nagyon hideg volt idebent.

- Ülj lótuszülésbe – szóltam rá.

Boldogan lekuporodott a földre. Jómagam csak az alsónadrágom hagytam magamon. Szólni akartam neki, hogy megszabadulhat a gomcsenrongyoktól, amelyeket magára kapkodott, de nem akartam, hogy félreértse a szavaimat.

- Tedd a vállamra a kezed.
- Elégedett mosollyal odatette.

Én pedig ismét megpróbáltam belső meleghez jutni.

Ugyanúgy, mint az elmúlt éjszakán.

Lassan belemerültem a semmibe.

Arra ébredtem, hogy pokolian fázom. Azt hittem, reggel van már, de még sötét volt odakint.

Kénytelen voltam rádöbbszenni, hogy ezúttal alaposan mellé nyúltam. Az eltelt nap olyan-nyira felemésztette az energiáimat, hogy képtelen voltam huzamosabban megemelni a hőmérsékletemet. Az a csakráim, amelynek meleget kellett volna sugározni, nem sugárzott semmit. Amiatt aztán szegény doktornő is úgy kihűlt mellettem, mint a havon felejtett hamburger. Villámsebesen megtapogattam a csuklóját. Lassan vert a szíve, mintha éppen azt fontolgatná, hogy ne álljon-e meg.

Óriási erőfeszítéssel kitéptem magam a fagy ölelő karjából. Feltápáskodtam és kinyújtóztam. Ez sem ment valami könnyen: úgy recsegték-ropogtak az ízületeim, mintha máris jéggégé fagytak volna.

Ahogy a végtagjaimat mozgattam, magamon éreztem Cardoso doktornő tekintetét. Homályos volt a szeme, mint a bepárasodott üveg.

Bebotorkáltam a benyílóba, megkerestem a bundatakarót, és bebugyoláltam vele. Ezután magamra terítettem a palástomat, és addig ugrándoztam, amíg fel nem melegedtem.

Amikor már úgy gondoltam, hogy képes vagyok a komolyabb súlyemelésre is, óvatosan ölembe vettem a doktornőt. Normális körülmények között úgy kaptam volna a vállamra, mint

a pelyhet, de hát hol voltak itt normális körülmények? Olyan nehéznek tűnt szegény, mintha betontuskók lógtak volna a bokáján. Bevittem a benyílóba, és ágyba dugtam. Ráterítettem a bundatakarót, és hagytam, hadd térjen nyugodtan magához.

Kiszédelegtem a nagyterembe, tüzelőt kerestem – szerencsére Repa azt is hozott a nap folyamán –, s ismét tüzet raktam. Teát főztem, majd a forró italt bevittem a gomcsenhelyetteshez.

Cardoso doktornő éppen akkor próbálgatta felemelni a szemhéját, amikor megjelentem az ágya mellet.

– Itt van egy kis meleg tea – kínáltam. – Idd meg!

Csak pislogott, és minden különösebb érdeklődés nélkül a körvonalaimat bámulta.

Rájöttem, hogy sorrendet kell váltanom. Megittam a teámat, s amikor úgy éreztem, hogy felmelegítette meggémberedett bensőmet, ledobtam magamról a palástot, és bebújtam mellé az ágyba. Lecibáltam róla a gomcsenöltöny maradványát, és hozzá bújtam.

Ennyi erővel akár egy köztéri szoborhoz is bújhattam volna. Hideg volt és mozdulatlan. Akárhogy szorongattam, csak nem akart felmelegedni. Éppen ellenkezőleg: jómagam is hűlni kezdtem mellette.

Ismét kiugrottam az ágyból, újabb csésze teát készítettem, és igyekeztem a szájába tölteni. Fele ugyan mellé ment, de a többitől megmozdult az ajka.

– Iste...nem. Maga... kicsoda?

– A gomcsen – mondtam.

– Hol... vagyunk?

– Az ágyban.

Lihegett egy sort, aztán megpróbált biccenteni. Kicsit nyikorgott csak a nyaka, amikor végre sikerült neki.

– Ideát... vagyunk, vagy... odaát?

– A túlvilágra gondolsz?

– Nem is... a nagymamám... kiskertjére.

Ebből kiderült, hogy kezd magához térni. Ismét csak magamhoz szorítottam.

Ettől vagy a teától a megfagyott gondolatok is kezdtek felengedni a fejében. Mocorgott, de nem tolt el magától.

– Mi... történt?

– Baj – mondtam. – Vagy legalábbis majdnem.

– Nagyon... fáztam. Maga nem melegített... engem. Pedig levetkőztem... Csak a gomcsenruhát... jesszusom, hol a gomcsenruhám?

– Most nincs rá szükséged.

– Nagyon hideg volt. Azt hittem... megfagyok. Nem emlékszem... semmire. Tegnap reggel sokkal kellemesebb... volt.

Elmesélhettem volna neki, hogy tegnap és tegnapelőtt sikerült a thumo segítségével életben maradnunk, ezúttal azonban majdnem ráfizettünk. A thumót csak kipihenten és felkészülten szabad gyakorolni. Ha valaki hamis önbizalomtól eltelve, kellő előkészületek nélkül próbálkozik meg vele, bizony pórul járhat. Akárcsak az a szerzetes Rilában, ahol magam is tanultam. Fiatal, kötekedő láma volt, mindenkinél jobban tudott mindent. Társai nem kedvelték, nem is voltak barátai a kolostorban. A főláma többször is felszólította a trapákat, hogy ne hagyják magára, azok azonban sorban feladták a barátkozást. Olyan volt a fickó, hogy még a szentekre jellemző jóindulat és türelem is lepergett elefántbőréről.

Nos, amikor a thumót vettük sorra, minden addiginál kellemetlenebbnek bizonyult a viselkedése. Néhány évvel azelőtt Drepungban már megpróbálkozott a szent gyakorlattal, de csak a kezdetekig jutott el a tanulmányozásában. Ő azonban azt hitte, nemcsak elsajátította minden részletét, hanem már a thumo mesterének is mondhatja magát.

Tanárunkat természetesen lenézte, és nem is egyszer fajankónak nevezte. Az ő tanárai

Drepungban bezzeg neves thumó-szakértők voltak! Ne oktassa őt egy görbe vállú, szemüveges, bután pislogó szerzetes. Ezért csak ímmel-ámmal vett részt a foglalkozásokon, inkább a maga feje után ment.

Egy fagyos decemberi éjszakán tanárunk kiadta az utasítást, hogy most megmutathatjuk, mit tudunk. Közös lhakangbeli imádkozás után kivonultunk a kolostor elé, és leültünk a hóra. Mesterünk néhány tanács után magunkra hagyott bennünket. Természetesen ott volt köztünk a már említett fiatal, nagyképű szerzetes is.

Alighogy lótuszülésbe ültünk, mesterünk ismét megjelent, és vízbe áztatott vászonlepedőket osztott ki köztünk, Mindegyikünknek jutott egy; ezt a hátunkra kellett terítenünk. Már ez sem volt gyerekjáték ezen a fagyos éjszakán. Bár nem volt nálam hőmérő, legalább tíz-tizenöt fok lehetett nulla alatt. A szerzetesünk is megkapta a vizes lepedőjét. Fennhéjázó mosollyal burkolta bele magát, és mielőtt még végighallgatta volna vezetőnk tanácsait, már bele is merült a csakra-tudatállapotba.

Nekem, emlékszem, sokkal nehezebben ment a dolog. Csak elkeseredett erőlködés után tudtam magam elé idézni a csakrámat, aztán meg az istennek sem akart melegíteni. Addig-addig kínlódtam vele, amíg... nem is tudom, mi történt. Amikor kinyitottam a szemem, a hajnal első sugarai vörösre festették a nagy hegyek oldalait.

Első éber pillanatomban megsimogattam a körém tekert csuromvizes lepedőt. Száraz volt, mintha egész éjszaka trópusi nap sütögette volna. És éltem. Sőt nemcsak éltem, hanem melegem is volt. Ahogy körülpillantottam, meglepetve láttam, hogy a hó, amelyen ültem, megoldadt körülöttem.

Alighogy felkelt a nap, szerzetesek siettek ki a kolostorból, hogy megvizsgáljanak bennünket. Az eredmény örömteli és szomorú is volt egyszerre. Örömteli, mert a trapák életben maradtak, és megszáritották a testükön a lepedőjüket – kivéve a már említett szerzetest. Az ő teste hideg és merev volt, mintha jégből faragták volna.

A trapa meghalt. Sosem derült ki, miért kellett átmennie egy másik újjászületésbe – gyaníthatóan azért, mert az istenek nem kedvelik a nagyképűeket. A gög a főbűnök egyike. Akiknek viszont alázat van a szívükben, és az a vágy lakik benne, hogy segítsenek a többi élőlénynek, nos, azok az istenek kedveltjei. Csak reménykedhettem benne, hogy közéjük tartozom én is.

– Mi volt... a baj? – tudakolta a doktornő, miután már úgy felengedett a szája, hogy folyamatosan tudott beszélni.

Mondhattam volna neki, hogy bizonyos szakmai problémák merültek fel, de nem akartam lejártni magam. Egy mester nem szívesen vallja be, hogy itt-ott bizony megrágt a moly a szakértelmét.

– Valaki közbelépett – magyaráztam szemérmetlenül. – Egy ngagszpa lehetett az oka.

– Az... kicsoda, micsoda?

– Varázsló. A ngagszpák néha ellenségesen viselkednek, velünk, gomcsenekkel. Előfordul, hogy megharagszanak ránk, és valakinek a megbízásából harcba hívnak bennünket, vagy egyszerűen csak ránk támadnak. A ngagszpák pénzért mindenre kaphatók. Én pedig már sok borsot törtem az orruk alá. Nem kedvelem őket.

– Aha. És miért nem?

– Miért kérdezed?

– Hát hogy ezután én is óvakodjak tőlük. Repa szerint, ha Szentségedre hallgatok... nem bánom meg.

Elmosolyodtam magamban. Kedves fiú ez a Repa. Ennyire félreismertem volna?

– Egy ngagszpa lehetett az oka, hogy majdnem megfagyunk. Ha nem ébredek fel...

– Ne is folytassa – tette a számra az ujját. Kellemesen langyos volt. A jég szobor kezdett felengedni.

– Szóval, majdnem ráfáztunk, méghozzá szó szerint. Még szerencse, hogy idejében feléb-

redt Szentséged. És, hogy... ide hozott... az ágyba.

Most már tényleg meleg volt még a lábujja is. Lazítottam valamit a szorításomon, és megpróbáltam kikecmeregni mellőle. Sok kedvem nem volt ugyan hozzá, de tennem kellett valamit. Messze volt még a reggel, helyet kellett találnom éjszakára.

– Hé! Mit akar csinálni? – kérdezte, amikor rájött, hogy miben sántikálok.

– Keresek magamnak egy másik fekhelyet.

– Nincs több – figyelmeztetett.

– Van egy fakeret...

– Este eltüzelttem.

Úgy gondoltam, ha maradnom kell, legalább megbeszéljük az elmúlt napot.

Ő is így gondolhatta, mert megelőzött.

– Nem is kérdezi, hogy telt a napom?

– De. Megkérdzem.

– Kösz. Ez jólesett. Mindig is imádtam a spontán érdeklődést. Igyekeztem úgy eljárni mindenben, ahogy Szentséged meghagyta nekem.

– Igazán?

– Először Repa jött. Egy Lawrence nevű fickó szeges bakancsa volt a lábán, de még így is csak nehezen tudott feljutni ide. Szentségedet kereste. Hozott egy kis tűzrevalót, bár nagyon keveset: azt mondta, mindent belepett a hó, és nehéz kikotorni alóla. Hozott vajat is a lámpába és némi élelmet. Kicsit beszélgettünk, aztán elment. Azt természetesen nem árultam el neki, hogy Szentséged meghagyta: én legyek a pótgomcsen.

– Jól tetted – dicsértem meg. – Remélem, jó utat kívántál neki? Az illem így kívánja!

– Természetesen, Szentséged. De kár volt.

– Micsoda?

– Hogy jó utat kívántam neki. Félúton megcsúszott, és fejjel előre beleesett a hóba. Aztán teljesen érthetetlen szövegeket mondott. Azt hittem, imádkozik szerencsés megmenekülése okán, mert ugye eltörhetett volna a keze vagy a lába, de ő nem imádkozott, hanem egy bizonyos Blobzang rinpócset emlegette. Szentséged ismeri talán?

– Ismerem – bólintottam. – Egy nagy tudású, rendkívül szimpatikus, kedves fickó.

– Mint ön?

– Úgy nagyjából – mondtam szerényen.

– Ő is az.

– Kicsoda?

– Repa. Mutatott nekem egy könyvet.

– Milyen könyvet? – kérdeztem gyanakodva.

– Biztos, hogy tudni akarja Szentséged? Lehetnek dolgok az életben... amiket egy gomcsen talán mélyen el is ítélhet.

– Mint például?

– Azokban a könyvekben... ábrák is voltak. Szentséged tudja, mi az a tantrizmus?

– Hogyne tudnám – bólintottam. – Az, amikor szent imákkal és varázsmondásokkal próbálunk hatni... Mi a fenéért mutogatta neked ezeket Repa?

– Éppen most tanulmányozza őket. Elmagyarázta, hogy ebben a vallási irányzatban az isteneknek és a szenteknek van egy-egy *saktija*. Tudja szentséged mi az a *sakti*?

– Tudom – bólintottam ismét. – Az isten vagy a szent női megfelelője.

– Érdekes, én eddig még sosem hallottam ilyenről. Repa szerint, ha egy isten vagy szent... akinek van egy saktija... hm... hogy is mondjam... szóval együtt vannak úgy, akkor olyan szellemi energiák szabadulnak fel, amelyek egyenesen a megvilágosodáshoz vezetnek. Tehát minden egyes... Ízé... szóval, a saktizmus gyakorlása... végül is szent dolog. Ez... igaz?

Mit tehettem, nem tagadhattam el előle az igazságot. Elvégre egyetemeken tanítok, ott is feltették már nekem számtalanszor ezt a kérdést.

- Igaz – bólintottam.
- És... Szentséged is? Úgy értem már... máskor is... azaz... máskor...

Túlságosan veszélyes vizeken jártunk. Úgy gondoltam, jobb, ha nyugodalmasabb kikötőbe evezünk.

– Voltak idefent a falusiak? – tudakoltam, miközben igyekeztem, amennyire az ágy széle engedte, eltávolodni tőle.

- Voltak – bólintott.
- És?

Cardoso doktornő elmosolyodott mellettem.

– Felvettem Szentséged parókáját. És felöltöttem a gomcsenruhát. Csak aztán láttam, hogy... szóval, nem tudtam úgy belebújni, hogy ne lógjon ki valamim, amiből azonnal kiderült volna, hogy... szóval inkább takaróba burkolóztam. De a lábam az meztelen volt.

- Még szerencse.
- Csak kevesen jöttek.
- Hm. És?

– Nem szóltak semmit, csak néztek. Én sem szóltam, csak ültem lótuszülésben, parókával a fejemem, és úgy tettem, mintha meditálnék. Ezután letették az ajándékaikat és elmentek.

Másodszor is elhatároztam, hogy tüstént kimászom az ágyból, de ekkor ismét megszólalt.

– Szóval, Repa megmutatta azt a könyvet... Én pedig Szentséged tanítványa szeretnék lenni. Szentséged megígérte.

– Csak feltételesen.

– Az is ígéret. Szóval... szeretném, ha azok a bizonyos energiák, amelyekről... a könyv szól... szóval, érti Szentséged?

- Nem – mondtam tömören.
- Hogy fogalmazzam meg? Szentséged igazán figyelemre méltó ember. És nagy tudású.
- Ez igaz – bólintottam.
- Szeretném, ha átadná nekem a tudását.
- Megtanítalak a thumóra – mondtam.
- Köszönöm. De nekem az nem elég.
- Akkor majd még másra is.

– Mi az a más?

– Például arra, hogyan helyezd át a lelked egy kutyába.

– Igazán? Hát ez bizony nagy... megtiszteltetés. Másba nem lehetne?

– De lehet – mondtam nagyvonalúan. – Bivalyba is lehet.

– És... mi az értelme ennek?

– Ha nincs a közelben megfelelő étel, legelhetsz füvet.

– Értem. Köszönöm. Van még más is?

– Rengeteg.

– Az az ízé... sakti-dolog is köztük van?

– Az... nincs – mondtam.

– Miért... nincs?

– Mert azt tilos... bizonyos értelemben... vagy majdnem tilos.

– Csak... majdnem?

– Húzódj távolabb tőlem, *asszony!* – voltam kénytelen rárivallni.

– Hiszen távol vagyok.

– De a kezed közel.

– Keskeny az ágy... Mesélje el Szentséged, hogy is van az, amikor bizonyos... esetekben... a szellemi energiák... Megmutatná Szentséged...

– Nem. Nem és nem!

– Arra gondoltam, hogy mialatt Szentséged varázsigéket mond, én... ezalatt...

– Vidd innen a kezed, asszony! – próbálkoztam utoljára.

Ő azonban nem vitte. Olyan sóvárgó szomjúság élt benne a sakti-praktikák elsajátítása iránt, mint a tevében a hús tó vize iránti vágy.

Ezután már nem próbálkoztam. Ha akartam volna, sem sikerült volna. Úgy körém fonta a lábát, hogy moccanni sem tudtam. Úgy viselkedett, mint egy igazi sakti.

– Láttam a könyvben... a képen... így már jó. Kérem Szentségedet, emelje fel a lábát... úgy, nagyon jó, én pedig... ne féljen Szentséged, nem nyomom agyon... és most... hadd áramoljon a szellem... energia... Jézusom... sosem gondoltam volna, hogy ilyen jó... gomcsenek lenni!

Megpróbáltam tenni valamit mértéktelen tudásszomja ellen, de egyszer csak azt vettem észre, hogy már minden hiába. Nekem is kezdett tetszeni a dolog. Elvégre miért is ne ruccanhatnék át egy másik vallási területre? Én ugyan a *mahayana*, a Nagy Kocsi irányzatának a híve voltam, de hát a saktizmus is a lámahit keretei közé tartozik.

Amíg a lámavallás hittételein morfondíroztam, Cardoso doktornő inkább a gyakorlati utat választotta.

– Ez... hiányzott már... nekem – suttozta a fülembe. – Ez a micsoda is?

– Sakti... kultusz – suttoztam vissza.

– Hát ez valami... csodálatos! Én ugyan másként hívom, de ha akarja, akkor legyen csak... sakti... micsoda! Hé! Most mit csinál? Már... megijedtem... Azt akarom, hogy... sokáig gyakoroljuk a sakti... micsodát, akár reggelig... is, legalább az életünket is megmentjük vele... Nem igaz?

Mit volt mit tenni, erre az éjszakára a lámahit sakti irányzatának a hívévé váltam, feledve mindazokat a regulákat, amelyeket Congkapa, a nagy vallási reformer éppen a sakti kultusz elterjedésének a megakadályozására vezetett be.

Hiába, sok mindent megtesz az ember, csakhogy meg ne fagyjon.

22

Amikor hajnalban felébredtem, nem sokat teketóriáztam. Mielőtt még Cardoso doktornő bebizonyíthatta volna, hogy a saktizmus gyakorlására a hajnali időpont a legalkalmasabb, már kint is voltam az ágyból. A gomcsenhelyettes nyögdecselt, de nem nyitotta ki a szemét. Kifutottam a párkányra, és alaposan ledörzsöltem magam hóval. Megmelegítettem a tegnapi tea maradékát, bár a tűz csak alig pislogott, lévén hogy tüzelőanyagunk utolsó morzsáit éltük fel.

Cardoso doktornő csészéjével a kezemben odaültem az ágy szélére.

– Jó reggelt – próbálkoztam. – Hajnal hasad.

– Nem! – mondta a doktornő határozottan.

– De bizony, hogy hasad.

– Nem!

– Mit akar jelenteni ez a nem? – kérdeztem értetlenül.

– Azt, hogy... nem kelek fel.

– Pedig fel kell kelned, asszony! Ha a falusiak jönnek...

– Én akkor sem kelek fel.

Mit tehet ilyenkor egy szegény gomcsen? Megköszörültem a torkom, és éppen nagyot akartam ordítani, amikor a doktornő kinyitotta a szemét.

– Egy esetben – mondta, vagy inkább nyöszörögte.

Torkomban rekedt az ordítás. Nem is nagyon bántam, hiszen nem szívesen koptatom a hangszálaimat feleslegesen.

– Ez mit jelent?

– Hogy egyetlen esetben kelek csak fel.

– Éspedig?

– Ha Szentséged kivisz a teraszra. Úgy érzem, hogy meg sem tudok moccanni.

Igazság szerint oktató előadást kellett volna tartanom neki, hogy lám csak, lám, így járnak a telhetetlen tanítványok. Túl akarnak tenni a mesterükön, a végén azonban úgy összeomlanak, mint a rosszul felépített lhato.

Mérlegeltem magamban, hogy mit tegyek, aztán úgy döntöttem, hogy a magyarázgatás csak időlopás. Jöjjön, aminek jönnie kell!

Kibányásztam a bundatakaró alól, és a hátamra kaptam. Előbb le akart esni róla, de még idejében sikerült a nyakamba kapaszkodnia.

Odakint aztán gyorsan belátta, hogy szörnyű tévedés áldozata lett. Lehuppant a hóra, és vi-sítani kezdett, mint a sarokba szorított nyúl.

– Istenem, ez marha hideg! Jesszusom, én nem élem túl! Sosem hittem volna, hogy a hó ilyen hideg tud lenni!

Pedig már nem is volt annyira hideg idekint. A teraszon víztócsák csillogtak, annak jele-ként, hogy rövidesen ismét eltűnik a hó.

Segítettem neki, hogy minél rövidebb ideig tartsanak a szenvedései. Alaposan ledörzsöltem hóval, aztán egy csöpögés alá állítottam. Ekkor már olyan kék volt a szája, hogy megsajnál-tam. Gyorsan vissza is vittem a takaró alá.

Ott aztán akár órákon át is elvacoghat – gondoltam, és sebesen tervet változtattam. Ha megjön Repa, nem engedem fel, inkább én megyek le hozzá. Nem kell látnia, hogy milyen hatást tett a gomcsenhelyettesre a könnyelműen megmutogatott sakti könyv.

Éppen azon voltam, hogy fejemre illesszem a parókát, amikor elhaló hangon megszólalt.

– Kérem, Szentségedet, jöjjön ide.

Gyanútlanul odamentem hozzá.

– Úgy fázom! – nyögte. – Nagyon fázom!

Bedugtam a kezem a takaró alá. Forró volt a teste, mintha láz rázná. Mit tagadjam, rémület hullámozott át rajtam. Csak nem kapott tüdőgyulladást?

– Hogy érzed magad... asszony? – morgolódtam, pedig ott ült a szívemen az aggodalom. – Csak nincs valami bajod?

– Kérem... Szentségedet... nagyon kérem.

Azt hittem azon nyomban sírva fakad. Legszívesebben én is ezt tettem volna.

– Nagyon... félek. Azt hiszem... meghalok. Megfáztam, és most... meghalok. Van itt va-lahol posta?

– Posta? – hökkentem meg. – Minek?

– Szeretném megírni és feladni a végren...deletemet. Igaz, hogy nincs vagyonom...

– Akkor meg minek?

– Ez egy amolyan tudományos végrendelet lenne. Érzem, hogy nemsokára feldobom a tal-pam. Végem.

Még egyszer végigtapogattam. Még mindig meleg volt, ha már nem is olyan forró, mint korábban.

– Nem fogsz meghalni – vigasztaltam. – Hozok egy kis havat. Ismét bedörzsöllek...

– Azt már nem! – tiltakozott. – Szentséged nem... forró?

– Én nem – büszkélkedtem. – Sőt alaposan lehültem.

– Akkor jó. Akkor... ha nem akarja, hogy meghaljak a forróságtól... feküdjön ide, kérem.

Mit tehettem volna, engedelmeskednem kellett az akaratának. Bebújtam mellé, és éppen azon voltam, hogy immár inkább hűtsem mint fűtsem, de ő valahogy nem így gondolta a dol-got.

– Hé! – horkantam fel nemsokára felháborodva. – Nem erről volt szó!

– Szentséged csak... ne akarjon mindig annyira... okos lenni. Jobban tudom, hogy mi kell nekem... és mitől áll helyre az egészségem, mint Szentséged! Ne legyen olyan visszautasító, mert... tényleg feldobom a talpam.

Ezt aztán valóban nem akarhattam.

A hold helyett már régen a nap ragyogott be a bejáraton, amikor befejeztük az életmentést.

Repa nem sokkal szerény reggelink elfogyasztása után érkezett meg. Már messziről meghallottam a kiáltozását.

– Hé! Rinpócse! Blobzang rinpócse! Életben vagy még?

Kicsit aggódtam, hogy Cardoso doktornő meghallja, és rájön, hogy én vagyok az a bizonyos Blobzang rinpócse, ezért idegesen hátrapillantottam. A doktornő a barlang falához támaszkodva állva aludt.

Kimentem a teraszra, és lenéztem Repára. A trapa jókora csomagot cipelt a hátán. Amikor észrevett, felém intett, majd elkezdett felfelé kapaszkodni a lépcsőkön.

– Inkább lemegyek én – ajánlkoztam. – Hátha lecsúszol.

– Mindenképpen beszélnünk kell, rinpócse.

– Beszéljünk odalent.

– Bizalmas, rinpócse!

Volt valami a hangjában, ami arra késztetett, hogy ne erősködjek tovább.

Repa ügyesen fellépkedett a kőlépcsőn, majd a falétrán is. Valamivel könnyebb dolga volt, mint korábban, hiszen a fokokról gyorsan leolvadt a hó.

Amint felért a teraszra, lecsúsztatta a csomagot a hátáról, és kíváncsian belesett a barlangba.

– Hol van a tanítványod? – kérdezte.

– Alszik – mondtam az igazságnak megfelelően.

– Alszik? – hökkent meg. – Ilyenkor?

– Egész éjszaka fent volt – sóhajtottam. – Nem tud betelni az új ismeretekkel.

– Előfordul – morogta. – A növendékek néha túlságosan is lelkesek.

– Így igaz – helyeseltem. – Egész éjszaka a megvilágosodást kereste.

– Hogy halad?

– Egész jól. Különböznél elárulnál nekem valamit, Repa?

Repa gyanakodva pislogott rám.

– Az a helyzet – hánytam a szemére – hogy képtelen vagyok felfogni, miért mutogattad neki a képes sakti könyvet? Ugyan miért?

Repa elkomorodott.

– Te ehhez nem értesz, rinpócse.

– Te talán jobban értesz hozzá?

– Igenis jobban. Sokkal inkább tisztában vagyok vele, mint te, hogy kit hogyan lehet a megvilágosodás felé terelni. Van, akinek azt kell felajánlani, hogy böjtöljön és sanyargassa magát, falaztassa be magát élve, vagy forgassa meg százezerszer a legnagyobb imakereket, vagy kerülje meg térden állva a Kailásza-hegyet. Mindenkinek, amit a lelke megkíván, csak-hogy közelebb kerüljön a megvilágosodáshoz. Nos, rinpócse, én megvizsgáltam a tanítványoddá lett doktornő lelkét, és úgy láttam, hogy neki hiába javasolnám a Kailásza-hegy körbejárását, nem kapna rajta. A sakti gyakorlatok sokkal inkább kedvére lennének.

– Ebben tényleg lehet valami. De miért éppen rám gondoltál?

– Rád?

– Hát, hogy én segítsen hozzá... a megvilágosodáshoz.

– Te? – hökkent meg. – Erről igazán nem volt szó!

– Akkor ki?

– Hát a képek, rinpócse! Elég az, ha valaki a képeket nézegeti. Úgy is egyetlen pillanat alatt bekövetkezhet nála a megvilágosodás. Ráébredhet, hogy értelmetlen volt az eddigi élete;

hogy csak úgy tud kiszabadulni a világ körforgásából, úgy léphet a nirvána felé vezető útra, ha felismeri, hogy mi az oka a karma, a végzet hatalmának. Ez a felismerés maga a megvilágosodás, rinpócse! Mit gondolsz, ő felismerte?

– Bizonyára – bólintottam. – Ki is fáradt bele rendesen.

– Kicsit azért aggódtam érted, rinpócse. Valami lehetetlen dologra is gondoltam... bocsáss meg érte, rinpócse!

– Mire, például?

– Arra, hogy ha megnézi a könyvet... illetve a képeket... talán félreérti, és úgy képzelem, hogy neki is ugyanazt kell csinálnia, mint ami a képeken látható. Valakivel. S mivel nincs más a közelében, csak te...

– Ezt komolyan gondoltad, Repa? – kérdeztem felháborodottan.

Nem tudom, mit felelt volna rá, de ekkor Cardoso doktornő bukkant elő a barlangból, és örömmel üdvözölte Repát.

A beszélgetés ettől kezdve furcsán alakult. Már csak azért is, mert a doktornő ismét gomcsenjelmezemben tündökölt. Hiába kacsintgattam felé, hogy húzzon be a benyílóba, és ha feltétlenül vissza akar térni hozzánk, csavarja pokrócba magát, ő azonban füttyült a jelzéseimre. A gomcsenrongyok viszont tökéletesen alkalmatlanok voltak arra, hogy egy hozzá hasonlóan dúsidomú hölgy rejtegetnivalóit elrejtse. Hát nem is rejtették el. Ez azonban őt a legkevésbé sem zavarta. És szemmel láthatóan Repát sem.

Ezen aztán elgondolkodtam egy kicsit. Hirtelen világosság gyűlt a fejemben. Hiszen Repa nap. nap után dúsidomú istennők előtt imádkozik a lhakangban, számára nincs különbség húsból való vagy bronzból öntött dús idomok között.

– Beszélj, asszony!

Megdöbbenve hallottam vissza Repa szájából a saját szavaimat. Kívülről nézve, nem tűntek valami rokonszenvesnek. El is határoztam, hogy a jövőben finomítok valamelyest a kifejezésmódomon.

– Mire kíváncsi, Szentséged?

– Hogy a rajzok segítségével... közelebb jutottál-e a megvilágosodáshoz?

Cardoso doktornő rám pislogott.

– Azt hiszem... igen.

– Meséld el, hogy történt!

Kénytelen voltam közbevetni magam.

– Olyan fontos ez?

Repa meghökkenve nézett rám.

– Van-e annál fontosabb, rinpócse, mint hogy közelebb kerüljünk a megvilágosodáshoz?

Először a világforgásban való létezésünk és visszatérésünk okát kell felismernünk, aztán...

– Repa!

Ekkor Cardoso doktornő szólalt meg, lágy, elégedett hangon.

– Azt hiszem, már a megvilágosodás szélére értem.

– És... hogyan?

– Lefeküdtem és... tüstént megjelentek előttem azok a képek, amelyeket Szentséged mutatott nekem. Éreztem, hogy energiák szabadulnak fel bennem; tudatom kristálytisztává változott... fejemben mintha bomba robbant volna, szemem előtt színes karikák forogtak, aztán mintha a nap beröppent volna a barlangba.

– Te is láttad, rinpócse?

Cardoso doktornő kajánul pislogott rám.

– Hosszasan tudnék beszélni róla, hogy ő mit látott, és mit mondott.

– Ebből elég! – parancsoltam rájuk. – Még hogy a nap... A nap nem szokott beröppenni egy lágba, és a csillagok sem... Merő képzelgés!

Talán tovább is beszéltem volna összevissza nagy zavaromban, ha ekkor meg nem történik

a csoda.

A nap behullott a barlangunkba.

Mégpedig a barlang száján keresztül. Amikor földet ért, hatalmasat villant, s nem láttam többé semmit. Érezni viszont éreztem. Felemelkedtem a levegőbe, repültem egyet, mint a szrinpók, nekiütköztem valaminek – talán a barlang mennyezete lehetett – aztán lehullottam a körre. Előbb nem hallottam semmit – félelmetes csendben zajlottak az események –, majd amikor kitisztult a fülem, úgy robajlott körülöttem minden, mintha csatamezőre tévedtem volna.

Bár nem voltam egészen fizikai képességeim birtokában, az agyam azért forgott, de valószínűleg alacsonyabb fordulatszámon. Míg a mennyezet és a föld között tartózkodtam, több lehetőség is az eszembe ötlött. Földrengés, vulkánkitörés, aszteroida csapott a földre, az istenek meg akarnak büntetni bennünket, mert elhallgattam az igazságot Repa elől... Nemegyszer hallottam már, hogy az istenek nem tűrik a hazudozást, ámbár az meg sem fordult a fejemben, hogy egyszer az én hátamon csattan majd az ostoruk.

Mert hogy itt most nagyot csattant, az nem is kétséges.

24

Amikor kinyitottam a szemem, a meztelen Cardoso doktornőt láttam magam mellett. A földön ült, és értetlenül nézett rám. Amíg a levegőben repkedtem, valaki lelopta róla a gombcseppruhát; valamint az én palástom sem olyannak tűnt, mintha az imént küldték volna át a helyi mosodából.

Egyedül Repa állt a lábán; ő viszont olyan képpel meredt a kijáratra, mintha kővé változott volna. Aztán megcáfolva a feltételezésemet, halkan, de azért érthetően megszólalt.

– A... szrinpók! Megtámadtak... bennünket a szrinpók!

Megráztam a fejem, és kiköpködtem a számból a behullott törmeléket. Éppen figyelmeztetni akartam a doktornőt, hogy illő lenne felvennie magára valamit, de Repa megelőzött.

A szerzetes nem volt gyáva nyúl, ezt eddig is tudtam. A démonokkal, szrinpókkal szemben azonban mindig is óvatosan viselkedett. Ha halottakról, rolangokról, nyenekről vagy szrinpókról volt szó, nem rohant fejjel a falnak. Jól tudta, hogy a gonosz lényekkel nem lehet hebehurgyán viselkedni. Előbb meg kell puhítani őket, aztán jöhet a nehéztüzérség. Szenteltvíz, szent iratok, tantrák, mantrák, átokszövegek...

Repa ezen a napon azonban rációfolt korábbi önmagára. Valószínűleg megüthette a fejét, mert alighogy leült a por, előkapta palástja öbléből az olvasóját, egy kis imamalmot, és fenyegetően a feje fölé emelve őket a kijárat felé rohant.

Kinyújtottam a lábam, hogy elgáncsoljam. Repa belebotlott ugyan, de a lendület továbbvitte.

– Ne! – kiáltottam utána, ahogy porral borított torkomon csak kifért. – Ne, Repa! Ne menj ki!

Repa azonban fittyet hányt rám, talán meg sem hallotta a kiáltásomat. Kiugrott a teraszra, és vadul forgatta a feje felett az imamalmát.

Nem törődve a következményekkel, a trapa után futottam.

Odakint pontosan az fogadott, amire számítottam.

Bang! Bang! Bang!

Csinos kőgolyókká változtak a szrinpók köpései; egyikük éppen akkor tépett ki egy tenyérnyi darabot Repa köpenyéből, amikor mellé értem.

– Végzek veletek, rohadékok! – ordította imamalmát forgatva a trapa. – Congkapa segíts, hogy megölhessem őket! Padmaszambhava segíts, hogy leigázhassam őket, és a csizmám sarka alatt taposhassam a fejüket, ahogy te tetted!

Elkaptam a palástját, és megpróbáltam becibálni a barlangba. Repa azonban nem hagyta

magát. Ott álltunk a teraszon egymással huzakodva – két piros pipacs a még megmaradt fehér havon. Ezekben a percekben alighanem mi voltunk a világ legjobb célpontjai.

Nem volt mese, cselekednem kellett. Bár nem szép dolog hátulról támadni, összeszorítottam az öklöm, és nagyot ütöttem Repa halántékára. Csak reménykedhettem benne, hogy nem papírból van a koponyája. Repa elegánsan térdre ereszkedett, aztán bánatosan a karomba omlott.

Az első, amit megpillantottam odabent, a parókám volt. Fent tanyázott a mennyezeten, és csak az istenek a megmondhatói, hogyan került oda. Valószínűleg a teáskannával együtt, amely ugyancsak a mennyezetről lógott lefelé, helyettesítve a hiányzó csillárt. Cardoso doktornő gomcsenruhája pedig mindenütt látható volt – valamennyi sarokban, sőt még a sziklafal kiszögelléseiben is. A robbanás annyifelé tépte, hogy meg sem tudtam számolni.

A gomcsenhelyettes immár pokrócba csavarva ücsörgött a benyíló előtt a kövön, és reszkett, mint a nyárfalevél. Ahogy ráesett a tekintetem, joggal hihettem, hogy kozmikus robbanás történt a világűrben, és azt a valakit, aki szemben kuporog velem, Afrikából fújta ide a robbanás szele. A doktornő ugyanis fekete volt, mint a legfeketebb kongói szépség – minden bizonnyal a vándorútra induló tűzhely korma festette be a bőrét.

Repa néhány percnyi pihegés után kinyitotta a szemét.

– Mi történt, rinpócse?

Repa tekintete végigsuhant a romokon.

– Ezek meg akartak ölni téged, rinpócse!

Óvatosan a barlang szájához lépegettem, és előretartva a késem, megpróbáltam megállapítani, honnan jött az áldás. Rövid szemlélődés után arra a megállapításra jutottam, hogy bárhonnan jöhetett. A merénylő egészen a létráig lopakodhatott, és onnan hajíthatta be a robbanószerkezetet a barlangba. Vagy csúzlival lőtte be. Az emberek telis-tele vannak ragyogó ötlettel, ha ki akarnak nyírni valakit. Márpedig akármit is dobtak be hozzánk, nem azért tették, hogy tűzijátékot rendezzenek vele a születésnapomon.

Mielőtt visszavonultam volna a barlangba, nagy ravaszul kibújtam a köpenyemből, és kihajítottam a teraszra. Nincs a világnak az a bérgyilkosa, aki ne lőtt volna az első vörös villanás láttán.

Merénylőnk azonban nem mutatkozott. A gránát robbanása után valószínűleg azonnal elhagyta a terepet.

Visszamentem a barlangba. Az első, ami a szemembe tűnt, a behajított szerkezet nagy pusztítóereje volt. Nem is tudtam hirtelenjében egyetlen épen maradt tárgyat sem felfedezni idebent.

Repa úgy ült a romokon, mint hülye Billy a WC-n, amikor a hurrikán levitte a tetejét.

– Jaj, jaj, rinpócse, darabokra hullott a teáskanna!

– Majd veszel másikat. Bár egyáltalán nem biztos, hogy továbbra is itt maradok.

– Márpedig... itt kell maradnod, rinpócse. Őszentsége, Khargil Gyamco lelkemre kötötte, hogy minden körülmények között tartsalak a barlangban.

– Még akkor is, ha a szrinpók beköpködnek hozzám?

Repának közben sikerült valamelyest visszanyernie az önuralmát.

– Nem olyan veszélyes ez, rinpócse! – próbálta meg lekicsinyelni a történetek jelentőségét.

– A szrinpökös csak nagyot durran, de nem tesz kárt benned.

– Akkor most miért kiabálsz?

– Kissé eldugult a fülem, rinpócse.

– A falnak is nekimentél.

– Valamiért káprázik a szemem. De mindjárt rendbe jövök, rinpócse.

Amíg Repa a fülét ütögette, majd a szemét dörzsölte, leguggoltam Cardoso doktornő mellé.

– Hogy vagy, asszony?

– Ragyo...góan. Hogy kellene... lennem? Eltekintve attól az apróságtól... hogy nem hal-
lom Szentséged hangját.

– Akkor honnan tudod, mit beszélek?

– Tudok szájmozgásból olvas... ni. Volt az osztályunkban egy süketnéma kislány... tőle
tanultam.

– Nem esett bajod?

– Lehet, hogy... kijött az egyik fogamból a tömés. Úgy összekoccantak... hogy... Végül is
mi történt?

– Repa szerint szrinpoköpés robbant.

– És Szentséged... szerint?

– Szerintem is.

Repa ezalatt nekilátott a rendrakásnak. Közben egyetlen pillanatra be nem állt a szája.

– Én mondom neked, rinpócse, a szrinpók a legnagyobb ganék a világon. Nem tisztelnék
ezek semmit. Látod ezt a kancsót... illetve a maradékát? Még abból az időből való, amikor
Padmaszambhava mester a démonokat kergette errefelé. És ez a pávatoll, és ez a torna...

Amíg Repa siránkozott, elgondolkodtam a történeteken.

Megölni nem akartak bennünket, abban biztos voltam. A gránát, amelyet behajítottak hoz-
zánk nem arra való volt, hogy embert gyilkoljanak vele. Kommandósok használnak ilyet, ha
meg akarják bénítani ellenfeleik ellenállását. Bankrablókét vagy túszzedőkét. Bennünket
azonban a robbanás után sem támadott meg senki. Vajon miért?

Amíg gondolkodtam, Repa rendbe rakta a barlangot, aztán odasomfordált hozzám.

– Estére itt leszek, rinpócse. Hozok újabb kannát, csészéket, tüzelőt is hozok, mindennel
ellátlak, rinpócse, csak maradj a barlangban. Ja, és parókát is hozok. Van egy neked való a
kolostorban. Öszentsége hívta fel rá a figyelmemet. Még Serab Gyamcoé volt.

– Az kicsoda?

– Száz évvel ezelőtt volt apát Kharban. Szégyellte, hogy keléses a feje, ezért ha vendégek
jöttek hozzá, feltett egy parókát.

– De hiszen a szerzetesek kopaszok!

– Rendkívüli körülmények esetén azért hordhatnak parókát. Képzeld el, rinpócse, annak
idején maga a pancsen láma is ellátogatott a kolostorba. Csak nem fogadhatta Serab Gyamco
keléses fejjel! Mit szólt volna öszentsége, a pancsen láma, mi? Valószínűleg felháborodott
volna, és talán azonnal sarkon is fordul. Ezt pedig Serab Gyamco nem engedhette meg magá-
nak. Ezért csináltatott egy majomször parókát. Idővel nagyon megkedvelte, és akkor is hasz-
nálta, ha nem voltak nála előkelő vendégek. A szerzetesek titokban úgy hívták, hogy *a paró-
kás Serab*.

– Mi a fenét akarsz ezzel, Repa?

– Amikor Serab Gyamco meghalt, vele temették a parókáját is. A szerzetesek arra gondol-
tak, hogy ha majd megjelenik Sindzse, a halottak ura előtt, bizonyára előle is el akarja rejteni
a keléseit. Történt aztán, hogy halála után ötven évvel ki kellett hántolni a sírját, mert az akko-
ri föhlámának szüksége volt a temető helyére. Sajnos Serab Gyamco koporsóját nem sikerült
megmenteniük; amikor kiemelték, darabokra törött. És képzeld, rinpócse, sértetlenül találták
meg a csontjai között a parókáját! Az akkori föhláma a lhakangba vitette, és ott van a mai na-
pig is. Ezt szánta neked Khargil Gyamco, ha a falusiak kételkednének benne, hogy nem igazi
gomcsen vagy. Kicsit el is szomorodott, amikor megtudta, hogy már szereztem neked másik
parókát.

– Nem kell másik paróka! – tiltakoztam. – Jó lesz ez is.

– Ahogy akarod, rinpócse – tárta szét a karját. – Én nem erőszakoskodom. Délután vissza-
jövök, és hozok ezt-azt. Ami pedig a parókát illeti, még meggondolhatod magad. Nagyon ér-
tékes darab az, rinpócse. Képzeld csak el, mennyi szent erőt szívhatott magába Serab Gyamco
fején ötven év alatt a sírban...

Repa elment, és én is útra készülődtem.

25

Cardoso doktornőnek nem volt ínyére, hogy ismét eltávozom és ebbéli véleményét nem is rejtette véka alá. Alig egy órával azután, hogy úgy-ahogy rendbe tettük a barlangot, menni készültem.

– Elmegy... Szentséged? – kérdezte a doktornő és gomcsenhelyettes, amikor látta, hogy felrángatom a csizmámat.

– El – feleltem mogorván,

– Mit csináljak ezalatt... egyedül?

– Nyisd ki a füled, asszony! – sóhajtottam. – Elmondom, mit kell tenned, amíg távol járok.

– Tudom, ha a falusiak eljönnek hozzám...

– Ma nem jönnek.

– Honnan tudja Szentséged?

– Mert rossz az idő, azonkívül már voltak, és megnézték a gomcsent. Nem jönnek minden nap. Ma egyedül leszel.

– És... mit kell tennem?

Előkotortam a barlang egyik szegletéből azokat a tárgyakat, amelyek épségben megúszták a robbanást. Volt köztük egy olvasó és egy imamalom. Először az imafüzért nyújtottam át neki.

– Ez egy imafüzér. Minden szemnél elmondod az *om mani padme hum*-ot.

– Jól van – bólintott. – Ez nem olyan sok. Hiszen 109 szeme van csupán.

– Tízezerszer mondod el.

– Tessék??!

Ezután némi alkudozás kezdődött, s végül ezerben egyeztünk meg.

– Itt van még ez az imamalom is – folytattam. – Tízezerszer megforgatod.

Itt is ezer lett a végeredmény.

Tovább nem is folytatom. Bármilyen utasítást adtam neki, tizedére alkudta le a mennyiségét. Általában persze nem szokás, hogy a tanítvány mondja meg, mit hajlandó teljesíteni mestere utasításaiból, mit nem, de ezúttal bele kellett törődnöm. Most már nem engedhetem el, amíg a végére nem járok ennek a rohadt ügynek. Ha elhagyja a barlangot, vagy megölik, vagy elrabolják. Merthogy biztos voltam benne: a gránát az utolsó figyelmeztetés volt számomra. Ezután már élesben mennek a dolgok.

– Más? – kérdezte a gomcsenhelyettes.

– Más nincs – mondtam, és tovább húztam a csizmám.

– Tényleg? – kérdezte csalódottan.

– Tényleg.

– És a sakti módszer?

– Az most nem megy – háritottam el az érdeklődését. – Az a helyzet, hogy... azt csak este lehet gyakorolni.

– Ezt rosszul tudja, Szentséged – cáfolt meg magabiztos mosollyal. – Direkt megkérdeztem Repát. Azt mondta, a sakti módszer a nap minden szakában gyakorolható. Sőt előfordul, hogy reggeltől estig egyfolytában gyakorolják.

– Csak akkor, ha meleg van.

– A sakti módszer gyakorlása nem időjárásfüggő. Bunda alatt fagyban is lehet.

– Én most nagyon sietek.

– A szrinpók megvárják Szentségedet.

– Mennem kell, asszony!

– Jól van – mondta ekkor fagyos mosollyal. – Akkor sikítok!

S mivel nem látta rajtam a hajlandóságot, valóban sikítani kezdett. Úgy, hogy beleborsó-
dzott a hátam. Mintha zsilutpengét huzigáltak volna a gerincem tájékán.

– Állj! – kiáltottam pár másodperc után. – Beszéljük meg a dolgot.

A gomcsenhelyettes azonban nem akart kompromisszumot kötni. Nem folytatta ugyan a
visítást, viszont tovább fenyegetődzött.

– Ha Szentséged nem óhajtja a sakti módszert gyakorolni velem, akkor csak mondja meg,
és én már itt sem vagyok. Elmesélem fünek-fának, még magának Khargil Gyamcónak is,
hogy én mindent megtettem a megvilágosodásom érdekében, Szentséged azonban nem vette
komolyan a törekvéseimet. Kérem, hogy jelöljön ki számomra egy szerzetesvezetőt, egy gu-
rut, aki folytatja velem a sakti módszer gyakorlását.

Még csak az hiányzott volna, hogy Khargil Gyamco szeme elé kerüljön! Ha megbotrán-
koztatja a főlámát, ugrott a Csoszki Odzer-könyv tanulmányozásának a lehetősége.

A gomcsenhelyettes láthatta rajtam, hogy nullára csökkent az ellenállásom, mert egyetlen
mozdulattal kitépte kunkori orrú díszcsizmámat a kezemből, és messzire hajította. Csak úgy
csattant a barlang kőfalán.

A következőkről csak röviden számolok be, hiszen aligha érdekelné bárkit is. A gomcsen-
helyettes berángatott a benyílóba, be az ágyba, miután már menet közben megszabadult a ma-
gára csavart takarótól.

– Na végre! – dűnnyögte a fülembe. – Olyan, mintha már ezer éve... nem gyakoroltuk vol-
na a sakti módszert.

– Ezer éve? – hökkentem meg. – Hiszen alig múlt csak...

– Az idő relatív – mondta. – Tudja, mit jelent ez, Szentséged?

– Nem.

– Ez azt jelenti, hogy néha nagyon rövid idő is nagyon hosszúnak tűnik. Így vagyok én is
ezzel a sakti micsodával. Jöjjön közelebb, Szentséged, és szorítson meg... itt... itt... pontosan
ott... De hiszen... Szentségednek sincs ellenére a dolog, húha, de nincs ám! El akarom érni a
megvilágosodást, kérem Szentségedet, segítsen hozzá!

Amit tudtam, megtettem. Nem tudom, végül is mennyire volt képes lelki értelemben meg-
közelíteni a megvilágosodást, másképpen viszont többször is elérte, az biztos.

Annyi ereje sem volt, hogy elköszönjön tőlem, amikor lemásztam a létrán.

26

Úgy gondoltam, ismét meglátogatom a varázslókat, és elbeszélgetek velük. Ehhez persze
meg kellett volna nyernem Dondrub Szengge beleegyezését is, ám úgy gondoltam, ezúttal
mellőzöm az engedélyért valló kuncsorgást. Megyek a magam útján.

Zavartalanul elérkeztem Csömóba; útközben sem szrinpókkal, sem egyéb gyanús terem-
ményekkel nem találkoztam. A kapuban viszont fennakadtam a kapuson.

Hiába magyaráztam neki, hogy csak a lhakang, a nagy imaterem szobrai szeretném meg-
tekinteni, nem bocsátott be az ajtón. Amikor aztán beletörődve a megváltoztathatatlanba
Dondrub Szengge iránt érdeklődtem, kiderült, hogy nincs a kolostorban.

– Akkor Phraglával szeretnék beszélni – mondtam.

A kapus kelleetlenül vette tudomásul újabb kívánságomat. Magához intett egy éppen arra
csellengő lámainast és utasította, hogy keresse elő Phraglát.

Némi várakozás után Phragla, a megtermett, sebhelyes arcú, félszemű szerzetes elő is ke-
rült. Amikor meglátott, örömteli mosoly gyűlt ki az arcán.

– Blobzang rinpócse! Gyere be a cellámba.

A kapus helytelenítő tekintetétől kísérve besétáltam Csömo kolostorába. Phragla nem a
cellájába vezetett, hanem egy néptelen folyosóra. A folyosón félig sötét volt, csak itt-ott sző-
kött be egy-egy résen át a napsugár.

- Csak halkan, rinpócse – suttogta. – Ezek mindent hallanak. Mit óhajtasz, rinpócse?
- Éppen velük akarok beszélni.
- Hm. Biztos, hogy ezt akarod?
- Biztos.

Phragla a fülemhez hajolt.

- A lhakangban vannak, rinpócse.

Megmutatta, merre van a lhakang, aztán meghajolt előttem.

- Bölcsességet kívánok neked az úton, rinpócse, és előkelő újjászületést.

Így csak a haldoklóktól búcsúznak, illetve azoktól, akik közel állnak a halálhoz. Lehet, hogy közel állok én is?

27

A lhakangban félhomály és füstölök illata fogadott. Az oltárokon az istenszobrok előtt vajmécsesek égtek, a faoszlopok oldalára festett szárnyalakok a fogaikat vicsorították. Tervezőjük pontosan tudta, milyen hatást keltenek majd a teremtményei. A sárkányok a nyakukat nyújtogatták felém, mintha le akarnák harapni a fejem.

Leültem az oltár előtt a padlóra, előhúztam palástom öbléből egy füstölőt és meggyújtottam.

– Előjöhetek – mondtam. – Úgyis tudom, hogy itt vagytok.

Ebben a pillanatban három árnyék bontakozott ki a semmiből. Mintha a sötétség szülte volna őket. Fekete volt a hajuk, a szakálluk, fekete a ruhájuk.

A ruhájuk még nem keltett volna bennem nyugtalanságot, a szakálluk sem, sőt még a félhomály sem, amely szülte őket. Ami a kezükben volt, az már sokkal inkább.

Egyikük jókora kést szorongatott a markában; enyhén görbült pengéjű, indiai tört. Úgy mozgatta, hogy bármelyik pillanatban lecsaphasson vele rám.

A második számú varázsló egy tálcskát tartott elém. Nem kellett sok ész hozzá, hogy kitálaljam, ebbe csorgatják majd a véretem. A harmadik selyemzsinórt himbált. A koreográfia nem volt túl biztató; megfojtanak, elvágják a torkom, és a tálkába eresztik a véretem. Később aztán valamelyik bálványszoborra kenik, talán Káli anyáéra. Az istennő köztudottan imádja a vért.

– Hívtál bennünket, hát itt vagyunk – mondta a késes. – Ha hívnak, mindig megjelenünk.

– Ismeritek a gomcsent? – vágtam az indiai lencsefőzelék, a dál közepébe.

A tálcás lebiggyesztette az ajkát.

– A gomcsen te vagy. Csak a vak nem látja. Tudjuk, hogy te vagy.

– Én a korábbi gomcsenre gondolok.

– Te vagy a gomcsen – mondta a zsinóros. – A barlangban laksz egy asszonnyal együtt.

– Azt szeretném megtudni, hogy hova tűnt a gomcsen? Aki előttem élt a barlangban. Beszélnem kellene vele.

– Mi nem fogadunk el senkitől utasításokat. Mi a thugok nemzedékének utolsó leszármazottai vagyunk.

Természetesen tudtam, kik azok a thugok. A fojtogatók, akik addig, amíg az angolok ki nem irtották őket, ezrével fojtották meg az ártatlan embereket, hogy boldog újjászületésbe segítsék át őket. Ha akarták, ha nem.

Ekkor én biggyesztettem le az ajkam.

– Ti nem vagytok thugok.

– Milyen jogon mondod ezt nekünk?

– Valaha sokat olvastam róluk. A thugok nem ontottak vért, csupán megfojtották áldozataikat. Legközelebb, ha thugnak öltöztök, olvassátok el a régi írásokat.

Láttam, hogy lelombozzák őket a szavaim. Mindeddig azt hitték, félelmetes hatást gyako-

roltak rám, most pedig kiderült, hogy rosszul alakítják a szerepüket,

– Bármit is mondasz, nem akadályozhat meg bennünket, hogy meg ne öljünk – mondta gögösen a zsinórt szorongató. – És meg is tesszük.

A három varázsló összenézett. Láttam, hogy beszélnek a szemeik. Össze-összevillantak, mintha hang nélkül vitatkoztak volna egymással.

– A gomcsent szerették az emberek – ütöttem tovább a vasat. – Bölcs tanácsokat adott mindenkinek. Hová lett a gomcsen?

A tálcát tartó varázsló kinyitotta a száját, de ebben a pillanatban megismétlődött mindaz, ami nem is olyan régen a gomcsen barlangjában történt. Hatalmas robbanást hallottam: előbb csak az oltár emelkedett a magasba, láng és tűzcsóvákat zúdítva ránk, aztán egy hatalmas szobor indult meg felénk. A sziporkázó fények között úgy láttam, mintha még csizmás lábát is megemelte volna, mielőtt ránk dől.

Őszintén szólva, nem is tudom, hogy menekültem meg a haláltól. Ha a többmázsás szobor eltalál, végem. És a varázslóknak is végük lett volna, ha az utolsó másodpercben el nem kezdenek dolgozni bennem a reflexek.

De dolgozni kezdtek. Oldalra gördültem, miközben úgy járt a kezem, mint a cséphadaró. Először a tálcát tartót löktem hátba. Nekirohant a szemközi falnak; nagyot koppant rajta, majd lendületét veszítve lecsorgott róla. A késes ekkor már úton volt az oltár romjai felé. Útközben megbotlott valamiben, és fejfelé előre belezuhant a lángokba. A harmadik varázslónak elkaptam a kaftánja nyakát, és magam felé rántottam.

Akkora ütest kaptam a képembe, hogy belecsendült a fülem. A következő pillanatban a szobor lezuhant, ripityára tört mindent, ami az útjába került. Ha ott maradunk a helyünkön, a romok takarításakor egyetlen kisebb vödörbe is belefértünk volna mind a négyen.

Ekkor az következett, ami következni szokott. A három varázsló természetesen azt hitte, én csináltam a balhét, és annak rendje és módja szerint rám támadt. Először az ugrott nekem, aki a pofont adta. Azt hitte, másodszor is megkínálhat eggyel, de tévedett. Már az elsővel is jólaktam. Kénytelen voltam elkapni és behajítani az oltár még mindig égő romjai közé.

Éppen jókor. A másik pont akkor kászálódott ki belőle revolverrel a kezében. Rám emelte volna, de társa elsodorta. A harmadik varázsló volt a legokosabb közöttük. Amikor felé indultam, nagyot ordított.

– Állj! Nem akarlak bántani!

– Azt nem is ajánlom – vigyorogtam rá.

– Láttam, hogy nem te voltál. A szobor magától indult felénk.

Ebben viszont nem adtam neki igazat. Jó néhány évet eltöltöttem már lámakolostorokban szerzetesek között, hosszú éjszakákat meditáltam át kicsi és nagy lhakangokban; arra azonban még nem volt példa, hogy valaha is akár egyetlen szobor magától elindult volna. Ha pedig elindult, mindig volt mögötte valaki.

A másik két varázsló közben előmászott az oltár romjai közül.

– Nem ő volt! – kiáltotta a mellettem álló. – Láttam, hogy nem ő volt!

– Megtámadott bennünket! – lihegte a késes. – Belehajított a tűzbe.

Felemeltem a kezem, és a szoborra mutattam.

– Ott álltunk mind a négyen. Ha ránk dőlt volna...

Ekkor kezdtek csak rázizzenni, hogy alighanem megmentettem az életüket. És természetesen a sajátomat is.

Mivel éreztem, hogy még ezek után is csak nehezen tudnék összebarátkozni velük, nem is erőltettem a dolgot.

Búcsút intettem, és elindultam a lhakang kijárata felé.

De hogy meddig jutottam, arra később már nem emlékeztem vissza.

Ezúttal nem voltak különösebben izgalmasak az álmaim. Csak foszlányok maradtak meg az emlékezetemben; nem álltak össze egységes egésszé. Arra emlékeztem csupán, hogy tengerparton feküdtem, fejjel a víz felé, egy fűszoknyás lány hajolt fölém, és néha énekelt egy kicsit. Feltehetően akkor, amikor visszahúzódott a hullám, amelyik addig a fejemet mosta. Nem értettem, hogy miért nem próbál kijjebb húzni, hiszen így elkaphat a dagály, és bele-ránthat a vízbe.

Amikor kinyitottam a szemem, előbb csak egy homályos emberi alakot láttam magam felett, majd amikor tisztulni kezdett a kép, már a fölém hajló arcát is megpillantottam.

Szép, finom női arc volt, kerek szeplőkkel az orra körül.

A lány elmosolyodott.

– Jó reggelt – üdvözölt. – Hogy aludt?

Nagyot nyögtem, és megpróbáltam felemelni a fejem.

– Kösz – mondtam. – Hol vagyok?

– A sitten – mondta.

– Gangtokban?

– Ugyan már. Csömóban van, Szentséged.

Rázizzentem, hogy a lány lámának néz. Egyelőre hagytam, hadd higgye, hogy valóban az vagyok.

– Hogy kerültem ide?

– Idehozták. De előtte jól fejbe verték valamivel.

Ekkor vettem észre, hogy a lány összegyűrt fehér rongyot tart a kezében, egy vödörbe mártja, majd rá akarja tenni a homlokomra.

– Maga... ápol engem?

– Bizonyos értelemben valóban karitatív tevékenységet végzek.

– Mit mondtak... miért vagyok itt?

– Nem mondtak semmit, csak behajították. A vödörrel és a ruhával együtt. Mivel ez az egyetlen börtöncella, én lettem a szobatársa. Meg van velem elégedve?

– Ahhoz jobban meg kellene néznom.

– Nem fáj már a feje?

– Nem vagyok valami tiszta, ha arra gondol.

Öt perc múlva az lettem, és alaposan megnéztem magamnak a cellatársamat. Húszas éveinek közepén járó lány volt, nagy, kék szemekkel, egészen rövidre vágott szőke hajjal.

– Maga... kicsoda? – kezdtem felderíteni a körülményeket.

– Svanhildur – mondta. – Svanhildur Hauksdóttir.

– Izlandi?

– Mi más lehetnék ezzel a névvel?

– Gyakran ült már sitten?

– Előfordult.

– Gyilkosság?

– Verekedés.

– Kit vert meg?

– Egy rendőrt.

– Hm. Ez hiba volt.

– Egyáltalán nem volt hiba – tiltakozott. – A másikat is meg kellett volna vernem. Csak addigra már elfáradtam, erre elkapott, és be a rabomobilba! Maga mit követett el?

– Semmit.

– Ez is jellemző – mondta a lány. – A sitten tíz napig mindenki ártatlan. Ha megkérdezik tőlük, mit követtek el, azt mondják semmit; tuti, hogy ártatlanok. A következő hetekben aztán

már kezdik beismerni a kisebb balhékat. Meglátja, magával is így lesz. Most még ártatlan, de tíz nap múlva már azt mondja nekem...

– Tíz nap múlva én már nem leszek itt.

– Na látja, ez is érdekes – folytatta a lány. – Mind azt mondják, hogy órák vagy legfeljebb napok kérdése, és kiszabadulnak, mert kiderül róluk, hogy ártatlanok. Kérdezzem meg magától tíz nap múlva újra? Apropos, tud kártyázni?

– Felrobbant egy oltár a lhakangban.

A lány eltátotta a száját a meglepetéstől.

– A fenébe is, ez már valami! Maga anarchista vagy micsoda?

– Ebben a ruhában?

– Az anarchistáknak nincs egyenruhájuk. Meg fog lepődni, nekem is volt anarchista korszakom. Dániában meg is ostromoltunk egy romos házat. Még Molotov-koktélt is dobtam egy rendőrautóra, szerencsére útközben kialudt a kanóca. Szóval, miért robbantotta fel az oltárt? Merő ateizmusból?

– Nem én robbantottam fel.

– Hát ki?

– A szrinpók. Repülő démonok.

Csak nézett rám nagy, kerek szemekkel.

– Repülő démonok?

– Éppen azok.

– És... miért robbantották fel?

– Ezt tőlük kellene megkérdeznie. Valószínűleg azért, hogy tűnjek innen a fenébe.

Svanhildur kissé hátrébb húzódott tőlem, és már nem is akarta annyira rátenni a vizes ruhát a homlokomra.

– Más... nem történt?

– De – bólintottam. – Más is történt. Egy jókora szobor elindult felénk.

– Csak úgy magától?

– Ez a kérdés.

– Hm. Máskor is előfordult már magával?

– Micsoda?

– Hát hogy... oltárok robbantak fel a közelében, szobrok sétáltak, és repülő démonok pajzánkodtak magával a lhakangban?

– Még soha!

– Meg szabad kérdezni valamit?

– Hát persze.

– Biztosan nem fog... Szentséged dühöngeni tőle?

– Ebben biztos lehet.

– Mit szed Szentséged? Úgy értem, orvosságot?

– Nem vagyok bolond – mondtam keserűen. – Egyáltalán nem vagyok az.

– Hát persze hogy nem – csitított a lány. – Ki mondta? Különben is relatív az egész.

– Micsoda?

– Az a kérdés, honnan nézzük a dolgokat. Ki van a rácson innen és túl. A majom van-e ketrechen, vagy mi? Ki tudja?

Sóhajtottam, és legyintettem egyet. Ezzel sem fogok zöld ágra vergődni, az biztos.

– Arról akartam meggyőződni, hogy nem károsodik-e a környezet Csömo és Khar környékén – sóhajtott a lány. – Egy nemzetközi vizsgálóbizottság tagja vagyok. Védett virágokat kerestem, amikor elkaptak. Sőt többen is elkaptak.

– Nem veszélytelen errefelé a turistáskodás – bólintottam. – Kik kapták el?

– Először is két marha nagy pasas. Ki a fene gondolta volna, hogy itt, a Himalájában annyi a fehér ember, mint Washingtonban... vagy mi a csodát is beszélek. Ott tulajdonképpen nincs

is olyan sok belőlük. Mindenesetre két marha nagy fickó elkapott... illetve tulajdonképpen az egyik volt csak marha nagy, a bajuszos kisebb volt, de az is izmos...

– Timothy és Abel – bólintottam.

– Maga ismeri őket?

– Van... illetve volt szerencsém.

– Na, szóval elkaptak és megfenyegettek, hogy ha nem tűnök el a környékről, lepuffantanak. Érti maga ezt? Csak úgy, mint a nyulat. És ahogy elnéztem őket, azok a pasasok tényleg megtették volna. Nem látszottak szívbijosnak. Megkérdezték tőlem, hogy mi a francot császkálok ott, valami tábor környékén, amelyből a köd miatt csak néhány sátrat láttam, mire én természetesen megmondtam, hogy egy civil szervezet megbízásából a védett növényeket figyelem, mint ahogy mások a Gangesz vízének a tisztaságát, de ez egyáltalán nem érdekelte őket. Megfenyegettek, hogy ha még egyszer erre találna enni a fene, olyan lyukas lesz a bőröm, mint a szita, pedig azon aztán tényleg sok a lyuk. Meg akartam tudni az azonosítási számukat és a nevüket, ahogy ez kell, de akkor az egyik felkapott a földről egy követ, és felém hajította. Majdnem el is talált. Kénytelen voltam elfutni, pedig pecsétes papírom is van róla, hogy mi járatban vagyok.

Helyes lány volt, csak egy kicsit sokat beszélt.

– Ezután meg, képzelje, meseországba kerültem. Óriások közé. Mit szól hozzá?

– Errefelé minden megtörténhet.

– Ahogy az a két mafla ruhásszekrény eltűnt, belefutottam egy csapat szoborba. Na, ehhez mit szól?

Egyelőre csak a homlokomat törölgettem. Ez hiányzott még nekem azután, hogy rám robbantották a lhakangot!

– Éppen esni kezdett a hó, igaz csak kicsit esett, mondhatni szállingózott, de azért annyira elfogta előlem a kilátást, hogy csak akkor vettem észre a szoborparkot, amikor belefutottam.

– Szoborparkba? – hökkentem meg.

– Képzelheti, hogy a torkomban dobogott a szívem. Egyszer olvastam egy könyvet, még gyerekkoromban, az aztán fantasztikus volt! Igazi horror. Egy orvos volt a főszereplője, egy teljesen dilis alak, valami agyi félrefejlődése lehetett, mert az egész emberiséget az ellenségének tekintette. Azonkívül marha okos is volt, és mindenfélét feltalált, de csak azért, hogy az embereknek ártson vele. Frankó, mi?

– Az – hagytam rá.

– Na, fel is talált egy olyan szert, amit ha beadott valakinek, az illető azon nyomban szoborrá változott: élő szoborrá. Érezte maga körül a világot, vagy mi, de ezenkívül semmit. Megsúrhatták tüvel, a fülébe ordítozhattak, éppen úgy, mint a beafeatereknek Londonban. Tudja, a kucsmás gárdistáknak. Egyszer, még fiatalabb koromban, én is megpróbáltam; mondhatom, mulatságos volt. Később aztán szégyelltem is magam érte, hiszen azok a szegény fiúk csak a munkájukat végzik, a sok hülye turista meg szórakozik velük. Nem igaz?

– De – sóhajtottam.

– Visszatérve az élő szobrokra; ezek az illetők, akiket a hóban láttam, csupa ilyen szobor volt. Ültek lóbuszülésben... tudja, milyen az?

– Sejttem.

– Marhára nehéz úgy ülni. Teljesen kikészül tőle az ember dereka. Szóval ott ültek, nyitva volt a szemük, és meg sem moccantak. Ott voltam mellettük, és azt hiszi, észrevettek? Pedig nyitva volt a szemük. Arra a fickóra néztek, aki ott ült velük szemben, ugyanúgy lóbuszülésben, mint ők, és ő meg őket nézte. A fickók hatalmas termetűek voltak, állatira kövérek. És mégis lóbuszülésben ültek, amit el sem tudtam volna képzelni róluk. Egyszerűen nem értettem, hova kerültem. Sok misztikus dolgot olvas az ember a Himalájáról, amit aztán nem hisz el. Ha otthon olvastam volna róluk, csak nevettem volna. Pedig dolgoztam már Afrikában, a Kalahári sivatagban, Darfurban, Indonéziában és Haitin, vudu hívők között, de még ott

sem láttam ilyet. Kénytelen vagyok azt hinni, hogy valami titkos szektára bukkantam, vagy tényleg itt szálltak le az ufók. Lehet, hogy igaza van a dilis csajnak, és ez itt egy leszállópálya. Mármint ez a környék. Na, szóval ezek a hatalmas fickók és nők, mert legalább a fele nő volt, alighanem energiát szívtak magukba. És tudja, mi az érdekes? Hogy az a férfi, aki fennakadt szemekkel szemben ült velük, már közel sem volt olyan óriási, mint ők. Inkább vékony, de izmos volt. Csak az arca ne lett volna olyan... visszataszító. Hosszú haja a vállára omlott, s valahogy... tényleg olyan volt a képe, mint az élőhalottaké. Nagy, karikás szemek, vékony ajkak... brrrr! – nem volt szép látvány.

Na de ekkor jött a java. Ahogy elindultam visszafelé, úgy fejbe vágta egy baseballütővel, hogy majdnem szétment az agyam. Még szerencse, hogy jó sűrű a hajam, és ha leeresztem, majd a bokáig ér. El tudja képzelni?

– Hát...

– Ilyenkor nem is látni, mi van alatta. Képzeld el, ha levetközöm meztelenre és leeresztem a hajam, nem lát senki semmit belőlem, ha csak nem mozgok. Na, ezután felébredtem, és négy örültem találtam szemben magam. Három pasival és egy lánnyal. Azt akarták megtudni tőlem, hogy hova rejtettem a kommunikátoromat. Képzeld, még a hajamban is kutattak utána. Aztán azt mondták, hogy mindent tudnak rólam. Ettől kicsit megijedtem, mert úgy jöttem el Reykjavíkból, hogy egyetlen szót sem szóltam Karlnek. Úgyis le akartam lépni tőle, ezt ő maga is tudta, és tulajdonképpen ő is le akart lépni tőlem, csak nem volt mersze a szemembe mondani. Attól tartottam, a végén még értesítik Karlt, aki utánam jön, amilyen marha, és akkor egy ideig ismét folytatódik az, aminek már amúgy is régen vége. De szerencsére nem erre céloztak. Azt állították, tudják, hogy a Vadászkutya csillagképből jöttem, és arra akartak kényszeríteni, hogy valljam be, hol hagytam az úrhajómat. Szerencsére megmentett tőlük...

Nagyot fűjt, és a haját igazgatta. Arra gondoltam, vajon milyen lehet, ha leereszti. Bokáig. Amikor nincs rajta ruha.

– Kicsoda? – nyögtem.

– Nem fogja elhinni, mert én sem hittem el. Az a fickó volt, aki a szoborembereket vezényelte. Egyszerre csak ott termett, és kiszabadított az ufókeresők fogságából. Fogalmam sem volt róla, honnan tudhatta meg, hogy mi történt velem, de megtudta valahogy, és ez a fő. Maga olyat még nem látott, amit az a fickó csinált. Én láttam, és ha más mondaná, nem hinném el. Na figyeljen csak ide. Az egyik ufós pasas, egy malacképű, valami Trevor, a lány így nevezte, éppen a feje fölé emelte a baseballütőjét, hogy elintézzem, amikor a férfi kibújt a hóesésből. Mondott is valamit – nagyon halkán mondta, így nem értettem mit –, erre a pasas, kezében és a fejem felett a baseballütővel, úgy megmerevedett, mint azok a kövér szobrok kissé távolabb. Nem tréfa, tisztára szoborrá változott. Állt, fogta a baseballütőt, és még csak nem is pislogott. Akárcsak a másik három. Istenem, csak ne lett volna olyan gusztustalan, még meg is csókoltam volna...

Megkérdezte, mit keresek itt, természetesen elmondtam neki, hogy virágokat és veszélyeztetett fajokat, erre azt mondta, hogy ez most nem a legjobb alkalom rá, különben is itt a tél, mindent befed a hó, jobban tenném, ha tavasszal jönnék vissza. Egyelőre kéredezkedjek be valamelyik kolostorba, mert amint hallja, Gangtokot néhány napig nem lehet elérni az ottani zavargások miatt, itt pedig rövidesen beköszönt a rossz idő. Ha egyenesen elindulok felfelé, Csömóba jutok, ahol néhány napig meghúzhatom magam. Én hülye meg hallgattam a szavára. Bejöttem a kolostorba, és az első, akibe belebotlottam, maga a főláma volt, valami... Dongrub... dub... na, mindegy. A bejáratnál állt egy nagy orrú, bajszos emberrel. Európai férfi volt, és nagyon dühösen gesztikulált. Mintha a láma Mr. Jasonnek nevezte volna. Valószínűleg egy itteni fickóról beszélgettek. Nem szeretnék a pasas helyében lenni, annyi szent, bár csak néhány szavukat hallottam.

– Nevet is említettek?

– Hát persze.

- Emlékszik rá?
- Hát persze.
- Mi volt az a név?

A lány rám emelte égszínkék szemét.

– Valami... Blobzang rinpócse. A nagy orrú azt kérte az apától, hogy ha legközelebb ide vetné a fene, az apát kapja el, és suvassza be a börtönbe. És ne is engedje ki addig, amíg olyan hosszú nem lesz a szakála, hogy háromszor körültekerheti vele a derekát. Szegény ördög. Nem tudja, ki az?

- De tudom – mondtam. – Én vagyok.

29

Svanhildur Hauksdóttir kisasszony gyanakvó pillantásokat vetett rám.

- Maga az?

- Én – mondtam.

- És... mit követett el, hogy ennyire utálják?

- Olyasmit, amit maga.

- Én? – hökkent meg a lány. – Hiszen én nem követtem el semmit.

- Dehogynem. Maga a védett növényekkel bíbelődik.

- És maga?

- Ugyanezt teszem az emberekkel. Igyekszem megvédeni őket a gazfickóktól.

- Ez valami... hivatásféle?

– Közel sem – ráztam meg a fejem. – Éppen csak gyakran keveredek olyan helyzetekbe, hogy meg kell tennem. Nem ülhetek ölbe tett kézzel, ha érti, mire gondolok.

– Hogyne érteném – bólintott a lány. – Én is szakasztott ilyen vagyok. Ha látok egy favágót, amint ki akar vágni egy fát, azonnal odarohanok, és megpróbálom megakadályozni benne. Tényleg magára robbantottak egy szobrot?

– Oltárt. Viszont, amilyen gyorsan csak lehet, ki kell szabadulnunk innen. Ha legközelebb az ennivalót hozzák... Maga hol lakik?

– Egy lakókocsiban – mondta a lány. – Behúzódtam egy nagy szikla mögé. Van benzinem, kajám, és meleget is tudok csinálni.

Ekkor néztem csak jobban körül a börtöncellában. Ugyanolyan volt, mint egy normál cella, amelyben a szerzetesek étnek, azzal a különbséggel, hogy ennek nem volt ablaka. Éppen meg akartam beszélni a lánnyal, mit kellene tennünk szabadulásunk érdekében, amikor megkapirgálták odakint az ajtót. Mintha macska lett volna, amely a karmait élesíti a deszkán.

- Hé! – hallottam egy suttogó hangot. – Odabent van, Mr. Lawrence?

- Itt vagyok – szóltam vissza a kulcslyukon át. – Ki maga?

Azt hittem, kulcs fordul a zárban, vagy egy álkulccsal kezd matatni valaki, de nem ez történt. Lövés dörrent; még oldalra ugrani sem maradt időm. Éppen csak magamhoz rántottam a lányt, és máris beszakadt az ajtó. Szállongó fűrészpör és penészpör ködén át Lynn doktor és Gronger doktornő bukkant fel az ajtóban. Lynn doktor fegyvere csövéből még mindig szivárgott a füst.

Amikor megpillantottak, mindkettőjük szája a füléig húzódott; amikor viszont észrevették Svanhildur kisasszonyt, a két száj eredeti méretére ugrott vissza.

- Jól van, Mr. Lawrence?

- Most már jobban – mondtam.

Gronger doktornő szigorú képpel méregette Miss Svanhildurt.

- Ez kicsoda?

Néhány szóval elmagyaráztam nekik, mi a helyzet. Hogy itt találtam a természetvédő hölgyet a sitten.

– Hogy bukkantak rám? – kérdeztem Lynntől amíg Miss Gronger Svanhildurral szemezett.
– Találkoztam egy megtermett, félszemű szerzetessel. Már nem először futottunk össze. Azt hiszem, össze is barátkoztunk egy kicsit. Ő kért tőlem segítséget a maga számára. Úgy gondoltuk – legfőképpen Melanie –, hogy nem hagyhatjuk egy hideg, föld alatti cellában senyvedni. Ezért aztán magáért jöttünk.

– Hogy tudtak bejutni a kolostorba?

– Nem találtunk a kapusfülkében senkit. Lehet, hogy pisilni ment a kapus. Elkaptunk a folyosón egy trapát, aki megmutatta hol a cella. Most itt vagyunk. Nos, akkor jönnek, vagy maradnak édes kettesben?

Így történt, hogy kiszabadultam a csömói sittről, Svanhildur pedig visszakerült a lakókosijába. Meghagytam neki, hogy várjon néhány napig, amíg a társai megérkeznek, addig lehetőleg ne tegyen hosszabb sétákat egyedül.

Kora délután már a tábori kórházban voltam.

30

Szerencsére rövid keresgélés után sikerült elcsípnem Mahálingam felügyelőt. A felügyelő a sátrában ült, és maga elé bámult. Amikor kopogtatás nélkül beléptem hozzá, felemelte a fejét, majd nyomban le is horgasztotta.

– Maga az? – kérdezte elhaló hangon. – Még él?

– Meglepődött? – kérdeztem vissza.

– Csak azért bátorkodtam megkérdezni, mert jó ideje nem láttam.

– És ön, felügyelő?

– Éppen haldoklóm.

– Most éppen mitől?

– Az időjárástól. Madraszi vagyok, Dél-Indiából. Nem bírom a havat, a hideget, a hegyeket, a köveket... tulajdonképpen semmit sem bírok, ami itt van.

– Hát ez bizony kellemetlen.

– Mondja gyorsan, mit akar.

– Sikerült beszélnie a feletteseivel?

– Sikerült – bólintott. – Éppen másfél percig működött a műholdas telefonom.

– Akkor, ha meg nem sérteném...

Mahálingam sóhajtott, és felemelte a fejét.

– Nem tudom, említettem-e már, hogy magába is belebetegedtem. A maga elkeserítő ötleteibe. Akkora marhaságok, hogy kettéáll tőlük a bajuszom. És tudja, mi a legborzasztóbb? Hogy lehet bennük valami. Legalábbis a feletteseim szerint. Valami Szingh doktorral beszéltem, aki kórházigazgató Varanasiban. Ő lépett kapcsolatba valakikkel, akik aztán informálták. Ami az első kérdését illeti, a fickó valóban sebészként és kórboncnokként is dolgozott.

– Hallstadt doktor?

– Ő is.

– Maradjunk Hallstadtnál.

– A professzor szerint Hallstadt kiváló sebész volt, csak később tért át a súlyzavarok területére. Itt is elsősorban a sebészeti rész érdekelt. Szingh professzor nem igazán érti, hogy került ide, bár néha előfordul, hogy egyes doktorok pályát módosítanak – főleg mostanában. Korábban, ha valaki sebész volt, akkor élete végéig az is maradt, manapság viszont ennél jóval bonyolultabb a világ. Egyik napról a másikra új szakágak születnek, új gyógyítási területek, amelyek magukhoz vonzzák a szakembereket.

– Rendben van, felügyelő. És a másik?

– Mayberry doktornő valóban érdekelt volt a gyógyszereladásokban. Akárcsak, akiket kérdezett.

– Maradjuk csak Mayberry doktornőnél. Vele mi a helyzet?

– Egy gyógyszergyár üzletkötője volt. De azért az eredeti állását is megtartotta. Mint dietetikus orvos.

– Egyéb?

Mahálingam megköszöri a torkát.

– Felkeresett a pamo. Tudja, a csodadoktor.

– És? – hökkentem meg. – Történt... valami?

– Történt bizony. A csodadoktort megtámadták. Valaki kést hajított belé. Éppen a túlsúlyos betegekkel foglalkozott.

Letöröltem a verejtéket a homlokomról.

– Súlyos az állapota?

– Szerencsére nem. Elcipeltem Lynn doktorhoz és Hallstadthoz is... bár a fickó tiltakozott a vizsgálat ellen. Nem is hagyta, hogy soká vacakoljanak vele. Hallstadt azt mondta, hogy ő olyat még nem látott életében.

– Milyet? – kérdeztem némiképpen megkönnyebbülve.

– Amikor a pamo magához tért, merő vér volt a teste. Páciensei közül többen el is ájultak, amikor meglátták. Kihallgattam őket, de egyikük sem emlékezett semmire, mint ahogy a pamo sem. Nem voltak maguknál. Kómában voltak, vagy mi. Ha igaz.

– Hogyhogy?

– Honnan tudjam, hogy így történt-e? Lehet, hogy a hús közül valamelyik mégiscsak magánál volt, és ő szúrta belé a kést.

– Miért tette volna?

– Talán sérelmezte, hogy nem fogy elég gyorsan.

– Ezt maga sem hiszi.

– Hát nem – ismerte be Mahálingam. – Gondolni azért mindenre lehet. Amikor viszont Hallstadt megnézte a sebet, félig már begyógyult. Alig néhány perc alatt. Az a fickó csodákra képes.

– Azért csak vigyázzon rá – könyörögtem.

– Mi a fene? Csak nem a rokona?

– Az nem, de koronatanú még lehet.

– Néha az az érzésem, hogy nem marad itt senki élve, aki koronatanú lehetne.

– Még ön sem?

– Talán még én sem. És tudja, mit érzek még? Hogy a java csak ezután következik. Így is lett.

Miss Gronger hosszú, égőpiros nadrágban és zöld blúzban éppen a gázkályháján matatott, amikor beléptem hozzá. Ezúttal is kénytelen voltam megállapítani, hogy Miss Gronger első osztályú teremtes. Akár még go-go görlnék is elmehetett volna, ha nem lett volna két-három centivel szélesebb a kelleténél. Nálam ez persze nem jelentett problémát, sőt; a go-go görli felvételnél azonban bizonyára hátrányára írták volna.

Amikor beléptem, hátra fordította a fejét és elmosolyodott.

– Bocsásson meg – szabadkozott –, hogy nem azzal a felemmel fordulok maga felé, amellyel a vendéget fogadni illik, de nem tudom elereszteni ezt a rohadt csövet.

– Odaragadt a keze?

– Szerencsére nem, de ha eleresztem, lehullik a csőbilincs.

– Aha. És akkor mi van?

– Kicsúszik a cső.

– Az baj?

– Baj, mert már így sem találom a csavarját.
Közelebb léptem hozzá, és lenéztem rá.
– Hé! – fortyant fel. – A fenekemet nézegeti vagy a kezemet?
– Is-is – mondtam az igazságnak megfelelően.
– Tartsuk be a sorrendet – javasolta. – Előbb a munka, aztán a szórakozás. Nem lát valahol egy csavart a közelben?

Ahogy kereste, szépen megcsavarodott a csípője. Mondhattam volna neki, hogy dehogy-nem látok, még hozzá nem is akármilyet, de aztán eltekintettem a szellemeskedéstől. Nem biztos, hogy azok, akik gázkályhát szerelnek, örülnek neki, ha szerelés közben évődünk velük. A gázszerelők nem feltétlenül szeretnék megtanulni repülni.

Elszakítottam a szemem a derekáról, és a talajt vettem szemügyre. Néztem jobbra, néztem balra, aztán csak megtaláltam a csavart. Ott rejtőzött egy kis szőnyegecske sarkán.

– Azt hiszem, megvan – mondtam. – Tulajdonképpen mi a fene a baj?
– Lecsavarodott egy csavar. A cső ki fog csúszni...

Szemügyre vettem a gázpalackot, a gázkályhát, és a kettőt összecsatlakoztató csőrendszert. Nincs tévedés: csőrendszerről beszélek, mert az is volt. Csövek megtekeredő kusza hálózata kapcsolta össze a palackot a kályhával. Megpróbáltam kiigazodni rajta, de már első látásra is reménytelennek tűnt.

– Ki szötte ezt a pókhálót? – mutattam a káoszra. – Csak nem maga?

– Én? Technikai analfabéta vagyok, ha nem tudná.

– Akkor ki?

– Hallstadt doktor.

– Nofene.

– A doktor mindenhez ért. Amolyan ezermester. Ő magyarázta el, hogy mi az ábra.

– Mi az ábra?

– Az, aki vette a készülékeket...

– Ki vette?

– Szegény Sammy. Sammy Howard. Szóval, nem a megfelelő csövet vette a készülékekhez. Egy számmal nagyobbat, mint kellett volna. Ezért Hallstadt szerint lehet ugyan működtetni, de csak úgy, ha csőbilincsekkel rászorítjuk a csonkra a gumicsövet...

– Állj! – emeltem fel a kezem. – Meg tudja csinálni vagy sem?

– Nem látja, hogy éppen azon vagyok? A legjobb úton jártam, amikor maga bejött. Márpedig, ha a közelemben ér... valahogy elveszítem a fejem... Úgy látszik, a csavarokat is.

Őszintén szólva, nemigen tudtam tisztába jönni vele. Mintha két lélek rejtőzött volna benne; egy vidám, a veszélyekre fittyet hányó, felelőtlen bakfis, és egy komoly, minden apróságra odafigyelő, mindenkivel együtt érző doktornő. Vajon melyik lehet az igazi?

Rövid másfél perc alatt felmértem, hogy mi a helyzet. Úgy láttam, hogy a csövek háromnegyede teljesen felesleges. Nem tudom, mi az ördögöt akarhatott velük Hallstadt, de hogy fele ennyivel is működhetne a készülék, abban biztos voltam. Ez az óra itt például vajon mi a fenét keres a csövön? Mivel nullán állt a mutatója, nem sokat törődtem vele.

– Van egy fogója? – kérdeztem a doktornőt.

Fel voltam készülve a nemleges válaszra, de Gronger doktornő egy kis szerszámosládát húzott ki az ágya alól.

– Keressen egyet benne.

Kerestem, és találtam. Fél óra alatt sikerült úgy megbütykölnöm a gázkályhát, hogy működőképesnek bizonyult.

– Azért jó lenne, ha megmutatná valakinek – mondtam becsattantva a láda tetejét.

– Kinek? Hallstadtnak? Kettéharapna, ha megtudná, hogy átszerelte a mesterművét.

– Nem menne ki egy kicsit a szabadba?

– Jézusom, mit akar csinálni?

- Begyújtom a gázt.
- Szorosan mellém állt, és megszorította a kezem.
- Itt akarok maradni maga mellett.
- Előhúztam az öngyújtómat a palástom öbléből, és a kályhához léptem.
- Nem akarna mégis kimenni?
- Vagy magával maradok, vagy együtt megyünk ki.
- Talán az kellene, hogy Hallstadt gyújtsa be – tanakodtam.
- Adja ide, majd én begyújtom.

Mielőtt még meggondolhattam volna magam, felkattintottam az öngyújtót. Nem történt semmi, s ez már nem volt rossz jel. Óvatosan megeresztettem a gázt. Amikor felvillant a kék láng, Gronger doktornő átkarolt, és cuppanós puszit nyomott a képemre.

– Maga zseni! Eddig is imádtam, mostantól kezdve pedig egyenesen magába vagyok esve. Maga egy kincs! Nem is engedem el magamtól. Szereti az uborkát?

- Hát... persze.
- És a tonhalat?
- Azt is.
- Ez lesz a vacsoránk.
- Nem lesz túl bőséges?
- Ma délután mértem meg magam. Három kilóval vagyok nehezebb a versenysúlyomnál. Én, a dietetikus! Mit szólnak a pácienseim, ha megtudják? Vízet prédikálok, és bort iszom.
- Jöhet az uborka!

Miss Gronger tért-fordult, aztán a szoba közepén álló kempingasztalkára varázsolt egy üveg uborkát és egy tonhalas konzervet.

- Íme, az ünnepi vacsora. Ezt kapja, aki nem hoz virágot.
- Ebben az időben?
- Jó, ezt nem mondtam komolyan.
- Ismét éreztem, hogy bujkál valami a hangjában, ami nem tetszett nekem. Letette az üveget az asztalra, ráült a mellettem lévő székre, és a váltamra hajtotta a fejét.
- Kész vagyok – mondta. – Pedig mindent megpróbálok, hogy tartsam magam, Tréfálkozom, meg minden. De belül jéggé fagytam. Csak háromsátornyira vannak innen.
- Kicsodák? – hökkentem meg.
- A halottak. Ez egyszerűen... elviselhetetlen. És amikor már úgy érzem, hogy betelt a pohár, és már nem történhet több szörnyűség, ismét történik valami. Ha moziban látnám magunkat, kijönnék a filmről. Ebből viszont nem szállhatok ki, hiszen ez maga az élet. – Megrázta a fejét, és újra az ágya alá nyúlt. – Itt a spájzom – sóhajtott. – Ehhez mit szól?

Lapos kis whiskysüveget tartott a kezében. Ahogy felém mutatta a márkáját, önkéntelenül is felcsillant a szemem. Két évvel ezelőtt jártam abban a kis főzdében, ahol készítik. Évente csak néhány száz palackot forgalmaznak belőle, ezeket aztán, kis túlzással, aranyáron adják.

- Hogy jutott hozzá? – tátottam el a számat.
- Van, akinek sokat érek – mosolygott a könnyein át. Mert mondanom sem kell, hogy ismét könnyek ültek a szemében.

Megsimogatta az üveget, és töltött belőle két kis pohárkába. Én meg úgy éreztem, hogy megszűnt körülöttem a világ. Hiába lakott három sátorral odébb a halál, a whiskynek sikerült ideiglenesen legyőznie.

A színénél és az illatánál csak az íze volt menyeibb. Nagy volt a gyanúm, hogy az istenek az Olymposzon annak idején nektár helyett skót whiskyt kortyolgattak.

- Na, milyen?
- Csodálatos – nyögtem.
- Akárcsak én. Nem akar megkóstolni?

Ismét csipkelődő volt a hangja. Mintha nem is emlegette volna alig pár másodperccel ez-

előtt a halált.

- Miért ne? – mondtam.
- Igyunk még egy kicsit.

Ittunk. Vártam, hogy megismételje a felhívását, de késett az ismétléssel. Lehorgasztotta a fejét, és az asztal lapját nézte.

- Maga nem tudja, mi történt a mai napon – mondta.
- Attól függ, hogy kivel. Azért az én napom sem volt zavartalan.
- Megkéselték a pamót. Tudja, a gyógyító emberünket.

Úgy tettem, mintha nem éppen fél órával ezelőtt hallottam volna Mahálingamtól.

- Csakugyan? Hogy történt?
- A meditációs fázis alatt. A páciensek szerencsére észre sem vették. És a szerencsétlen pamo is csak később. Fogalmunk sincs róla, ki tette. Szerencsére csak húst ért a sebe... és már az sem súlyos.

– *Már?*

– Hát ez az. Láttam valamit, amit nem akarok elhinni. Azt hittem, a pamo a halálán van. Sápadt volt, még a normálisnál is loncsosabb és bűdösebb. És merő vér. Csak állt, és szó nélkül felénk mutatta a kezét. Aztán megfordult, és el akart menni. Hallstadtnak erőnek erejével kellett becibálnia a sátrába. Mire kezelésbe vette, a seb félig már begyógyult. Én még életemben nem tapasztaltam ilyet. Egyszer láttam valami mutánsokról szóló marhaságot a televízióban; abban volt egy pasas, aki képes volt regenerálni a szerveit. Hallstadt teljesen ki van akadva. Nem tudja eldönteni, hogy óriási felfedezés küszöbén áll-e, vagy egyszerű szemfényvesztés áldozata.

– Maga mit gondol?

– Én? Semmit. Egy biztos: az itteni fickók sokkal többet tudnak, mint amennyit sejtünk róluk. Szóval, már ettől is kiborultam. De azért az a lényeg, hogy azt az embert majdnem megölték. És az egyik páciensem is.

– Vele mi történt? – sápadtam el.

– Nagyon csúnya dolog. Nem ízléses. Nem tudom elmondhatom-e. Szóval... az a helyzet, hogy valaki... szívem szerint azt mondanám, hogy tréfából... elfürészelte a latrina ülökéjét. Rossz tréfa... cserkész táborban talán még elmegy, de ha megtudják a tanárok, hogy ki volt, azonnal kizárják az iskolából. Hát itt is ez történt. Bellanova beleesett a gödörbe. Szerencsére minden csonttá fagyott, így még szennyes sem lett... csupán egy kiálló szeg sértette fel a karját. Őt is Hallstadt kezeli.

– Hol van most a pamo?

– Fogalmam sincs róla. A sátrában biztosan nincs.

– Benézett hozzá?

– Eddig vagy tízszer. De egyszer sem találtam otthon. Biztos vagyok benne, hogy nem a sátrában tölti az éjszakáit. Lynn szerint egy barlangban.

– A gomcsen barlangjában?

– Itt a közelben is található egy kisebb barlang. Állítólag abban tanyázik. Nem akármilyen figura, az biztos. Itt van még egy pohárkával. Érzí, hogy milyen kellemesen melegít?

Valóban kellemesen melegített. Úgy éreztem, mintha ismét Skóciában járnék, a megszkott ösvényeken, ahol legfeljebb egy-egy birkacsordával találkozok az ember késeket hajigáló merénylők és repülő szrinpók helyett.

– Reszket az egész bensőm – panaszkodott Melanie. – Észrevette a nadrágomat?

– Ki ne vette volna észre? – kortyoltam gyorsan egyet.

– És a blúzomat?

– Azt is, természetesen.

– Direkt a maga tiszteletére vettem fel őket. Itt heverték kivasalva a bőröndömben, és arra gondoltam, hogy... úgy is maradnak anélkül, hogy valaha is felvenném őket.

– Miért ne venné fel?

– Mert... megölnek. Rövidesen rám is sor kerül. Van valahol egy hosszú lista, amelyen ott áll az én nevem is. Időről időre megjelenik egy kéz a levegőben, és kihúzza a listáról egy-egy nevet. Ez pedig azt jelenti, hogy a név viselője vándorútra indul. Át az egyik világból a másikba. Velem is... így lesz majd... – Hirtelen elbőgte magát. – Hát nem... borzasztó, Leslie? Én már úton leszek abban a cucuban, amiben megöltek, véresen, gyűrötten, mit tudom én, szépen vasalt ruháim meg ott lapulnak a bőröndömben, és soha, de soha már nem fogom többé felvenni őket. Maga nem is tudja elképzelni, milyen szar érzés... Csak azért is felvettem ezt a pirosat meg a zöldet, és bár nem egészen illenek össze, legalább ki vannak vasalva.

– Óriási megtiszteltetés számomra, kétségtelen – hápogtam.

– Francba a megtiszteltetésekkel! Igazán nem ezért tettem, hogy ezt mondja. Csak tetszeni szeretnék még egy kicsit a halálom előtt. Érzem, hogy itt ólálkodik a közelben. Tetszem... magának?

– Hát persze – mondtam. – Maga nagyon szép lány.

– Három centivel szélesebb a derekam a kelleténél. Három egész centivel! Kicsit lejjebből már nem is beszélve.

– Nagyon jól áll magának – próbáltam megvigasztalni.

– Úgy látja? Ez nagyon kedves magától. No, még ezt a pohárkával.

Megittunk még eggyel, aztán még eggyel, s lassan ki is fogyott az üvegecske. Nem mondom, hogy bármi is megváltozott volna tőle, csak éppen melegem lett, mintha a kályha magától is erősebb fokozatra kapcsolott volna.

– Magának nincs melege? – kérdezte Melanie. – Úgy érzem, mintha a kályhán ütnék.

– Várjon, lejjebb veszem a lángot.

– Az istenért, meg ne tegye! Hallstadt szerint, ha működik, békén kell hagyni. Ha elkezd vele vacakolni, megtörténhet, hogy kialszik, és nem is gyullad meg többé. Akkor aztán megfagyok. Ezt akarja?

– Dehogyan akarom!

– Vesse le inkább a palástját.

– Hogy néznék ki palást nélkül?

– Azzal ne törődjön. Várjon egy kicsit.

A sátor ajtajához lépett, és becsattantotta a lakatot.

– Nehogy elszökjön – mosolygott. – Szóval, hol is hagytuk abba?

– A gázlágnál – mondtam.

– Én a palástjára emlékszem. Na, mindegy. Van egy jó kis történetem. Ha akarja, elmesélhetem.

– Mesélje – biztattam.

– Vesse le már azt az izét, a végén még rosszul lesz a hőségtől... és zavar is egy kicsit. Olyan papos, vagy mifene. Én is levetem a nadrágomat... majd felveszek helyette egy fürdőköpenyt.

Mit tehettem, kibújtam a palástomból. Az volt a helyzet, hogy nem akartam megsérteni. Hiszen etetett-itatott, kaptam tonhalat, uborkát, és főleg első osztályú whiskyt; ezek után nem tehetem meg, hogy ellenállok a kívánságának. Elvégre nem olyan nagy dolog, ha valaki vendégségben leveti a palástját. Jobb is neki, ha békésen nyugszik egy széken. Attól, hogy nincs rajtam, még nem változik meg semmi. Meghallgatom a történetét, visszaveszem magamra, elköszönök tőle, és felmegyek a barlangba. A gomcsenhelyetteshez.

Miközben helyet kerestem a palástomnak, Gronger doktornőre esett a pillantásom. Először azt hittem, káprázik a szemem. Melanie Gronger összetéveszthette a sátrát egy karibi üdülőhellyel, mert olyan aprócska bikiniben állt előttem, hogy csak huzamosabb szemlélődés után voltam képes felfedezni a körvonalaait.

– Ez... micsoda? – hápogtam, és megpróbáltam rámutatni, de valahogy nem találtam sehol.

– Színjátészó – magyarázta. – Néha úgy látszik, mintha nem lenne rajtam semmi.
– Én folyamatosan úgy látom.
Melanie ekkor tényszerű magyarázatba fogott.
– Maga, azt hiszem, óriási tévedésben van.
– Amennyiben? – kérdeztem.
– Maga most valószínűleg azt hiszi, hogy... ennek az izének valamiféle erotikus jelentése van. Nem igaz?
– Megfordult ilyesmi a fejemben – vallottam be zavart mosoly kíséretében.
– Ez csak a whiskyől lehet. Eszébe ne jusson erre gondolni!
– Ezután majd tartózkodom tőle – ígértem meg. – Megkérdezhetem, hogy akkor milyen célzattal...
– Ez nem volt kivasalva – magyarázta. És hogy ne tegyen kétségem, miről is van szó, két helyre is odabökött az ujjával. Hiába erőltettem azonban a szemem, még egy négyzetcentiméternyit sem láttam a bikinijéből.
– Kivasal...va? – hökkentem meg. – Bár nem vagyok a kérdés szakértője... eddig úgy tudtam, hogy színjátészó bikinit nem szokás vasalni.
– Én szoktam – mondta.
– Az más – legyintettem.
– Szóval... arra gondoltam, hogy ezekre is ugyanaz vonatkozik, mint a piros nadrágra és a zöld blúzra. Ott hevernek a bőröndömben, miközben én már útban leszek a túlvilág felé. Szóval ezért most felvettem... itt. Hogy tetszik?
– Ha látnám, bizonyára tetszene.
– Nem látja? – hökkent meg. – Hogyhogy nem látja? A fenébe is. És ha így fordulok? Jöj-jön csak közelebb! Vagy várjon, majd én megyek. Na, mit szól hozzá?
– Még mindig csak körvonalakat látok.
– Lehet, hogy a whiskyől van?
– Biztosan nem. Elromolhatott valami a bikinijében. A színjátészásra gondolok.
– Hát az lehet. Nagyon szép, de mégiscsak a kínaiak készítették; velük azért még nem stimmel minden. Egyszer például kigyulladt a karácsonyfánk a kínai égőktől. Adja ide a kezét!
– Aha. Érzek valamit.
– Hé! Ott nincs is bikini.
– Bocsánat.
– A fenébe is, várjon, levetem, fogja meg, hogy milyen finom anyag.
Tiltakozni akartam, de valahogy mégsem tiltakoztam. Mire felocsúdtam, már én sem voltam a jólöltözöttség szobra.
Gronger doktornő körözni kezdett a sátorban. Úgy járt körbe-körbe, mintha divatbemutatón lenne egy kör alakú kifutón.
– Na, hogy tetszem? – kérdezgette mosolyogva. – Hogy tetszem?
Kétségkívül tetszett. Még akkor is, ha a méretei icipicit meghaladták az átlagos mértéket.
Lehet, hogy a whisky tette, ki tudja, mindenesetre annak rendje és módja szerint forogni kezdett körülöttem a világ. Olyannyira, hogy bele kellett kapaszkodnom az ágy szélébe. Gronger doktornő mondott valamit, fogalmam sincs, mi lehetett, talán észrevette rajtam, hogy nem vagyok valami jól, és megpróbálta megkérdezni, mi történhetett velem, én azonban nem tudtam válaszolni, helyette bemásztam az ágyba. Hogy, hogy nem, Melanie azonnal melletttem termett.
– Jézusom! – nyögte a fülemben. – Nehogy rosszul legyen itt nekem! Mi az ördög történt magával? Éppen most, amikor... érti, amit mondok?
– Ér...tem.
– Mit... érez? Rosszul van?

- Hát nem... vagyok valami... jól.
- A fenébe is... az én fejem is... ez a rohadék Hallstadt...

A következő pillanatban felkapott magára egy takarót, és kivágtatott a sátorból. Ki a havas, jeges Himalájába.

Hallottam, hogy kaparássza valaki a sátor oldalát, aztán ismét elhomályosodott előttem minden. A következő éber periódus csak hézagosan maradt meg az emlékezetemben. Arra emlékszem, hogy felálltam az ágyról, elindultam az ajtó felé, de odáig már nem értem el. Útközben valahogy a padlóra kerültem. A padló langyos volt és hívogató. – Mi lenne ha végigfeküdnél rajtam? – kérdezte. Nem tréfa: egészen jól hallottam a hangját. – Kellemesen langyos vagyok, rajtam igazán jólesne az örök álom.

Közvetlenül az arcom mellett szétnyílt a ponyva, és egy késpenge furakodott be rajta. Valahol, a sátoron kívül, mintha kiáltozott volna valaki.

Egyszer csak sötét lett, olyan sötét, hogy már nem láttam semmit.

- Ne! – ordította valaki a fülemből. – Gyufát neeeee!

A következő pillanatban galaxisunk összeütközött az Androméda-köddel. Néhány napja olvastam csak valamelyik indiai újságban, hogy ki tudja, hány százmillió év múlva ez lesz a csillagászat igazi szenzációja. Ki a fene gondolta volna, hogy ennyire előrehozzák a dátumot?

Csattanás, durranás, fényeső, repülés. Ahogy az a galaxisok ütközésénél már csak lenni szokott. Kíváncsian vártam, hogy vajon az ütközés nyomán új csillagok születnek-e, amire magunk között szólva volt is némi esély. A fejem ugyanis tűzgolyóvá változott, és csak másodpercek választották el tőle, hogy beinduljon benne a magfúzió.

Nem sokkal ezután Melanie Grongert is megpillantottam. A galaxis romjain ült színjátszó bikinijében, gitárral a kezében, és a Szentek mennybemenetelét játszotta.

Sírva fakadtam ennyi szépség láttán.

32

Egy régi perzsa mondás szerint, ha angyalt látsz, biztos lehetsz benne, hogy az ördög is ott ólálkodik a háttérben. Eddig ugyanis kellemesen melegedtem a galaxis határvidékén, most azonban fázni kezdtem. Úgy látszik, a nagy bum után azonnal megkezdődött a lehülés. Jó néhány milliárd évet ellustálkodhattam a kellemes melegben, aminek sajnos, alighanem ezenel vége.

- Él még? – hallottam a Tejút mögül egy kellemes hangot.
- Mocorog.
- Hogy ez mekkorát esett! Átrepült a sátor felett.
- Szerencsére puha a hó. Hozzák be hozzám.

Ringatóztam egy kicsit a tejtenger lágy vizében, aztán megszűnt a ringás; alighanem partot értem.

Kinyitottam a szemem. Lassan már megszokottá vált, hogy időnként átruccanak egy másik világba, ahonnan csak komoly erőfeszítések árán sikerül visszakecmeregnyem. Mint ezúttal is.

– Magához tért – örvendezett egy hang, amelyben Hallstadt doktoréra ismertem. – Hogy van, Lawrence?

Moroghattam valamit, és a fejemmel is inthettem, mert rögvést belenyilallt a koponyámba a fájdalom. Megpróbáltam felkönyökölni, de egy kéz visszanyomott

- Maradjon veszteg!

Aztán végigtapogatott valaki. Szerettem volna, ha Melanie Gronger az, de nem ő volt. A tapogató kéz erőteljes volt, minden érzélem nélküli, és szőrös. Mintha egy majom tapogatott volna meg.

- Úgy tűnik, nem tört el semmije.

Ha már kinyitottam a szemem, körbepislogtam. Először Hallstadt doktor komor képén pi-

hent meg a tekintetem, aztán egy halálfejbe ütközött bele.

A pamo volt, a túlsúlyos páciensek gyógyítója. Rajtuk kívül ott láttam még a sátorban Lynn doktort és Mahálingam felügyelőt is.

– Melanie? – nyögtem egy nagyot. – Melanie... él?

– Kutya baja. Vörösre sírja a szemét maga miatt. – Mi... történt?

– Itt a palástja – hallottam Lynn doktor hangját. – Ahhoz képest, hogy a sátram tetejéről szedtem le, nem is néz ki rosszul.

– Egy alsónadrágot nem talált valahol?

– Csak két felet.

Úgy tartotta kezében a két fél alsónadrágot, mint Dzsingisz kán zászlótartója ajakfarkas zászlót.

Ezután némi szünet következett. A galaxisok forgolódtak, egymásnak ütköztek, de azért a korábbi nagy bummm elmaradt. Amikor ismét magamhoz tértem, már Melanie is ott sírdogált mellettem.

– Jézusom... Mr. Lawrence... Leslie... Jézusom! Csakhogy... megúsza. Már azt hittem...

– Majd adja meg... a whiskyfőző címét – nyögtem. – Ilyen erőset még életemben nem ittam.

– Hogy lehet kedve még ezek után is viccelődni?

Hallstadt ismét felbukkant az ágyam mellett. Minden különösebb teketória nélkül a nyakamra tette a kezét.

– Ne mozgassa, mert megfojtom.

Zongorázott egy kicsit a nyakamon, aztán a szemem felé bökte a mutatóujját.

– Hány ujjat mutatok?

– Egyet – mondtam. – Leha...rapjam?

– Ez rohadtul szellemes volt – bólintott. – Tud még ilyet? – s hogy lássam rajta, mennyire honorálja a szellemességemet, gyomromba nyomta a térdét. – Fáj?

– Öröm önnel szolgálni, uram – tisztelegtem előzékenyen.

– Az agyával lehet valami – sóhajtott a doktor. – Talán így született. Különben kutya baja. Hölgyem és uraim, itt van egy talált tárgy a sátramban, nem szabadítanának meg tőle?

– Hova vigyem, főnök?

– Ha másutt nincs hely, hajítsa a hullák közé. Velük aztán szellemeskedhet.

Elérkezettnek láttam az időt, hogy felkeljek. Lynn doki még mindig két fél alsónadrágot szorongatta. Néhai fehérneműm szárain látszó pörkölésnyomok arról árulkodtak, hogy közelebb ültem egy tábortűzhöz, mint kellett volna. Vagy egy tüzes szerelem áldozata lett. Mivel ez utóbbira nem tudtam visszaemlékezni, csak az előbbi jöhetett szóba.

Úgy ugrottam ki az ágyból, mint az ördög a zsákból. Még csak meg sem tántorodtam. Nem is értem, mi a fenéért kellett Abelnek utánam kapkodnia.

– Hé! Hé! El ne bontsa a sátram! – hallottam Hallstadt ijedt hangját. – Kapaszkodjon már meg valamiben! Ne a szemüvegembe, maga eszelős!

Azért lassan csak rendbe jöttek a dolgok. Valaki rám adta a palástomat, amelynek olyan égett szaga volt, mintha szalonnát sütöttek volna rajta. Fokozatosan a világ mozaiklapjai is a helyükre kerültek. Már nem állt senki a feje tetején, a galaxisok rendezték a soraikat, csak a kellemetlen, fémes íz nem akart kimenni a számból.

– Gyerünk! – karolt belém Melanie biztatón. – Átmegyünk a raktárba.

– Nálam melegebb van – ajánlkozott a pamo. – Jöjjenek hozzám!

Végül is Lynn doktor sátrában kötöttünk ki. Bár erősen szabódtam ellene, valami lócafélére fektettek. A lóca kemény volt, nyomta a hátamat. Rövid heverés után feltápászkodtam róla.

– Inkább... ülnék – mondtam.

Mély lélegzetet vettem, és végignéztam magamon. Csak a palást volt rajtam, és az is mi-

ilyen állapotban! Ha így mentem volna koldulni a szomszédos falvakba, holtbiztos, hogy dupla annyi adományt kaptam volna, mint a többi szerzetes.

- Mit érez? – kérdezte Lynn doktor nyugtalanul pislogva rám.
- Az összes tünetet soroljam fel, vagy megelégszik az első kötettel?
- Jól van, azt hiszem, kutya baja.

Melanie egyre ott sírdogált mellettem. Immár ő sem a csodálatos bikinijében tündökölt, hanem egy közönséges terepszínű kezeslábasban.

Becsuktam a szemem. Kissé hosszabban tarthattam zárva, mint gondoltam, mert amikor kinyitottam, már csak Melanie-t találtam a közelemben.

– Istenem, istenem – hüppögte. – Csakhogy felébredt. Ha lehunyja a szemét, a frász jön rám, hogy talán már meg is halt.

- Egyelőre még ideát vagyok.
- Tudja, egyáltalán mi történt?
- Mi?

– Felrobbant a gázkályha.

Erre tippeltem én is.

– Előtte meg... gázmérgezést kapott.

– Maga nem?

– Az én fejem is... szét akar esni. De majd ráérek akkor sajnáltatni magam, ha maga már teljesen rendben lesz.

- Elkezdheti. Már úgy vagyok.
- El is kezdem. Istenem, hát nem ilyen estére számítottam.
- Megvan még a... bikinije? Tudja, a színjátészó.

Melanie elpirult.

– Emlékszik még rá? Jóságos isten, nem illik ilyet mondanom egy nagybeteg ágya mellett, de még most is beleborzongok.

– Meséljen el mindent! Hogy történt?

Melanie Gronger sóhajtott, majd megnyalta a szája szélét.

– Ott kell kezdenem, hogy rohadt szerencsétlen vagyok – nyafogta egy mártír hangján. – Nincs mit titkolnom maga előtt. Azt hittem, összejön valami. Tudja, hogyan... És erre mi történik? Az a rohadék Hallstadt felrobbant bennünket.

– Nem lehetséges, hogy én csináltam a bajt?

Melanie megrázta a fejét.

– Én is gondoltam erre. De aztán megtaláltam ezt. Látja?

Láttam. Egy csódarabot mutatott felém. Egy cirka tizenöt centiméteres gumicsövet.

– Látom – mondtam. – És?

– Nézzen bele.

Belenéztem. Ennyi erővel akár egy hosszú alagútba is bekukucskálhattam volna. Csak a sűrű feketeség nézett szembe velem.

– Mi van benne?

Beledugta a mutatóujját, és kipiszkált belőle egy kendőfélét.

– Látja?

– Zsebkendő?

– Hallstadt zsebkendője.

– Honnan tudja?

– Láttam nála. Van neki egy egész zsákra való. Állandóan a kezét törölgeti. Úgy látszik, izzad a tenyere.

Ismét sírni kezdett. Leült mellém a pokróccal letakart ládaágyra, és átkarolta a nyakam.

– Most már... mindent elmondhatok... magának, hiszen olyan közel voltunk... hogy már majdnem meg is történt... szóval, én azt hiszem, hogy Hallstadt meg akart ölni bennünket...

Engem biztosan.

- Említette neki, hogy engem vár estére vendégségbe? Hiszen még én sem tudtam róla.
- Tudta – bögte Melanie. – Tudta, hogy mindig magát várom.

Körbepislogott, s amikor meggyőződött róla, hogy kettőnkön kívül senki sincs Lynn sátrában, futó csókot lehelt a számra.

– Annyira akartalak, édes. Annyira, de annyira! És akkor... tessék! Szóval, már egészen közel jártunk ahhoz, hogy beteljesüljön az álmom – rajtad nem múlt, édes –, amikor hirtelen furcsa szagot éreztem. Felfordult a gyomrom... láttam, hogy neked is... csak a fehérje látszik a szemedből... akkor már biztos voltam benne, hogy nagy baj van. Kimásztam az ágyból, és az ajtó felé futottam. El is estem, rendesen be is vertem a térdem... nemigen emlékszem rá, mit csináltam még, de akkor... hirtelen szembe találtam magam a pamóval. Bizonyára segítségért könyörögtem hozzá, erre sem emlékszem tisztán, de egyszer csak a havon találtam magam, a pamo pedig késsel a kezében állt ott felettem. Egyetlen pillanatig azt hittem, hogy meg akar ölni... de a sátorhoz ugrott és felvágta az oldalát.

- Miért nem az ajtóval próbálkozott?

– Azt mondta, zárva volt. Valaki rácsattantotta a lakatot. Már majdnem bemászott a lyukon, amikor egyszerre csak... a levegőbe repült minden. Azt hittem, meghaltál, édes. Én annyira, de annyira boldog vagyok, hogy élsz!

- Hát még én! – sóhajtottam. – És a mai napon ez már a második!

- Micsoda, édes?

- Robbantás. Először egy oltár, most a sátrad, vajon mi jöhet még ezután?

Talán még maguk a szrinpók sem tudták volna megmondani.

33

Mahálingam úgy tört be hozzánk, mint a forgósél. Elkapott, és fittyet hányva meggyengült egészségi állapotomra, felrántott a ládaágyról, és magával hurcolt.

– Mi a fene volt ez már megint? – rontott rám, amikor becsapta maga mögött az ajtót. – Mit csinált már megint?

- A doktornő tüzes fogadtatásban részesített... – mentegetőztem. – Ennyi az egész.

- Részletesebben, ha lehet.

Elmondtam mindent, amit Melanie-től hallottam. Hogy Hallstadt babrált a gázkályhájával, majd megmutattam neki a doktor zsebkendőjét, amelyet korábban elővigyázatosan a palástom öblébe rejtettem.

Mahálingam megnézegette, aztán megcsóválta a fejét.

– Ismét beszéltem Gangtokkal – mondta. – Magának aztán jó összeköttetései vannak, hallja-e!

- Széna vagy szalma?

– Igaza volt. Sajnos, be kell látnom. Alighanem arról van szó, amire gondol. Két ügy keveredik egymással. Most mi a fenét csináljunk?

- Várjunk. Jó úton járunk.

- A túlvilág felé – bólintott. – Az az érzésem, hogy magára vadásznak.

- Nem baj.

- És a pamóra is.

- Történt valami...?

- Maga ismeri ezt a pamót?

- Azt mondja meg... mi van vele?

– Tudja, hogy ő mentette meg az életét? Szerencsére sikerült nyílást vágnia a sátra oldalán, és a rés csökkentette a robbanás erejét. Ha zárt térben történt volna...

- Mi van a pamóval?

– Az a helyzet... hogy tíz perccel ezelőtt találkoztam vele. A sátrak között osont... most megint hullik a hó... úgy mozgott benne, mint egy párduc. Olyan kecses a mozgása, mintha... nem is a földön járna. Szóval... éppen az orrom előtt bukkant fel. És volt nála valami.

– Micsoda? – hajoltam előre kíváncsian.

– Én sem tudtam. Ezért megkérdeztem tőle. Azt mondta, medvecsapda.

Éreztem, hogy hideg fut végig a hátamon.

– Állítólag a sátrában találta. Azt mondta, majdnem belelépett. Ha az istenek nem figyelmeztették volna rá, biztosan belelép. Ott van a sátramban az a szörnyűség. Ha valaki belelép, leszakítja a lábát, De a pamo nem sétált bele, pedig sötét volt a sátrában. Azt mondta, hogy megérezte a csapdát. Maga elhiszi ezt?

– Ha ő mondja.

– Márpedig ő ezt mondja. Állítólag már-már belelépett volna, amikor valaki hátralökte, és megakadályozta, hogy akárcsak egy lépést is tegyen előre. Lehetséges ez maga szerint?

– Lehetséges – bólintottam.

– Kicsoda?

– A jidamja lehetett – mondtam. – A védőszelleme.

– Maga elhiszi ezt a baromságot? Én még soha nem tapasztaltam, hogy védőszellemem lenne.

– Pedig van.

– Akkor engem miért nem figyelmeztet semmire?

– Dehogynem figyelmezteti, felügyelő. Kiabál az szegény torkaszakadtából, de maga nem hallja meg a hangját. A védőszellem hangja nem mindenki számára hallható. Csak az hallja meg, aki megtanulja meghallani.

– Hm. És azt hogy kell csinálni?

– Alkalomadtán emlékeztessen rá. Majd találok valakit, aki megokosítja. Csak aztán ne-hogy később megbánja. A védőszellem néha nagyon erőszakos, és igyekszik lebeszélni mindenről, amit kockázatosnak ítél. Ez pedig egy rendőrfelügyelő számára nem feltétlenül előnyös.

– Majd még meggondolom – sóhajtott a Mahálingam. – Szóval, a pamo nem lépett bele a csapdába, hanem óvatosan beledugott egy ágat. A csapda összezsugorodott, és eltörte a karvas-tagságú fát. Még belegondolni is rossz, hogy mi történt volna, ha belelép.

Megtörölgettem a homlokomat. A játék egyre komolyabbra fordult. Immár jómagamat és a pamót vették célba.

Elvégre ezt is akartam.

Vissza kellett volna térnem a barlangomba, de valahogy nem akaródzott útnak indulni. A medvecsapda óvatosságra készítetett. Lassan sötétedik, hullik a hó, mindenki ismeri a barlang-hoz vezető utat, bárki elrejthet egy csapdát a hó alatt, én pedig könnyedén belesétálhatok. Nem is beszélve a repülő szrinpókról. Immár mindenünnen veszély fenyeget. De hiszen ezt akartam, nem?

Úgy gondoltam ráteszek még egy lapáttal.

Terültem-fordultam, s mivel az elmúlt néhány nap során volt alkalmam megismerni a tá-bort, rövid forgolódás után Hallstadt doktor sátránál kötöttem ki. Hallgatóztam egy kicsit, hogy mit hallok ki belőle, de nem hallottam semmit. Hallstadt doktor vagy már aludt, vagy éppen aludni készült.

Sóhajtottam, és megkocogtattam az ajtó keretét.

– Jó estét, doktor! Itthon van?

Nem mondtam a nevem, de nem is kellett. Biztos voltam benne, hogy megismeri a han-

gom.

Meg is ismerte. Némi várakozás után ellebbent a ponyva a bejárat elől, és Hallstadt dugta ki rajta a fejét.

- Mi a fenét akar?
- Beengedne?
- Nem szívesen. Itt nem tudja elmondani, mit akar tőlem?
- Mégiscsak bemennék.
- Hát jöjjön.

Félrehúzódott, én pedig bevonultam a sátrába. Volt odabent szék, most éppen három is, ennek ellenére nem kínált meg ülőhellyel. Ekkor vettem csak észre, hogy hosszú szárú pipa lóg ki a szájából.

- Kínai? – kérdeztem
- Micsoda? – hökkent meg.
- A pipa.
- Nankingi. De mi köze hozzá?

– Miért ilyen barátságtalan, doktor? – kérdeztem mosolyogva. – Különben én is kedvelem a kínai pipákat. Sokszor megfordult már Kínában?

Hallstadt doktor néhány másodpercig rám bámult, mint aki nem tudja eldönteni, mi legyen a következő lépése. Bizonyára azt fontolgatta magában, hogy elkapja a palástomat, és kipenderít a sátrából, ahova meggondolatlanul beengedett.

- Térjen a lényegre, Lawrence.

– Hiszen ott vagyunk. Azaz... azonnal ott leszünk. Azt szeretném megkérdezni magától, hogy van megelégedve a pamo munkájával?

Hallstadt szájából majdhogynem kiesett a meggyújtatlan pipa. Erre a kérdésre bizonyára nem számított.

- Hogy... hogyan vagyok... megelégedve? – hápogta. – Hát... ez meg micsoda...?

- A pamo ellen merényletet követtek el – mondtam.

– Nekem mondja? – tért lassan magához. – Egyébként meg vagyok elégedve vele. Magával nem vagyok megelégedve, ember!

- Mi a baja velem?

– Ne akarja, hogy mindent elismételjek, amit már elmondtam egyszer. Átkozott bajkeverőnek tartom magát, és látni sem bírom!

Tényleg úgy nézett ki, hogy alaposan ki van borulva tőlem. Sárgás bőrén verejték csillogott az izgalomtól, s mintha ez a sárgás bőr még jobban ráaszalódott volna a koponyájára, mint eddig. Válla meghajlott és előrebukott. Ha egy rendelőintézetben vagy kórház folyosóján találkoztam volna vele, biztos lettem volna benne, hogy éppen a méreteit viszi a koporsóshoz.

- Húzzon el, ha nem akarja, hogy saját kezemmel hajítsam ki a hóra! – fenyegetődött.

Bár őszintén szólva befizettem volna erre a kihajításra, nem azért jöttem, hogy verekedjek.

- Segíteni szeretnék magának – mondtam.

- Nekem? Maga? Miben?

– A pamo... nem képes többé gyógyítani – magyaráztam. – Legalábbis nem teljes intenzitással.

Hallstadt gyanakodva bámult rám.

- Mit mond?

- A pamo megsérült. Nagyon sok energiát vesztett. Gyógyító energiát. Érti?

- Nem.

- Ugyanattól a mestertől tanultunk mindketten. A pamo is, és én is.

- Maguk... ismerik egymást?

– Személyesen nem ismertük, mert nem ugyanabban az időben tanultunk nála. Én egy-két évvel korábban.

– És?

– Figyeljen ide, doktor – igyekeztem barátságosabbra hangolni. – A helyzet a következő: a pamo tudja, hogyan kell meggyógyítani a túlsúlyos embereket, azaz hogyan kell a thumo segítségével lefogyasztani őket. A pamo a thumo mestere.

– És maga?

– Én is megtanultam a használatát. De még mást is megtanultam vele kapcsolatban. Ha valami elvonja a gyógyító erejét, akkor visszájára fordulhat a folyamat.

– Ez mit jelent? – húzta össze a szemöldökét.

– Nem sikerül elérni a célt, és a mestert is baj érheti.

– Mit ért azalatt, hogy... valami elvonja az erejét?

– Láttam a pamo sebét?

– Természetesen láttam.

– Azt is, hogy milyen gyorsan regenerálódott?

Hallstadt összeszorította a száját.

– Láttam. És... nem is találok rá magyarázatot.

– A pamo képes igen rövid idő alatt beforrasztani a sebét... de ehhez minden belső energiájára szüksége van. Következésképpen csökken a gyógyító ereje.

– Ezt nem mondta!

– Nem mondta, mert nem akar csalódást kelteni önben, és félelmet a pácienseikben. Inkább megpróbálja a lehetetlent. Ennek aztán az lesz az ára, hogy... esetleg belehal a próbálkozásba. Erre szeretném figyelmeztetni, doktor!

Hallstadt hallgatott, majd a kijárat felé intett.

– Jól van, figyelmeztetett. De most már menjen!

– Pillanat, doktor. Bejelentem önnek, hogy a páciensek és a pamo érdekében átveszem a helyét. Holnaptól én gyógyítok.

Hallstadt megcsóválta a fejét.

– Nem gyógyít maga senkit! Én vagyok az expedíció vezetője, az történik itt, amit én akarok.

– Téved, doktor – mondtam. – Ön nem az expedíció vezetője. Az Lanier doktor.

– De hát Lanier...

– Visszavette magától a hivatalát. Az imént beszéltem vele.

– Mahálingam letartóztatta, és csak ideiglenesen...

– Szabadon engedte, és eltekint a letartóztatásától. Csak azért mondtam el ezt önnek, hogy holnap ne érje meglepetés. Én gyógyítom a betegeit. Most pedig jó éjszakát, doktor!

Barátságosan búcsút intettem neki, és mentem, hogy tovább keverjem a lekvárt.

Lanier doktor az ágya szélén ült, és a lábait nézegette, mintha arról akart volna meggyőződni, hogy megvan-e mind a tíz ujja. Mivel résnyire nyitva volt az ajtaja, úgy gondoltam, mellőzhetem a hosszadalmas bejelentkezési szertartást.

– Megvan mind, doktor? – kérdeztem tőle barátságos mosollyal.

Lanier felemelte a fejét, és méla szomorúsággal nézett rám.

– Azért jött, hogy kinyírjon?

– Nem én – mondtam. – Nem én vagyok a gyilkos.

– Kösz, hogy megnyugtattott. Akkor hát, mit óhajt Mr. Lawrence? Különben, hogy néz ki maga?

– Hogy nézek ki?

– Ha lány lennék, visítva menekülnék a közeléből. Mivel sikerült tönkretennie a palástját?

– Újabban az a hobbim, hogy megpróbálok szárnyak nélkül repülni.

– Á, valóban? Az utóbbi időben kissé nehezen fog az agyam. Jobb is, hogy nem nekem kell bíbelődnöm a kórház ügyeivel. Szerencsére Hallstadt...

– Éppen erről van szó, doktor.

– Miről?

– A bíbelődésről. Maga fog vele továbbra is bíbelődni.

Lanier értetlenül bámult a lábujjaira, aztán vissza rám. Végül panaszosán megrázta a fejét.

– Látja, ez a bajom. Amióta... ezek a szörnyűségek... valami megbolydult az agyamban. Most is azt értettem például, hogy nekem kell a kórház ügyeivel...

– Ismét ön a kórház vezetője – mondtam.

– Én? – hökkent meg.

– Ön – bólintottam.

– De én nem akarok az lenni!

– Márpedig ha akarja, ha nem, ön az. Mahálingam küldött, hogy közöljem önnel.

Elmondtam neki ugyanazt, amit már Hallstadtnak elmondtam. Hogy a pamo megsérült, és nem maradt kellő szellemi energiája a gyógyításhoz. Nekem kell a helyére lépnem.

Lanier csóváltgatta egy kicsit a fejét, aztán megvonta a vállát.

– Jól van. Nagy baj úgysem lehet belőle. Legfeljebb nem fogynak tovább. Nem igaz?

– Bízson bennem, doktor.

– Azon kívül... mit csináljak?

– Semmit. Majd jelentem az eredményt.

– És hol fog... lakni?

– Találok magamnak helyet, ne féljen. A gomcsen befogad a barlangjába.

– A gomcsen... Várjon, hova megy?

– Viszlát, doktor.

Hersegett a hó a csizmám talpa alatt, ahogy a főzsaru felé igyekeztem.

36

Mahálingam nem volt a sátrában. Azon töprengtem, hogy nem addig keverem-e a lekvárt, amíg a végén én is úgy beleragadok, hogy soha többé nem is tudok kimászni belőle, de szerencsére hamar felfedeztem a kocsiját, és mellette a felügyelőt. Éppen a motorház tetejét próbálta meg feltámasztani. Embert még ritkán láttam olyan gyorsan előkapni a stukkert, mint ahogy ő tette. Mielőtt megmoccanhattam volna, máris a homlokomnak irányult a csöve.

– Ne jöjjön közelebb! – fenyegetett meg. – Mit akar tőlem?

– Mondanék valamit.

– Csak nemrég váltunk el egymástól.

– Azóta az eszembe jutott egy s más.

Mahálingam hosszasán vizsgálgatott, majd bólintott.

– Ha segít kivenni az akkut, meghallgatom. Ha bent hagyom, reggelre lemerül.

– Csak nem akarja elhagyni a süllyedő hajót?

– Be akarom vinni magát a gangtoki síttre.

– Valóban? Na, menjen egy kicsit hátrébb!

Tudtam, hogy a kezében szorongatja a stukkert – ennyit a bizalomról –, de ügyet sem vettem rá. Kivettem az akkut, és az orra alá tartottam.

– Hova akarja vinni?

– Egyelőre tegye le a hóra.

Letettem.

– Most beszéljen.

Nyeltem egyet, és elkergettem az orrom elől a vidáman hancúrozó hópelyheket.

– Szeretném, ha megtenne nekem valamit.

– Ha behozza az akkut a sátramba.
 Az egyezség megkötött. Én bevitettem az akkut, ő pedig figyelmesen nézett rám.
 – Beszéljen.
 Elmondtam a szokásos szövegemet. A pamo megsérült, nem képes gyógyítani, én viszont igen. Ha a pamo meggyógyult, azaz tökéletesen regenerálódott, visszaveszi tőlem a munkát. Addig én helyettesítem.
 Mahálingam hitetlenül nézett rám.
 – Maga?
 – Az a helyzet, hogy Lanier is visszavette a kórház vezetését Hallstadt doktortól. Ő engedélyezte, hogy gyógyíthassak.
 Mahálingam óvatosan megvakargatta a turbánja tetejét.
 – Ki engedte meg neki, hogy visszavegye?
 – Ön.
 – Én? Maga bedilizett. Ami Laniert illeti, ismét megbilincselem, és...
 – Kár lenne, felügyelő.
 – Kinek lenne az?
 – Elsősorban önnek. Ha Lanier jelenti a feletteseinek, hogy ön minden bizonyíték nélkül megbilincselte. Ha én tanúskodnék mellette...
 Mahálingam ismét előrántotta a revolverét, és rám fogta.
 – És ha most itt, a helyszínen lelövöm magát?
 – Hiba lenne. Nincs nálam fegyver.
 – Valami csak van magánál!
 – Hogyne. Egy kis imamalom és egy imafüzér.
 – Jól van – bólintott Mahálingam rövid gondolkodás után. – Hol találom, ha el akarom érni?
 – Napközben a túlsúlyosokkal foglalkozom, este pedig a gomcsen barlangjában... Ott töltöm az éjszakát. Segíthetek még valamiben?
 – Hát persze – mondta a felügyelő az akkumulátorra nézve. – Hány kiló is ön, Mr. Lawrence?
 Mondtam, hogy mennyi.
 – Elbírja a saját súlyát?
 – Azt hiszem el – bólintottam.
 – Akkor hordja el magát.
 Értékeltem a tréfáját. Elhordtam.

Abel Parkkal nem volt nehéz összefutnom, hiszen ott volt mindenütt. Már-már arra gyanakodtam, hogy megtanulta a tulpa, azaz a hasonmás készítését, és nem is ő, hanem a tulpái járják az éjszakát. Akár ő maga volt az, akár a tulpái valamelyike, örömteli mosoly terült szét az arcán, amikor megpillantott.

– Ön az, Mr. Lawrence? Jézusom, hallom mi történt önnel és Gronger doktornővel. Mindig is mondtam, hogy a gáz roppant veszélyes dolog. Egyszer az egyik sógorom is majdnem megjárta. Eldugult valahogy a vezeték, vagy a bimetal nem működött rendesen, elég az hozzá, hogy a robbanás előtti utolsó pillanatban jött a szerelő... Azért látszik magán, hogy nagy bajból menekült meg.

Végre volt egy kis időm, hogy rendbe hozzam magam. Lehajoltam, és megdörzsöltem az arcom hóval.

– Hogy van, Abel? – kérdeztem közben tőle.

Abel körbepislogott, hogy nem hallgatódzik-e valaki, aztán bizalmasan lehajolt hoz-

zám.

– Igazat szólva, nem valami jól, Mr. Lawrence. Tudja, hogy én korábban soha nem féltem semmitől?

– Tapasztaltam.

– Valahogy hiányzik belőlem a félelemérzés. Ez persze a mi szakmánkban veszélyes is lehet. Nem is vallom be másnak, csak önnek. Timothy eltűnése óta viszont valahogy... elkezdtem gondolkodni bizonyos dolgokon. Most pedig... hogy a pamót, vagy hogy is hívják, megkéselték, feltámadt bennem valami, amit korábban nem ismertem.

– Megijedt?

– Ó, nem ezektől. Hanem attól, ahogy a pamónak begyógyult a sebe... hát attól bizony megijedtem. Tudja, Mr. Lawrence, a mi szakmánkban gyakran előfordulnak csúnya esetek: láttam én már gyilkosságot nem is egyet, erőszakot is eleget, az azonban... hogy valakinek órák alatt beforrjon egy ménkű mély sebe... hát az nem normális dolog. Abban boszorkányság kell hogy legyen. És én azt nem szeretem.

– Nem látta valahol a pamót?

– Bent van a sátrában.

– Mit csinál?

– Fekszik.

– Bent járt nála?

– Nem én. És nem is megyek be hozzá.

– Hogy néz ki?

– Szerintem nagyon beteg.

– Akárhogy is van, Abel, holnaptól én gyógyítom a túlsúlyosokat.

Abel majdnem elejtette a puskáját meghökkenésében.

– Ön, Mr. Lawrence? De hát...

– Együtt tanultam a pamóval.

Abel lépett egyet hátrafelé. Már nem volt olyan közvetlen a hangja, mint korábban.

– És ezt... Hallstadt doktor már tudja?

– Lanier a főnök.

Szép lassan elmondtam neki mindent, amit tudnia kellett.

Végül aztán ő is feltette a már szokásosnak mondható kérdést.

– Végül is hol lakik ön, Mr. Lawrence? Valamelyik sátorban, a kolostorban, vagy... ha esetleg szükség lenne magára...

– A gomcsen barlangjában – mondtam.

Biccentett, és elnyelte a hősés.

Tizenegy körül járhatott az idő, amikor megkerestem Gronger doktornő sátrát. Abel korábban megmutatta, hol verték fel neki az újat a levegőbe repült régi helyett.

Azon törtem a fejem, hogy felébresszem-e, ha elaludt, de mielőtt eldönthettem volna a kérdést, már meg is hallottam a hangját. A sátrából szűrődött ki egy férfihangtól kísérve. A férfihang gazdája Lynn doktor volt.

A ponyvára hajtottam a fülem. Rövid hallgatódzás után meggyőződhettem róla, hogy csupán baráti beszélgetés folyik odabent.

Sóhajtottam, és megkocogtattam az ajtó keretét.

– Jó estét, Melanie!

Dermedt csend következett, majd Gronger doktornő megszeppent hangja.

– Ki... az?

– Lawrence – bűgtam sejtelmesen.

Az ajtó kinyílt, és szép sorjában többen is kijöttek rajta. Az első egy stukker volt. Egy 45-ös Magnum. Előkelő feketesége szívszorítóan illett a hulló hó vakító fehérségéhez. A fegyvert egy kéz követte. Gyöngyházzsínű, manikűrözött körmökben végződő ujjai hosszúak és finomak voltak, mint Paganinié. Az ilyenekre mondják, hogy az istenek is sebészujjaknak teremtették őket.

Az ujjakat Lynn doktor karja követte, majd az egész maradék. Háta mögött ott lopakodott Melanie is akkora rémült szemekkel, mint egy-egy csészealj.

Lynn doktor tekintete végigfutott rajtam, aztán leeresztette a fegyvert.

– Tényleg ő az. Mi járatban, Lawrence?

Melanie nem kérdezett semmit, csak elkapta a karom, és berántott a sátorba. Nem törődve vele, hogy közben csaknem végig kellett gyalogolnom szegény Lynn doktoron.

– Jaj, Leslie, istenem – nyöszörögte Melanie leroskadva egy székre. – Látja, ezt adták nekem!

A panasz a sátnak szólt. Mit tagadjam, nem volt valami vonzó. Már csak azért sem, mert akárhogy is kereste a szemem, nem talált benne bútort. Egyetlen vaságy jelentette csupán a berendezést,

– Úgy érzem magam, mint egy árvízkárosult – panaszkodott Melanie. – Vagy mintha tájfun döntötte volna rommá a házam.

– Akár annak is nevezheti – bólogattam.

– Szerencsére találtunk egy tartalék sátrat, de bútor már nem jutott bele.

– Hogy van, Melanie?

A lány megvonta a vállát.

– Hogy a fenébe lehetnék? Próbálok meggyőzni magam, hogy véletlen szerencsétlenség történt. Csak éppen az a zsebkendő a csőben...

– Éppen erről beszélgettünk – szólt közbe Lynn doktor.

– És milyen eredményre jutottak?

– Egyszerűen nem hiszem el.

– Véletlen is lehet – mondtam. – Hallstadt doktor a gázcsöveit büttykölgette, közben megtörölgette az orrát vagy a tenyerét, s belefeledkezve a munkába, zsebe helyett az egyik csőbe dugta vissza a zsebkendőjét.

– Maga hülyének néz engem? – kérdezte felcsattanó hangon Miss Gronger.

– Egyáltalán nem – csillapítottam. – Csak megpróbálok magyarázatot találni a történetekre. Maga mire gondol, doktor?

Lynn doktor elgondolkodó képet vágott.

– Nem szabad vádaskodnunk – mondta.

– Na és a zsebkendő? – csattant fel ismét Melanie.

– Mr. Lawrence-nek igaza lehet – mondta Lynn doktor. – Odakerülhetett véletlenül is. Néha automatikusan csinálunk valamit, amire később képtelenek leszünk visszaemlékezni. Itt van például... mondjuk, egy üveg gyümölcslé. Ha vissza kellene emlékezni rá, mikor és milyen körülmények közt csavartam le a kupakját, bizony nehezen menne vagy sehogy. Egészen másra gondoltam, miközben a kezem végezte a maga dolgát.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy Hallstadt automatikusan dugdossa a zsebkendőit gázcsövekbe?

Lynn megvonta a vállát, és hallgatott. Melanie végignézett rajtam, és elhúzta a száját.

– Hát... maga sem a Gucci divatszalonból lépett ki. Különben jól van?

– Kicsit kóvályog még a fejem – ismertem be.

Meghökkenve vettem észre, hogy Melanie mélyen a szemembe néz. S közben icipicit meg is rándult az egyik szemének a sarka, amit némi képzelőerővel akár kacsintásnak is vehettem. Csak nem azt akarja jelezni vele, hogy Lynn doktor hamarosan elmegy, mi pedig kettesben maradhatunk a gyerekméretű vaságyon?

– Mondani szeretnék maguknak valamit – sóhajtottam. – Jobban mondva, be szeretnék valami valamit.

Egyszerre kapták fel a fejüket. Valószínűleg azt hitték, hogy a robbantással kapcsolatban szándékozom valami igen fontosat a tudomásukra hozni. Például azt, hogy én követtem el.

Lynn doktor azonban rácáfolt a feltételezésemre.

– Csak nem csukta le Mahálingam Hallstadtot?

– Még Laniert is eleresztette.

– Akkor mi a helyzet?

– Mahálingam lázasan keresi a merénylet.

– Vajon ki lehet az?

– Bárki – vontam meg a vállam. – Itt kószálnak körülöttünk az ufókutatók, a varázslók, a ngagszpák; akár ők is tehettek.

– Az okot már nem is kérdezem, azt viszont változatlanul érdekelne, hogyan került Hallstadt zsebkendője a gázcsőbe?

– Melanie szerint a doktornak egy egész bőröndre való zsebkendője van.

– Ez igaz.

– Gondolják, hogy darabszámra nyilvántartja valamennyit?

Lynn megrázta a fejét.

– Aligha. Őszintén szólva nem láttam még embert, aki ennyi zsebkendőt hurcolt volna magával.

– Bárki hozzájuthatott egyhez. Kétlem, hogy Hallstadt doktor észrevette volna a hiányát. Az ok pedig nyilvánvaló.

– Megtisztelne vele, ha nekünk is elárulná.

– Honnan jött maga, doki? – kérdeztem a mellére bökve.

– Hogyhogy honnan? – képedt el.

– Ide, a Himalájába.

– Amerikából, természetesen. A címemre is kíváncsi?

– Véletlenül nem a Vadászkutya csillagképből?

Lynn elvigyorodott, és a hátára rázta vállára csúszott copfját.

– Úgy gondolja, hogy ki akarják irtani az idegeneket? Ők öldösnek bennünket? Ez sem rossz ötlet. – Fejét csóváltgatta, majd a sátor oldalfalára bökött. Abba az irányba, ahol a páciensek sátrai és faházai álltak. – És velük most mi lesz? Ha hazamegyünk...

– Nem megyünk sehova.

– Meddig akar karanténban tartani bennünket Mahálingam?

– Néhány napig még feltétlenül. Ezzel kapcsolatban szeretnék önöknek elmondani valamit. Bizonyára nem tudják még, hogy néhány évvel ezelőtt... két évet töltöttem egy nagy kolostorban, *Brilában*. Többek között a thumót tanulmányoztam. A tökéletes meditációs kikapcsolódás tudományát. Amikor egy másik tudatállapotba való belépés következtében jelentősen lelassulnak az anyagcsere-folyamatok – hogy csak az önöket érdeklő oldalát nézzük a gyakorlatnak. Ez pedig annyit jelent, hogy a thumóban meditálók nem esznek, nem isznak és nem fagynak meg. Képesek megemelni a hőmérsékletüket.

– Ahogy a pamo teszi a pácienseinkkel.

– Pontosan.

– Végül is mire akar kilyukadni, Lawrence? Akárhogyan is, de eredményesnek tűnik a módszere. Olyannyira, hogy szándékomban áll eltanulni tőle. Nézze meg a túlsúlyosainkat: némelyikük már jelentős súlyvesztést könyvelhet el. Gondolja, hogy a pamo hajlandó bennünket is megismertetni a módszerével?

– Éppen erről akarok beszélni – mondtam. – A pamo megsebesült.

– Ezt tudjuk. De majd meggyógyul, és...

– Jelenleg nem képes gyógyítani, mert minden erejére a saját gyógyulásához van szüksége.

– Hm. És meddig tart, amíg... mondjuk úgy, hogy rendbe hozza magát?

– Ki tudja? Lehet, hogy egy-két hétbe is beletelik.

Lynn gúnyos grimaszt vágott.

– Bocsásson meg, hogy vigyorgok, de kérdem én, hol leszünk mi már akkor? Van ugyan néhány ötletem... de jobb, ha nem mondom el őket.

– Egyet-kettőt azért felsorolhat.

– A gangtoki börtönben, a hullaházban, Amerikában, bár őszintén szólva erre az utóbbira kicsi az esély.

– A gyógyítás folytatódik – mondtam.

– És ki gyógyít? Egy másik pamo?

– Én.

Kidülledt szemekkel bámultak rám. Melanie az ágya szélén, Lynn az orrom előtt.

– Maga?

Egyszerre tört ki belőlük a hitetlenkedés, mintha egy karmester intett volna a pálcájával.

– Én. Az imént említettem, hogy Brilában tanulmányoztam a thumót.

– Én is tanulmányoztam az emberek belső szerveit, de azért nem tudnám meggyógyítani a májamat!

– Nyugodjanak meg, értek hozzá. Ünnepelesen bejelentem, hogy holnap átveszem a pamo helyét.

Lynn megvakargatta a feje búbját.

– Hallstadt tud róla?

– Tud. Lanier is tud. Újabban ismét ő a főnök.

Lynn megvonta a vállát.

– Nekik kell vállalniuk a felelősséget. Ha valami történhet... történik...

– Mi történhetne?

Lynn doktor szája megrándult. Nyilván rám akarta önteni minden kétségét, de a jólneveltség megakadályozta benne, hogy hülyének és sarlatánnak nevezzen.

Addig bámultam várakozva rá, amíg végül is kinyitotta száját.

– Láttam már furcsa eseteket – mondta visszafogottan. – Többször is hoztak be hozzánk a kórházba olyan beteget, akit úgynevezett természetgyógyászok úgynevezetten gyógyítottak. Voltak köztük, nem is kevesen, akik az alkalmazott „gyógymód” következményeképpen súlyos pszichés zavarokban szenvedtek. Ez bizonyos körülmények között még halálhoz is vezethet. Ezt akartam elmondani, de természetesen Lanieré a felelősség.

– Ne féljen, doktor, nem lesz baj. Értek a thumóhoz.

A doktor habozott egy kicsit, aztán a kijárat felé indult.

– Mindenesetre... tudomásul vettem a bejelentését, bár anélkül is a pácienseknek eshetett volna, hogy nem szól róla. Ezért én is megteszek valamit önnek.

– Mit, doktor?

– Készenlétben állok. És ha baj van, segítek.

Biccentett, és kilépett az ajtón.

Amikor a ponyvaajtó a helyére csúszott, Melanie rám emelte könnyes szemét.

– Ó, Leslie... én olyan átkozottul nyomorultul érzem magam!

Nem akartam megkérdezni tőle, mi a baja, hiszen csak a vak nem látta, micsoda.

– Itt ülök ebben a nyomorult, üres sátorban, minden holmim tönkrement, csak ez a túragönc maradt meg... szedett-vedett az ágyneműm, és itt minden olyan... rideg. Ó, istenem!

Mellé akartam ülni, de figyelmeztetőn felemelte az ujját.

– Ide ne ülj, mert leszakad. Amellett fáj minden tagom. Két lábon járó fájdalom vagyok. És

te?

– Én vagyok az ikertestvére – mondtam.

Melanie fürkészve nézett rám.

– Te... maga... tényleg ismeri azt az izét... thumót?

– Tényleg.

– És a pácienseink?

– Még nem értesültek a műsorváltásról. Kivel kellene beszélnem róla?

– Mr. Benson a csoportvezető.

– Hm. És melyik sátorban találom?

– Elkísérem?

– Inkább magam mennék.

– Értem. Én meg megpróbálom bevaccolni magamat éjszakára. Holnap majd kicsomagoljuk a tartalékládákat... Még mindig remeg mindenem, Leslie. Hajszálon múlt, hogy nem haltunk meg. Es ha belegondolok, hogy bárki bármikor bejöhet ide, és...

– Szólt Parknak?

– Ó, Abel rajtam tartja a szemét. Ameddig még van neki.

A keselyűkre gondoltam, és szorosabbra húztam az övemet rongyos palástomon.

– Próbáljon meg aludni, Melanie.

– Maga is... Leslie.

Arra gondoltam, hogy lám-lám, mennyire is múlandó a világ, és milyen gyorsan forog az idő kereke. Hol volt már a vasalt nadrág, a blúz és a színjátzó bikini? Hol a nyári hangulat, hol a vágó?

Úgy elfűjta a Himalája szele, mint hülye Billy a gyertyát a szomszéd gyerek születésnapj tortáján.

40

Mr. Benson kis túlzással egy rinocéroszt is a vállára emelhetett volna, de egy kisebb elefántot mindenképpen. És mégis lötyögött rajta a nadrág.

Mrs. Benson méltó párja volt a férjének. Csak az istenek a megmondhatói, hogy tudták magukat belepréselni a sátrukba. Én már sajnos nem értem be egészen, így beszélgetésünk furcsa körülmények között zajlott. Ők a sátrukban ültek, én az ajtóban álltam úgy, hogy elülső felem a sátorban volt – ha csak öt centiméternyire is –, a hátulsó pedig a szabadban. Pedig invitáltak, hogy kerüljek beljebb, de ennyi erővel egy zsúfolásig teli szardíniásdoboz lakói is hívogathattak volna egy cápát lakótársnak.

Mivel, mint említettem, a hátulsó felem kint volt a hidegben, nem húztam-halasztottam a dolgot.

– Remélem, tudják, ki vagyok – kezdtem, miután túl voltunk a futó bemutatkozáson.

– Tudjuk – mondta Mrs. Benson nem túlzott lelkesedéssel. S míg az én hátsó feletem a közelítő tél lándzsái bökdösték, az ő fekete arca fénylett a melegtől. – Maga az a fickó, akitől annyira kivan mindenki.

– Hogyhogy kivan? – hökkentem meg.

– Aki a bajt hozza ránk.

– Ezt meg ki mondta?

– Mindenki mondja. Az hírlik magáról, hogy úgy vonzza a bajt, mint a vasorrú bába orra a mágnesport. Itt van például Miller. Tudja, Jeff. Megtámadták a szrinpók. Na?

– Ez is az én művem?

– Miller szerint feltétlenül. Maga Kharban lakik, és furcsábbnál furcsább dolgokkal foglalkozik. Még a szrinpókkal is barátkozik. Állítólag meg tudja idézni őket.

– Kitől hallotta?

– A pamótól. Azt is mondta, hogy maga veszélyes ember, ezért hagyjuk magát békén. Különben mi szél hozta hozzánk?

– A pamo abbahagyja a gyógyításukat – mondtam szándékosan kíméletlen hangon.

Úgy meghökkent, hogy majd hanyatt esett. Márpedig ha megteszi, nagy baj lett volna. Úgy összedöntötte volna a sátrát, mint a gázrobbanás Melaniét.

– Mi... csoda?! Mit... beszél?

Ekkor már Mr. Benson is ott állt velem szemben. Nem is értettem, hogy férnek el egymás mellett.

Részletesen elmondtam nekik, amit már a többieknek is. A pamo megsebesült, gyógyítja magát... stb.

Ritkán láttam emberi arcon annyi kétségbeesést, mint az övékén. Egyszeriben lötyögni kezdett a nyakukon az erőteljes fogyás miatt meglazult bőr.

– Ez nem lehet... igaz – nyögték egyszerre.

– Sajnos, igaz.

– Akkor most... mi lesz?

Ismét magyarázat következett.

A brilai kolostor, a thumo, és hogy ura vagyok a helyzetnek. Holnaptól én gyógyítom őket.

Mintha kicsit felengedett volna a rémület a képükön.

– És van... erről valami papírja?

– Természetesen – mondtam. Számítottam rá, hogy kérni fogják, hiszen egy nyugati embernek életbevágóan fontos a papír. Palástom öblébe nyúltam, és kihúztam belőle az Aranyfény-szútra egy lapját. Kissé zsíros volt, viseltes, és meg is pörkölődött a széle. Mr. Benson meggondolatlanul kinyújtotta érte a karját, majd gyorsan vissza is rántotta.

– Mi ez?

– Az igazolás – mondtam.

– Hm. És mi van rajta?

– Hogy a thumo mestere vagyok.

– Érdekes írás.

– Így írnak errefelé.

– Akkor hát... mit akar csinálni?

Csak úgy hullámozott a szavai között a kétségbeesés. Hogyne lett volna kiborulva, amikor szemmel láthatóan szépen haladt a fogyásban. Lötyögő nadrágja bizonyította, hogy legalább tíz kilójától szabadult meg az elmúlt napok során.

Mivel úgy láttam, hogy reménytelen dolog lenne beeröltetnem magam a sátrukba, a lassan szállongó hópelyhekre mutattam.

– Nem akarnának sétálni velem egyet?

Mr. Benson fürkészve nézett rám.

– Nem bánja, ha a feleségem itthon marad?

Néhány perc múlva a hóesésben baktattunk. Pár lépés után Benson hozzám fordult.

– Figyeljen ide, Mr. Lawrence. Csak kövér vagyok, de hülye nem. A polgári életben fegyverszakértőként dolgozom... és itt lapul egy stukker a zsebemben. Tudom, hogy nem lett volna szabad behoznom Indiába, én mégis behoztam. Sejtí, miért mondtam el ezt magának?

– Hogyne – bólintottam. – Zsebében van a keze, a stukkert markolássza, és ha bármi gyanús dologgal próbálkoznék, belém ereszt a nadrágján keresztül néhány golyót. Vagy tévednék?

– Nem téved – mondta. – De talán kezdjük előlről a beszélgetéseinket. Mi van a pamóval?

Még egyszer elmondtam neki, hogy mi van vele. És hogy mi van velem.

– Biztos a dolgában? – kérdezte.

– Annyira mindenesetre, hogy addig, amíg a pamo ismét képes a gyógyításra, változatlan maradjon az állapotuk.

- Értem. Ha jól sejtem, el akarja kapni a gyilkost?
- Nincs hobb vágyam.
- Sejti, kicsoda?
- Hát úgy nagyjából. Sajnos, nincs még elég bizonyítékom. Sőt semennyi.
- Értem. Mit akar hát tőlem?
- Azt szeretném, hogy amíg a thumót gyakoroljuk, azaz megváltozott tudatállapotban leszünk, még egyszerúbben szólva, nem leszünk magunknál, szóval, azt szeretném, hogy ön azalatt maradjon éber.
- Éber?
- Ne kerüljön át velünk együtt a tudat másik oldalára.
- Maradjak eszemnél, mi?
- Úgy van. És szorongassa a zsebében a stukkert. Benson megtörölgette a homlokát.
- Súlyos oka van rá, hogy ezt kérje tőlem?
- Hát hogyne. Rövidesen elszabadul a pokol.
- Még annál is jobban, mint eddig?
- Úgy tűnik, igen.
- Ha jól következtetek, ön attól fél, hogy amíg maga odaát van, ideát meggyilkolják. Mint a pamót próbálták?
- Valóban ettől félek.
- Gondolja, hogy... bennünket is...
- Ettől is félek.
- A feleségemet is...?

Erre már nem válaszoltam. Mi a fenét válaszolhattam volna?

Benson megvakarta a feje búbját.

- Mit kell tennem?
- Ha ráér, megbeszéljük.
- Naná hogy ráérek.

Fél óra alatt megállapodtunk mindenben.

Odafent a hegyoldalban már majdnem térdig ért a hó, így reménytelen vállalkozásnak tűnt, hogy felfedezhessem az alá rejtett csapdákat. Annak rendje és módja szerint bele is sétáltam egybe.

Szerencsére nem medvecsapda volt, hanem drót, amelynek a hálója körülfonta az ufókutatók bázisát. Amint felfelé törtettem a sátraik felé, egyszerre csak éreztem, hogy a drót a bokám köré tekeredik, majd tompa puffanással lezuhan valami a közelemben. Ekkor vettem csak észre a póznát, amelyet valószínűleg még a falusiak állíthattak fel, mielőtt az ufósok felbukkantak volna a környéken. A póznán eredetileg egy fából faragott varjú ülhetett; a falu népét és házait védte a villámcsapásoktól.

A csapda, amelybe belekeveredtem, elmés szerkezet volt. A pózna tetejére jókora befőttesüveget erősítettek, s a drót rántása nyomán ez zuhant rá a pózna alá rakott kövekre. Még az elektronika korában is hatásos riasztónak bizonyult... volna, ha nincs hó. Csakhogy volt, és a befőttesüveg nem tört össze. Nagyjából azt a hatást érte el, mint a csőben ragadt golyó.

Az ufókutatók azonban valahogy mégis meghallották a hangját. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy az üveg rápuffant a hóra, éles kiáltás hasított a csendbe.

– Jön valakiiiiii!

Úgy gondoltam, jobb a békesség, ezért előhúztam a késemet és vártam. Nem kellett soká szobroznom a hóban. Alighogy elhalt a kiáltás, sötét árnyak bukkantak fel a hóesésben. Előbb biztonságos távolságban köröztek körülöttem, majd egyre szűkebbre vették az íveket. Az első,

akinek meg tudtam különböztetni az arcát, a ceruzabajuszú, őszes hajú Mark Koch volt. Ezúttal sem volt sapka a fején – mintha szándékosan dacolt volna az egyre erősödő hideggel.

- Itt van – recsegte félig hátrafordulva.
- Kicsoda? – kérdezte valaki. – Azaz izé... fickó. Tudjátok.
- Nem tudjuk. Ki az?
- A vörös palástú.
- Lawrence?
- Aha.

A nagy orrú, barna képű, enyhén vágott szemű Jason Alvarez következett.

- Tényleg ő az – mondta. – Vágjam fejbe?

Ekkor már a baseballütőt is észrevettem a kezében. Szeme fenyegetően a markomban szorongatott késre irányult.

Az utolsó pillanatban éreztem meg, hogy van mögöttem valaki. Lehet, hogy a védőszellem súgta meg, bár később nem tudtam visszaemlékezni rá, hogy hallottam volna a hangját.

A baseballütő suhogását azonban meghallottam. Lehajoltam, tettem egy félfordulatot, és elkaptam a mögöttem álló lábát. Kesernyés kölniillatáról azonnal rájöttem, hogy Molly Topmeister próbálkozott a támadással. Ha az emlékezetem nem csal, egyszer már megkísérelte betörni a fejem.

– Csak nyugalom – figyelmeztettem, elkaptam a karját és felsegítettem. – Hol a baseballütője?

- Leejtettem.

Ott volt a lábam mellett. Felemeltem, és a markába nyomtam.

- Üssön fejbe vele, ha annyira akar.

A malacképű Trevor Kilgallon is a közelünkben ólalkodott, és éles, mutáló hangon a lányra kiáltott.

- Üsd fejbe, Molly!

Molly kezében megremegett a baseballütő. Mélyen a szemembe nézett, aztán leeresztette az ütőt.

- Nem ütöm meg – mondta. – Nem bírom megtenni, ha néz.
- Tipikus – kapott a fejéhez Koch.
- Micsoda tipikus?
- A szemkontaktus. Jellemző a Vadászkutya-beliekre.
- Ezt meg honnan tudod?
- Nem olvastad Oliveirát? Világosan elmagyarázza, hogy a bénító szemkontaktus elsősorban a Vadászkutyásokra jellemző.
- De hiszen nem bénultam meg! Csak nincs kedvem fejbe verni.
- Világos. Pszichés bénultság.
- De a pszichém sem bénult meg!
- Ez is jellemző rájuk.
- Micsoda?

- Hogy makacs ellenkezési vágyat váltanak ki azokból, akikkel kapcsolatba kerülnek.

Talán tovább is folyt volna a vita a Vadászkutyaerőről, ha el nem kezd fájni a lábam. De elkezdett, és ez elég volt ahhoz, hogy befejezettnek nyilvánítsam a szóváltást.

– Majd holnap visszajövök – ígértem –, akkor hosszasan is eltársaloghatunk a szemkontaktusról. Ezúttal azonban más miatt jöttem.

- Nem adjuk – mondta határozottan Koch. – Azt nem adjuk.
- Mit?
- Hát a nagy távcsövet. Tegnap szereltük fel, és máris megvan az eredménye. Nem vallaná be végül is, hogy mi az ön igazi neve?
- Ez az igazi.

– Nem valami SPXQ 103, vagy hasonló? Biztosak voltunk benne, hogyha kész lesz a teszkópunk, maguk azonnal kiszúrják, és baromira idegesek lesznek tőle. Most baromira ideges, mi?

– Nyert – bólintottam. – Tényleg egyre idegesebb leszek.

– Márpedig mi nem adjuk. Életünk árán is megvédjük a távcsövet. Most még baromibban ideges, mi?

– Figyeljenek ide – halkítottam le a hangom –, el kell árulnom maguknak valamit.

– Nem mintha érdekelne bennünket az ajánlata, de azért csak mondja.

– A pamo megsebesült – hadartam a leckét. – Nem képes a gyakorlatokat vezetni.

Kilgallon megvakarta az orra hegyét.

– Ő a Vadászkutya-főnök?

– Így is lehet mondani. Én veszem át a helyét.

Kilgallon felrikkantott.

– Mondtam én, hogy a fejétől bűdösödik a hal! Mondtam én!

Bár nem értettem a hasonlatát, bólintottam.

– A projekt sikeresen halad.

– Nem fog sikerülni – dörzsölte össze a tenyerét Koch. – Mindent megteszünk, hogy ne sikerüljön.

– Mi az a projekt? – kérdezte Molly nyugodt hangon.

– Hát nem tudod, Molly? – kiáltott közbe Koch. – Át akarják venni a hatalmat az emberiség felett.

Odasétáltam Kilgallonhoz és belékaroltam.

– Nem akar sétálni egyet, Mr. Kilgallon?

– Eszem ágában sincs – utasított vissza Kilgallon. – Idegen betolakodókkal nem sétafikálok.

– Köszönöm, hogy beleegyezett – mondtam.

– Hé, én...

Szorosan magamhoz húztam, és a fülébe suttoztam.

– Sugárvető van a zsebemben. Ha megnyomok egy gombot, annyi sem marad magából, mint egy adag cserebogárszar.

– Mit akar... tőlem? – nyögte.

– Jöjjön... sétáljunk – ismételtem meg az ajánlatomat.

– Nem megyek!

– Nyomhatom a gombot?

– Várjon, megyek.

Elsétáltunk vagy tízlépésnyire, ahonnan a többiekből már csak körvonalak látszottak, akkor aztán beszélni kezdtem.

Elmondtam neki, hogy a zsebemben két sugárvető is rejtőzik: egy kisebb és egy nagyobb. A kisebbel őt nyírom ki, a nagyobbbal pedig a távcsövüket. És ezt bármelyik pillanatban megtehetem.

A másik három lassan odaoldalgott hozzánk. Lehajtott fejjel, görnyedt tartással, mint az ősebbek. Talán megéreztek, hogy a rohadék Vadászkutya csillagképbeliek közel állnak az emberiség felett aratott győzelemhez.

– Elmondom, hova megyünk. Ő meg én – mutatott rám savanyú képpel Kilgallon.

Elmonda. A másik három tátott szájjal hallgatta. Még akkor sem mukkantak meg, amikor befejezte a mondandóját.

– Én most... vele megyek – ismételte végül mély sóhaj kíséretében. – Akkor megmenekül a Föld és a nagy távcső is.

Még akkor is bénultan álltak a helyükön, amikor egymásba kapaszkodva leszánkáztunk a domboldalon.

De csak azért, hogy egy másikon visszamásszunk ugyanabba a magasságba.

Kilgallon egyszer csak kifulladt, és nem akart továbbmászni. Leült a hóra, és sípolva fújta-tott, mint egy lyukas kovácsfűjtató.

– Én nem... megyek tovább.

– Pedig jönnie kell.

– Nincs valami... járgánya?

– Momentán nincs.

– Ez nem lehet igaz! Idejönnek a Vadászkutyából, és gyalog járnak! Még hozzá ekkora hóban!

– Ez nálunk afféle próba is – magyaráztam.

– Minek a próbája? – kíváncsiskodott.

– Ha idegen bolygón készítünk elő megszállást, az egyfajta erőfelmérés is. Ki a külön kö-zülünk? Ki képes minél nagyobb fizikai erő kifejtésre?

– Csakhogy én megszállott vagyok, és nem megszálló – tiltakozott. – Én nem akarok bizonyítani semmit, következésképpen semmiféle erő kifejtésre nincs szükségem.

– Azért csak jöjjen.

Hagytam neki egy kis időt, aztán továbbmentünk. Kilgallon morgolódott, és többször is megmakacsolta magát, de szerencsére mindannyiszor sikerült átlendítenem a holtponton.

Estére járt az idő, amikor a gomcsen barlangjának a bejárata alá érkeztünk.

– Felmegyünk ezen a lépcsőn – mondtam.

Kilgallon határozottan megrázta a fejét.

– Tériszonyom van. Nem megyek sehova.

– Jól van – sóhajtottam. – Várjon egy kicsit. Nézzen a szemembe.

– Hova?

– A szemembe.

– Mi a fenéért?

– Ne törődjön vele, csak nézzen.

Kilgallon nézett. Szép, kerek, savószínű szemei voltak. Öröm az ilyet hipnotizálni.

Belemélyesztettem a szemem az övébe. Aztán erőt merítettem a csakrámból, és megpróbáltam hatalmamba keríteni a lelkét. – Aludni fogsz, aludni fogsz! – ismételtettem magamban. – Aludni fogsz! Már alszol is!

– Hé! Meddig bámul még rám?

Csalódottan rázkódtam össze. A fenébe is, a végén még én alszom el.

– Nem álmos? – kérdeztem a biztonság kedvéért.

– Miért lennék az? De azért van bajom elég. Fázik a lábam, a vesém, ég a tyúkszemem a bakancsomban, és a derekam is...

– Márpedig felmegyünk oda – mutattam az alsó párkányra.

Kilgallon megrázta a felét.

– Öljön meg, de én meg sem próbálom.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Én megpróbálkoztam a hipnózissal. Tehetek én róla, hogy nem jött össze?

Megfordultam, és jól halántékon csaptam a tenyeremmel. Úgy, ahogy annak idején Radzs Kumar Szinghtől tanultam. Kilgallon rám mosolygott, és elterült a havon.

Felemeltem, a vállamra vettem, és elindultam vele felfelé. Mit mondjak, könnyebb dolgom is volt már életemben, de azért csak felértünk a létra alá.

Tovább is kapaszkodtam volna, ám egy ismerős hang megállított.

– Hé! Ki az?

- A gomcsen – mondtam.
- Sejthettem volna. Ilyenkor kell hazajönni, mi?
- Vendéget is hoztam – biztattam.
- Vigye vissza. Nem beszélte meg előre velem.
- Majd odafent megbeszéljük.
- Nem fogadok be idegent.

Néhány bizonytalan próbálkozás után beláttam, hogy nem tudom felvinni a vállamon a fickót a barlanghoz. Más módszert kell alkalmaznom.

Levettem a palástomat, és belecsomagoltam Kilgallont. Amikor kalapálni kezdték a fenekét a létrafokok, néhány másodpercre kinyitotta a szemét.

- Jé! Repülő szőnyeg! – kiáltotta, majd visszahullott az álom ölelő karjai közé.

Öt perc múlva fent voltam vele a barlangban. Cardoso doktornő csípőre tett kézzel, harcias képpel fogadott.

- Mi az ördögöt jelentsen ez?
 - Csak rövid ideig marad – védekeztem.
 - Öt perce van, egy másodperccel sem több.
 - Nem tud lemenni a saját lábán.
 - Majd én ledobom.
 - Beteg – tiltakoztam. – Egy gomcsen nem hagyhat egy beteget a keselyűk prédájául.
- Cardoso doktornőben feltámadt az orvos, mert az immár kicsomagolt Kilgallon fölé hajolt.
- Mi a baja?
 - Beütötte valamibe a fejét.
 - Maga ezt honnan tudja?
 - Véletlenül szemtanúja voltam az esetnek.
 - Máshova is vihetné volna.

Mivel a barlangban akartam tartani a fickót, fekhelyet kellett készítenem neki. Akárhogy is pislogtam jobbra-balra, nem láttam sem tüzelőt, sem élelmiszereket, sem váltópalástot.

- Hol van a tüzelőnk?
- Sehol – mondta a doktornő. – Nincs.
- Élelmiszer?
- Ott, ahol a tüzelő.
- Repa nem járt idefent?
- Nyomát sem láttam.

Ez bizony nem volt jó hír. Vajon mi a fene akadályozhatta meg Repát, hogy teljesítse a kötelességét. Vajon a hó?

– Egész nap egyedül voltam – panaszkodott a helyettesem. – Csak két falusi jött fel a barlanghoz.

- Mit akartak?
- Hogy áldjam meg őket. Azonkívül fáztam. Egész nap fáztam.
- És amikor nem fáztál?
- Olyan nem volt. Szentséged merre járt?

Felelet helyett összetákoltam valami fekvőhelyet Kilgallonnak. Az összetákolás ezúttal azt jelentette, hogy leterítettem egy pokrócot a kőre, egy másikat pedig rátettem takarónak.

Kezdett egyre hidegebb lenni. Cardoso doktornő többször is a közös ágyunk felé nézett, és jelentősegteljesen felhúzta az orrát. Én viszont aggódva pislogtam magam elé. Mi lesz, ha Kilgallon megfagy az éjszaka?

Kilgallon mintha csak megérezte volna, hogy milyen veszély fenyegeti, nagy morgolódások közepette kinyitotta a szemét. Körbepislogott, aztán felkönyökölt.

– Jézusom, maguk ilyen primitív körülmények között élnek? Különben hol vagyunk? A Vadászkutyában?

Mondtam neki, hogy még a Földön, a gomcsen barlangjában.

- Fázom – borzongott össze. – Nincs kályhája?
- Nincs – mondtam mogorván.
- És éhes is vagyok.
- Ennivaló sincs. Mi, Vadászkutya-béliek, invázió alatt nem eszünk, és nem melegszünk.

Kilgallon felemelte a mutatóujját.

- Bátorkodom emlékeztetni rá, hogy énrám nem vonatkoznak ezek a szabályok. Nemzetközi egyezmények szerint a hadifoglyot etetni kell, továbbá megfelelő körülményeket biztosítani számára. Ebbe tartozik a fűtés is. Ez meg kicsoda?

Ekkor vette csak észre Cardoso doktornőt.

- Érdekes... mintha már láttam volna valahol. Csinos darab. Ő a társa? A fenébe is... fáj a fejem.

Sóhajtottam, és arra gondoltam, hogy ismét megpróbálkozom a thumóval. Erősebbnek éreztem magam, mint az előző éjszakán, miért ne sikerülhetne?

A gomcsennövendék azonban nem akarta elcsúszni a dolgot.

- Nem akarok még aludni – nyafogta. – Főleg úgy nem. Lótuszülésben. Be akarok menni oda! – mutatott a benyílóra.
- Hát... menjen.
- Szentségeddel együtt akarok bemenni. Úgy érzem, szükségem van egy kis energia-feltöltésre. Tudja, olyan sakti módra. Altassa el gyorsan a fickót!
- Hogy képzeled? – hökkentem meg.

A végén mégiscsak az történt, amit kívánt. Erős akarata volt: igazi gomcsenhelyetteshez méltó. Elmagyaráztam Kilgallonnak, hogy mit kell csinálnia; ő aztán meglepően ügyesnek bizonyult. Láttam rajta, hogy mit forgat a fejében: eltanulni a Vadászkutya-béliek minden trükkjét, hogy később ellenünk fordíthassa őket. Ezért aztán nem volt nehéz dolgom. Elaludt, és nem is ébredt fel reggelig.

- Helyes – dörzsölte össze ekkor elégedetten a tenyerét a gomcsenhelyettes. – Jöhet a sakti módszer!

Bár hideg volt idebent, és a bundatakaró sem melegített, jó hosszú időt töltöttünk a benyílóban. A gomcsenhelyettes még tovább is maradt volna, de elmagyaráztam neki, hogy ha sokat késlekedünk, Kilgallon megfagy.

Ismét thumóba merülve töltöttük az éjszakát.

Reggel, amikor felébredtem, egy pisztoly csöve nézett szembe velem.

A stukkert Kilgallon fogta rám. Igyekezett, hogy ne vegyem észre, mennyire remeg a keze, én mégis észrevettem. Csak még abban nem voltam biztos, hogy mitől remeg.

Őszintén szólva sok mindenre el voltam készülve – még arra is, hogy nem ébredünk fel többé, s ettől a naptól kezdve szomorú legendák keringenek majd a falusiak között a megfagyott gomcsenről és egy ismeretlen szépségről, valamint egy malacképű pasasról – de arra, ami végűi is történt, egyáltalán nem számítottam. Le is taglózott rendesen.

Meghökkenve tapasztaltam ugyanis, hogy ez a Kilgallon, szemben velem, valahogy nem az, amelyiket tegnap a thumóba vittem. Tiszta volt a szeme és éles a tekintete. Érdeklődve legeltette rajtunk a szemét. Cardoso gomcsenhelyettesen hosszabban is elidőzött a tekintete.

- Kicsoda maga? – kérdezte tőlem aztán bizonytalan hangon.
- Jó reggelt – válaszoltam.
- Ne beszéljen mellé – figyelmeztetett. – Kicsoda maga?
- A gomcsen – mondtam. – Azaz...

Nem mertem kimondani, hogy ki vagyok; féltem, hogy Cardoso gomcsennövendék meg-

hallja, hiszen éppen ekkor nyitogatta a szemét.

- Mi az az ízé?
- A gomcsen? Remete.
- Hol vagyok?
- A barlangjában – mondtam. – A remete barlangjában.
- És... hogy kerültem ide?
- Idejött... velem.

Ekkor olyat kérdezett, ami még tovább növelte a rémületemet.

- Melyik államban vagyok?
- Indiában.
- Indiánében?
- Indiában – javítottam ki.
- Ilyen állam nincs. Ismerem az USA minden tagállamát... Hol van Flora?

Ekkor már tisztában voltam mindennel. Sóhajtottam, és szelíden néztem rá.

- Mr. Kilgallon... el kell mondanom önnek valamit.

Cardoso doktornő szó nélkül felállt, és úgy, ahogy volt, egy szál semmibe öltözve átsétált a benyílóba, Kilgallon úgy fordult utána, mintha mágnes vonzaná.

- Ki ez a nő?
- A tanítványom.

Kilgallon elvigyorodott.

- Mire tanítja?

Világos volt, hogy ez nem az a Kilgallon, aki baseballütőjével szokott a fejem felett hadonászni. Akkor viszont ki a fene?

- Jó csaj – mondta a fejét csóválva. – Eszerint a mennyországba jutottam?

Kinyújtotta a kezét, és jókorát csípett stukkert tartó karjába.

– Fáj – mondta aztán elégedetten. – És itt van ez a stukker is... Ezek szerint nem haltam meg?

- Nem – mondtam. – Él.
- Hm. És hol?
- Momentán Indiában.

Kilgallon se szó, se beszéd, megfordult, és kiügetett a barlangból. Néhány másodperc múlva már lihegett is vissza.

– Kurva hideg van odakint – panaszkodott. – Hol vannak a pálmafák? Ez itt nem Kalifornia. És hol van Flora? Hogy a francba kerültem én Indiába? Balesetem volt?

- Mindjárt kiderül – biztattam. – Nem adná ide azt a stukkert?
- Nem.

– Figyeljen ide – próbáltam a lelkére beszélni. – Nem sokkal ezelőtt tért csak magához... legalábbis bizonyos értelemben. Amíg nem volt magánál, azt csinálhattam volna önnel, amit csak akarok. Ha akkor nem bántottam magát, most miért bántanám?

– Rendben van – biccentett Kilgallon rövid gondolkodás után. – Alighanem igaza van. De a pisztolyt azért magamnál tartom. Most pedig várom a magyarázatát. Hova tűnt a csaj?

- Öltözködik – mutattam a benyílóra.

– Kár. Egészen jól mutatott ruha nélkül. Nem tűnt fel neki eddig, hogy tél van?

– Figyeljen ide, Mr. Kilgallon – ismételtem türelmesen. – Megengedi, hogy feltegyek önnek néhány kérdést?

– Elraboltak! – csapott a homlokára Kilgallon. – Tuti, hogy elraboltak. De mi a szarért? Kinek érek én annyit, hogy elraboljanak? He? Különben mit akar kérdezni tőlem?

- Eszerint ön Trevor Kilgallon?

– Mi az hogy eszerint? Minden eszerint nélkül is én vagyok Trevor Kilgallon.

- Lakása, foglalkozása?

- Hé! Mi a franc ez itt? Kihallgatás? Milyen jogon tesz fel nekem...
- Semmilyenen – mondtam. – Csak segíteni szeretnék. Megpróbálom megmenteni az életét.
- Igazán? Kitől, mitől?
- Többek között a téltől. A Himalájában vagyunk, itt bármi megtörténhet. Meg is fagyhat, és éhen is halhat. Azonkívül meg is ölhetik azok, akik idehozták. Vagy mások. Ismétlem: segíteni szeretnék. De ez csak úgy megy, ha közreműködik. Ha összefogunk, van esélye rá, hogy még ebben az életében viszontlássa Kaliforniát és Florát.
- Róla honnan tud? – csapott le rám.
- Az imént említette.
- Ja, tényleg. Ámbár nem is vagyok már annyira biztos benne, hogy tényleg viszont akarom-e látni. Majd még meggondolom. Jól van, válaszolok a kérdéseire. Gyerünk, ember!
- Mivel foglalkozott az Államokban?
- Bróker vagyok – mondta Kilgallon. – Kielégíti a válaszom?
- Vissza tud emlékezni az utolsó napjaira, amelyeket a munkahelyén töltött?
- Nem – mondta határozottan. – Még most is egy közepes méretű mosógépnek érzem a fejem. Ott forog az agyam a közepében, és hol lefelé fordul, hol felfelé. Bár fogalmam sincs róla, hogy egy agynak merre van fent meg lent.
- Azért csak próbáljon meg visszaemlékezni rá.
- Kilgallon megütögette a homlokát, és nagyot sóhajtott. Láttam rajta, hogy a kezdeti harsány rémület és az ebből fakadó agresszív ellenállás után jeges félelem uralkodik el rajta.
- Bementem a cégemhez – mondta. – Wilson és Wilson brókerház. Ugye, csak álmodom?
- Folytassa, ha lehet.
- A jó kurva anyját... szóval bementem... és ott voltam. Én érkeztem elsőként. Korábban indultam mert egy hídjavítás miatt óriási dugók alakultak ki a városban.
- Melyik városról van szó?
- San Diegóról.
- Szóval... elsőként érkezett. És?
- Szarul éreztem magam. Napok óta bujkált bennem valami. Fájt a fejem meg minden. Kicsit be is voltam csinálva... aha, már tudom is, miért. Harris miatt.
- Ki az a Harris?
- Egy ügyfelünk. Kimentem a lakására aláíratni vele valamit... és éppen fertőtlenítettek nála. Kiderült, hogy Harris agyhártyagyulladásra kapott. Ráadásul fertőzött, vagy mi szar, és be is vitték a kórházba. A felesége, Mrs. Harris a nyakamba ugrott, és ott bögött vagy tíz percig. Ki voltam bukva, mert féltem, hogy rám ragasztja a kórt. Mondta is a fertőtlenítők főnöke, hogy bármilyen jó csaj is Edna, mármint Mrs. Harris, ő bizony nem hagyta volna, hogy a nyakában lógjon. De hát mi a francot csinálhattam volna? Szóval, be voltam csinálva, hogy elkapom a betegséget.
- Foglalkozott valaha parapszichológiával?
- Nem én! Soha! Nem érdekelnek a sarlatánságok.
- Ufókkal?
- Azokkal sem... de várjon csak... a brókerházban éppen azt olvastam. Egy ufónovellát. A reggeli újság melléklete volt, gondoltam, beleolvasok addig egy kicsit.
- Emlékszik rá, miről szólt?
- Kilgallon megnyomkodta lapos malacorrát.
- Hát... ha nem tévedek, valami csillagközi invázióról. A kis zöld micsodák el akarták foglalni a Földet. Baromság.
- A Vadászkutya csillagképből?
- Most hallom életemben először, hogy ilyen is létezik. Honnan veszi ezt a hülyeséget?
- Ismer egy Molly Topmeister nevű nőt?

- Nem én.
- Mondok még két nevet. Jason Alvarez, Mark Koch?
- Passz. Terroristák?
- Nem hiszem, hogy azok lennének.
- Van még kérdése?
- Nincs.
- Akkor most én kérdezek. Mi a franc ez az egész? Mégiscsak meghaltam volna?

Sóhajtottam, és elmeséltem neki, miről van szó. Beszéltem magamról, nem említve meg persze, hogy nem igazi gomcsen vagyok; azt mondtam neki, hogy néha visszavonulok a világ zajától egy-egy barlangba, de nem véglegesen; futótag megemlítettem Cardoso doktornőt is, hogy ő a helyettesem, és a gomcsenné válás gyakorlatát igyekszik éppen elsajátítani. Beszéltem a tábori kórházról, a túlsúlyos páciensekről, a gyilkosságokról. Kilgallon eközben egyre a stukkerét szorongatta a kezében: szerencsére már nem rám irányította a csövét, hanem a saját lábujjaira. Láttam rajta, hogy nem egészen érti, miről van szó, amit pedig megértett, azt nem képes elhinni. Még nem. Kell egy kis idő, amíg a mosógép megáll, és az agya abbahagyja a forgást.

Cirka öt perc múlva megtörtént, amire vártam. Kilgallon zsebre vágta a pisztolyát, és könnyörögve nézett a szemembe.

– Kérem, kérem, Mr... gomcsen... magyarázza el, hogy mi a franc történt velem? Ugyanaz, mint néhány emberrel... tudja, azokkal, akik egyik pillanatról a másikra, csak úgy, látszólag minden ok nélkül felszívódtak? Pedig szerető családapák voltak, szerető fiúk, szerető feleségek, szerető szeretők, aztán egyszer csak már nem voltak rajta a listán. Nyomtalanul eltűntek; senki nem tudja hova, és nem is tértek vissza soha többé. Velem is ez történt?

- Nem valószínű – mondtam.
- Hála istennek. Akkor viszont micsoda?
- Feltehetően agyhártyagyulladását kapott.

– Te jószágos isten! Az a hülye tyúk! A vállamra borult, és még a nyakamba is belesmárolt. Pedig esküszöm, soha nem néztem úgy rá... és azt sem vettem észre, hogy jó lennék nála. Elvehette a bánat az esztét.

- Mint az agyhártyagyulladás a magáét.
- Az enyémet... elvette?

– Mondjuk úgy, hogy amnéziát kapott tőle. Bizonyára szövődményes volt a betegsége, és a szövődmény az agyára ment.

- Várjon csak, várjon! És Flora?
- Ki az a Flora?

– A barátnőm. A lakásomban lakik. Éppen ki akartam dobni. Hogy a francba lettem egyáltalán ufológus?

– Valószínűleg ez volt az utolsó szellemi tevékenység, amit az előtt folytatott, hogy a betegség letaglózta volna. Mármint az ufónovella elolvasása. Ez rögzült az agyában.

– Hogy a francba eresztették ki a kórházból? És hogy a francba kerültem össze velük, továbbá hogy a francba... Jézusom!

Szelíden a karjára tettem a kezem.

– Ezek mind olyan kérdések, Mr. Kilgallon, amelyekre a közeljövő ad választ önnek.

Kilgallon megborzongott.

– Te jó ég, hogy itt milyen hideg van. Itt töltöttem az éjszakát? Ebben a gatyában? Hogy-hogy nem fagytam meg?

Beszéltem neki a thumóról, amit meglehetősen hitetlenkedéssel fogadott.

- Ez valami olyasmi, mint az ufók?
- Egyáltalán nem – nyugtattam meg – Ez komoly.

Kilgallon hallgatott, aztán ismét a szememet kereste.

Riadt volt a tekintete, mint a hurokba került Őzgidáé.

– Végül is... mi a fenéért vagyok én itt? Az ön barlangjában?

– Gyilkost akarok fogni.

– Velem?

– Hajlandó rá?

Kilgallon habozott, aztán felnevetett.

– Honnan jött a fickó? A Vadászkutya csillagképből?

– Inkább csak a Földről.

– Lehet, hogy ezek az ízék... a volt kollégáim, akarom mondani, ufológusok a sárosak?

– Még az is meglehet.

Bólintott, és az éppen kelő nap első sugaraira mosolygott.

– Mi mást tehetnék? Gyerünk hát gyilkost fogni!

44

Nem sokkal ezután újra lent voltam a táborban. Lefelé könnyebben haladtam, mint tegnap felfelé, bár így is meg kellett fontolnom minden lépésemet. Hajnal felé ismét megnyihült a szél, és megolvasztotta a havat. Az egyre zsugorodó hórétteg alól fekete kőtarajok emelkedtek ki, készen rá, hogy felhasítsák az óvatlan járókelő csizmáját vagy gáncsot vessenek neki. Igyekeztem a lábam elé nézni, így aztán sértetlenül elértem a szanatóriumot.

Az első, akivel összetalálkoztam, Mahálingam felügyelő volt. A kocsija mellett ugrándozott, és éppen akkor hagyta abba a kerekek rugdosását, amikor mellé értem.

– Valami baj van, felügyelő?

Mahálingam rám nézett, de nem szólt. Vörösbe fordult szemei önmagukért beszéltek. Menni akartam, de ekkor rám vakkantott.

– Kinyíródott.

– Micsoda? – fordultam vissza. – A kocsija?

– A rádiótelefonom.

– Hogyhogy kinyíródott?

– Szétfagyott.

– Maga idekint hagyta a telefonját?

– Kint felejtettem – dühöngött. – De ennek is maga az oka. Telebeszélt a fejem minden baromsággal, ami annyira megterheli az agyam, hogy minden másról megfeledkezem.

– Ez baj – mondtam. – Pedig szerettem volna még megtudni ezt-azt.

– Azzal gazdálkodjék, amije van. De nem ez a legnagyobb baj.

– Csak nem gyilkoltak meg ismét valakit?

– A kocsimat – mondta.

– Ezt hogy érti? – kérdeztem, miközben végigfutott a szemem irigylésre méltó járgányán. – Nem látok rajta semmi különöset.

– Mert még nem nézett bele a belsejébe. Valaki felnyitotta az éjszaka a motorháztetőt, és... kiengedte a fagyálló folyadékot.

– Az még nem olyan nagy baj – nyugtattam meg. – Ha üres a rendszer...

– Nem üres – rúgott bele ismét az első kerékbe. – Az a rohadék gyilkos... feltöltötte vízzel. Minden cső szétfagyott benne.

Ez bizony baj volt. Annyit jelentett, hogy mozgásképtelenné váltunk. Nem állt rendelkezésünkre gépkocsi, amellyel befuthattunk volna Gangtokba.

– Szeretném tudni, hol töltötte az éjszakát – támadt rám.

– A barlangomban – mondtam.

– Van rá tanúja?

Gúnyosan kérdezte, hiszen biztos lehetett benne, hogy nemmel válaszolok. Hiszen sem

Cardoso doktornőről, sem Kilgallonról nem tudhatott.

- Van hát – mondtam. – Persze hogy van.
- Kicsoda? – hökkent meg,
- Kilgallon. Feljött a barlangomba, és egész éjszaka beszélgettünk.
- Majd erről még elcseverészhünk – mondta dühösen. – Hova megy?
- Gyógyítani – mondtam.
- Azt remélem, sejtí, hogy ha baj történik, nem tudom kihúzni magát a csávából.
- Tudom, felügyelő.

A nyitott motorháztető fölé hajolt, és dühösen beleköpött.

Ideje volt hogy lelépjek.

45

Alighogy otthagytam a kocsijába és a bánatába süllyedt felügyelőt, ismét esni kezdett a hó. Nem lepott meg, hiszen a Himalájában öt perc alatt óriásit fordulhat az idő kereke. Mondhatni évszaknyit. Ezúttal éppen hideghullám érkezett, fekete felhőket hozva magával, s a felhőkből hullani kezdett a hó. Úgy éreztem magam, mint annak idején a londoniak világhírűvé vált ködjükben.

Elsőként Lanier doktort láttam felbukkanni az óriás pelyhek mögött. De csak egyetlen pillanatra. Két sátor között osont el, s amikor megpillantott – ha megpillantott egyáltalán, és ha ő volt – beugrott egy közeli sátor mögé.

– Lanier doktor?

Sem ő nem válaszolt, sem a hópelyhek.

Mentem tovább. Aztán alighanem Mr. Hallstadot vettem észre. Tanulva korábbi hibámból, őt már nem szólítottam meg. Mégis észrevett. Felém fordult, aztán nyomtalanul eltűnt.

Így jártam azzal a két ismerős alakkal is, akik ezután kerültek elé. Amikor eltűntek a szemem elől, nem haboztam, utánuk vettem magam. Vigyázva kellett mozognom a kifeszített sátorkötelek és levert cövekek között. Már-már fel is adtam a küzdelmet, amikor halk hangot hallottam a levegőben hullámszó hófüggöny mögöl. Villámsebessen levettem magam, aztán ugyanilyen gyorsan rákapartam a palástomra annyi havat, amennyit csak képes voltam. Ezúttal is meggyőződhettem róla, hogy a lámagúnyát az istenek nem kifejezetten rejtőzködésre teremtették.

– Mit gondolsz, észrevett? – kérdezte Melanie Gronger.

– Csak a körvonalainkat láthatta – vélte Lynn doktor.

– Biztos, hogy... nem hall bennünket?

– Egészen biztos.

– Most mit csináljunk?

– Amit elterveztünk. Ragadjunk rá.

– De hogyan?

– Hiszen tudjuk, hova megy. Eddig mindig ott gyakoroltak. Miért mennének máshova?

– Talán a pamo miatt. A pamót megkéselték.

– Ez még nem ok arra, hogy helyet változtassanak.

– Biztos vagy benne, hogy Mr. Lawrence-t meg akarják ölni?

– Holtbiztos.

– Hol van a pamo?

– A sátrában. Mahálingam ráparancsolt hogy ne mozduljon ki belőle. Azonkívül Lanier adott neki egy nyugtatót.

– És ha a sátrában nyírják ki?

– Istenem, Melanie, hát valamennyiünket bármikor kinyírhatnak. Nem szívesen mondom, de mégis ezt kell mondanom. Én és te mindent megteszünk, amit tudunk, de tudomásul kell

vennünk, hogy fantomok ellen harcolunk.

– Akkor hát mi legyen, Kieth?

– Zuhog a hó... ez jó is, meg nem is. Nehezebben vesznek észre bennünket, de mi sem látunk valami jól. Olyan közel kell mennünk hozzájuk, hogy ne veszítsük szem elől Lawrence-t.

– És ha valaki... megpróbálja megölni?

– Itt van a puskád, nem?

– De én még soha...

– Akkor szólsz nekem. Csak akkor lőj, ha rád támadnának.

– Célozni sem tudok.

– Sörétes a puskád.

– Te... Kieth... akarok neked mondani valamit.

– Ki vele, szivi!

– Nem leszel féltékeny?

Lynn doktor felnevetett.

– Megharagszol, ha azt mondom, hogy nem vagy az esetem, bébi?

– Hát igazság szerint, neheztelnem kéne érte, de most eltekintek tőle. Az a helyzet, hogy... icipicit belehabarodtam ebbe a Lawrence-be.

– Mennyire?

– Hát... kicsit.

– Lehet, hogy nem is olyan kicsit?

– Lehet.

– Gratulálok. Na és megvolt már?

– Kérlek, Kieth, ne légy közönséges; tudod, hogy azt nem kedvelem.

– Bocsi, elfelejtettem. Akkor inkább úgy kérdezem, hogy heverésztetek-e már rózsaszirmokkal behintett ágyon, pezsgőt hörpölgetve, mezte... akarom mondani, hiányos öltözetben?

– Már... majdnem.

– A majdnem az egyenlő a nemmel.

– Már majdnem... sínen voltunk, amikor az a barom Hallstadt felrobbantott bennünket.

Hajszálon múlt az életünk.

– Jól látod a helyzetet, bébi.

– Szóval... nem szeretném elszalasztani ezt a pasast, ha érted mire gondolok.

Lynn fojtottan felnevetett.

– Arra akarsz kérni, hogy lehetőleg ne lövöldözzek nadrágszík alatti magasságban?

– Lynn, kérlek!

– Bocsi, rendben van. Vigyázok a pasasodra. Az azért még nem jutott az eszedbe, hogy vajon ő is ugyanezt érzi-e irántad?

– Ebben biztos vagyok.

– Nana!

– Pedig így van. Látom a szemén. Ott feküdtünk az ágyban, és... én... láttam...

Ekkor Lynn mondott valamit, amit most nem írok le.

– Te disznó! – kiáltotta Melanie. – Te közönséges disznó!

Csak a hó ropogása árulkodott róla, hogy elfutottak. Puskával a hátukon, egy vagy több gyilkossal a nyakunkban, egymást kergették a havon.

Ismét sűrűbbre váltott a hóesés.

Már azt sem láttam volna, ha valaki az orrom előtt bukkan fel egy konyhakéssel.

Pedig felbukkant.

Szerencsére, amit a kezében tartott, mégsem konyhakés volt, hanem baseballütő. Az, hogy szerencsére idézőjelben értendő, hiszen a baseballütő is lehet olyan veszélyes, mint a kés. Ezt tapasztalatból mondom.

Aki élém bukkant, Molly Topmeister volt. Fogalmam sem volt róla, hogy felismert-e, mert abban a pillanatban, ahogy felbukkant az orrom előtt, nagyot kiáltott, és a szeme elé kapta mindkét kezét. A baseballütő azért így is benne maradt.

– Jaj! Gyertek, itt van egy!

Kénytelen voltam a már alkalmazott módszerhez folyamodni. Amíg ő kiáltozott, és a szemét rejtegette előlem, lefeküdtem a hóra, és magamra kapartam egy jó vastag réteget. Csak az orrom és a szemem látszott ki alóla.

– Hol vagy, Molly?

– Itt vagyok! Jaj, itt vagyok!

Ketten is elviharzottak mellettem. Egyikük majdnem rám is lépett.

– Mi történt, Molly?

Ezt Alvarez kérdezte izgatott hangon.

– Találkoztam eggyel... istenem, találkoztam eggyel!

– Kivel?

– Hát *közülük* eggyel!

– A Vadászkutyából?

– Istenem, ti olyat még nem láttatok!

– Miért, milyen volt?

– Csupa vörös ragyogásból állt az egész. És nem vagyok egészen biztos benne, de mintha több keze lett volna.

– Megtámadott?

– Nem. Nem... nyúlt hozzám. Azt hiszem... köddé vált.

– Vagy csak nem látjuk a hóeséstől.

– Gyerünk, keressük meg!

– Rendben van – mondta Alvarez. Ekkor figyeltem csak fel rá, hogy Jason Alvarez hangja mennyivel nyugodtabb a másik kettőénél. Míg azoké vibráló volt, ideges, addig Alvarezé hideg, számító. – Mégis... Molly... milyen volt a fickó?

– Mondom, hogy ragyogott a teste. Vörös fényben ragyogott.

– Mint a pipacs?

– Hát... a pipacs az nem ragyog.

– És ha rásüt a napfény?

– De hát itt nem süt a nap!

Most valóban nem sütött, de néha egy-egy másodpercre azért ki-kibukkant a vörös korong a felhők közül. Biztos voltam benne, hogy Molly akkor pillantott meg, amikor éppen megcsillant a palástomon a napfény.

Abban is biztos voltam, hogy Alvarez pontosan tudja, mi a helyzet.

– Már vártam ezt a pillanatot – mondta Alvarez.

– Milyen pillanatot? – kíváncsiskodott Koch.

– Az invázió kezdetét.

– Szerinted már... megkezdődött?

– Most kezdődik. Azzal vette kezdetét, hogy elrabolták és megölték Trevort.

– Ó, szerencsétlen Trevor!

– Szegény Trevor Kilgallon!

– Elfogták, és azóta már fel is boncolták. Ezek mindenkit felboncolnak.

– Jézusom, most mit tegyünk?

- El kell kapnunk a vörös fényben ragyogót! Ő lehet a főnökük.
- Vagy az előőrsük.
- Hogy csináljuk, Jason? Szerinted van még remény, hogy visszakapjuk Trevort?
- Van egy ötletem.
- Kérlek, Jason, mondd gyorsan.
- Elkapjuk az előőrsöt, és kicseréljük Trevorra.
- Jó-jó, de kivel cseréljük ki? Akarom mondani, kivel beszéljük meg a cserét?
- Erről majd később döntünk. Most kettéválunk.
- Jézusom, Jason, miért kell ezt csinálnunk?
- Ha szétválunk, biztosan elkaphatjuk. Ha meglátjátok, üssétek fejbe. Csupán arra vigyáz-
zatok, nehogy túl nagyot üssetek. Mi hasznunk lesz belőle, ha elpatkol?
- Majd vigyázunk, Jason. És te... te mit csinálsz?
- Én a másik oldalról közeledem a tábor felé. Molly?
- Hát... jól van.
- Mark?
- Oké, Jason. Akkor... mi megyünk is. Hol találkozunk?
- A táborban.

Molly és Mark Koch belevesztek a hóesésbe. Mivel Jason Alvarez volt az egyedüli komoly ellenfelem, meg sem moccantam. Mihelyt két társa eltűnt a szeme elől, Alvarez toppantott egyet, csak úgy kavargott a lába körül a felvert, könnyű hópihék.

– A rohadt életbe! A jó, kurva anyját! Hol a francban vannak már?

Zsebébe nyúlt, és egy jókora stukkert húzott ki belőle. Megnézte, megcsóválta a fejét, aztán visszadugta. Azt hittem, békésebb hangulat öntötte el, de tévedtem. Addig-addig kotorászott a göncei alatt, amíg ismét elő nem kotort valamit. Jó lett volna látnom, mi az, de nem láttam a hóeséstől. Mintha csúzli lett volna. Vagy mégsem az?

– Megölöm! – dühöngött. – Meg én! Mi a francért kellett ennek mindenbe beleütnie az orrát? Rohadt, rohadt Lawrence! Megölöm azt a mocskot!

Morgott még néhány másodpercig, mint a támadni készülő oroszlán, aztán egyetlen ugrással eltűnt a szemem elől.

Kimásztam a hókupac alól, felálltam és körülnéztem. A nap ebben a pillanatban ismét ki-villant a felhők közül. Mintha tűz gyúlt volna vörös palástomon. Szinte éreztem a lángok melegét.

Sóhajtottam, megvártam, amíg a nap ismét eltűnik a felhők mögött, akkor elindultam, hogy megkeressem azokat, akik várnak rám.

Csakhogy ezután sem volt zavartalan az utam.

Már a sátorkórház közelében jártam, amikor a három varázsló is felbukkant a hóesésben. Egymás nyomában haladtak, lehajtott fejjel, olyan gyorsan, mintha motor hajtotta volna őket. Rövid ideig azt hittem, síléc vagy hótalp van a lábukon, de mint kiderült, tévedtem. Szaporán taposták a havat; könnyű bakancsaikban szinte repülésnek tűnt a mozgásuk. Olyan embereknek látszottak, akik gyakran megfordulnak a Himalája vidékén.

Nem voltam biztos benne, hogy nem vettek-e észre, ezért kezembe vettem a késemet. Szerencsére ezúttal is feleslegesnek bizonyult az óvatosság. Alig néhány méternyire álltak csak tőlem, egymással szemben, mégsem adták jelét, hogy felfedeztek volna.

Pedig felfedeztek. Csak éppen nem most, hanem valamivel korábban.

Némán, egymás felé fordulva álltak, mint amikor egy csapat játékosai a mérkőzés előtt fogadalmat tesznek, aztán egyszer csak megszólalt az egyikük. Hindiül beszélt, de déli kiejtéssel.

- Láttátok?
- Láttuk – mondta egyszerre a másik kettő.
- Tehát itt van.

Egyikük könnyedén felnevetett.

- Olyan, mint a pióca. Nem lehet levakarni a bőrünkről semmivel.
- Még vakaróval sem? Ezzel sem?

Nem is kellett kidugnom a hófüggöny mögül a fejem, hogy meggyőződjek róla, mit tart a fickó a kezében. Fém csattant, golyó csúszott egy fegyvercsőbe.

- Megörültél? – támadt rá a másik hang. – Mi a fenét akarsz azzal?
- Semmit. Csak aggódom a hóesés miatt. Az orromig sem látok.
- Mondj néhány varázsigét, hátha attól eláll a hó.
- Hahaha – dűnnyögte a fegyveres. – Ez jó vicc volt.
- Mit csináljunk? – kérdezte a harmadik.
- Alkalmazkodjunk az eseményekhez.
- És ha nem történik semmi?
- Annál jobb. De biztosan történni fog.
- Te érted, hogy miről van itt szó?

Nem, de nem is érdekel semmi más, csak hogy teljesítsük a feladatot. Ez pedig egyre nehezebb. Már javaslatot is tettem az áttelepítésre. Azt mondták, ilyen gyorsan nem megy, de gondolkodnak a dolgon.

- Na, elég a vacakolásból! Gyerünk, találjuk meg ezt a Lawrence-t.
- És a mi emberünk?
- Éppen tőle félek. Hogy bepánikol, és kinyírja Lawrence-t vagy másvalakit.
- Sívára, én vér szagát érzem!
- Tartsd meg magadnak a jóslataidat, hé!

Felálltam, levertem a havat a palástomról, aztán szomorúan bámultam magam elé.

Jómagam is vér szagát éreztem.

Abban reménykedtem, hogy nem a sajátomét.

Amikor elértem az első sátrat, számba vettem a két ujjam, és füttyentettem egyet. Nem túl éleset, de aki a közelemben tartózkodott, meg kellett hogy hallja.

Ahogy a hóesésben álltam, és a Himalája hangjaira figyeltem, egyszerre csak éreztem, hogy tompa tárgy fúródik az oldalamba.

Parancsot nem hallottam, de az ilyesmihez nem is kell sok beszéd. Nem fordultam hátra, engedelmesen feltartottam a karom.

- Mr. Lawrence?
- Én vagyok.
- Megfordulhat.

Lassan megfordultam. Meghökkenve láttam, hogy négyen is állnak mögöttem: Jeff Miller, Patricia Smith és a Benson házaspár. Fegyvert nem láttam egyiküknél sem.

Jeff Miller vigyorgott, és felém bökte a mutatóujját.

- Ne keresse, csak az ujjam volt.
- Kösz.

Jeff rám nézett, és megcsóválta a fejét.

- Komolyan gondolja?
- Hát persze – mondtam. – A legkomolyabban.
- Nem lesz baj belőle?
- Remélem, nem.

- Csak reméli?
- Miben lehet manapság biztos az ember?
- Tudja, hogy az ön kezébe tesszük az életünk?
- Az már rég benne van – mondtam.
- Ezt hogy érti? – hökkent meg Patricia, míg a Benson házaspár egyelőre némán figyelte a szóváltásunkat.
- Valóban rajtam múlik az életük. Vagy legalábbis nagy részben. És egyáltalán nem azért, amiért gondolják.
- Ezt nem értem – törte meg a hallgatását Mrs. Benson. – Ha nem sikerül a gyógyítása...
- Nem történik magukkal semmi különös. Ha kiderül, hogy rossz pamo vagyok... legfeljebb megfáznak néhányan, és holnap tüsszögni fognak. Esetleg nem fogynak tovább.
- De mintha... azt is mondta volna, hogy másképpen is az ön kezében van az életünk.
- De még mennyire – bólintottam. – Ha nem teszik azt, amire készülünk... néhány napon belül valamennyiüket meggyilkolják. Beleértve jómagamat is.

49

- Lehorgasztották a fejüket és hallgattak. Ekkor Jeff a segítségemre sietett.
- Ez pontosan így is van – mondta határozottan. – Gondoljatok a szrinpókra, a csapdákra...
 - De hát... kinek vagyunk mi az útjában?
 - Nem önök az elsődleges célpontok, de immár önöknek is azt a sorsot szánták, mint... a doktoroknak és mint nekem – magyaráztam.
 - Nem tudhatnánk meg többet erről?
 - Egyelőre nem – mondtam.
- Mrs. Benson megcsóválta a fejét.
- Nem fog menni a dolog. Nekem nem, az biztos. Annyira félek, hogy... nem leszek képes rá.
 - Nem baj, asszonyom – mosolyogtam rá bátorítón. – Csak tegyen úgy, mintha minden rendben lenne. Ne mozduljon meg, bármi történne is. Ne mozduljon meg előbb, mint én. És önök se. Csupán arra kérem önöket, hogy figyeljenek, oké?
 - Rendben – bólintottak egyszerre.
 - Akkor én már megyek is – sóhajtott a Mrs. Benson. – Tartok egy kis lelkifröccsöt a többieknek.
- Ekkor gondoltam rá először, hogy talán nekem magamnak kellett volna beszélnem velük. Mind a tizenhat emberrel, egymás után. Meg kellett volna győznöm őket, hogy ne féljenek; mindent megteszek, hogy megvédjem az életüket. És persze a sajátomat is. De vajon képes leszek-e rá?
- Türelmesen vártunk Mrs. Bensonra. Öt perc múlhatott el a várakozásban – ezalatt szép csendesen hullott a hó, mi pedig szótlanul álltunk egymás mellett –, míg végre felbukkant Nora Benson.
- Mi a helyzet, Nora? – kérdezte idegesen Benson. – Minden rendben?
 - Úgy látszik – mondta az asszony. – Félnék, de vállalják.
- Szótlanul gyalogoltunk a hóesésben.
- Talán a halál felé.

50

A túlsúlyos páciensek azon a helyen vártak bennünket, ahol korábban a pamo gyógyította őket. Már ezt megelőzően is jártam erre; akkor nem tett rám semmiféle hatást a hely. Most azonban, ahogy a többnyire fekete bőrű, nagy testű emberek a fehér havon kuporogtak, bi-

zarnak és egyúttal fenyegetőnek is tűnt a környék. Képtelen voltam megmagyarázni magamnak, miért.

A terület, amely lapos volt, mint egy futballpálya, kövekkel borított legelő közepén terült el. Üres volt, mintha valaki – talán a szrinpók vagy régi idők varázslómesterei, ngagszpái – elgörgettek volna innen a köveket. Valaha, a ködbe és hóba vesző ősi időkben itt gyűlhetek össze a vidék pásztorai, hogy áldozatot mutassanak be a bon-isteneknek, akiknek mára már az emlékét is elmosta a zord idő. Olyan hely volt, ahol csak úgy nyüzsögnek a szellemek.

Mr. Benson ott állt mellettem, és az embereket figyelte. A majdnem mezítelen férfiak és nők nem néztek rám, hanem mélyen lehorgasztották a fejüket.

– Felkészülnek – mondta Mr. Benson. – Ahogy a pamo tanította nekünk.

Jeff Miller és Patricia is elfoglalta a helyét a thumót gyakorlók között. A férfiak és nők ötös sorokban ültek; a sorok enyhén íveltek voltak, mint a görög színházak lelátói.

– Hát akkor... munkára fel! – mosolygott rám Mr. Benson. – Készek vagyunk átvenni az erőt, amit maga ad nekünk.

– Én nem adok át semmiféle erőt senkinek, Mr. Benson – csóváltam meg fejem. – És a pamo sem adott át. Nehéz is lenne húsz embernek erőt adni. Én csupán felébreszteni igyekszem az alvó képességeiket. Modern kifejezéssel élve katalizátor vagyok; hozzásegítem önöket ahhoz, hogy bizonyos folyamatok végbemehessenek a lelkükben. A thumo azt jelenti, hogy mindenki, aki gyakorolja, a saját erejére támaszkodik. Felszabadítja a testében-lelkében rejlő energiákat, olyan képességek birtokába jutva általuk, amilyenekkel normális körülmények között nem rendelkeznek.

– Megváltozott tudatállapotba kerülünk?

– Hát ha tudományoskodni akarunk, akár ezt is mondhatjuk.

– Akkor ehhez talán vezető sem kell. Bárki magától is rájöhet a titokra.

Ismét csak megcsóváltam a fejem.

– Látja, Mr. Benson, ez a különbség Kelet és Nyugat között. Nyugaton mást sem hirdetnek az okosok, mint hogy csináld magad; vedd meg a szakkönyvet és barkácsolj; építs csónakot magadnak, fess ki a házad – és így tovább. Keleten ez nem megy. Itt csak szakavatott mester segítségével lehet elsajátítani valamit. Ha valaki megpróbál autodidakta módon közeledni a keleti tudományokhoz, rossz vége lesz. Nem véletlen, hogy keleten az istenek után közvetlenül a bölcsek, a guruk, a bagsik, a mesterek következnek. Ők mutatják meg a helyes módszereket és az utat, amelyen járnunk kell.

Benson megvakarta az orra hegyét. Talán folytatni akarta a mondandóját, de ekkor rápiszegett valaki.

– Elkészültek – sóhajtotta. – Sajnálom. Pedig lett volna még néhány kérdésem.

– Majd legközelebb. Szívesen eltársalgok önnel, ha igényli.

– Ha lesz legközelebb.

Igen, ha lesz legközelebb.

Őszintén szólva, nem voltam nyugodt, bár igyekeztem annak látszani. Mire a helyemre értem, már csupa lecsukott szemű férfi és nő ült velem szemben lótuszülésben. Többségük derékon felül nem viselt semmit – a nők sem. Kissé zavart ugyan, hogy tucatnyi méretes kebel – többnyire fekete bőrű – sötétedett a hulló hópelyhek között, de egyetlen fejrázással túltettem magam a látványon.

Magam is leültem, és megkezdtem a gyakorlatot. Pontosan úgy tettem mindent, mint a barlangban, amikor igyekeztem megmenteni magunkat a fagyhaláltól. Nem törődtem többé vele, hogy mennyien ülnek velem szemben, s azzal sem, hogy nem érnek hozzám. Egyedül a gondolataimra összpontosítottam.

Biztosra akartam menni, ezért nem bízhattam semmit a véletlenre. Abban a pillanatban, ahogy behunytam a szemem, a *dranyent* idéztem magam elé. Nem azért, mintha bármikor is játszottam volna rajta, hanem mert köztudottan kedvelik az istenek. A hangját is, és játszani is szeretnek rajta.

Kissé intenzívebben végeztem az idézést, mint szoktam, elvégre húszan ültek szemben velem. Abban sem voltam biztos, hogy mindenkire eljut-e a hangom. Sőt abban sem, hogy egyáltalán beszélek-e. A szám is mondja-e, amire gondolok, vagy csak némán mozog.

– Gondoljatok a dranyenre – mondtam a becsukott szeműeknek.

– Mi az a dranyen? – kérdezte egy hang.

– A dranyen egy bhutáni húros hangszer. Sárkányfej díszíti. Gondoljatok a sárkányra. Elmondom, milyen a sárkány feje.

Elmondtam nekik. Talán szavakkal, talán csak a gondolataimmal. De megértették. Mintha meleg fuvallat suhant volna át a Himalája hegyei között, s hevíteni kezdte hideg testünket.

– A sárkánynak két kidülledő szeme van – emlékeztem vissza később arra, amit mondtam.

– A sárkány szeme a jóságot és a bölcsességet kutatja. A sárkány szeme jó. Csak a jó sárkányra gondoljatok!

Feltételeztem, hogy ismerik a keleti sárkányok természetét, és nem azonosítják a nyugatiakkal. Nyugaton a sárkány egyértelműen gonosz, keleten nem feltétlenül. Keleten a sárkány esőt hoz a szárazságtól szenvedő földekre, szerencsét és boldogságot a szűkölködőknek.

– A jó sárkányra gondoljatok! – ismételtettem a parancsot. – A szegycsontotok alatti erőközpontokra gondoljatok! Erre irányul a sárkány szeme. A sárkány jót akar nektek. Merüljtek el a sárkány szemében!

Tudtam, hogy ha sikerül, a hőközpontjuk dolgozni kezd, és lassan felmelegszik a testük. A melegséget saját, felesleges készleteik szolgáltatják, amelyek hővé alakulva eltűnnek a végtelemben.

– Most megpendíték egy húrt a dranyenen! – folytattam. – Első pendítésemre élesebbé válik a sárkány pillantása! Most! Halljátok a húr pendülését?

Hét húrig jutottam el; ekkor már kellemes meleget éreztem magam körül. Ha lett volna rajtam ruha, bizonyára igyekeztem volna megszabadulni tőle. Szerencsére erre már nem volt szükség, hiszen megviselt palástomat azonnal levettem, ahogy a pamo helyére ültem.

Pengtek a húrok, és egyre nagyobb és nagyobb lett a sárkány szeme. Nem tudom, így akartam-e, de lassan magam is behullottam a tóba, amely a sárkány szeméből keletkezett. Egyik pillanatról a másikra háborgó tóvá vált és elnyelt. Ó, Maitréja, vajon visszatérek-e még valaha az elhagyott, másik világba...?

Ki tudja, mennyi idő múlhatott el azóta, hogy a sárkány szeméből született tó hullámain ringatózni kezdtem – ha egyáltalán van értelme ilyenkor az időt számolgatni –, de egyszer mindennek vége szakad, még a világforgási periódusoknak, a *kalpáknak* is. Azt mondják a bölcsek, hogy egy kalpa emberi értelemmel felfoghatatlan ideig tart. A guruk szerint a kalpa hosszát egy kismadár határozza meg. Felszáll a Himalája legmagasabb csúcsára, és beletörli a csőrét. A madárka minden százezer évben egyszer száll csak rá és törli meg a csőrét a sziklákban. Nos, mire a Himalája a csőrtörölgetéstől tövig kopik, az egy kalpa ideje. És ha ez véget ér, újra kezdődik az egész. A kalpák vasszemek, amelyek egymást követik az élet végtelen láncában. Mindegyik kalpának külön buddhája van: a jelenleginek Sákjamuni, a következőnek pedig Maitréja. Akárhogy is legyen, nem tudtam volna megmondani, hogy tíz perce ülök-e thumóba merülve, vagy már több kalpa is elmúlhatott, amióta elkezdtem a meditációt.

Egyszer aztán megbomlott a csendes, békés léttelen lét, amelyben feloldódtam, s nyugtalan, idegesítő zűrzavarnak lettem szem- és fültanúja. A sárkány megrázta magát, üvöltöni

kezdett; a tó hullámai felcsaptak és magukkal sodortak. Kemény ütődéssel értem partot; valaki elkapott, és kivonszolt a tavat szegélyező sziklákra. Éreztem durva, már-már fájdalmas szorítását a karomon.

A következő pillanatban távolodni kezdett tőlem a tó. Iszonyú sebességgel távolodott; megmagyarázhatatlanul és felfoghatatlanul gyorsan. Előbb kerek pocsolya lett belőle, majd a sárkány szeme. A sárkány tovább ordított, és karmos lábával marcangolta a karom.

– Ébredjen, Lawrence! Ébredjen!

Úgy szakadtam ki a thumóból, ahogy nem szabad. Hányszor, de hányszor hallottam idevágó rémtörténeteket holdas, kolostori éjszakákon a szerzetesektől. Hogy miképpen járt az a könnyelmű, aki megidézte a szellemeket, de mielőtt még parancsai alá vonhatta volna őket, valaki megzavarta a tevékenységét; hogy járt az a szerzetes, aki lungompává, azaz transzban futóvá vált, de mielőtt elérhette volna a célját, ostobák megállították; mi történt a lámával, akit erőszakkal szakítottak ki a thumóból, s ettől elveszítette a józan eszt. Azóta is a kolostorok között bolyong a szerencsétlen, elfogadja a szánakozó, jó emberek adományait, de nem tudja, kicsoda, és azt sem, hogy mi történt vele.

– Ébredjen, Lawrence! Ébredjen!

Egyelőre nem éreztem mást, csupán a lüktetést a karomon. És a vállam is sajgott. Ó, istenek, csak az eszemet ne vegyétek el!

Nem vették el, mert már nem is lehetett volna. Már akkor elhagytam, amikor olyasmibe ütöttem az orrom, amibe nem kellett volna.

– Ébredjen, Lawrence! Ébredjen!

Kinyitottam a szemem. Nem tudtam, hol vagyok, de ez az állapot szerencsére nem tartott soká. Pillanatok alatt eszembe jutott, hogy a pamo helyett a thumót gyakorlom a túlsúlyos páciensekkel. És ugyanakkor csalétek is vagyok. Mint az oroszánvadászok kikötött kecskéje a régi szép időkben. Első pillantásom a hóra esett. Vörös volt, mintha pipacsok nőttek volna rajta. Sőt a vörös pipacsok a karomon is ott virítottak. Langyosak voltak; mintha magukba szívták volna az éppen hópelyhekkkel kergetődző napsugarakat.

– Ébredjen, de gyorsan!

Mr. Benson állt felettem, pisztollyal a kezében.

– Ó, a rohadékok!

A következő másodpercben elszabadult a pokol. Valaki éles, fájdalmas hangon felvisített.

– Istenem, megmart egy kígyóóóóó!

Megszédültem, és ha Benson nem kap utánam, hanyatt is estem volna. Biztos voltam benne, hogy én szúrtam el valamit. Olyasmiket láttattam velük, amit nem volt szándékomban, és magam sem akartam ilyeneket látni. Az sem volt normális, hogy vérben úsztam, arról már nem is beszélve, hogy valaki még mindig látja a sárkányt, amit kígyónak nevez.

Megpróbáltam felállni. Benson támogatott ugyan, de csak fél gözzel. Az ő karja is vörös volt a pipacsszirmoktól.

– Mi... történt? – nyögtem.

Benson a karját tapogatta.

– Megtámadtak bennünket.

– Kiket?

– Valameny...nyiünket.

Ekkor észrevettem valamit Benson karján, közvetlenül egy vörös pipacs alatt. A pipacs feke, rövid szárát. Öntudatlanul is utána kaptam. Amint elértem és megrántottam, Benson akkorát ordított, hogy véglegesen magamhoz tértem tőle.

– Áááááá! Mi a francot csinál? Ha már rángatja, a magáét rángassa!

Végig akartam simítani a karomon, de beléhasított a fájdalom. A saját pipacsom szárához értem. Éreztem, hogy könnyezik a szemem, és ismét ájulás kerülgetett.

Mindeközben újra szakadni kezdett a hó. Nem láttam semmit az embereimből: csupán

Benson nyögdecselettem.

– Mi... történt, Mr... Benson? – ismételt meg a kérdést.

– Meglőtték magát.

– Mi... vel?

– Honnan tudjam? És... engem is meglőtték.

– Hogyan tör...tént?

Felelni már nem tudott, mert egy újabb visítás elnyomta a hangját.

– Kíííígyóóóó! Kíííígyóóóó!

Többen is csatlakoztak hozzá. A hangok szép, barátságos kóruszá fonódtak össze.

– Kíííígyóóóó! Kíííígyóóóó!

Benson felé nyújtottam a karom.

– Húzza ki ezt az ízét!

Benson megrázta a fejét.

– Nem szabad. Hátha horgas a vége.

Hogy mi történik a hófüggöny mögött, arról a csak a kiáltásokból következtethettem. Mindenki kígyót kiáltozott, futó alakok körvonalait láttam, lövések dördültek, nők sikoltoztak, férfiak ordítottak, egyszóval pánik járta a táncát odaát.

Hirtelen Jeff Miller bukkant ki a hófüggöny mögül.

– Él, Lawrence?

– Hát... nemigen.

– Megsebesült?

– Nem... látja?

Miller egyetlen pillantást vetett csupán a karomra, aztán bólintott.

– Nyílpuska lövedéke.

– Nem... mérgezett?

– Hát ha még él, akkor aligha. Legalább tízet lőttek meg közülünk.

– Láta... kik?

– Nem én. Csak árnyékokat láttam. Szakadni kezdett a hó; azokat a perceket használták ki a rohadékok.

– Magát nem... kapták el?

– Szerencsére megúsztam. A fenébe is, pedig nyitva volt a szemem. Csakhogy igen sűrű volt a hóesés. Nem láttam semmit. Kivéve néhány mozgó alak körvonalait.

– Hol mozogtak?

– Nevetni fog, de a sorok felett. Én a leghátulsó sorban ültem, minden láttam volna, ha nem esik a hó.

– Ki lövöldözött az... imént?

– Gronger doktornő és Lynn doktor. Ők is látták őket. Utánuk is pörköltek, de célt tévesztettek.

Bevetettem magam a hóesésbe. Az első, akibe belebotlottam, félmeztelen, fekete bőrű aszszony volt. A hátán feküdt, és nehezen lélegzett. Homlokán kövér verejtékcseppek gyöngyöztek. Ketten is térdeltek mellette; egyikük barátságatlan tekintetet vetett rám, ahogy a közelükbe értem. Csak akkor enyhült meg valamelyest, amikor észrevette a karomban a vastüskét.

– Mi történt vele? – kérdeztem. Igyekeztem nem túl mélyre hajtani a fejem, nehogy maga után húzzon.

– Megmarta a kígyó – mondták. – Amit maga idézett meg.

– Az sárkány... volt.

– Sárkány, kígyó, egyre megy.

A másik férfi dühösen rákiáltott.

– Őt is megharapta, nem látod?

– Na és? Most sajnáljam?

– Te is láttad az árnyakat.

A másik hallgatott.

Felemelkedtem és továbbmentem. Összesen tizenkét „kígyómarta” pácienszt számoltam össze.

Kegyetlenül fáj a sebem, de nem volt időm az önsajnálatra. Amíg a karomat tapogattam, előbukkant a hóés mögül Melanie és Lynn doktor. Lynn doki puskát tartott a kezében, Melanie már semmit – nyilván elveszítette nagy izgalmaiban. Amikor észrevett, felém rohant, és a nyakamba akarta vetni magát. Szerencsére rádöbbsent, hogy merő vér vagyok, és még idejében visszafogta magát.

– Istenem, Mr. Lawrence... Leslie... mi történt magával?

Lynn is lehajította a fegyverét a hóra, és odavágtatott hozzám.

– Mi az ördög történt magával?

Ösztönösem megpróbálta kirántani belőlem a vasvesszőt. Nagyot ordítottam, mert attól tartottam, hogy ha szakállas a vessző, a fél karomat letépi velem.

– Nyílvessző vagy mi a fene. Ki lőtte magába?

– Honnan tudjam?

Pedig annál azért többet tudtam, mint amennyit mondtam. Legalábbis reméltem, hogy többet tudok.

– Mutassa a vállát.

Egy mozdulat, és a vessző a tenyerében maradt.

Kiderült, hogy Benson szerencsére tévedett; a vaspálcák egyikének sem volt horog a végén.

Pár perccel később Lanier doktor, majd Hallstadt is felbukkant a közelünkben. Lanier sóbálványá dermedt a meglepetéstől. Amint kilépett a hófüggöny mögül, és elétárult a véres látvány, jéggé fagyott, és talán úgy is maradt volna, ha Benson rá nem kiált.

– Az isten küldte magát, doktor! Tele vagyunk sebesültekkel.

Lanier motyogott valamit. Úgy festett, mintha még mindig bizonytalan lenne benne, hogy tömegszerencsétlenséget lát-e maga előtt, vagy egy tökéletesen megrendezett film nagyjelentést.

Benson azonban nem hagyta, hogy soká töprengjen. Elkapta a karját, és megfordította a tengelye körül.

– Menjen, doktor, hozzon kötszert és fertőtlenítőt. Majd Lucy elkíséri.

Intésére egy duci, fekete lány csatlakozott hozzá.

– Én ápolónő vagyok, doktor úr.

Lanier felriadt, és megrázta a fejét.

– Tudom, Lucy. Gyerünk!

Eltűntek a hófüggöny mögött.

Hallstadt keresztbefonta a karját a mellén. Mintha elégedetten szemlélte volna az eseményeket. Rövid nézelődés után odasétált hozzánk.

– Mi az ördög történt magukkal? – kérdezte összehúzza a szemöldökét. – Összeverekedtek?

Csak akkor sápadt el, amikor megpillantotta a havon a karomból kirángatott vasvesszőt. Lehajolt, felemelte, megnézegette. Szemem sarkából láttam, hogy Lynn doktor mintha csak véletlenül tenné, ráirányítja a fegyvere csövét.

– Az... íjat is megtalálták? – kérdezte Hallstadt doktor.

– Én nem – mondta Benson. – Megtalálta valaki az íjat? Talált valaki valamilyen íjat?

Kiderült, hogy senki. Vesszőt találtunk néhányat a havon – a többi még a páciensek húsában pihent –, íjat azonban nem találtunk egyet sem.

– Miért kérdi? – tudakolta a hófüggöny mögül éppen csak kibukkant Miller. – Sikertől mindenkit betuszkolnom a sátrába. A súlyosabb eseteket a nagy házba küldtem.

– Súlyosabb esetek? – hökkent meg Lynn doktor. – Azok is vannak?
– Nagyon súlyosak hál’ istennek nincsenek. Többen kiborultak, és haza akarnak menni. Ezeket értem súlyosabb eseteken.

Lynn doktor odalépett Hallstadthoz, aki még mindig a vesszőt nézegette. Úgy forgatta az ujjai között, mintha nem tudna mit kezdeni vele.

– Mi a helyzet, Egon?

Hallstadt felkapta a fejét. Tanácstalan volt a tekintete, mintha mondani is akarna valamit, meg nem is.

– Valamit nem értek – mondta aztán bizonytalan hangon. – Mi a franc... folyik itt?

Kinyújtottam a nyakam, és megpróbáltam rájönni, mi okozza a Hallstadt arcán megjelenő furcsa fintort. Nem okozhatta más, csak a vasvessző.

A doktor megcsóválta a fejét.

– Ez az én... vesszőm. Az én nyílveszőm.

Az elképedés moraja hangzott fel. Ekkor már legalább tizenöten álltak körülöttünk. Többüknek még mindig ott volt a nyílvesző a testében, néhányan erősen verejtékeztek; ennek ellenére nem akartak a sátrukba menni.

– Micsoda, doktor úr? – hallottam Patricia Smith elképedt hangját. – Hogyhogy az ön nyílveszeje? Valamennyi... az?

– Még nem láttam a többit – köszörülte meg idegesen a torkát Hallstadt. – Ez azonban... igen.

– Na, álljunk csak meg, álljunk meg! – emelte fel az ujját Mr, Benson. – Azt mondja, doktor, hogy önnek íja van?

– Van – biccentett Hallstadt.

– No de... miért?

– Sportra használom – mondta a doktor. – Nem állatokra lövöldözök vele.

– És emberekre?

Hallstadt elsápadt.

– Ugyan kérem! Életemben... nem lőttem még rá senkire. Célba lövök csupán az íjammal.

– Mi a jó fenéért?

– Így vezetem le... a feszültséget. Számptalan oka van, hogy... feszültség halmozódjon fel az emberben... és ha nem akar belepusztulni az életébe... hát le kell vezetnie valamivel. Én többek között... célba lövök.

– Biztos benne, hogy az a vessző a kezében az öné?

– Határozottan – bólintott a doktor.

– Az én szememben az egyik vessző éppen olyan, mint a másik.

Hallstadt sóhajtott, és Benson felé nyújtotta a vaspálcát.

– Kérem... nézze meg. Látja itt ezt a H betűt? Mindegyikbe belevésettem. Így könnyen kiválogathatom őket a sporttársaim vesszői közül.

– Hol tartja az íját, doktor úr?

– Természetesen a sátramban. Egy... dobozban. Vízhatlan vászonba csavarva.

– Mikor látta utoljára?

– Már nem emlékszem. Valószínűleg... pár nappal ezelőtt. Az utóbbi időben... kevés a szabad időm.

Az egyik páciens ekkor felé nyújtott egy véres vasvesszőt.

– Ez is az öné, doktor úr?

Hallstadt egyetlen pillantást vetett csupán rá.

– Ez is.

Nem volt kétséges: valamennyi vessző Hallstadt doktoré. Mr. Benson főnyomozóvá léptethette elő magát, mert tovább faggatta a doktort.

– Tudta valaki a doktorok közül... hogy önnek mi a hobbija?

Hallstadt igyekezett összekapni magát. A kezdeti megrendülés után ismét magába zárkózott.

– Nem tudom – mondta. – Lehetséges.

– Beszél róla valakinek?

– Hát, ha nem is beszéltem... korábban megjelent rólam néhány cikk a sajtóban. Én nyertem például az orvosok világkupáját. Elvileg bárki tudhatta.

Mr. Benson félrehajtott fejjel nézett rá.

– De ugye nem ön tette, doktor?

– Még a feltételezés is sért!

Mr. Benson lágyított egy árnyalatnyit a hangján.

– Ne vegye a szívére, doktor. Meg kellett kérdeznem, elvégre mégiscsak az ön nyílveesszői találtak el bennünket. Ha nem, hát nem. Én mindenestre hiszek önnek.

A többiek már nem voltak ennyire hiszékenyek. Gyanakvó pillantások kutatták Hallstadtot. Közben kibukkant a hőéséből Lanier is. Jókora hátitáskát cipelt magával; úgy összegörnyedt alatta, mint a zsákjában köveket cipelő, büntetőszázadba osztott idegenlégiós.

– Jöjjön, Egon – intett Hallstadt felé. – Minden kézre szükségünk lesz.

Ahogy elmentek, Melanie kezelésbe vett. Előbb a karomat vizsgálta meg, aztán a vállamat. A vessző nem fúródott mélyen a húsumba, bár azért fájdalmasan lüktetett a helye.

– Nem akartak nagy kárt tenni benned, édes – suttogta a fülembe. – Ha lejjebb céloztak volna...

Lynn doktor is odaballagott hozzánk.

– Hogy van a betegünk?

– Te veszed kezelésbe vagy én? – mordult rá barátságtalanul a lány.

Lynn értette a dolgot, hogyne értette volna.

– Oké, oké! – emelte fel a kezét. – Csak megkérdeztem. Ugye rád bízhatom, Melanie?

Rám vigyorgott, és eltűnt a többiek után. Melanie gyorsan és szakszerűen dolgozott. Kitisztította a sebeimet, még meg is tornáztatta a karom.

– Fáj?

– Naná!

– Az a jó. Nem törött csontod, és inad sem szakadt. Mi az ördög történt veletek?

Csak megismételni tudtam, amit már amúgy is tudott.

Nem sokkal később Lynn doktor visszatért. És ismét rosszkor. Amikor ugyanis mindenki eltűnt mellőlünk, Melanie hozzám bújt, és igyekezett megcsókolni. Úgy járt rajtam a keze, mintha újabb nyílveesszőket keresett volna a palástom alatt. Megpróbáltam kissé távolabbra húzódni tőle, de nem sikerült. Úgy követett, mint a vasreszelék a távolodó mágneset.

– Ma már... minden rendben lesz, édes – suttogta a fülembe. – Ma ott alszol nálam. Már nem érdekel semmi. Úgyis meghalunk. Nem akarok úgy átmenni a túlvilágra, hogy ne feküdjek le veled. Ha majd odalent megkérdezik tőlem az ördögök, hogy hogy s mint volt azzal a nevezetes Lawrence-szel, ne kelljen szégyenkeznem. Ugye nem hagysz cserben, édes?

Lynn doktor éppen akkor tért vissza, amikor válaszolnom kellett volna. Így aztán nem kellett odatennem egy újabb ígéretet a régiék mellé.

– Hát ez érdekes – sóhajtott a Lynn, a puskájára támaszkodva. – Vajon mi a franc folyik itt? Maga nem látott semmit, Leslie?

– Nem én – mondtam. – Be volt csukva a szemem.

– A többiek is ezt mondják. Esküdni mernék rá, hogy az, aki csinálta, nem akart megölni senkit. Senkit sem sebesítettek meg komolyabban a vasvesszők. Ez pedig tudja, mit jelent?

– Hogy az illető kitűnően lő.

– Ez a minimum, amit elmondhatunk róla. Akárki is használta az íjat, mestere a fegyverének.

– Mint Hallstadt?

– Mint Hallstadt. Ha nem lett volna ennyire gyakorlott és biztos kezű, súlyosabb sérüléseket is elszenvedhettek volna. Nem akarok szörnyűségeket vizionálni, de ha csak egy kicsit megy följebb valamelyik, könnyen kiszúrhatta volna a célba vett szemét. De a vesszők kizárólag vállba vagy felső karba fűródtak. Hát ha ez nem mesterségbeli tudás, akkor mi a fene? Meg vagyok győződve róla, hogy nem akartak kinyírni senkit. Még csak véletlenül sem.

– És a halottak? A kollégái?

Lynn bánatosan nézett maga elé.

– Az előbbi megállapításom sajnos ránk nem vonatkozik. Bennünket halálra ítélték.

– Mi az ördögért?

– Az a legborzasztóbb, hogy fogalmam sincs róla. A betegeket csak el akarják kergetni innen. És azt hiszem, el is fogják.

– Én is azt hiszem – bólintottam.

– Nem valószínű, hogy ezekután bárki is itt akarna maradni. A páciensek és ön is mehetnek, ahova a szemük lát. De mi... mi doktorok aligha.

– Vajon miért?

Lynn megvonta a vállát.

– Ön nem orvos, Mr. Lawrence, ezért nem is sejtheti, mennyi ellensége van manapság egy doktornak. A kívülről azt hiszi, hogy egy orvosnak mindenki hálás, mindenki udvarias vele, tenyerén hordozza, mifene, hát ebből egy szó sem igaz. Annyi a rosszakarónk, mint rostán a lyuk. Ha valaki meghal a kezünk alatt, az összes hozzátartozó meg van győződve róla, hogy mi szúrtuk el. Hiába állapítja meg ezer szakmai kollégium, hogy menthetetlen volt, mégis mi vagyunk a hibásak a haláláért. Nem ismerjük fel idejében a betegséget, rossz gyógyszereket írunk fel, hanyagok vagyunk és nemtörődömök, az emberek életével játszunk... és a többi. Jó, elismerem, ilyen is van, miért ne lenne, de nem ez a jellemző ránk. Ahol búza van, ott ocsú is van. Lehet, hogy egy halott paranoiás hozzátartozója követ bennünket árkon-bokron át, és addig nem nyugszik, amíg meg nem öl valamennyiünket.

Kétségkívül tetszetős volt, amit mondott, én mégsem hihettem benne.

Nem hittem, hogy az orvosok meggyilkolásának és a túlsúlyos páciensek elűzésének a terve egy beteg ember agyából pattant ki. Ez a szervezettség és centire kimért kegyetlenség hideg fejre és számító észre vall.

De miért követték el, miért, miért, miért?

És mi a fenét akarnak még tőlünk?

Aztán lassan arra gondoltam, hogy talán a látszat ellenére sem a doktorok a célpont.

Ők csak a járulékos veszteség, a *collateral damage*.

A célpont talán nem is élő ember.

Akkor viszont mi?

Mr. Benson komor képpel fogadott a sátrában. Mellette a felesége kuporgott ugyancsak gondterhelt ábrázattal. Elszorult a torkom, és nyugtalanul pislogtam rájuk, miközben a jidamom vad haditáncot járt a lelkem mélyén.

Látod, te balfácán! – hallottam a hangját. – Csak te vagy ilyen szerencsétlen. Azt hitted, itt maradnak veled? Több eszük van annál. Nem akarják kockára tenni az életüket, és igazuk is van. Csak te vagy ilyen ostoba... Ahelyett, hogy eltűnnél innen, a tűzzel játszol, ami a kisebbik baj, de veled együtt én is. Kerüld ki nagy ívben Mahálingamot, a lerobbant kocsiját, és húzz el minél előbb, még csak hátra se nézz!

– Valami baj van? – kérdeztem Mr. Bensont.

Benson felnézett rám. Felhős volt a tekintete, aggodalom ült a szemében.

– Bizonyos értelemben igen – mondta.

– Nem akarnak maradni? – kérdeztem rosszkedvűen. – Egy sem?
 Benson legyintett.
 – Éppen ellenkezőleg. Valamennyien itt akarnak maradni!
 Jidamon csuklott egyet, és befogta a száját.
 – Úgy döntöttek, hogy maradnak. Megéreztek a gyógyulás ízét: nem akarnak visszaesni abba az állapotba, amelyből a Himalája és a pamo kiszakította őket.
 Két tenyerem közé szorítottam a fejem, és gondolkodni próbáltam. Húsz ember az sok. Nagyon sok.
 Ennyien talán nem is férünk be a gomcsen barlangjába.
 – Mit csináljak, Mr. Lawrence?
 Megmondtam neki.
 Benson bólintott, Mrs. Benson is bólintott, és tüstént a szervezéshez láttak.
 Sürgetett bennünket az idő.

54

Lassan lefelé igyekezett a nap az égen; nekem is igyekeznem kellett, ha még naplemente előtt el akartam érni a barlangot. Nem törődtem immár az ufológusok kihelyezett csapdáival, kénytelen voltam a szerencsémre bízni magam. És a mosolygós istenasszony ezúttal is melém állt. Zavartalanul jutottam el a lépcsőig. Megálltam és körbepislogtam. Nem láttam gyanús mozgást a környéken.

– Hé! – kiáltottam fel a sötétben ásító barlangszájnak. – Odafent vagy, asszony?

Jó darabig nem mozdult semmi, majd Kilgallon feje bukkant fel a nyílásban.

– Maga az, Mr. Lawrence?

– Mit gondol?

– Feljön?

– Hol van Cardoso doktornő?

– Tőlem kérdi?

– Kitől kérdezzem? Meg kellene néznie, nem csúszik-e a létra.

– Várjon, majd én megnézem.

– Ő hol van?

– Idefent elmesélem.

Gyorsan felkapaszkodtam a létrán. Várakozásommal ellentétben a meleg szél leolvasztott róla minden nem rávalót. És a párkány is száraz volt. Kilgallon a legszélén állt, és felém nyújtotta a kezét.

– Kapaszkodjon belém, de csak óvatosan.

Elmarkoltam a csuklóját, és fellendültem a párkányra. Kilgallon úgy állt velem szemben, mint a szerencsétlenség élő szobra.

– Hogy van, Mr. Kilgallon? – igyekeztem végre stabilan megállni a lábamon.

– Voltam már rosszabbul is – sóhajtott. – Még jókora trágyadomb a fejem, de azt hiszem, folyamatosan javulok. Illetve, javulnék. Ha nem vernének itt-ott fejbe.

– Fejbe verték? – sajnálkoztam.

– Még hozzá alaposan.

– Cardoso doktornő?

– Honnan tudja?

Nem akartam bevallani neki, hogy számítottam valami hasonlóra. Ha bevallottam volna, jó darabig hallgathattam volna a szemrehányásait.

– Mesélje el, mi történt idefent, amíg távol voltam – biztattam.

Kilgallon, ha lehet, még szerencsétlenebb képet vágott.

– Amint maga elment... a doktornő csomagolni kezdett.

- Mit csomagolt össze?
 - Bebugyolálta az összes élelmiszert, a ruháit... még a trágyát is. Úgy, hogy ha arra gondolt, hogy ma este együtt vacsorázunk, ki kell ábrándítanom.
 - Nem említette, hova megy?
 - Ő bizonyára nem említette volna, de én megkérdeztem. Már csak a cuccok miatt is.
 - Hm. És mit mondott?
 - Semmit. Csak csomagolt tovább.
 - Erre maga?
 - Megkérdeztem még egyszer. De erre sem válaszolt.
 - Csak nem kérdezte meg harmadszor is?!
 - Miért, nem kellett volna?
 - Szóval, megkérdezte. Mit felelt rá?
 - Hogy fáj a torka, és nem akar kiabálni. Odajön hozzám, és a fülembe súgja.
 - Belesúgta?
 - Olyat kaptam a szemem alá, hogy hanyatt estem tőle. Nem látszik?
 - Eddig azt hittem, korommal festette ki magát. Mint a kommandósok.
 - Haha. Ez szellemes volt. Szóval, lecsapott, mint a medve a bámészkodó nyulat. Ezután már nem kérdeztem meg tőle, hova megy.
 - Eszerint nem is mondta meg.
 - De megmondta. Nem kérdeztem tőle, de megmondta.
 - Hm. És mit mondott, hova megy?
- Kilgallon megvakargatta turcsi malacorrát.
- Azt mondta, elmegy, és kinyírja magát.

Ismét csak visszatértek a gondolataim a húsz túlsúlyos páciensre, de Kilgallon olyan intenzív siránkozásba fogott, mint a jidamon szokott.

- Elvitt mindent az az átkozott nőszemély! Most aztán mi lesz velünk?

Nem akartam megmondani neki, hogy ezen az estén aligha lesz időnk tüzet gyújtani. Ha egyszer meglódnak az események, nincs az a hatalom, amely megállítaná őket. Ha pedig meglódnak, sem élelemre, sem tüzelőre nem lesz szükségünk. Ha a mennyországba jutunk, ott a nektár, ha viszont a pokolba, nem fogunk fázni.

- Én máris éhes vagyok. Ahogy gyógyulok, egyre éhesebb leszek – nyafogott Kilgallon.
- Csak egy kicsit tartson ki.
- És fázom is.
- Terítse magára a pokrócokat.
- Azokat is elvitte a doktornő.

Liana alapos munkát végzett. Mindent elvitt, aminek hasznát vehettük volna. Kilgallon legyintett, és mellém kuporodott.

- Szakasztott az első feleségem. Vele is hasonló volt a balhé.
- Igazán?

Akkor lépett le, amikor nem voltam otthon. Csak éppen én nem barlangban laktam, hanem kertes házban. Amíg üzleti körúton voltam, lelépett a pasijával. Még a bútorokat is elvitték. A pasija mérete pechemre éppen megegyezett az enyémmel. A bőrdzsekimet is ellopta a rohadék, pedig azt az egyetemi íjászbajnokság megnyeréséért kaptam.

Meghökkenve bámultam rá.

- Ön... íjászattal foglalkozott?

– Foglalkoztam? Ember... az íjászat nem cipőtalpalás, hogy foglalkozzanak vele! Az íjászat művészet. Alkotás. Gyönyörűség, érti? Az északi, extrém összetett örök vesztese voltam.

Az örökös második. De az is jó helyezés, nem?

– Kétségkívül. Ez a sport... tulajdonképpen miből állt?

– Íjászatból és sárkányrepülésből.

– Maga... sárkányrepült is?

– Hiszen most mondtam. Sárkányrepülés közben kellett íjjal célra lőnünk. Isteni dolog. Ha egyszer kedve lenne rá, megtaníthatom. Ahhoz persze az kell, hogy túléljük ezt az éjszakát. Nem tudnánk valahonnan kaját keríteni?

– Emlékszik a szrinpókra? – kérdeztem tőle, látszólag ide-oda csapongva.

– A... mikre?

– Szrinpókra. Akik az égből lövöldöztek ránk.

– Sajnos... nem. Hiába erőltetem az agyam, nem megy. Ki a francok azok?

– Említette, hogy ön volt a versenyeken az örök második. Ki volt az első?

– Egy orvos.

– Csak nem Hallstadt doktor?

– De bizony. Egon Hallstadt! Honnan tudja?

– Mintha olvastam volna róla valahol.

– Istenáldotta tehetség volt az az ember! Az ilyenek, ha csak egy kicsit is törődnek a sportágukkal, egyszerűen legyőzhetetlenek. Mások – mint én – éjt nappallá téve törik magukat, hogy jól szerepeljenek, ez pedig csak odamegy a versenyre, elindul és a kisujjából kirázza az eredményt. Ilyennek sajnos születni kell. Egon Hallstadt ilyen volt. Egész nap dolgozott, operált; éjszaka felült a repülőre, hajnalban érkezett meg a verseny színhelyére, elindult és megnyerte. Jómagam fél évi kemény edzéssel a hátam mögött második lettem.

– Azért az sem kutya!

– De én első akartam lenni.

– Milyen sárkányokat használtak?

– Ó, hát az a verseny kategóriájától függött. Vagy normálsárkányt, vagy motorosat. Ide figyeljen, Mr. Lawrence, nem nézhetnék mégis valami kaja után? Kizárt dolog, hogy ne lehetne hozzájutni valamihez. Még azt sem mondta el, hogy ki ez az örült nőszemély. Cardoso doktornőre gondolok. És miért szólította magát gomcsennek? Amikor itthagytott, azzal búcsúzott, hogy megöli Mr. Lawrence-t. Akkor hát, tudta vagy nem tudta, kicsoda maga?

Válaszolni akartam, de éles füttyszó hasított a csendbe.

Felálltam, kísértálmam a párkányra, lenéztem a barlang elé. Kilgallon mögöttem jött, s amikor ő is lepislantott, tüstént hátra is tántorodott a látványtól.

– Új lakók érkeztek – magyaráztam.

Kilgallon elképedve bámult rám.

– Ezek? Valamennyien?

– Majd összehúzzuk magunkat.

– Eszénél van, ember? Hiszen ennyien még egymáshoz szorulva sem férünk be a barlangba. Jézusom, kik ezek? Idomított oroszlánfókák?

– Hé! – kiáltottam le az alant várakozóknak. – Mr. Benson?

– Itt vagyok – érkezett a válasz.

– Rendben van. Fel kell mászniuk ide.

Némi izgatott morgás hallatszott letről, amiből azt a következtetést vontam le, hogy nincs mindenkinek ínyére a dolog.

– Ezen a lépcsőn?

– Az még csak az első része a hadműveletnek. Később létrán kell feljebb jönniük.

– Nem biztos, hogy menni fog. Többünknek is tériszonya van.

Ezzel sajnos nem számoltam. Pedig számolnom kellett volna.

– Lemegyek – mondtam Kilgallonnak. – Várjon meg itt.

Kilgallon gúnyosan felnevetett.

– Mit gondol, hova mehetnék? Még ha itt lenne a sárkányom...

Lemásztam a létrán, majd le a lépcsőn. Túl súlyos ismerőseim ott szorongtak a lépcsőfeljáró előtt. Amint megérkeztem, megszeppent köszöntéssel üdvözöltek. Nem voltak túl lelkesek, de hát mitől is lettek volna? Egyszer már halálra rémültek a mai napon, most pedig olyan feladat előtt álltak, ami további rémülettel töltötte el őket.

– Nem fog ez menni, Mr. Lawrence – csóválta meg a fejét Benson. – Túl keskeny a lépcső, a létra... fáj a válluk...

– Ki az, aki úgy érzi, hogy nem képes feljutni a barlangba? – kérdeztem mélyet sóhajtván.

Tíz kéz lendült a magasba.

– Aki képes megbirkózni a feljutással, kérem, jöjjön utánam. De csak óvatosan.

Örömmel tapasztaltam, hogy ezzel a tízzel nem lesz sok gondom. Bár jelentős túlsúllyal rendelkeztek, viszonylag könnyedén szedték a lépcső-, majd a létrafokokat. Hálát adtam magamban az isteneknek, hogy jó időt küldtek nekünk. Ha jéggel lennének borítva a fokok...

Tíz perc alatt felértünk a párkányra. Kilgallon üveges szemekkel bámulta a mutatóvanyukat.

– Üljenek le oda! – vezényeltem. – Itt tartjuk majd a gyakorlatot. Most pedig felhozom a többieket.

Sóhajtottam, és visszaereszkedtem a talajszintre. Útközben arra gondoltam, hogy alighanem életem legnehezebb mutatóványa előtt állok. Én is nyugtalan vagyok, és ők is azok. Márpedig, ha nem önti el a lelkem a béke, aligha tudok megbirkózni az előttem álló feladattal. Ha pedig képtelen lennék rá...

Erre gondolni sem akartam.

56

Úgy álltak szemben velem, mint rettegő birkanyáj, amelynek keskeny, hegyi ösvényen kell végigmennie ahhoz, hogy a tápláló legelőre jusson. Az ösvény egyik szélét égis szikla zárja, a másikat feneketlen szakadék. Az ösvény keskeny és kanyargós.

– Nem fog menni, Mr. Lawrence – nyöszörögte egy Judy nevű, vörös hajú asszony. – Sajnos, jól ismerem magam. Képtelen leszek feljutni oda. Egyszerűen... nem mozdulnak meg a lábaim.

– Én pedig le fogok esni – biccentett egy másik hölgy. – Tuti, hogy lezuhanok. Megpróbálhatom ugyan, de biztos, hogy... elveszítem az eszméletemet. Inkább meg sem próbálom.

– Jól van – igyekeztem megnyugtatón mosolyogni. – Aki nem akar, annak nem kell felmászni.

– Akkor... hogyan...

– Majd kitalálunk valamit. Először is, egy kis pihentető gyakorlatot tartunk. Kérem... ereszkedjenek lóbuszülésbe.

Ezzel nem volt gond. A felfelé tartó gyaloglás megviselte ugyan a lábukat, de nem annyira, hogy ne sikerüljön nekik a lóbuszülés.

Szembeültem velük, mint odalent, amikor a sztrópók megtámadtak bennünket.

– Nagyon fel vannak zaklatva, ezért nyugtató gyakorlatot végzünk – mondtam. – Később megbeszéljük, hogy mitévők legyünk. Most az a legfontosabb, hogy megnyugodjanak. Kérem, lazuljanak el, számolni fogok, aztán elmondok önöknek valamit... Lazuljanak el, kérem.

Nem volt sok idom, ezért gyorsan kellett cselekednem. Bár még nem volt fent a hold az égen, mégis meg kellett próbálkoznom a hold-módszerrel. Radzs Kumar Szingh szerint ezzel elsősorban a dzsungelövezetben érdemes próbálkozni, ahol különösen fogékonyak az emberek a hold-kultuszra, de nem volt más választásom. Vagy sikerül, vagy nem. Ha nem, még mindig kiagyalhatok valami mást.

– Lazuljanak el, kérem – ismételtettem. – Hunyják be a szemüket, és képzeljenek maguk

elé egy nagy imahengert. Akkorát, amekkorát csak a henger oldalára szerelt hajtórúddal lehet megforgatni. Látják a hengert? Olyan hatalmas, hogy ha süt a nap, elrejtőzhetnek az árnyékában. Látják az árnyékot?

Nem válaszolt senki, és ezt jó jelnek vettem. Biztos voltam benne: minden erejükkel azon vannak, hogy megpillantsák maguk előtt a nagy imahengert.

– Fogják meg a henger forgatórúdját. Jó erősen szorítsák!

Kinyitottam a fél szemem, hogy lássam, mi történik. Örömmel nyugtáztam, hogy mind-egyiküknek csukva a szeme, és feszült az arca. Többen az öklüket is összeszorították a nagy erőlködéstől.

– Forgassák meg az imahengert! Ragadják meg a rudat, és forgassák meg vele! Hallják a nyikorgását? Már rég nem forgatta meg senki. Maguknak sikerülni fog. Be van rozsdásodva a tengelye, de ha nekifeszülnek, forogni kezd. Mindenki hallja a nyikorgását? Már meg is tett egy teljes fordulatot!

Ismét kinyitottam a szemem. Láttam az örömet az arcukon: a kerék valóban forogni kezdett.

– Egyszer már megfordult a kerék – folytattam immár csukott szemmel. – Forgassák meg még egyszer, aztán még egyszer. Számolni fogom a henger forgását... kettő, három, négy... – monoton lassúsággal elszámoltam harmincig.

– Most befejezzük a henger forgatását – zártam le a gyakorlat első részét. – Látják a holdat az égen? Ott világít közvetlenül a henger felett. Ha kicsit lejjebb ereszkedne, a tetejére ülhetne. Olyan fényes, mintha színezüstből kalapálták volna. Hagyják abba a henger forgatását, és csak a holdra összpontosítsanak. Megvan? Nézzék, ahogy emelkedni kezd! A hold felkúszik az ég csúcsára az égi létrán. Tudják, mi lakik a holdban? Egy nyúl. Egy tapsifüles nyuszi. Látják a nyuszt?

Ismét kinyitottam a szemem. Mind a tíz páciens arcán szeretetteljes mosoly trónolt, mintha valóban ott ült volna egy nyuszi a holdon. És ők boldogok voltak, hogy láthatják.

– Most felmászunk az égi létrán, és megsimogatjuk a nyuszt. Nem kell magasra mennünk, hiszen a hold itt vár ránk, alig karnyújtásnyira. Látják?

Nem válaszoltak, de biztos voltam benne, hogy valamennyien látják a nyúllal együtt.

– Elindulunk a hold után. Kinyújtjuk a kezünket, és megpróbáljuk megsimogatni a nyulat. Álljanak fel, kérem.

Összeszorítottam a számat, és már a következő lépésen törtem a fejem. Mi lesz akkor, ha nem állnak fel? Ha odaragadtak a földhöz, és képtelenek arra, hogy felálljanak?

Aztán bekövetkezett az, amiért később hálaimát morogtam az istenekhez. Előbb a vörös hajú nő tápáskodott fel, aztán Gloria, majd sorban a többiek. Mire felocsúdtam, már mind a tízen álltak, felemelt fejjel, csukott szemmel. Még csak nem is nyögdécseltek mellé. Úgy keltek fel, olyan magabiztosan, mintha nem is száznál több kilót kellett volna megmozgatniuk.

– Nyissák ki a szemüket! – parancsoltam rájuk.

Kinyitották. Kissé zavaros volt a tekintetük, de biztos voltam benne, hogy látnak.

– Látják a holdat? – mutattam a nagy semmibe, mert a hold még mindig ismeretlen tájakon kószált. – Úgy a kezünkbe szorítjuk, mint egy kerek sajtot.

Nem kérdezte egyikük sem, hogy vajon mi a fenéért kell nekik a holdat markolászniuk, pedig őszintén szólva, megkérdézhették volna. Valószínűleg úgy érezték – persze tudat alatt –, hogy amit most csinálnak, az is a fogyókúra része.

– Én megyek előre – mondtam további bátorságot merítve elszántságukból. – Elindulunk felfele az égi lépcsőn. Lassan fellépdelünk rajta. Egymás után, libasorban. Mindenki vigyázzon a másikra. Ha valaki megcsúszna, az utána következő legyen a segítségére. Szerencsére szárazak a lépcsőfokok. Ha valaki nem bírná a mászást, vagy megijedne, kuporodjon rá a lépcsőre. Rendben?

Nem érkezett válasz, én mégis biztos voltam benne, hogy megértették minden szavam.

Nyitva volt a szemük, és az előttük emelkedő lépcsősort fürkésztek.

Mély lélegzetvétel után elindultam felfelé.

Csak akkor mertem hátranézni, amikor már fent álltam a lépcsősor tetején az első számú párkányon. Aggódva pislogtam körbe, vajon elférünk-e rajta valamennyien. Megkönnyebbülve nyugtáztam, hogy nincs okom aggodalomra. A párkány jó széles: mindannyian megvethetjük rajta a lábunkat, ha felérünk a lépcsőn. De vajon mindenki felér-e?

Felértek. Mind a tízen. Még hozzá különösebb erőfeszítés nélkül. Hideg futott végig a hátamon, ahogy megpihent a szemem a különleges meneten. A hatalmas testű, nehézkes, tériszonytól és még ki tudja, mitől szenvedő óriások egykedvűen kapaszkodtak felfelé. És lassan csodát: még csak nem is ziháltak. Mintha az óriási imahenger forgatása földöntúli erőt és állóképességet kölcsönzött volna nekik.

A neheze azonban csak azután következett. Felnéztem a magasba. Jó tíz méterrel a fejem felett jókora tojásokat láttam: a már feljutott, és a kettes számú párkányon leselkedők fejét. Hang és pissenés nélkül lapultak odafent.

Amikor valamennyien felérkeztek mellém, a létrára mutattam. – Még egy kis erőfeszítést kell tennünk, aztán... – Szándékosan nem folytattam a holddal. Sejtettem, hogy lelkük mélyén tudják: semmiféle hold nem világít az égen, és nem a rajta szimatoló nyuszt akarjuk megsimogatni. Fel akarunk kerülni a barlanghoz, ahova éber állapotban nem mertek volna feljutni. De most már akarnak, és mernek is.

Senkinek nem kívánom azt az öt percet, amelyet az alatt éltem át, amíg felértek. Pedig nem történt semmi, ami rémülettel tölthetett volna el a létra recsegésén kívül. Elvégre pillekönnyű gomcsenek számára építették valamikor a ködbe vesző időkben; nem arra szánták, hogy másfél mázsás óriások tapossák a fokait.

A létra tiltakozott, recsegett, de nem adta meg magát. Csupán hajladozott, és a fokait táncoltatta.

Az én embereim azonban ügyet sem vetettek rá. Csak nézték mereven a hátam, amint előttük kapaszkodtam felfelé. Minden idegszálam a rémült kiáltást várta, amelyet tompa puffanás követ majd. Vajon hányan zuhannak vissza a párkányra?

Nem zuhant le egyikük sem. Egyikük arcán sem láttam verejtéket; egyikük keze vagy lába sem remegett; egyikük sem fűjtatott vagy zihált. Mintha csak egy könnyű kis sétán lettek volna túl.

Amikor felértek az utolsó lépcsőfokra, segítőkész kezek kapták el őket, és támogatták fel a párkányra.

Mind a húszan felértünk a gomcsen barlangjába!

Odafent zizzentem csak rá, hogy mennyire elfogyott az erőm. Lábam remegett; le kellett kuporodnom a földre, hogy megpihenjek. Nem lótuszülésbe ültem, nem is európai módra, hanem a sarkamra kuporodtam, ahogy a nomádok pihennek. Egyéb körülmények között fárasztó ez a fajta ücsörgés, de ha testet-lelket elgyötrő fizikai teljesítmény után kuporodunk a sarkunkra, gyorsan visszaadja az erőnket. Gunga, burját barátom szerint a föld ereje a sarkunkon át képes a legsebesebben belénk áramolni.

Akik már korábban felérkeztek, az újonnan jöttékkal voltak elfoglalva – velem nem törődött senki. Kivéve Kilgallont, aki mellém kuporodott.

– Atyavilág! Maga aztán igazi varázsló, ember! Hogy az ördögbe csinálta?

– Megkértem őket, hogy másszanak utánam.

Kilgallon felnevetett.

– Még hogy megkérte! Ne hadováljon itt nekem. Láttam, amit láttam. Hipnotizálta őket vagy mi a fene?

– Csupán elvettem a félelmüket.
– Nem venné el az enyémet is? Be kell vallanom magának, hogy egyre inkább be vagyok szarva.

– Ugyan mitől?

– Hát ez az – sóhajtott a Kilgallon. – Hogy mitől? Tudja, mire jöttem rá? Hogy mindentől. Az égvilágon mindentől. Képzelve csak magát a helyembe. Elveszíttem Amerikában az eszméletemet, és itt, a Himalájában ébredek fel. Egy barlangban, amelyik bűdös, koszos és hideg. Ja, és hogy el ne felejtsem, kaja sincs benne morzsányi sem. Van viszont egy fickó, aki olyan dolgokat művel, hogy megáll tőle az ész. Ha látta volna saját magát, amint a zombisereg élén haladt... hát jéggé fagyott volna még az a kis vér is az ereiben, ami véletlenül cseppfolyós halmazállapotú maradt. Maga jött elől, morogva és imádkozva, azok a fickók pedig, akiknek nem volt szándékuk feljönni ide, sőt esküdöztek, hogy nem jönnek fel, úgy követték bizalommal teli, mint a kiscsirkék a kotlóst. Hogy csinálta? Mivel kápráztatta el őket?

– Megígértem nekik, hogy megsimogathatják a nyulat.

– Milyen nyulat? – meresztette rám a szemét.

– Amelyik a holdon legel.

– Na menjen a fenébe!

Feltápáskodott, és kísért a párkány szélére. Feltehetően azt mérlegelte magában, hogy mi lenne, ha lelépne. Lelépdene a létrán, és eltűnne a ködben.

Pontosan ez is történt. Kilgallon megfordult, odajött hozzám, és megállt előttem.

– Elmegyek – mondta. – Egy percre sem maradok itt.

– Hova megy?

– Lemegyek a doktorok táborába.

– Azt nem ajánlom – sóhajtottam.

– Miért? Mi rosszabb történhetne velem ott, mint itt?

– Például megölik.

– Engem? Kik?

– Soroljam?

Ettől valahogy elment a bátorsága. Dühösen legyintett, és a barlang fala mellé kuporodott.

Később Benson is odajött hozzám, és szó nélkül megveregette a vállam.

– Te jószagos isten! – nyögte némi szünet után. – Hát ha láttam valaha csodát, akkor ez volt az. Megkérdezhetem, hogy mivel bírta rá őket?

Neki is elmondhattam volna a nyulat és a holdat, de nem óhajtottam beszélni róluk. Így, utólag, már nevetséges színben tüntethette volna fel a tíz embert. Ezt pedig mindenképpen el akartam kerülni.

– Régi módszer – tértem ki a válasz elől. – Majd egyszer elmagyarázom, ha igazán kíváncsi rá.

Benson rám mosolygott.

– Tudja, mit? Tartsa csak meg magának. Minden szakmának megvannak a maga titkai. Sok nehéz pillanatot megértem igazságügyi szakértő koromban, ez azonban valamennyin túltett. Őszinte legyek? Amikor a létrán felfelé jöttem, oda sem mertem nézni. Hála istennek, már idefent vagyunk valamennyien. Mi lesz a következő lépése, Mr. Lawrence?

– Várunk – mondtam.

– Tudja, kire?

– Nagyjából igen. Csupán a sorrendben nem vagyok biztos.

– Ne haragudjon, de még egyszer megkérdezem magától: ami itt következik... azzal az életünket kockáztatjuk?

– Azt hiszem, igen.

– És ha visszamennénk a táborunkba? Nem tudom ugyan, hogyan lennénk képesek ennyi megerőltetés után visszamászni, de ha mégis sikerülne valahogy... nos, akkor, mi lenne?

– Valamennyien meghalának.
 – Ez... biztos?
 – Holtbiztos.
 – Jól van – biccentett Benson. – Akkor ezt elmondom a többieknek. Néhányan ugyanis arra kértek, kérdezem meg öntől, van-e választási lehetőségük. Ha itt maradunk, előfordulhat, hogy épségben megússzuk ezt a kalandot?
 – Előfordulhat – mondtam.
 Benson megvakarta a koponyáját.
 – Tudna százalékot mondani? Úgy értem, hogy... hány százalékos esélyt ad nekünk?
 Úgy tettem, mintha számolgatni kezdenék. Felemeltem a fejem, és az éppen kelő holdra néztem. Akárhogy is erőltettem a szemem, nem láttam nyulat rajta.
 – Ha szerencsénk van, többet, ha nincs, akkor kevesebbet.
 – Hm... mennyit ad, ha szerencsénk van?
 Megvontam a vállam.
 – Ha nagy szerencsénk lesz, akkor egyet.
 – Egy százalékot?!
 – Soknak találja? Áruljam el azt is, hogy mennyit akkor, ha nem lesz szerencsénk?
 Benson felém emelte mindkét tenyerét.
 – Köszönöm... ezt nem akarom hallani.
 Ezzel aztán túl is voltunk a megérkezés első örömein.

Immár valóban fent járt a hold az égen. Nem volt barátságos a mosolya: mintha még nem döntötte volna el, hogy ki mellé álljon ezen az éjszakán. Tudtam, hogy döntésében a mindenkori hangulatának is fontos szerep jut, merthogy a holdnak is vannak hangulatváltozásai, nemcsak az embereknek.

Az a helyzet ugyanis, hogy szegény holdnak nemcsak öröme telik az ég vizében való úszkálásban, hanem komoly veszélyek is fenyegetik. Elsősorban Ráhu, a démon személyében. Ráhu gyűlöli szegényt, ugyanakkor szereti is. Mármint megenni. Ezért üldözőbe veszi az égi mezőkön, és ha utoléri, jót harap belőle, amit természetesen a földről is látni lehet. Minden pásztor tudja, hogy ha a holdból hiányzik egy darab, az Ráhu harapásának a következménye, nem pedig valamiféle holdfogyatkozás, ahogy a tudatlan európaiak állítják. Ráhu tehát jót harap a holdból, majd útjára bocsátja. Szegény hold pedig menekül.

Menekülése eleve kudarcra ítéltetett. Ráhu folytatja az üldözést, és addig kergeti, amíg ismét el nem éri, és ismét harap egyet belőle. Így megy ez már azóta, hogy létrejött a világmindenség, és addig tart, amíg egyszer véget nem ér. Ha egyáltalán véget ér valaha.

A holdnak ezért nincs mindig jókedve, márpedig ha megharagszik valakire, jaj a szerencsétlennek! Elbújik a felhők mögé, vagy éppen akkor ragyog fel vakítón, amikor nem kellene. Csak reménykedhettem benne, hogy ezen az éjszakán a mi oldalunkra áll.

Jeff Miller odasétált hozzám, és belém karolt.

– Jól van, Mr. Lawrence?
 – Megvagyok. Hát maga?
 – Én is, és Patricia is. Éppen azon törtük a fejünket, hogy vajon mi lesz a vége ennek a kalandnak. Maga tudja?

– Lefogynak – mosolyogtam rá. – Olyan vékonyak lesznek, mint a nádszál.

Miller óvatosan megölelgetett.

– A próféta beszéljen magából.

Eszembe jutott Kilgallon, és megkérdeztem tőle, nem hozott-e valamelyikük magával egy kis elemózsiát. Miller körbejárta az embereit, de csak egy kis csomag kétszersültet tudott sze-

rezni.

– Az isten áldja meg érte! – hálálkodott Kilgallon. – Ez nem is kétszersült, ez igazi manna! Tovább is hálálkodott volna, de ekkor Mrs. Benson dugta be a fejét a barlangnyíláson.

– Alighanem látogatót kaptunk.

– Üljenek úgy, mint rendesen... – igyekeztem rendbe rázni a jövevényeket. – Mindenki keresen helyet magának. Szorosan egymás mellé üljenek, hogy elférhessenek.

A kövérek előzőnlőtték a barlangot. Ekkor döbbsentem csak rá, hogy elmulasztottam kijelölni a pontos helyüket. Pedig szükség lett volna rá. Így legalább öt percbe került, amíg úrrá tudtam lenni az anarchián.

A végén azért mindenkinek jutott hely. Nem állítom, hogy táncolni is lehetett volna mellettünk, de arra, amire készültünk, megfelelő volt a barlang. Sőt még a szerencse istenasszonyának is jutott volna menedék, ha beköltözik hozzánk.

A túlsúlyos páciensek tudták, mit kell tenniük. Lótuszülésbe ültek, háttal a barlang szájának. Jobban szerették volna ugyan, ha láthatják is az eseményeket, de nem kockáztathattam meg, hogy valamelyikük megrémüljön, és veszélyeztesse vele tervem sikerét. Bár ettől a sikertől még olyan messze voltunk, mint a Himalája a holdtól.

– Mi a helyzet? – suttogtam oda Bensonnak, aki kint hasalt a párkányon.

– Egyvalakit látok odalent.

– Mit csinál?

– Leselkedik. Valószínűleg távcsöve is van. Mintha időről időre a szeme elé emelné.

Eltöprengtem rajta, hogy nem Cardoso doktornő tért-e vissza, de gyorsan el is vetettem magamtól a gondolatot. Neki csak később kell jönnie.

– Még egy – suttogta Benson. – Még valaki van odalent.

– Vigyázzon, hogy meg ne lássák – figyelmeztettem.

– Már be is húztam a fejem.

Csend volt a barlangunkban és sötétség. Egyetlen halvány vajmécse világított csupán a sarokban. Úgy kucorogtunk idebent, mintha téli álmodunk volna.

Alig egy-két percnyi várakozás után hangokat hallottam a mélyből.

– Odafele vannak – mondta egy férfihang, Mark Koché. – Sokan vannak odafele.

– Ezt meg honnan veszed?

– Látod ezt a kis hókupacot itt? Még nem sikerült elolvadnia. Látod a tetejét?

– Mi a fenét lássak rajta?

– A lábnyomokat. Telis-tele van lábnyommal. Én mondom neked, ott fent van valamennyi.

– Gondolod, hogy az úrhajó is?

– Ki tudja? Állítólag, akkorák is vannak, hogy beleférnek egy gyufásdobozba. Mesterségesen lekicsinyítették őket. Egy gombnyomás a távirányítón, és az úrhajó pillanatok alatt felveszi eredeti nagyságát. Csak arra kell vigyázniuk, hogy legyen elég hely számára, ha megnő a térfogata.

A másik hang Molly Topmeisteré volt. Vajon hol lehet Jason Alvarez?

Töprengésemre azonnal meg is érkezett a válasz.

– Gondolod, hogy ők is odafele vannak?

– Ebben biztos vagyok.

– Esetleg már fel is boncolták őket?

– Majd rájuk parancsolunk, hogy rakják össze mindkettejüket.

– Összerakják?

– Ezek arra is képesek. Összerakják a darabokat, és úgy ébred fel mindkettő, hogy nem is emlékeznek rá, mi történt velük.

– Akárcsak én – suttogta a fülemből Kilgallon. – Ki a jó francok ezek?

– A kollégái – súgtam vissza. – Akikkel ufókat kergetett, és obszervatóriumot akart építeni.

– Te jószágos isten! Hogy kerültem én közéjük?

– Fel kell mennünk! – szegezte le ellentmondást nem tűrő hangon a lány. – Fel kell mennünk a lépcsőn!

– Nem vesznek észre bennünket?

– Valószínűleg belefeledkeztek a boncolásba.

– Jönnék – figyelmeztetett Benson. – Már feljöttek a lépcsőn. Most a létra következik.

– Biztos, hogy csak ketten vannak?

– Miért, hányat vár? És mi a helyzet ezzel a Kilgallonnal? – kérdezte Benson. – Valóban helyrezökkent az agya?

– Úgy látszik.

Előbb csak egyetlen ember sziluettje bukkant fel a barlang szájában, majd egy másiké is csatlakozott hozzá.

– Fényt látok – torpant meg Koch. – Valahol a barlang mélyén.

– Egy mécses fénye lehet.

– Esetleg lézerfény? Talán most boncolnak. – Ebben a pillanatban vette észre a tőle alig néhány méternyire mozdulatlanul ücsörgő túlsúlyosokat. Felkiáltott, majd rémülten a szája elé kapta a kezét. – Molly! – morogta aztán fojtott hangon. – Molly!

– Mi az ábra? – kérdezte a lány.

– Látod ezeket... itt?

A lány is felfedezte a halvány mécsesfényben és a hold beszivárgó sugaraiban feketedő monolitokat.

– Jézusom... mi ez? Kik ezek...?

– Ezek... *ők!*

– Hogyhogy... nem vettek észre bennünket?

– Mert most... alszanak.

– Ülve?

– Istenem, hogy lehetsz ilyen ostoba. Még mi, emberek is alszunk ülve, nemhogy a Vadászkutyások!

– Gondolod, hogy így gyűjtenek erőt?

– Naná! O'Connor megírta...

– Hagyd már a fenébe O'Connort! Nincs itt, hogy megkérdezhethnénk tőle, mi a véleménye. Nekünk kell döntenünk... Én odamegyek egyikükhöz... Mark.

– Mit akarsz tőle, Molly? Mi a fenét akarsz?

– Megnézem, hogy... vannak-e életfunkciói.

– És ha rád támad?

– Nálad van a gránát?

– Itt a markomban.

– Ha rám rontanának... dobd közéjük.

– Jézusom, akkor te is meghalsz!

– Megfogadtuk, hogy egymásra sem leszünk tekintettel, ha a Vadászkutyásokról van szó. A földi világért áldozzuk az életünket. Hősök leszünk, vagy mi a fene!

– Nem lehetne valahogy úgy csinálni, hogy ők kinyiffanjanak, mi viszont megússzuk?

– Meglátjuk, Mark. Egyelőre légy résen. Odamegyek az egyikhez, és megnézem... Már korábban is meg kellett volna tennem... amikor még nem vonultak vissza a barlangjukba. Istenem, mint a denevérek, csak éppen szárnyuk nincs.

– Hátha a ruhájuk alatt rejtőzik. Vagy behúzzák a bőrük alá?

– Ezt is megnézem. Mindenesetre, tartsd készenlétben a gránátot. Ha nem moccannak, megkeressük Trevort és Jasont. Okés?

– Hát... te tudod, Molly.

Molly Topmeister odalépett Bensonhoz, és megpróbálta körüljárni. Természetesen nem sikerült neki, hiszen a túlsúlyosok a helyszűke miatt olyan szorosan ültek egymás mellett, hogy

jó, ha öt centiméternyi távolság választotta el őket egymástól. Molly egy ideig Mr. Benson nyugodt arcát és csukott szemét fürkészte, aztán megfordult.

- Hé! Figyelsz rám, Mark?
- Mi van, Molly?
- Ezek tényleg alszanak. Úgy tűnik, energiát tankolnak. Itt a legjobb alkalom.
- Mihez, Molly?
- Hát ahhoz, amiről már oly sokat beszéltünk. Hogy egytől egyig megsemmisítsük őket.
- És ha közben felébrednek?
- Nem fognak megérezni egy tűszúrást.
- Biztos, hogy elpusztulnak a méregtől?
- Meg kell próbálnunk. Ha nem menne, még mindig itt a gránát.
- No de hol van Kilgallon és Jason?
- Nem néznéd meg beljebb?
- Felkattinthatom a lámpámat?
- Egyelőre ne. Nem tudjuk, hogyan reagálnak idebent a fényre.
- Jól van, megkeresem őket.

Egyenesen felém indult. Jómagam a sötétség mélyén lapultam a sziklafalhoz húzódva. Őszintén szólva, arra számítottam, hogy amint feljönnek a lépcsőn, azonnal elkapom őket, a Koch kezében szorongatott gránát azonban felborította a tervemet, és jókora verejtékcseppeket csalt a homlokomra. Mi lesz, ha ez az örült a túlsúlyosak közé hajtja? Láttam, hogy Benson szeme idegesen megremeg, de azért volt annyi lelkiereje, hogy ne nyissa ki.

- Minden rendben, Mark?
- Eddig igen.
- Nem látod őket?
- Kevés a fény. Ha felkattinthatnám...
- Egyelőre maradj sötétben. Nézz be abba a benyílóba is.

Ott viszont Kilgallon rejtőzködött. Csak reménykedhettem benne, hogy volt kollégáját látva nem változik vissza Vadáskutya-béliekre vadászó ufóssá.

- Nincs itt senki.
- Kilgallonnak, úgy látszik, volt annyi esze, hogy szorosan a falhoz tapadjon.
- Jól van, Mark. Én akkor munkához is látok. Sorban beleszúrom mindegyikbe.
- Mark Koch eddig sem kifejezetten nyugodt hangja megbicsaklott.

– Biztosan jól tesszük, Molly?

– Naná, hogy jól tesszük! Elpusztítjuk a rohadékokat! Ennek még Csömo apátja is örülni fog... pedig vak az az ember. Szerzetes létére vak.

- Hogyhogy vak? – tudakolta Mark Koch.
- Úgy, hogy nem látja teljes valóságában őket.
- Teljes való...

– Nem látja, hogy kicsodák. Ő kövér embereknek látja őket, nem veszi észre a belsejükben rejtőzködő földönkívülit. Örülni fog, ha elmondjuk neki, hogy a betolakodók eltűntek, és nyugodtan építhetjük tovább az obszervatóriumot. Átutaljuk neki Gangtokból a pénzt...

- Mi lesz a hullájukkal? Ennyi marha nagy hulla...
- Szerintem nem lesz semmi.
- Hogyhogy semmi?
- Semmivé foszlanak. Most viszont... gyerünk! Beleszúrom a fickóba a tűt!

Ekkor kitört a pánik. Nem törődve immár a következményekkel, felpattantam, és Molly Topmeisterre vettem magam. Ezzel egy időben Mrs. Benson élesen felsikoltott, és megpróbálta megvédeni férjét a felé közeledő injekciós tűtől. Mr. Benson előredőlt, és a benyíló felé kúszott. A többiek is kinyitották a szemüket, és kiáltoztak, sivalkodtak.

Őszintén meg kell vallanom, kissé elszámítottam magam. Azt hittem, Mark Koch löfegy-

vert szorongat majd a markában, a gránát azonban gyökeresen megváltoztatta a helyzetet. Ha közénk hajítja, beköszönt a világ vége, hiszen olyan szorosan állunk egymás mellett, hogy ilyen tömegben öröm gránátnak lenni.

Már-már elértem Molly Topmeistert, amikor valaki megelőzött. Sötét alak húzott el mellett, majd nagyot ordított.

– Add ide, Mark! Add ide azonnal!

Mark kezébe beledermedt a gránát. Száját félig kitátva bámulta a felé botladozó, és egyfolytában kiáltozó Kilgallont. A férfi tureci orra úgy mozgott, olyan idegesen, mint a disznóé, amikor szarvasgombát szimatol.

– Add ide Mark! Ez nem öli meg őket!

Mark nem hajította el a gránátot, de nem is adta oda Kilgallonnak.

– Jézusom, Trevor! Végre megvagy!

– Add ide a gránátot, Mark!

– Miért adjam oda, Trevor?

– Mert felesleges Mark. Ezek nem képesek ártani nekünk, mert... alapvetően békés népesség... Mi a fene ez, Molly?

– Egy injekciós tű, Trevor. És éppen a derekadnak irányul – hallottam Molly hangját. – Látom, itt van a vörös palástú Lawrence is. Eszerint, ő is idegen. És még mondja valaki, hogy nincs jó szimat! Benned is idegent szimatolok, Trevor!

A túlsúlyos páciensek eközben beszüntették a lótszülést, és térden csúszva igyekeztek minél távolabbra kerülni az injekciós tűtől.

– Védelmedbe vetted őket, Trevor – hallottam Koch szemrehányó hangját. – Te, aki a leghatározottabban kiálltál az elpusztításuk mellett.

– Ez igaz – nyögte Trevor Kilgallon. – Csakhogy közben megváltoztattam a véleményemet. Rájöttem, hogy ártalmatlanok. Nem lennének képesek ártani az emberiségnek. Éppen ellenkezőleg: sokat tanulhatnánk tőlük.

Láttam, hogy Koch odasúg valamit a lánynak. Molly bólintott.

– Téged is megölünk, Trevor – mondta. – Hacsak nem bizonyítod be... hogy közénk tartozol.

– Hogy bizonyítsam be?

– Kapsz egy fecskendőt. Teli van méreggel. Sorban beadsz egy adaggal mindenkinek.

– Ez nem jó ötlet, Molly!

– Ellenkezésed a bizonyítéka, hogy átprogramoztak. Te már közéjük tartozol, Trevor!

– Dehogyan tartozom!

– Akkor bizonyítsd be. Különben, hol van Jason?

– Fogalmam sincs róla.

– Vagy nem akarod megmondani. Megöltétek? Őt is átprogramoztátok? Nos, mi a helyzet? Kinyírod őket, vagy te is közéjük állsz?

Trevor Kilgallon tanácstalanul nézett rám. Nem volt időnk egyeztetni a pontos haditervet, ezért improvizálnia kellett. Nem is lett volna semmi baj, ha Molly kezében nincs ott az az átkozott tű.

Intettem a fejemmel, hogy csinálja, amit a lány parancsol neki. Kilgallon elfehéredett, a közvetlen mögötte lépkedő Markkal együtt Mollyhoz somfordált, és kinyújtotta a kezét.

– Add ide a fecskendőt!

Molly szó nélkül a kezébe nyomta.

Kilgallon újra rám pislogott. Pontosan értettem a kérdését. Gyorsan nemet intettem. Nem szabad kockáztatnunk. Még nem.

Kilgallon nyelt egyet, elvette a tűt, aztán felénk fordult.

– Melyiken kezdjem?

Benson esett hozzá a legközelebb, így biztos voltam benne, hogy ővele kezdődik a műsor.

Molly vett egy mély lélegzetet, aztán Benson helyett rám mutatott.

– Vele kezd! A piros palástúval. Aki Lawrence-nek mondja magát. Alighanem, ő a főnök. Ravasz fickó, a szeme sem áll jól. Gyerünk, Trevor, kezd vele!

Éreztem, hogy előnt a veríték. Reméltem, Trevor megpróbál majd kitalálni valamit... esetleg a palástomba szúrja a tűt.

– Csak semmi trükk, Trevor! Ha Mark észrevenné, hogy át akarsz verni bennünket, azt kapod, mint a többiek. Nos, Trevor, rajta!

Nem tudtam, mitévő legyek. Ha Trevor Kilgallon belém szúrja a tűt...

Kilgallon olyan helyzetbe került, amelyből nem látott egyéb kiutat, mint hogy megöljön. Ha időt nyer, talán életet nyer vele.

– Gyerünk, Trevor!

Trevor Kilgallon hozzáértette a tűt a bőrömhöz. Éppen azon voltam, hogy lehajoljak, és megpróbáljam átdobni a hátamon úgy, hogy Mark Kochnak essen, majd róla levágódva Mollynak – szép koreográfia volt, meg kell hagyni –, de nem volt rá szükségem. Mielőtt megmoccanhattam volna, parancsoló hang hasított a hangzavarba. Mert mondanom sem kell, hogy ekkor már kiáltozott, sivalkodott, jajgatott mindenki körülöttem.

– Engem kapjon el, Molly!

– Meg engem!

A barlang bejáratánál ketten is álltak. Egyikük hangjában Mahálingam felügyelőre ismerem. A másik is ismerős volt, de a bágyadt fényben nem láttam, kicsoda. Mintha ő is trapapalástot hordott volna.

Koch elkövette azt a könnyelműséget, hogy a bejárat felé fordult. Sőt nem csak arra fordult, hanem a kezében tartott gránátot is abba az irányba lendítette.

Ezt a lehetőséget használtam ki én is, és Kilgallon is. Kilgallon eltaszította magától Mollyt, én pedig nagyot rúgtam a kezébe. Az injekciós tű a levegőbe emelkedett, majd lezuhant a kőre. Nagyot reccsent, és csendben kimúlt.

Mindketten Mark Kochra vetettük magunkat. És ez volt a baj. Kilgallon nekem vágódott, én neki. Mark megtántorodott, és elhajította a gránátot. Ha nem így történt volna, bizonyára bekövetkezett volna a tragédia, amely pontot is tett volna terveim végére.

Csúnya, fekete pontot.

Csakhogya a gránát rövid pörgés után kifelé röppent a barlangból. Mahálingam és a másik, ahogy észrevették, a kőre vetették magukat. A halált hozó tojás átszállt a fejük felett, majd eltűnt az éjszakában.

Néhány pillanat múlva erős robbanás remegtette meg a környéket. Szikladarabok repkedtek a levegőben, ijedt légáramlatok keveredtek a robbanószagával.

Ezután már nem volt nehéz dolgom. Odaugrottam Mollyhoz, átkaroltam és Kilgallonra kiáltottam.

– Vegye le az övemet, de gyorsan!

Kilgallon remegő kézzel letekerte.

– Kösse össze a kezét!

Néhány másodperc múlva Molly a kövön pihent a barlang falánál. Mark Koch mellette ücsörgött.

– Én mindig is mondtam – panaszkodott maga elé meredve. – De Molly nem hallgatott, rám. Meg kellett volna építenünk az annihilationt. Ez a hülye tyúk rádumált, hogy hagyományos fegyverekkel is a francba küldhetjük őket. Most aztán tessék! Az lesz a vége, hogy engem is átprogramoznak, mint ezt a barom Kilgallont! Bele kellett volna nyomni a tűt... bele-nomni...

Morgott még egy kicsit, aztán elhallgatott.

– Menjen be a benyílóba – utasítottam Kilgallont. – Talál odabent egy mécsest és gyufát, gyújtsa meg, majd keressen kötelet. Vágjon le néhány darabot belőle, hogy összeköthessük

őket. Utálok öv nélkül verekedni.

Néhány perc múlva visszakaptam az övem, a két ufókutató pedig megkötözve ücsörgött a túlsúlyos páciensek őrizetében.

Mahálingam felügyelő besétált a barlangba, és érdeklődve legeltette rajtunk a szemét.

– Visnura! Nem gondoltam volna, hogy ekkora a tolongás idebent. Szeretettel üdvözlöm a kedves megjelenteket. Engedjék meg, hogy szép csendesen és kultúráltan megkérdezzem önöktől: mi a szart csinálnak itt?

Ekkor vettem csak észre, hogy ott áll mellette Dondrub Szungge, Csömo apátja.

– Őszentsége mutatta meg az utat, különben aligha találtam volna meg a barlangot a hóban. Ha akarják, később majd megköszönhetik neki. Engedjék meg, hogy még egyszer megkérdezzem: mi a fészkes fene folyik itt?

Mivel nekem szegezte a kérdést, illetlőséggel válaszolnom rá.

– Gyógyterápiát alkalmazok a túlsúlyos betegek lefogyasztása érdekében. Folytatom a beteg pamo munkáját.

– Maga kézigránáttal gyógyít?

– Az ijedtségtől is le lehet fogyni. Bár nem én hajítottam ön felé a gránátot, hanem Mr. Koch.

– Mi a fenéért?

– Talán, mert nem kopogott. Kényes az ilyesmire.

– Na, menjen a pokolba! Miért hozta fel ide őket?

Természetesen a túlsúlyosakra gondolt.

– Azt hittem, idefent békésebb körülmények várnak ránk, mint odalent. Nem tudom, értesült-e róla, hogy az utóbbi időben több támadás is ért bennünket.

– És az ufológusok miért vannak itt? Ők is le akarnak fogyni?

– Idegeneknek néznek bennünket. A Vadászkutya csillagképből, mint tudja.

Mahálingam elvigyorodott.

– Hát magában van is valami a vadászkutyából, az kétségtelen.

– A jó szímatomra gondol?

– A fülére.

Ez volt Mahálingam.

Miután kiélcelődte magát rajtam, Kilgallont vette szemügyre.

– Magával meg mi a helyzet?

– Felébredtem – mondta Kilgallon, és néhány szóval elmondta a felügyelőnek, hogy mi történt vele. Mahálingam tátott szájjal hallgatta, majd amikor a turcsi orrú befejezte, gondterhelten megvakargatta turbánján keresztül a feje búbját.

– Ez mélyen elgondolkodtat engem, Mr. Kilgallon – mondta. Láttam rajta, hogy valóban nyugtalanítja valami. – Ezek szerint, lehet, hogy én sem vagyok rendőr, hanem valami más... és csak úgy képzem, hogy zsarú vagyok? Ön szerint, lehetséges ez?

– Fogalmam sincs róla – nyögte Kilgallon. – Még sosem törtem a fejem ilyen szarságokon. Még az ufókon sem. Egyszerűen csak megbetegedtem, és elhullajtottam a józan eszem. Többé nem szeretnék így járni.

– Akkor ki építi fel Őszentsége földjén a nagy teleszkópot, vagy mi az ördögöt?

– Én nem, az biztos.

Mahálingam még egyszer körülnézett, majd visszafordult Kilgallonhoz.

– Hol az egyik kollégája? Valaki hiányzik maguk közül.

– Honnan tudjam? Nem is emlékszem rá, hogy nézett ki.

Mahálingam szeme összeakadt az enyémmel. Jelt akartam adni neki, de gyorsan elfordult tőlem. Tett néhány lépést, kikerülte Mrs. Bensont, Jeff Millert, a megkötözött ufósok elé állt.

– Hol van Jason Alvarez?

Molly felnézett rá, és megcsóválta a fejét.

– Nagy hibát követ el, felügyelő úr. Óriási hibát. Az ellenséggel szűri össze a levet. Hacsak ön is nem... Hacsak...

– Hol van Jason Alvarez? – kérdezte még egyszer a felügyelő.

– Elrabolták. Ezek rabolták el! Talán az úrhajójukba rejtették.

– És hol az az úrhajó?

– Ha akkora, mint egy doboz gyufa, a zsebükben is lehet. Talán kérdezze meg Kilgallontól. Úgy átprogramozták az agyát, hogy már nem is tudja, kicsoda. De arra talán még emlékszik, hova vitték először őket.

– Jó ötlet – mondta Mahálingam. – Nos, Mr. Kilgallon, hol tartózkodik jelenleg Mr. Jason Alvarez?

Kilgallon megvonta a vállát.

– Akkor sem tudom megmondani, ha tüzet gyújtanak is a talpam alá.

Ezt nem lett volna szabad mondania.

59

Alighogy kimondta, mogorva kiáltás dörrent felénk a bejárat felől.

– Majd elvállik, hogyan bírja a tüzet, Kilgallon. Majd elvállik. Egyelőre mindenki rakja csak ki szépen a fegyverét. Maga is, Lawrence!

– Ezek meg kik? – hökkent meg mellettem Mahálingam.

Nem kellett magyarázgatnom, kik, hiszen néhány másodperc múlva magától is rájött.

– Visnura! Ezek a varázslók! Mi a csodát akarhatnak tőlünk?

Valóban ők voltak. A három varázsló varázsló volt a javából. Szürke köpenyt viseltek; egyikük fején szarvasszarvval díszített fejfedőt láttam, amilyennel a régi idők sámánjai büszkélkedtek. Csakhogy a régi idők sámánjaitól eltérően a mi embereink kezében egészen modern fegyverek csillogtak.

– Maradjanak csak a helyükön! – parancsolt ránk az egyik varázsló. – És ha kérnem szabad, ne nagyon mocorogjanak. Nyúljanak lassan, nagyon lassan a zsebükbe vagy ruhájuk öblébe, és tegyék le a stukkerjukat a lábuk elé. Kapúr! Tartsd rajtuk a fegyveredet! Hogy el ne felejtsem: korábban már kiadtam Kapúrnak a parancsot, hogy azonnal löje le, aki bármivel is próbálkozik. Világos? Nem szeretnék későbbi reklamációkat. Ez magára is vonatkozik, Lawrence, és önre is, Mahálingam felügyelő!

Mahálingam nem sokat tétozott: kivett a zsebéből egy stukkert, és lehelyezte a lába elé a kőre.

– Ahogy óhajtják, uraim.

– Mr. Lawrence? Önnel mi a helyzet?

– Nincs tűzfegyverem – vontam meg a vállam.

A varázsló a túlsúlyosak felé bökött az állával,

– Ki a vezetőjük?

Rövid habozás után Mr. Benson emelte fel a kezét.

– Engem választottak szószólónak.

– Hogy is hívják önt, Misztér?

– Benson vagyok.

– Van fegyvere, Mr. Benson?

– Természetesen nincs. Az indiai törvények szerint nem is lehet.

A varázsló elmosolyodott.

– És az embereinek?

– Nekik sincs – mondta Benson. – Ebben biztos vagyok.

A varázsló biccentett.

– Csak azért kérdezősködök, mert nem szeretnék kínos meglepetéseket. Először és utoljára

mondom: akinél ezután fegyvert találunk, azt azonnal agyonlőjük. Kapúr! Szedd össze a cuc-cot!

A Kapúrnak nevezett varázsló magához vette Mahálingam stukkerét. A kettes számú végigjárta a barlangot – természetesen fegyverrel a kezében –, az oldaljáratba, azaz a benyílóba is bekukkantott, majd visszatért hozzánk. Térült-fordult, és Molly elé állt.

– Hogy van, Miss Topmeister?

A lány gyanakodva húzta össze a szemét.

– Ismerjük mi egymást?

– Nem is tudom – mosolygott rá a férfi. – Naponta jártunk el egymás mellett, bár lehet, hogy nem mindig vettük észre egymást. Hol maguk lestek bennünket, hol mi önöket. Egyszer bele is léptem a csapdájukba. Nagyon ügyes szerkezet.

Molly hátrahökkent.

– Tehát bevallja?

– Mit kellene bevallanom?

– Hogy maguk is a Vadászkutyából jöttek?

A férfi elvigyorodott.

– Ki tudja? Megérkeztünk valahonnan erre a világra, aztán el is megyünk valahova belőle. Sajnos, az ember arra ítéltetett, hogy elfelejtse az előző lakcímét. Van fegyvere, kisasszony?

– Nincs – mondta Molly. – Különben is meg van kötözve a kezem.

– Azért én megnézném. Egy kötelet mindig meg lehet lazítani, és meg is lehet szabadulni tőle.

– Hozzám ne érjen.

A férfi azonban hozzá ért. Méghozzá elég kíméletlenül. Elkapta a lányt, és nem törődve vi-songásával, rúgásaival, karmolásával, a hóna alá szorította a fejét.

– Maradjon vesztég, mert kitöröm a nyakát. Ha azt hiszi, tréfálok, téved. Csak egy kis recs-csenés, és már keresheti is a helyét a túlvilágon. Az lenne a muris, ha a Vadászkutya csillag-képben születne újjá, mi? Hát ez itt meg mi a fene? Egy kézigránát? Ejnye, ejnye, kisasszony! Nem megmondtam, hogy tegyenek le minden fegyvert a lábunk elé? Azt is mondtam, hogy aki nem engedelmeskedik, azt lelövöm. Én pedig minden körülmények között betartom a sza-vam. Sajnálom!

– Állj! – kiáltottam egy nagyot. – Álljon meg, ember!

– Mi a fene? – hökkent meg a varázsló. – Helyet akar cserélni vele?

– Ne legyen igazságtalan – mondtam rábeszélő hangon.

– Igazságtalan? – hökkent meg ismét. – Hogyhogy igazságtalan?

– Ön azt mondta, hogy rakjuk a tűzfegyvereket a lábunk elé.

– Persze hogy azt mondtam.

– Kézigránátról nem volt szó.

A varázsló elhúzta a száját.

– Maga aztán kiváló védőügyvéd lenne, Mr. Lawrence, azaz Blobzang rinpócse. Sajnos ná-lam nem megy ez a szócsavarás. A kisasszonynak pontosan kellett tudnia, hogy...

Lövés dörrent, Molly élesen felsikoltott. A varázsló kiengedte a lány fejét a hóna alól, hogy a teste lecsúszhasson a kőre. Molly Topmeister térdre zuhant, majd elnyújtózott a barlang kövén. Szeme nyitva volt, keze-lába úgy rángatózott, mintha fekve is menekülni próbálna.

Ugrottam egyet, hogy elkapjam a fickót. Mahálingam azonban elém tette a lábát.

– Maradjon nyugton, az ördög vigye el!

A varázsló rám villantotta a szemét.

– Bizony jól tenné, Mr. Lawrence, ha a felügyelőre hallgatna. Banerdzsi! Vidd innen a lányt!

A harmadik varázsló otthagya a barlang bejáratát, és Mollyhoz sietett, Nem sokat tétová-zott; elkapta a lábát, és húzni kezdte kifelé.

Történt mindez tökéletes hangzavar közepette. A túlsúlyos páciensek rémülten kiáltoztak, többen térdre vetették magukat, néhányan a kijárat felé igyekeztek. Ott azonban már Kapúr állt, fegyverrel a kezében.

– Vissza! Vissza! Ha nem akarják, hogy megöljem valamennyiüket!

A túlsúlyosak megfordultak, és visszatolongtak a fal mellé. Nem voltunk bővében a helynek, ezért olybá tűnt a mozgásuk, mintha szardíniák tülekedtek volna a dobozukban.

A varázslók vezetője igyekezett túlkiabálni a lármát. Amikor nem ment, a levegőbe durranott egyet. Lövése nyomán szikladarabok és köliszt záporozott ránk.

– Maradjanak már nyugton, az ördög vigye el magukat! Megmondtam, hogy velem nem lehet szórakozni. Kinél van még fegyver?

– A kés is annak számít? – kérdeztem, akkora haraggal a szívemben, mint a Himalája. A hangom azonban az eseményeknek megfelelően megszeppent volt.

– Tegye csak le szépen a köre.

Letettem, és hátrébb húzódtam.

A varázsló ekkor Mark Kochot vette szemügyre.

– Magával is találkoztam már... Maga is ufőkutató, mi?

Koch nem válaszolt. Összeszorította a száját és hallgatott.

A varázsló megcsóválta a fejét.

– Pedig beszélni fog. Jobban teszi, ha kinyitja a száját. Nekem egy hallgatag ember mit sem ér. Ha hallgat, mehet a lány után. Tényleg, hol van Molly?

– A párkányon, Omkar száhib.

– Él?

– Nem mozdul. Pedig a kötelet is levettem róla.

A kövön vörösödő vércsíkra néztem, amely egészen a kijáratig vezetett. Ismét csak megpróbáltam visszafojtani a haragomat. Ha elveszítem a fejem, mindent elveszíthetek. Sőhajtottam, és nyugton maradtam.

– Szóval, Mr... hogy is hívják?

Koch közben jobb belátásra térhetett, mert immár válaszolt Omkar száhib kérdésére.

– Koch, Mark Koch.

– Nos, árulja el nekem, Mr. Koch, hogy mi az ördögért gyilkolták meg azt a töméntelen embert? Már nem is tudom, hányról van szó. Tényleg azt hittek hogy a Vadászkutya csillagképből érkeztek, és a maguk ellenségei?

Koch ekkor váratlanul, magas fejhangon kiáltozni kezdett.

– Ezek... nem a mi ellenségeink! Ezek a Föld ellenségei! Valamennyiünk ellenségei. Pusztulniuk kell!

– Tehát megölték őket?

– Az ellenséget el kell pusztítani! Mint a legyet, a szúnyogot, a dűvadat.

Omkar száhib megcsóválta a fejét.

– Nem mindennapi ramazurit csaptak a környéken, az biztos. Tudja, mit tettek maguk? Elbarmolták, amin száz ember egy évig dolgozott. És maga... Kilgallon... vagy kicsoda?

Kilgallon sápadtan csóválta meg a fejét.

– Én semmire sem... emlékszem. Nekem... amnéziám volt.

– Ha nem szánnék magának más sorsot, akár figyelmeztethetném is, hogy nem sokra menne a bíróságon ezzel a dumával. Szóval, kinyírtak mindenkit, akit csak tudtak. Még jó, hogy mi megúsztuk. Ránk is vadásztak? Sem Koch, sem Kilgallon nem válaszolt.

– Akárhogy is volt, elbarmoltak mindent... – Megrázta a fejét, és szemrehányón Kochra nézett. – Maga nem is sejti, mibe kergetett bele engem. Alapjában véve jó ember vagyok, nem akarok másoknak ártani. Ezzel együtt nem szeretném szaporítani a szót: azonnal mondja meg nekem, hol találom Jason Alvarezt.

– Én nem... tudom – nyögte Koch. – Jasont... valószínűleg... sőt biztosan...

- Mi történt vele?
- Elrabolták.
- Kik?
- Az ufók. Ezek... – s a túlsúlyos páciensekre mutatott összekötött kezével. – És... ő...

Lawrence.

Omkar megvakargatta az állat.

– Valahogy csak meg kell tudnom, hova rejtették. Vagy hol bujkál. Nos, Mr. Koch, készüljön fel...

Mr. Koch azonban nem készült fel semmire. Hatalmasat ordított, s a következő pillanatban habzani kezdett a szája. Éppen úgy, mintha szappant evett volna. A sűrű, fehér hab lefolyt az álláról a mellkasára.

– Szentséges Visnu! – ugrott hátra Omkar. – Ezzel mi történt?

– Epilepsziás rohamot kapott! – kiáltottam. – Engedjen oda!

Hozzá ugrottam volna, de elkéstem vele. Koch ordítva és reménytelen szájhabszás közepette lezuhant a köre. Keze-lába úgy rángatózott, mint korábban Molly Topmeisteré.

Omkar száhib ekkor elveszítette a fejét. Meglendítette a lábát, és nagyot rúgott a kövön fekvőbe.

–Térj magadhoz, te rohadék! Térj magadhoz! Meg kell tudnom, hol van Alvarez! Ha nem mondd meg...

Aztán csüggedten abbahagyta. Koch feje oldalra billent; szeme megüvegesedett, keze-lába mozdulatlanul dermedt.

– Ez meghalt! – nyögte Omkar. – Visnura, ez meghalt! Lenyúzom a rohadék bőrét, összemorzsolom a csontjait...

Csak akkor hagyta abba, amikor rájött, hogy nevetségessé teszi magát. A halottak már nemigen törődnek azzal, hogy lenyúzzák-e a bőrüket vagy összemorzsolják-e a csontjaikat. A következő újjászületésben úgysis új bőr és új csontok állnak a rendelkezésükre. Csak éppen az a kérdés, hogy kié vagy mié? Nem mindegy, hogy előkelő ember bőre és csontja jut-e nekünk, vagy éppen egy nyomorult, kivert kutyáé.

Omkar meghúzogatta a bajuszát, és vérben forgó szemét Kilgallonra vetette.

– Magának is tudnia kell, Kilgallon!

Kilgallon maga elé kapta a kezét, és rémült tiltakozásba fogott.

– Mondtam már, hogy nem emlékszem semmire. Úgy kezdődött a dolog, hogy megbetegedtem; azt hiszem, agyhártyagyulladásom volt.

– Eszerint valóban nem emlékszik semmire?

– Semmire. Csupán Mr. Lawrence mesélte el nekem...

– Mr. Lawrence? Ő lesz az ön után következő... Kapúr, gyere csak ide!

Kapúr néhány ugrással mellettünk termett.

– Tűzpróba!

– Igenis.

Kapúr tisztelgett, majd fél fordulattal, jókora lendülettel halántékon verte Kilgallont. A malacorrú felnyögött, és a köre zuhant volna, ha Kapúr el nem kapja.

– Fektesd le, és kötd össze!

Néhány másodperc múlva Kilgallon mozdulatlanul hevert a kövön.

– Keress valami éghető anyagot!

Kapúr bólintott, és kikerülve a túlsúlyosokat, behúzott a benyílóba. Pár szempillantás után rongyos gomcsenruhám cafrangos maradékával tért vissza.

– Csak ezt találtam, Omkar száhib.

– Akkor ezzel csinálod!

Kapúr bólintott, és kést húzott elő a zsebéből. Felszabdalta a nagyobb darabokat, és egymásra rakta őket. Éppen kész lett, amikor Kilgallon felébredt.

– Hol vagyok...?

Omkar fölé hajolt.

– Egy barlangban. Emlékszik rá?

Kilgallon bólintott.

– Helyes. Akkor még egyszer megkérdezem öntől: hova dugták Jason Alvarezt?

– Azt sem tudom, ki... én agyhártya...

– Ha nem árulja el, megölöm!

– Fogalmam sincs róla.

– Legalább azt mondja meg, él még?

– Nem... tudom.

– Az ellenségük volt! A Vadászkutya csillagképből érkezett, ártani akart a Földnek... he? így sem emlékszik? Ha elárulja, hova rejtették a holttestét, vagy elárulja, hogy hol bujkál, szabadon engedem. Mehet, ahova a szeme lát. Odahaza majd kikezelik az agyhártyabaját, és ismét visszakapja a régi életét.

– Azt nem... akarom.

– Akkor újat kap. Bár nem biztos, hogy az újjal jobban járna. A sok barom mind azt hiszi. Szóval, nem válaszol?

– Nem... tudom.

– Gyerünk, Kapúr!

Kapúr biccentett, és lerántotta a csizmát Kilgallon lábáról. A fal mellé hajította, majd az ex-ufókutató mezítelen talpai alá helyezett néhány ruhadarabot.

– Gyerünk, gyerünk! – sürgette Omkar. – Ne pöcsölj már annyit!

Gyufa sercent, láng lobbant, a következő pillanatban vakolatként hullott ránk Kilgallon kétségbeesett üvöltése.

– Én neeeem! Nem tudooooom! Fogalmam sincs róla!

Omkar ekkor Csömo apátjához, Dondrub Szenggéhez sétált, aki egykedvűen szemlélte az eseményeket. Kezét a palástja alatt tartotta: biztos voltam benne, hogy az olvasóját morzsolgatja.

– Hogy van, Szentséged? – érdeklődött némi tisztelettel a hangjában Omkar.

A főláma nem válaszolt. Úgy keresztülnézett Omkaron, mintha üvegből lett volna.

– Amíg Kapúr kiszedi a fickóból, amit akarok, lenne néhány szavam önhöz. Nagyon sajnálom, hogy így alakultak a dolgok.

A láma Omkar szemébe nézett. Omkar megremegett, és idegesen elfordította a tekintetét. Ettől kezdve Omkar Dondrub Szengge vállához beszélt.

– Tényleg sajnálom. Ön tudta... hogy nem varázslók vagyunk?

Azt hittem, Dondrub Szengge nem válaszol, de a trapa biccentett.

– Tudtam.

– Akkor miért... hagyta, hogy az ön kolostorában tevékenykedjünk?

– Mert azt hittem, jó ügyet szolgálnak.

– Azt is szolgálunk.

– De hogyan?

– Célravezetően – mondta Omkar.

A láma lebiggyesztette az ajkát.

– Jó ügyet csak tisztességgel lehet szolgálni. Jó eszközökkel. Ha az eszközök rosszak, a jó ügy is rosszá válik.

– Ezt nem értheti Szentséged. Az emberiség érdeke mindenek felett áll.

– Az emberek érdekénél is?

– De hiszen mi értük dolgozunk. Különben csak azt akarom, hogy tudja: bármi történik is, sajnálom. Önnek mindenesetre jobb sorsa lesz bármelyikünkénél, elvégre ön pap, nem tapad vér a kezéhez. Ha majd az alvilág ura előtt állunk, lehet, hogy mi patkány, hernyó vagy ko-

szos kecskeként születünk újjá, míg Szentséged előkelő újjászületést nyer.

Talán tovább is beszélgettek volna, de Kilgallon egyre fájdalmasabban ordított. A túlsúlyosak a fülükre szorították a kezüket, többen a földre feküdtek; talán el is ájultak az undortól és rémülettől.

– Mi van, Kapúr?

– Leégethetem a lábát, mégsem mond semmit, csak ordít.

– Jól van, akkor Mr. Lawrence következik. Hé, Mr. Lawrence, magától lefekszik, vagy ragaszkodik hozzá, hogy Kapúr leüsse?

Ekkor a véletlen a segítségemre sietett. A túlsúlyosok közül valaki felpattant, és hangos üvöltéssel a kijárat felé vetette magát.

– Meg akaroooook halniíííí! – kiáltozta. – Engedjenek meghalniííííí!

Annyit láttam csak, hogy Kapúr felröppen a levegőbe, majd mint haldokló üstökös, fénycsóvát húzva maga után, lehullik a köré.

Fegyverropogás töltötte be a barlangot, és ismét hullani kezdtek a fejünkre a kódarabok.

– Megállni! – ordította Omkar, ahogy a száján kifért. – Ha nem állnak meg, megölök mindenkit!

– Álljon meg! – kiáltottam én is a hulló közivatarba. – Álljanak meg!

Újabb lövések csatlakoztak Omkar sorozataihoz. Ezek a lövések azonban a kijárat felől jöttek. Annyit láttam csupán, hogy Omkar a földre zuhan, vér folyik belőle a köré, majd a szál-longó por mindent eltakart.

Megpróbáltam tájékozódni és fegyverhez jutni, és már-már el is értem Mahálingam stukkerét, amikor valaki a kezemre lépett.

Felnéztem. A porfüggönyből lassan kibontakozott Jason Alvarez alakja. Előreugró, hajlott orrát és fekete, félrefésült haját vastagon borította a por. Kezében géppisztolyt tartott, csövét a mellkasomhoz nyomta.

– Engedje el azt a pisztolyt, és csináljon inkább rendet. Itt leszek maga mögött.

Ő nem fenyegetőzött, nem ordított, mégis hallgattam a szavára.

Hiszen tudtam, kicsoda.

Néhány perc alatt helyreállt a nyugalom. Alvarez megállt Omkar holtteste felett, és megcsóválta a fejét.

– Szegény barom. El még valaki közülük? Kapúrt ne keresse, mert lepuffantottam.

Akárcsak a másikat. Ő is ott feküdt széttárt karral, összehúzott lábbal a bejárat közelében. Bagolydíszes köpenyén csüggedten ücsörögtek a madarak.

– Te jószágos isten! – nyöszörögte mellettem Mrs. Benson. – Mi történik itt?

A túlsúlyos páciensek megbabonázva bámulták Alvarezt, amint gondterhelt képpel nézelődött a barlang közepén.

– A fenébe is! – szitkozódott az ufókutató a fejét csóváltatva. – Mit szól mindehhez, Mr. Lawrence? Tudom, nem fogja elhinni, de eszem ágában sem volt megölni senkit. Ez az én tragédiám. Jót akarok mindenkinek, aztán egyszerre csak, tessék! – hullahegyek között találok magam.

– Ez azért talán mégiscsak túlzás.

Alvarez elmosolyodott.

– Van egy nagy különbség köztünk, Mr. Lawrence. Önnel ellentétben én látom a jövőt.

– A hullahegyre gondol?

Alvarez megvonta a vállát.

– Van más megoldás?

– Például az, hogy ragaszkodik az eredeti tervhez.

Alvarez a halott Omkarra mutatott.

– Ezek után? Ők szúrtak ki velem. Én betartottam az egyezséget; ők cseszték el az egészet. Meg maga. Meg a doktorok. Meg ezek a hülye ufósok.

– Hülye ufósok? – hökkent meg a lassan magához térő Jeff Miller. – Akkor maga kicsoda?

– Tényleg, kicsoda? – csatlakozott hozzá Mrs. és Mr. Benson.

– Jó lenne tudni, mi? – vigyorgott elégedetten Alvarez.

61

– Csak nem azt akarja mondani, hogy ön gyilkolta meg a doktorokat? – szörnyülködött Benson. – Ön sebesített meg bennünket is? De hát mi az ördögért?

– Dehogya akarom azt mondani! – tiltakozott Alvarez. – Egészen addig a pillanatig nem öltem meg senkit, amíg be nem léptem ebbe a barlangba. Itt aztán kénytelen voltam vele. Úgy határoztam ugyanis, hogy önállósítom magam. Másként már úgysem tehetek. Igaz, Mr. Lawrence?

Jómagam ezalatt a jövőn törtem a fejem. Vajon nem szabadulnak-e el úgy az események, hogy engem is magukkal ragadnak?

– Én már semmit sem értek az egészből – nyögte Jeff Miller. – Te értesz valamit, Patricia?

– Egyetlen kukkot sem. Mondja Mr... izé... Alvarez... végül is, ki a gyilkos? Ki akar roszzat nekünk? Ki nem akarja, hogy lefogyjunk?

Alvarez elutasítón tartotta maga elé a tenyerét.

– Nekem ehhez semmi közöm.

– Akkor miért... bántott bennünket?

– Nem bántottam én senkit – rázta meg a fejét az ufológus. – Ismétlem: amíg át nem léptem ennek a barlangnak a küszöbét, nem tapadt vér a kezemhez. Úgy értem, hogy itt, a Himalájában.

– És ők? – bökött Mrs. Benson a mozdulatlanul fekvő Molly Topmeisterre. – És ő? – A másik célpont Mark Koch volt. – Velük mi a helyzet?

Alvarez elvigyorodott.

– Ők a kollégáim... voltak. Szerencsétlen hülyék. – Megfordult, és Kilgallont kereste a tekintete. Amikor megtalálta, halántékához emelte a tenyerét, mintha tisztelegne. – Örülök, Trevor, hogy megjött az esze.

Kilgallon eltátotta a száját.

– Kicsoda... maga... Jason?

– Meglepődne, ha közölném önnel, hogy semmi közöm az ufókhoz?

– Dehogya – tiltakozott Kilgallon. – Főleg hogy nekem sincs közöm hozzájuk. Magának is agyhártyagyulladás volt?

Jason Alvarez ismét elvigyorodott.

– Bárcsak az lett volna; akkor most nem lenne ennyi problémám. Az ember például nem szívesen öli meg a volt kollégáját.

– Kiről beszél, Jason?

– Magáról, Trevor.

62

Itt aztán kényszerű csend következett. Kilgallon megpróbálta megemészteni a dolgot. Megvakargatta turcsi malacorrát, és némi aggodalommal a szemében Alvarez fegyverére bámult.

– Van valami ötlete, hogyan kerültem maguk közé?

– Fogalmam sincs róla – rázta meg a fejét Alvarez. – Amikor engem bevettek a csapatba,

maga már ott volt.

- Nagyon hülye voltam?
- Mit tagadjam?
- Kár, hogy nem emlékszem semmire. Remélem... nem öltem meg senkit.
- Őszintén szólva, erre nem tudok választ adni. Inkább nem, mint igen.
- Ha csak egy picit is emlékeznék...

Alvarez Dondrub Szenggére pislogott.

- Maga mit szól mindehhez... atyám?

Dondrub Szengge nem szólt semmit, csak tovább pergette az olvasóját.

Alvarez az órájára pillantott, majd megvonta a vállát.

– Nem tudom, ki ölt és miért, egyet biztosan tudok: én nem. Én csak meg akartam lapulni az ufósok között. Nem én találtam ki az ötletet, ennek ellenére jónak tűnt, így aztán belementem. Most már elmondhatom, hiszen úgyis bedőlt az egész. Új tervet kellene kitalálnunk, csak hogy ehhez már semmi kedvem. Csupán annyit tudok, hogy Őszentsége Dondrub Szengge alkut kötött velünk. Az alku úgy szólt, hogy ha elkergetjük a kórházat arról a területről, amelyet mindkét kolostor – Csömo és Khar is – magáénak tart, akkor felépíthetjük rajta azt az obszervatóriumot, amellyel a Vadászkutya csillagképet figyelhetjük. A költségeket én viseltem volna. Így van... Szentséged?

Várt egy kicsit, majd amikor belátta, hogy a főláma őszentsége ezúttal sem fog megszólalni, folytatta.

– Molly volt a főnökünk. Lehet, hogy ő gyilkosságokat is tervezett a nagy cél érdekében, bár Őszintén szólva, nem néztem ki belőle. Ismerem jól a gyilkosokat: ha belekukkantok valakinek a szemébe, meg tudom állapítani, hogy gyilkolt-e már vagy sem. Nos, Molly szemében nem láttam áruló jelet. Arról nem is beszélve, hogy ott éltem velük. Tudnom kellett volna róla, ha megöltek volna valakit.

Hosszas, elgondolkodó csend után Mrs. Benson felnyújtotta a karját.

- Kérdezhetek valamit, Mr. Lawrence?
- Hogyne – mondtam. Pontosan tudtam, mit fog kérdezni.
- Mondja meg nekem... – s kinyújtott mutatóujjával Jason Alvarez felé bökött. – Ki a fene valójában ez az ember?
- Még nem mondtam volna? – hökkentem meg.
- Még nem.
- Akkor viszont... engedjék meg, hogy bemutassam Jason Alvarezt... akarom mondani Eduardo Escobart.

Olyan csend ereszkedett ránk, hogy még a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani.

Ha a legyek értettek volna a thumóhoz, és lótuszülésben ülve túléltek volna az egyre hidegebb himalájai éjszakát.

Mivel nemigen láttam az értelem fényét csillogni a szemükben, kénytelen voltam feltenni a kérdést.

- Önök nem tudják, kicsoda Eduardo Escobar?

Nem tudták. Egyetlenegy sem akadt köztük, aki tudta volna. Mahálingammal biztosan más volt a helyzet, Ő viszont bölcsen hallgatott.

- Nem bánja, Mr. Escobar, ha elmondom nekik?

Escobar megvonta a vállát.

– Miért bánnám? Most már úgyis mindegy. De azért ne higgye, hogy nem tartom magukon a szemem. Egyetlen rossz mozdulat, és...

- Nem lesz oka panaszra. Csendben és fegyelmezetten megyünk át a túlvilágra.

Láttam, hogy többen is mocorogni kezdenek. Hogy megelőzzem a kitörni készülő pánikot, gyorsan beszélni kezdtem.

– Señor Escobar a híres kolumbiai Escobar familia tagja.

– Mintha rémlene valami – morogta maga elé Jeff Miller.

– Mintha olvastam volna róluk valamit – tette hozzá Patricia. – Mintha elkapták volna a főnöküket.

– Señor Eduardo Escobar az úgynevezett bűnbánó maffiózó. Cirka egy évvel ezelőtt alkut kötött a rendőrséggel. Részletes, feltáró vallomás fejében új életet kap tőlük a tanúvédelmi programnak megfelelően. Az Escobar-per cirka egy év múlva kezdődik Bogotában; erre az időre a kábítószer ellen küzdő hatóságnak biztonságos helyre kellett rejtenie Señor Escobart. A hatóság a világ tetejét választotta. Kerestek egy minden gyanú felett álló társaságot, amely a Himalája környékén tevékenykedett, és beépítették a tagjai közé. Bizonyára nagyon izgalmas lenne meghallgatnunk, hogyan tették, de nem hiszem, hogy erről Señor Escobar be akarja számolni nekünk.

– Minek? – vont a vállát Escobar. – A programnak úgyis vége.

– Nos, Mr. Escobar az ufókutató csoport tagja lett, és békében élte volna a napjait a tárgyalásig, ha nem kezd el valaki gyilkolni a közelében. Továbbá, tudniuk kell, Mr. Escobar nem volt egyedül.

– Hogyhogy egyedül? – hökkent meg Jeff Miller.

– Csak nem képzeli, hogy az amerikai és a kolumbiai hatóságok egyedül engedték volna Indiába?

– Eszerint felvették a kapcsolatot az indiai rendőrséggel?

– Még csak az hiányzott volna! Ha az indiaiak megtudták volna, mi folyik itt, azonnal kipenderítették volna Escobart az országból. A tanúprogram vezetői maguk küldtek Escobar védelmére testőröket, akik közeli körülményeket figyelték a védencüket. Csak akkor lett volna szabad leleplezniük magukat, ha Escobar életét veszély fenyegette volna.

– Honnan a fenéből tudja maga mindezt?

– Hát... kikövetkeztettem, miután felismertem Escobart. Szerencsére még nem változtatták meg az arcát. Egy kolumbiai barátom néhány hónappal ezelőtt megajándékozott egy bogotai újsággal, amely az Escobar-klán ügyleteit tárgyalta, bőséges fénykép-illusztrációkkal díszítve.

– Tudja, kik voltak a... testőrei?

– Nem találják ki?

Jeff Miller eltátotta a száját.

– Csak nem... csak nem... – megfordult, és a halott varázslókra mutatott. – De hiszen... ezek indiaiak.

– És?

– Épp az imént mondta, hogy az indiai rendőrség nem tudott a dologról!

– Az urak, akarom mondani, a halottak nem rendőrök. Az amerikaiaknak megvannak a megfelelő emberei Indiában is.

– Öszentsége tudott erről?

Minden szem a fölámára meredt. Ő azonban lesütötte a szemét, és csak forgatta tovább az olvasóját.

– A fenébe is! – nyögte Miller. – Úgy érzem magam, mintha őserdőben bolyonganék, és nem látnám a fától az erdőt. De hiszen Escobar megölte a védelmezőit!

– Mr. Escobar úgy döntött, hogy kiszáll a programból. Igaz?

– Kiszállok bizony! – ütött géppisztolya tusára Escobar. – Az unokatestvéreim nem hülyék. Semmitől sem riadnak vissza, csak hogy kiterítve lássanak. A gyilkosságsorozat fel fogja kelteni a figyelmüket, ezért úgy döntöttem, hogy magam veszem kezembe a sorsom. Tudom, sokat kockáztatok vele, mégis megteszem. Ha magam operáltatom át magam, van esélyem az életben maradásra, különben nem sok. Önök nem ismerik a kolumbiai kartellt. Egy-két nap

múlva itt lesznek a Himalájában, és ellenőrzik, hogy mi is történt itt. Én viszont életben akarok maradni. Van annyi pénzem, hogy majd csak eltengetem belőle hátralévő napjaimat. Ezt a barlangot már egyedül hagyom el. Nagyon sajnálom, de így döntöttem. Nem maradt immár rejtély önök előtt.

– De... maradt – tiltakozott egy bágyadt hang a kijárat felől.

Escobar villámsebesen fordult hátra.

Az ajtóban Molly Topmeister állt, gyomrára szorítva a kezét.

– Én nem... – nyögte. – ...Mi nem... öltünk meg senkit... Ez rágalom...

Escobar-Alvarez ugrott egyet hátrafelé. Mollyra fogta a fegyverét, és talán meg is húzta volna a ravaszt, ha két dolog meg nem akadályozza benne. Az egyik maga Molly volt. Mielőtt Escobar rálőhetett volna, elvette a kezét a gyomra elől. Escobar két aggodalomra okot adó jelet is felfedezhetett Molly mozdulata nyomán. Az egyik ugyan inkább a lány számára jelenthetett bajt – egy jókora, vörös foltról beszélek, amely ott terjengett a gyomra környékén. Ott, ahol Escobar golyója érhetne. A másik viszont a Molly kezében feketedő újabb kézigránát volt. Remegett a keze, ahogy magasba emelte.

– Csak egy... mozdulat – nyögte –, és...

Ekkor egy újabb előre nem látható esemény történt, amely egyelőre megakadályozta Escobart, hogy lőjön. Ez pedig nem volt más, mint egy gyors kis bokamozdulat. Véletlenül éppen az én bokám volt az, amely ki tudja, milyen oknál fogva, megmoccan, és telibe találta Escobar lába szárát. Escobar fájdalmasan felkiáltott, és végre meghúzta a ravaszt.

Ismét golyók pattogtak a mennyezeten, és a már annyira utált por szállongott a levegőben. Escobar megpróbálta ugyan egyenesbe hozni a fegyverét, de ekkor meg az öklömmel találkozott az álla. Ez a nap nem volt Eduardo Escobaré, az kétségtelen.

Molly úgy tartotta a kézigránát, hogy attól féltem, bármelyik pillanatban leejtheti. Fogalmam sem volt róla, kibiztosította-e; csak reménykedhettem benne, hogy ehhez már nem volt elég ereje.

Békülékeny szándékkal közeledtem felé, de ő valamiért nem vette a lapot. Escobar ekkor már a kövön hevert, az állát tapogatva. Kilgallon ott térdelt mellette, és éppen a lábát kötözte össze, amikor Molly figyelmeztetően rám kiáltott.

– Ne... közeledjék! Eldobom a gránátot, ha...

– Jól van – emeltem fel a kezem. – Nem közeledem.

– Mi... nem öltünk meg senkit – nyögte a lány.

– Tudom – biccentettem.

– Tud... ja?

– Biztos vagyok benne. Honnan szerezte a gránátot?

– A párkányon hagytam... mielőtt bejöttem volna a barlangba. És én... nem vagyok örült. Én csak... be akarom bizonyítani hogy... nem mi vagyunk az egyedüli értelmes lények a világmindenségben. Akár a Vadászkutyában... akár másutt... kell, hogy legyenek... Ehhez pedig teleszkóp szükséges... és itt, a Himalájában, ahol nincs fényszennyezés, tiszta a levegő.

– Nyugodjék meg, Molly.

– Hiszen nyugodt... vagyok. Igaz, hogy megállapodtam Dondrub Szengge apáttal... Öszentségével... de semmi olyat nem tettünk, ami bárki életét is fenyegette volna. A kórház jogtalanul működik más területén... és mi valóban azt akartuk, hogy menjenek innen... de nem mindenáron. Mi nem öltünk meg... senkit. Fogalmam sem volt róla, hogy... Jason... azonos Escobarral. Ha tudtam volna... elkergettem volna. És a varázslókról sem tudtam, kicsodák.

– Tudom, Molly – bólintottam ismét. – Nem is tartja magukat gyilkosnak senki.

– De hiszen... erre célzott...

– Én csak arra céloztam, hogy így is történhetett volna. De nem így történt.

Molly remegő kézzel a földön fekvő Escobarra mutatott.

- Ő volt a gyilkos? Jason... akarom mondani... Escobar? Vagy a... varázslók?
- Adja ide, Molly, a gránátot!

Ekkor már biztos voltam benne, hogy a gránát nem fog felrobbanni. Aligha maradt annyi ereje a lánynak, hogy kibiztosítsa.

Molly megtántorodott, és a kezéből kihullani készülő gránát után kapott. Valaki éles hangon felsívított.

- Jézusom! Ez felrobban!

A gránát megperdült az ujjai között, és felszállt a levegőbe. Mivel éppen felém bucskázott, utánanyúltam. Nem tudom, mi lett volna a nóta vége, ha ki van élesítve, de szerencsére nem volt. Így aztán abból sem lett nagy baj, hogy végül is a levegőbe markoltam. A gránát lehullott, és végiggurult a kövön.

Önkéntelenül is behunytam a szemem. Bár tudtam, hogy nem fog felrobbanni, mégis behunytam. Ez az idő pedig éppen elég volt ahhoz, hogy újra megváltozzanak idebent a körülmények.

Amikor becsuktam a szemem, Molly még a bejáratnál állt, amikor kinyitottam, ismét csak állt ott valaki, de ő már nem Molly volt. Kissé vékonyabb volt nála, mondhatnám úgy is, hogy figyelemre méltó alakkal rendelkezett. Divatos kis bundácskát viselt, hozzá élénkpiros csizmát. Fején hetyke kis kucsma ült. Kezében hetyke kis géppisztoly. És a hangja is hetyke volt, ahogy felszólított bennünket.

- Csak nyugalom, lányok, fiúk! Maradjon mindenki a fal mellett!

Hiába volt a szokatlan öltözet, a hangját nem tudta, és nem is akarta megváltoztatni.

Természetesen a gomcsenhelyettes tűnt fel a láthatáron.

Cardoso doktornő.

Cardoso doktornő végighordozta rajtunk vidám pillantását, majd megcsóválta a fejét.

- Micsoda kuplerájt csináltak a barlangomból! Pedig már megszoktam a rendet. Hol a gomcsen?

Nem szóltam semmit, a kezem sem emeltem fel, hiszen tisztában voltam vele, hogy a kérdés csupán költői: pontosan tudja, hol vagyok.

- Blobzang rinpócse?

Ekkor találkozott a tekintetünk. Csúfondáros vidámság ült a szemében, aminek annyira örültem volna még fél nappal ezelőtt is. Most azonban már egyáltalán nem voltam annyira elragadtatva tőle.

Mivel a forgatókönyv újabb csavarjához érkeztünk, nem játszhattam a sértődöttet. Aki megsértődik, gyakran ráfizet. Főleg, ha a másiknak egy formatervezett kis sorozatlövő van az imádni való kezecskéjében.

- Itt vagyok – mondtam.

– Ó, tényleg. Örülök, hogy látom... Leslie. Megkérhetném valamire? Magának jobban hisznek ezek a szegény emberek, mint nekem. Mondja meg nekik, hogy ne mocorogjanak, ne próbáljanak meg lelépni, maradjanak szépen a helyükön. Ha megteszik... hm... elnyerik méltó jutalmukat.

Nagyjából tisztában voltam vele, mi lehet ez a méltó jutalom, de befogtam a számat. Hagytam, hadd gördüljenek előre az események.

- Jézusom, doktornő! – csapta össze a kezét Mrs. Benson. – Ön él? Az a hír járta odalent, hogy maga is meghalt.

Cardoso doktornő megnyalta a szája szélét, és ismét rám pillantott. Olyasféle szikrák csillogtak a szemében, amelyeket akkor láttam benne, amikor a sakti kultusz problémáiról értekeztünk a pokrócunk alatt.

– Őszintén szólva, voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, hogy valóban meghalok. Paradox talán, de... az ilyen pillanatokért érdemes élni. Igaz, Blobzang rinpócse?

Jeff Miller is tele volt örömmel. Olyannyira, hogy a doktornő nyakába akart ugrani.

– Édes, drága doktornő...

Cardoso doktornő, gomcsenhelyettes félreérthette Jeff Miller közeledését, én pedig hiába ordítottam rá, hogy meg ne mozduljon, nem lehetett megelőzni a bajt. Miller már egészen közel járt – alig karnyújtásnyira – hozzá, amikor Liana kezében megszólalt a géppisztoly. Csak kettőt köhögött, mint a megfázott kisgyerek, ez is elég volt azonban ahhoz, hogy Jeff Miller a kőre rogyjon.

Ami ezután következett, nem volt újdonság. Ordítózás, szitkozódás, jajgatás töltötte be a gomcsen jobb sorsra érdemes barlangját. Patricia Jeffhez ugrott, és a mellére vetette magát. Jeff vérzett, kiáltozott, levegő után kapkodott. Mrs. Benson megpróbálta kicsavarni Cardoso doktornő kezéből a géppisztolyt, aminek az lett a következménye, hogy ő is kapott egy golyót.

Cardoso doktornő a kijáráshoz rohant, és megkísérelte megakadályozni, hogy bárki is ki-meneküljön rajta. Jómagam ekkor már a kövön feküdtem Miller mellett, és megpróbáltam megvédeni magam a golyóktól és a lábaktól. Mert bármennyire is nevetségesnek tűnhet, a pánikba esett túlsúlyosok úgy összetaposhattak volna, mint egy megvadult elefántcsorda.

Nem hittem benne, hogy Cardoso doktornő képes helyreállítani a rendet, de valahogy mégiscsak sikerült neki. A túlsúlyosok visszakerültek a helyükre a barlang fala mellé; én is felálltam, sőt még az égett talpú Kilgallon is. Dondrub Szungge a palástját porolgatta, Mahálingam felügyelő pedig egyfolytában köpködött. Nem voltam biztos benne, hogy kódarabokat vagy a fogait köpködi-e.

– A fenébe is, maradjanak már nyugton! – rimánkodott a doktornő. – Nem akarom megölni magukat, ne kényszerítsenek hát rá!

– De hiszen... mi vagyunk azok, doktornő! – kiáltotta kezét összekulcsolva, mintha imádkozna Patricia. – Mi vagyunk az ön páciensei.

Nilván azt hitte szegény, hogy Cardoso doktornő rémületében összetévesztette őket valakivel, netalántán az idegen jövevényekkel a Vadászkutya csillagképből.

Cardoso doktornő azonban pontosan tudta, miről énekelnek a hegyi tücskök. Elmosolyodott, és elkent néhány vércseppet az arcán. Talán Jeff vére volt, talán másé.

– Pontosán tudom, kicsodák maguk – mondta Patrícának. – Sajnos, tudom.

– Akkor meg... mi a baj? – kérdezte megkönnyebbülve s egyszersmind szemrehányón a lány. – Akkor miért sebesítette meg Jeffet? Ha mi vagyunk az ön páciensei...

– Mert én nem vagyok Cardoso doktornő – mondta Liana.

Bizonyára annak kellett volna következnie, hogy megkérdezik tőle, ha nem ő, akkor kicsoda, de a forgatókönyvet felülírták az események. A még mindig földön heverő, de már magához tért Escobar nagyot ordított.

– Gabriela! Azonnal gyere ide!

– Bocs – mosolygott Liana. – Hívnak. De azért magukon tartom a szemem. Mi van, édes?

– Szabadíts már ki, az ördög vigyen el!

– Leslie, kérem... kedves gomcsen... vágja le már a madzagot róla.

– Elvesztettem a késem – akadékoskodtam.

– Hát akkor keresse meg. De csak semmi trükközés! Ha megpróbálkozna...

– Nem próbálkozom meg – ígértem.

Megkerestem a késem és felvettem. Nagy volt a kísértés, hogy a mellette heverő stukkert is megpróbáljam felkapni, de még idejében sikerült legyőzőm. Jidamom is arra biztatott, hogy ne kövessek el örültséget, pedig tudta szegény, hogy pusztába kiáltott szó minden szava: ha a

fejembe veszek valamit, hiába tiltakozik ellene. Ez esetben azonban egyetértettem vele.

– Menjen oda Eduardóhoz, és vágja le róla a kötelet. Aztán dobja el a kését!

Úgy tettem, ahogy parancsolta. Elvágтам Escobar kötelékeit, és éppen el akartam hajítani a kést, amikor Escobar kikapta a kezemből. Egyetlen pillanat alatt a nyakamhoz szorította.

– Elvágom a torkod, te szemét!

Erre nem számítottam. Meg is dermedtem, mint a tücsök az első hótól.

– Eduardo!

– Végzek vele, te ribanc!

– Akkor ugrott a pénzed, szivi.

– Mit beszélsz?

– Csak én tudom, hol a pénzed, Eduardo.

– Megfojtalak!

– Végzetes hiba lenne, kincsem. Ha én nem vagyok, pénzed sincs. Van viszont néhány halálos ellenséged, aki vadászkutyaként liheg a nyomodban. És ők igazi vadászkutyák, nem ufók.

– Lefeküdtél vele!?

Liana mintha kissé elpirult volna.

– Ez most a legfontosabb?

– Henteregtél vele, mi?

– Döntsd el, Escobar, hogy mi a szart akarsz csinálni. Az erkölcsrendészethez fordulsz, vagy megpróbálsz viselkedni? Volt egy megállapodás köztünk, ha jól emlékszem.

Escobar dühösen a padlóhoz vágta a késemet.

– Ajánlom, hogy ne kerülj többé a szemem elé!

Meglendült a keze, és állon vágott. Úgy éreztem, hogy a világmindenségben repülök, egyenesen a Vadászkutya csillagkép felé, és már láttam is néhány holdját, amikor elromolhatt az úrhajóm, mert hirtelen visszazökkentem a földre.

Valaki megfogta a kezem és felsegített. Csak amikor már függőleges helyzetben tántorogtam, nyugtáztam, hogy Liana az.

– Álljon fel, gomcsen!

Igyekeztem a talpamon maradni.

Liana felvonta a vállát.

– Istenem, hát ilyen egy féltékeny férj. Hiába állapodtunk meg benne, hogy a nagy cél érdekében minden eszköz bevethető...

– Egy lószart! – bömbölte Escobar. – Nem kellett volna feljönnöd vele a barlangba!

– Te magad mondtad, hogy ő az egyetlen ember, aki veszélyes lehet. És hogy ne veszítsem szem elől.

– Azt nem mondtam, hogy bújj ágyba vele!

– Akkor hogy ne veszítsem, például éjszaka, szem elől?

– Te cafka!

A jelenlévők közül mindaz, aki még nem roppant össze, szájtátva hallgatta a szóváltásukat. Legtöbbjüknek fogalma sem volt róla, miről van szó.

Leguggoltam Miller mellé. Jeff a hátán feküdt, és tátott szájjal lihegett.

– Hol találta el, Jeff?

– Az... oldalamon.

Nem kellett soká kutatnom a sebe után. Jókora vörös folt éktelenkedett a dereka táján. Szerencsére nem volt veszélyes a sérülése, csupán a húsból tépett ki egy darabot a golyó. Mrs. Bensoné már jóval komolyabb volt, de a váll-lövés sem feltétlenül halálos, ha megfelelően kezelik. Mivel a túlsúlyosok között két ápolónő is akadt, nem jelentett problémát a sebek hevenyészett ellátása. Erre jók voltak az átizzadt és köporos alsónemük is.

Amikor végre eltűntek a csillagok a szemem elől, Liana odasétált hozzám, és megcirógatta

az arcom.

- Hogy vagy, szívi? Remélem, nem viselt meg Escobar fenyegetőzése?
- A pofonja annál inkább.

Nem tudom, hogyan történt, de mintha ebben a pillanatban lehullott volna róla a bunda, a zöld bársonynadrág, az ennivaló kis kucsma, és minden, ami a ruhája alatt volt. Úgy állt ott előttem, ahogy nemegyszer a benyílóban.

Megráztam a fejem, hogy visszatérjek a valóságba. Nevető szemével találkozott a tekintetem.

- Az emlékek, édes? Néha én is így vagyok vele.

Escobar azonban nem hagyta, hogy eluralkodjanak rajtunk a múlt emlékei. Kikapta a géppisztolyt Liana kezéből, és rám szegezte.

- Maga... utolsó féreg. Magát fogom utoljára megölni!
- Muszáj? – kérdezte kényeskedve Liana.
- Még ha nem volna muszáj is, megölném.
- Hé, hé, hé! – kiáltott fel Kilgallon kétségbeesetten. – Mi a fene folyik itt? És kicsoda ez a hölgy, aki...
- Semmi köze hozzá! – vakkantott rá Escobar.
- Liana azonban Kilgallonra mosolygott.
- Nem titok, Mr. Kilgallon. A felesége vagyok: Gabriela Escobar.

66

– Most aztán mi a fenét csináljak, Gabriela? – kesergett az öt perc alatt lecsillapodott Escobar. – Nem egészen úgy alakult a helyzet, ahogy vártam.

– Hát nem, az igaz – sóhajtott Gabriela. – Egyben kétségkívül tévedtünk. Nem Lawrence volt a legveszélyesebb rád nézve.

- Hanem ki?
- Te magad, szívem. Nem volt türelmed kivárni a végét. Hiába figyelmeztettelek, hogy ne kapkodd el a dolgot.
- De amikor... pillanatokon belül itt lesznek, és... vadászni fognak rám.
- Csak nem az ufókra gondolsz?
- Ne hülyéskedj, Gabriela. Jól tudod, hogy kikre gondolok.
- Ezekkel itt mi legyen?
- Na mit gondolsz?

Nem tudom, ki mire gondolt, én azonban biztos voltam benne, hogy forró éjszakáink ellenére sem lesz protekció.

- Meg akarnak ölni bennünket? – fordultam Lianához.

Az asszony összeráncolta a homlokát.

- Sajnos, Leslie, igen.
- Nem úszhatnám meg valahogy?
- Attól tartok, nem. Már nem. Elvittem minden tartalékot innen, hogy ne akarj itt maradni, de te mégis maradtál. Most aztán magadra vess! Nem gondoltam, hogy találkozunk még valaha is; sajnos vissza kellett jönnöm ide, mivel a gomcsenrongyaidban felejtettem valamit.

Nem egészen értettem, miről lehet szó; sőt ha őszinte akarok lenni magamhoz, be kell ismernem, hogy egyáltalán nem értettem. Ha én vagyok Escobar, eszembe se jutna vérfürdőt rendezni ártatlan emberek között. Kézen fognám a feleségemet, és eltűnnék vele a Himalája ködében, hogy aztán új életet kezdhessen valahol. Mi a fenét akar ez a gomcsenruha jelenteni?

- A rongyaimba? – húztam össze a szemem. – Csak nem az emlékeit?

Ezt talán nem kellett volna mondanom. Escobar két gyors lépéssel ott termett az orrom

előtt, és az arcom felé lendítette a karját. Előbb azt hittem, ismét le akar keverni egyet, de aztán megelégedett annyival, hogy a szemem irányába bökte a mutatóujját.

– Ha még egyszer... ha még egyszer... kitolom a szemét, mielőtt megölném.

– Már be is fogtam a számat – igyekeztem megnyugtatóan.

– Nagyon jól tette.

Liana, azaz Cardoso doktornő azonban nem vette a szívére sanda célzásomat. Sőt láthatóan tetszett neki. Felhúzta az orrát, és felém kacsintott.

– Azért maga se panaszkodhat, mi?

Ez aztán a szemkitolósdi ellenére is kíváncsivá tett.

– Maga tudta, hogy én vagyok a gomcsen?

Liana elnevette magát.

– Istenem, hogy milyen ostobák is a férfiak! Először is, alaposan megnéztem már azelőtt is magát, hogy felköltöztem volna a barlangjába. Igaz, csak futólag, de aki tetszik nekem, azt nem kell órákig nézegetnem, hogy két nappal később visszaemlékezze rá. Aztán meg... hát, kedves Leslie, lehet, hogy maga azt hitte, tökéletes az álruhája, nekem viszont egészen hülyének kellett volna lennem ahhoz, hogy ne vegyem észre magát alatta. Istenem, az a gomcsen-paróka! És ahogy asszonynak nevezett! Néha félre kellett fordulnom, hogy el ne áruljam magam. Végig ott bujkált bennem a nevetés. De van még egyéb is...

– Micsoda? – kíváncsiskodtam.

Liana gyors pillantást vetett Escobarra, s amikor úgy látta, hogy az a fegyvere birizgálásával van elfoglalva, gyorsan odasúgta.

– Azt hiszi, olyan liba vagyok, hogy nem tudok megkülönböztetni egy gomcsent és egy magafajta az ágyban.

– Honnan tudja, hogy mit tud egy gomcsen?

– Azt nem tudom, de hogy mit tud maga, azzal már tisztában vagyok. És higgye el: nagyon sajnálom. Valahogy úgy vagyok magával, mintha egy értékes, Ming-kori porcelánvázát kellené összetörni. Majd ha öreg hölgy leszek, és rendszerezem az emlékeimet, netalántán meg is írom őket, maga egy egész fejezetet kap benne, Leslie. Kár, hogy nem olvashatja el.

– Bizony nagy kár – bólintottam.

– Nem dicsérem tovább magát... Ha tehetném, megmenteném az életét, de sajnos, nem tehetem. És ebben én magam vagyok a bűnös. Vissza kellett jönnünk a gomcsenruháért. Belevarrtam valamit.

– Árulja el...

– Persze hogy elárulom. Már nincs miért titkolódnom. Nos, kedves Leslie, amikor Eduardo bűnbánóvá vált, magához vette az Escobar-klán pénzének egy részét. Úgy is mondhatnám, hogy lenyúlta. Ezért is acsarkodnak rá a veszett kutyák. A pontos számot még én sem tudom, de lehet néhány milliárd. Eduardo megszerezte a széfek és rekeszek számait, amelyekben a pénzt tárolták. Aztán felbérelt valakit, aki kivette a széfekből, és biztonságos letétekben helyezte el. Eduardo felkészült a jövőjére. Csakhogy annyi számot lehetetlen fejben tartani; az pedig, aki a segítségére volt, már nincs az élők sorában. Szerencsétlen baleset érte. Ezért fel kellett jegyeznünk minden számot. A feljegyzés természetesen egyetlen példányban készült, amelyet a csizmám talpában hordtam. Csak aztán bekövetkezett a majdnem tragédia: leesett a hó, a csizmám pedig beázott. Képzelteri, hogy megrémültem, amikor éreztem, hogy vizes a lábam. Ha eláznak a papírok, mindennek vége: soha nem tudunk a pénzünkhöz jutni. Még belegondolni is rossz, hogy így is történhetett volna.

– Szörnyűség! – sajnálkoztam együtt érzően.

– Képzelteri, milyen sebesen húztam le a csizmám a sátramban. Mintha maga hívogatott volna az ágyba.

– Gabriela!

– Jól van, Eduardo, dugulj el, nem látod, hogy csak hergelem? Szóval, szerencsére nem

történt bajuk a papíroknak. Most pedig...

– Hogy lett magából Cardoso doktornő? – vetettem gyorsan közbe.

– Hogy lett, Eduardo?

– Mondd el neki, ha már annyira kedvedre van jártatni a szád.

– Eduardóé volt az ötlet. Szerette volna, ha a közelében vagyok, Amikor értesült róla, hogy egy expedíció készül ide, ahol ő is tartózkodik, elintéztette az embereivel, hogy én kerüljek Cardoso doktornő helyére.

– Maga is... orvos?

– Dehogyan vagyok. Bár vannak dolgok, amelyeket nagyonis jól gyógyítok.

– Gabriela!

– Jól van... csak úgy mondtam. Vannak régi pácienseim, akik mit nem adnának érte, ha időről időre visszajárhatnának hozzám. Így lesz ezzel majd maga is. De mi a fenét is beszélek...? Ön, sajnos nem lehet azok között, akik éjszakánként verejtékben ébrednek, és hangosan belekiáltják a sötétbe Gabrielát akarom! Gabrielát akarom!

– Gabriela!

– Jól van, már be is fejeztem. Kiegészítésképpen azért még annyit hozzáteszek, hogy az összes papírt, amely a széfek számaikat és a hozzájuk való kulcsok rejtekhelyét tartalmazza, bevarrtam a gomcsenruhába. Az pedig ott van a benyílóban. Ugye nem is gondolta volna, hogy mi van magán, amikor ott ölelkezett velem?

– Gabriela!

– Jól van, kussolok. Bemegyek a benyílóba, és már kész is vagyok. Egy perc, Eduardo, ki-szedem a cuccot, és máris jöhet a mehet!

Eltűnt a benyílóban.

Én pedig vártam, hogy kitörjön a vihar.

67

Az pedig annak rendje és módja szerint ki is tört. Annyi időm sem maradt, hogy biztató pillantásokat vessek a többiekre, máris feltűnt a benyílóban Cardoso doktornő, azaz Liana. Zavart volt a tekintete, és bizonytalan a mosolya.

– Hol a gomcsenruha... Leslie?

Megrántottam a vállam, és összehúztam a szemem.

– Őszintén szólva, már az imént sem értettem pontosan, mit akar tőlem, Liana. Azt szerettem volna megkérdezni, hogy miképpen sikerült Cardoso doktornő helyére férköznie... hiszen...

Liana szája úgy elkeskenyedett, hogy rosszabb megvilágításban akár össze is téveszthettem volna egy késpengével.

– Mondja, mi a francot akar attól a Cardoso doktornőtől? Hülye tyúk volt, immár alulról szagolja az ibolyát. Ígértek neki egy kis pénzt, ehelyett zsinórt kapott a nyakára. A doktorok közül senki nem ismerte: pályázat útján került a csoport tagjai közé. Francba vele! Hol a gomcsenruhád?

– Nincs odabent?

– Gyere és keresd meg!

Én azonban nem mozdultam.

– Ha maga nem látja, akkor bizonyára nincs is ott. Várjon, gondolkodnom kell egy kicsit.

Liana azonban velem ellentétben nem sokat gondolkodott. A halántékomhoz nyomta a fegyvere csövét.

– Háromig számolok. Ha nem mondd meg, hol a ruha... Egy... kettő...

– Állj! – kiáltottam. – Már emlékszem.

Liana leeresztette a fegyvert.

– Tudtam én, hogy megjön a józan eszed. Megtaláltad a papírokat és a bankkártyákat? Mikor, ha szabad kérdeznem? Csak nem nyomta a fenekedet?

– Nem én találtam meg – mondtam.

Liana elsápadt.

– Kicsoda? Repa?

– Omkar.

Liana még sápadtabb lett. Escobar pedig felhorkant a háttérben. Mintha ló horkant volna fel.

– Mi?!

– Az a helyzet – magyaráztam –, hogy a három varázsló, azaz a Señor Escobar védelmére kijelölt három testőr rettenetesen megijedt, amikor Señor Alvarez, azaz ön, Señor Escobar, felszívódott. Azt hitték, elkapta magát az Escobar-klán. Megpróbálták kideríteni, hova rejthették önt, mert abban biztosak voltak, hogy csak a környéken rejthették el. Nem kellett soká törni a fejüket, hogy a gomcsen barlangjára gondoljanak. Feltételezték, hogy a gomcsen is az Escobar-klánhoz tartozik. Ezért ide jöttek, hogy kiszabadítsák önt.

– Tovább, mert elfogy a türelmem!

– Itt aztán meglepő látvány tárult eléjük. Sok embert találtak a barlangban, azt az egyet kivéve, akit kerestek. Erre az az ötletük támadt, hogy megbirizgálják egy kicsit az ufőfigyelők emlékezetét.

– Gyorsabban, mert kinyomom a szemét!

– Kilgallonnak azonban fogalma sem volt róla, hol tartózkodhat ön. És nem tudta sem Miss Topmeister, sem Mark Koch. Ezért... hatásos módszert alkalmaztak Mr. Kilgallon szájának a megnyitására.

– Mi a...

– Tüzet raktak a talpa alá.

– Mi köze ennek...

– Annyi, hogy a tűzrakáshoz éghető anyag kell. Ha valakinek erdőben akarják megoldani a nyelvét ezzel a módszerrel, nem kell egyebet tenniük, csupán száraz ágat gyűjteniük. Ha mocsaras vidéken, akkor a tavalyi nád is megteszi. Ha fenyvesek környékén, akkor sincs gond, ugyanis a száraz tűlevelek gyantával keverve...

– Mielőtt a világ valamennyi tájegységét felsorolná, megölöm. Tehát?

– Egy barlangban a szárított trágya is megteszi.

– És?

– Ha van.

– Mi a fene...

– De itt nem volt. Repa nem hozott. Ezt kénytelen volt a három varázsló is tudomásul venni.

– Esküszöm, én meghúdom a ravaszt!

– Várj, Eduardo, hadd mondja végig!

– A varázslók nem találtak idefent szárított jaktrágyát, mert nem is volt. Ezért aztán egyikük felvagdalta...

Liana élesen felsikkantott, körbepillantott, majd amikor felfedezte a tűz nyomát a fal mellett, odaugrott hozzá, levágta magát a köre, és remegő kézzel kutatni kezdett a gomcsenruha foszlányai között.

Amikor kiegyenesedett, már nem Liana Cardoso volt, akarom mondani, nem Gabriela Escobar. Egy dühöngő furia és egy mindenét elvesztett hadiözvegy keverékének látszott. Nem nyugtatott meg a látvány: tisztában voltam vele, hogy az ilyenek a legveszélyesebbek.

– Eduardo – nyögte elkeseredetten. – Eduardo... kérlek.

– Mi a helyzet? – kérdezte Escobar gyanakvó hangon.

Liana Cardoso felmutatott valamit a levegőbe. Egy összevissza olvadt műanyag lapocskát;

egy bankkártya maradékát.

– Ez... ez...

Escobar arca nyugodt maradt. Közelebb lépett az asszonyhoz és fölé hajolt.

– Azt akarod mondani, Gabriela, hogy elégették a kártyákat és a széfek számát?

– Eduardo... én...

Escobar bólintott.

– Jól van, szívem. Nyugodj meg. Nem történt komoly baj. Sőt, semmilyen baj nem történt. Hiszen csak pár milliárd dollárról van szó. Sokan dolgoznak ezen a világon, nem igaz? Arcuk verejtékével keresik a kenyerüket – ahogy az írás mondja. Hát majd mi is ezt tesszük, szívem. Te pincérnőnek állsz, és esténként ágyba viszed a gavallérabb vendégeket, ez úgys neked való tevékenység, én pedig hajósinasnak állok a saját jachtomra. És változatlanul szeretjük majd egymást. Összekapaszkodunk, mint a kis árvák a viharban.

Aztán váratlanul üvölteni kezdett, mint akit nyúznak.

– Van egyáltalán fogalmad róla, hogy mit tettél, te hülye ribanc? Ahelyett, hogy rajtam és a környéken tartottad volna a szemed, ezzel a fickóval henteregtél!

– Te mondtad, hogy veszélyes, maradjak a közelében.

– De azt nem mondtam, hogy a nap huszonnégy órájában picsipacsit játsszál vele! Elcsesztetted a jövőnket, Gabriela! Ezt nem úszod meg szárazon.

Gabriela térdre vetette magát, és csúszni kezdett Escobar felé. Kezét előrenyújtotta, úgy könyörgött.

– Kérlek, Eduardo, a guadeloupei szent szűzre kérlek, bocsáss meg. Megkeresem azokat a kicsesztett széfeket...

– Fejből tudod a számokat, a kombinációkat, a kártyák számait? Azok nélkül nem megy, szívi. De ajánlok én neked valamit. Ismered ugye Helgát?

– A szellemidézőt?

– A bogotai Helgát. Lépj majd vele kapcsolatba.

– Ho...gyan?

– Hát majd ha már odalent leszel a pokolban. Tedd meg azt a szívességet, hogy engeded magad megidézni, és áruld el neki a számokat. Odalent már ismerni fogod őket.

– Ne, Eduardo, ne...

Közbevetettem volna magam, de elkéstem. Fegyver dördült Escobar kezében, és Gabriela, azaz Liana a kőre zuhant.

Menetrendszerűen tört ki a pánik. Mindenki sikoltozott, és a kijárat felé rohant. Futott, ahogy a lába bírta, hogy kiferjen a nyíláson.

A nyílás azonban már nem volt szabad. Ketten is álltak benne géppisztollyal a kezükben. A harmadik pedig ott magasodott mögöttük.

Escobar nem volt nyeretlen kétéves. Ahogy észrevette, hogy fegyveresek állják el a barlangnyílást, egyetlen ugrással a földön fekvő Mrs. Benson mellett termett. Felrántotta, fejéhez szorította a fegyverét, és nagyot kiáltott.

– Jöjjenek még hárman, ide, hozzám!

Benson engedelmesen Escobar felé indult.

– Engedje el a feleségem. Engedje el, mert...

– Jöjjön ide hozzám, ember!

– Engedje el...

– Álljon ide... Hé! Maguk is jöjjenek ide!

Jeff Miller és Patricia odalépegettek hozzá. Félelem ült az arcukon, de aligha csak magukat féltették.

– Jól van! – parancsolta Escobar. – Be a benyílóba!

Amikor Lanier és Hallstadt doktor besétált a barlangba, már elülőben volt a pánik. Egy követ hölgy Gabrielát próbálta élesztgetni, majd csüggedten megrázta a fejét.

– Azt hiszem...

Gabriela mellkasát ellepte a vér. Éreztem, hogy megszédülök. Legszívesebben leroskadtam volna mellé, de erőt vettem magamon. Hiszen még nincs vége semminek.

– Úristen! – nyögte Lanier. – Mi a fene történt itt?

A túlsúlyos páciensek egyszerre kezdtek beszélni. Kapkodva szedték a levegőt, összefüggéstelen mondatok tengerével öntve le a két doktort. Három-négy percbe is beletellett, amíg azok megértették, miről van szó. Hogy az egyik ufókutató nem más, mint Eduardo Escobar, a cali-klán volt főnöke, aki itt rejtőzött el a Himalájában, most pedig odabent tartózkodik az oldaljáratban, négy túszt is ejtve. Mrs. és Mr. Bensont, Jeff Millert és Patricia Andersont.

A két doktor roskadozni látszott az információk súlya alatt.

– Eszerint Escobar... azaz Jason... Alvarez ölte meg a kollégákat. Vagy... Liana... akarom mondani...

– Nem hiszem – ráztam meg a fejem.

– Maga is itt van? – mordult rám kelletlenül Hallstadt. – Már csak maga hiányzott, Blobzang rinpócse.

Olyan gúnyosan ejtette ki a Blobzang rinpócsét, mint egy forradalmár a nemesi előnevet.

– Hol van Liana?

Hallstadt Lianához sétált, és mellé térdelt.

– Hát ezt megúsztuk – hallottam Mahálingam felügyelő hangját, akiről az elmúlt fél órában tökéletesen megfeledkeztem. Nem mondhatnám, hogy aktívan kivette volna részét az eseményekből. Valószínűleg a megtermett páciensek mögött dekkolt.

– Átvesszem az irányítást – jelentette ki a felügyelő immár magabiztosan. – A fickó túszoikat szedett.

Hallstadt felállt Liana mellől, és szomorúan megingatta a fejét.

– Nem éli túl. Még ha lenne műtő a közelben...

– Szedje ki belőle a golyót.

– Maga megőrült! Mivel? Se fertőtlenítő...

Megkerestem a késem a földön. Aztán megtaláltam azt a kis lapos üveg whiskyt is a palástom öblében, amelyet a hideg ellen hordtam magamnál. Lecsavartam a kupakját, és felét a pengére öntöttem.

– Ezzel akár neki is eshet. Azt mondják, maga zseniális sebész.

– Maga viszont sült bolond!

– Átvesszem a parancsnokságot! – ismételte Mahálingam. – Én vezetem a túsztárgyalást. Aki akar, lemászhat a létrán.

– Ismét fagy – rázta meg a fejét Lanier doktor. – Nem ajánlanám senkinek. Biztosított a kéz- és lábtörés.

– Húzódjanak a falhoz! – vezényelt Mahálingam. – Megkezdődnek a tárgyalások. Halló, Escobar! Hall engem?

– Na mit gondol? Három méterre vagyok magától,

– Jól van. Mondja meg, mit akar.

– Szabad elvonulást.

– És ha nem kapja meg?

– Kinyírom a túszoikat. Aztán kimentek, és lövök, akit érek.

– Így biztosan meghal.

– De sokat magammal viszek maguk közül. Önt mindenképpen.

– Miért éppen engem? – kérdezte rosszkedvűre váltva a felügyelő.

– Mifelénk azt tartják, hogy amikor meghalunk, feltétlenül magunkkal kell vinnünk egy

zsarut.

Mahálingam arca megrándult.

– Hogy képzeli a dolgot?

– Nagyon egyszerűen. Maguk szépen leteszik valahol a fegyvereiket. Én kijövök két hölgygel – egyik az egyik oldalamon, másik a másikon –, majd kísétálok a barlangnyíláson. Maguk pedig szájtátva nézik anélkül, hogy megmoccannának. Ha mégiscsak elmenne az eszük, és megpróbálnának megállítani... nos, erről már beszéltem. Várom a választ, felügyelő!

Mahálingam meghúzogatta a bajuszát. Közben, mintha csak véletlenül tenné, rám pislanított.

Önkéntelenül is bólintottam. Jöjjön csak Escobar!

Mahálingam a tisztesség kedvéért húzogatta még egy kicsit a bajuszát, aztán bólintott, bár ezt Escobar aligha láthatta.

– Rendben. Elfogadom a követelését.

– Ennek örülök. Hogy jóindulatomról biztosítsam önt, kiengedem két túszomat. Na, nyomás kifelé!

– Tapodtat sem megyek, amíg a feleségem nem szabad! – hallottam odabentről Benson hangját.

– Én sem, amíg Patricia...

– Lárifári! – ordított egy nagyot Escobar. – Még hogy nem mennek... Akar egyet az oldalába?

– Menj csak ki, szívem – nyögte Mrs. Benson. – Ne nehezítsd meg a helyzetét. És maga se, Jeff.

Rövid szünet után a két férfi kioldalgott a benyílóból. Látszott rajtuk, hogy nem szívesen teszik. Az eszük azt diktálta, hogy engedelmeskedjenek Escobar parancsának, a szívük viszont azt, hogy maradjanak odabent szeretteik közelében,

– Álljanak a falhoz! – utasította őket a felügyelő. – Jöhet, Escobar!

Előbb Mrs. Benson bukkant fel a nyílásban, aztán Escobar, majd Patricia Anderson. Escobar ügyesen bújt meg közöttük – ha valaki megpróbálta volna kilőni, aligha csak a kolumbiait találta volna el. Így aztán hiába voltunk ismét felfegyverkezve, nem sokra mentünk vele.

– Hogy van Gabriela? – kérdezte az óvatosan araszó maffiózó.

– Meghalt – mondta komoran Hallstadt. – Nem tudtam megmenteni.

Escobar mélyet sóhajtott.

– Sajnálom. Talán kissé elhamarkodtam a dolgot. Csakhogy – a fene vigye el – elcseszte a jövőmet. Nem lesz könnyű talpra álom. Azért valahogy mégiscsak sajnálom.

– És a doktorokat? Akiket megölt? – kérdezte a szorosan hozzátapadó Mrs. Benson.

– Álljon már le ezzel a baromsággal! – mordult rá Escobar. – Hát minden nőnek annyi esze van, mint a tyúknak? Ezerszer elmondtam már, hogy semmi közöm a doktorok halálához. Csak igen indokolt esetben szoktam orvosokat ölni; ezúttal nem dühödtem meg annyira rájuk, hogy kinyírjam őket. Ha hiszik, ha nem: ártatlan vagyok. Mi a fenéért öltem volna meg akármelyiküket is?

– Hogy felépíthessék a teleszkópot.

– Maga összetéveszt engem ezekkel a hülyékkel. Igaz, köztük éltem, és úgy kellett viselkednem, mintha jómagam is komplett örült lennék, de azért nem voltam az. Engem aztán nem izgatott, hogy melyik kolostor földjén bujkálok! Már csak egy-két hónapot kellett volna kihúznom, és úgy eltűnök innen, mint Pedro füle a vívóteremből. Miért öltem volna meg bárkit is?

– De gyanúja csak van, hogy ki tette?

Escobar alighanem megvonta volna a vállát, ha tudta volna. De nem tudta. A két kövér hölgy úgy hozzápréselődött, hogy levegőt is alig kapott tőlük.

– És ha van? Mit számít az? Oldják csak meg maguk a problémáikat. Kicsit örülök is, hogy nem kell kinyírnom magukat. Ha ez a hülye tyúk életben maradt volna, bizony meg kellett volna tennem. Elvégre meg kellett volna akadályoznom, hogy illetéktelen kezekbe jusson a pénzem. Most már viszont mindegy. Tehát, hölgyeim és uraim: agyő. Órizzenek meg jó emlékezetükben.

Lövés dördült; ismét kődarabok záporoztak ránk a mennyezetről. Escobar ellökte magától a két nőt – egyiket jobbra, a másikat balra –, s kiugrott a nyíláson.

– Néhány percig még szíveskedjenek nem mozgolódni! – kiáltott aztán vissza. – Nem szeretném kilyukasztani a bőrüket. Sajnos, abban az esetben, ha...

Ezzel el is halt a hangja.

Biztosak voltunk benne, hogy már odalent jár.

Akár úgy is, hogy leesett a létrán vagy a lépcsőn.

Igyekeztem volna, hogy tiltása ellenére megnézzem, mi történt vele, de egy, a barlangnyílásban felbukkanó alak megakadályozott benne.

A ruhásszekrény méretű Abel Park volt az érkező.

Az ájult Escobart hozta a vállán.

69

– A fenébe is, ezt megúsztuk! – ujjongott Mr. Benson. – Pedig azt hittem már... végünk. Jól vagy, szívem?

– Én jól. Csak ég a sebem. Hát te?

– Ha te jól, akkor én is jól.

Mrs. Benson az ájultan heverő Escobarra nézett.

– Szerinted mi lesz vele?

– Szerintem fellógatják – mondta Benson. – Az indiaiak kiadják az Államoknak, ott pedig kinyírják.

– Mi a helyzet, doktor? – sétáltam oda Hallstadthoz.

Hallstadt a markomba nyomta a késemet. Csak úgy bűzlött a whiskytől és a vértől.

– Elteheti.

– Meghalt?

Hallstadt doktor ismét felém nyújtotta kezét.

– Tegye el ezt is. Emlékbe. Alkalomadtán majd adja oda neki. Felfűzheti a nyakláncára.

Egy golyót tartottam a tenyeremen. Cardoso doktornő, azaz Gabriela Escobar éppen akkor nyitogatta a szemét, amikor palástom öblébe süllyesztettem.

– Megússza?

– Ha nem lép fel komplikáció, igen. Bár minél előbb műtőbe kellene kerülnie.

– Majd Gangtokban.

Mellettem ott állt Lanier doktor, könyökéig véresen. Amíg mi Escobarral küzdöttünk, ők ketten kiszedték a golyót Liana-Gabrielából.

Megpróbáltam felállni, de valakinek a hegyes térdét éreztem az oldalamban. Hátra akartam fordulni, Mahálingam hangja azonban megtorpanásra késztetett.

– Letartóztatom! – kiáltotta, és jót rúgott belém. – Letartóztatom!

– Mi a fenéért?

– Nem magát, maga ütődött! Álljon fel, és segítsen inkább! Vegye fel azt a géppisztolyt a földről!

Ámulva láttam, hogy Mahálingam felügyelő Hallstadtra és Lanierre fogja a fegyverét.

– Magukat tartóztatom le! – mennydörögte. – Fel a kezekkel!

Mindkét doktor feltartotta a kezét.

– Mi az ördögért? – kérdezte aztán megadóan Hallstadt.

- Hogyhogy mi az ördögért? Természetesen gyilkosságért! Kollégáik megöléséért!
- Szabadna tudnom, hogy miért öltük volna meg őket?

Mahálingam ismét belém rúgott. Tudtam a kötelességemet. Felálltam, és kerestem magamnak egy gazdátlan géppisztolyt.

Mahálingam megvárta, amíg felfegyverkezem, csak akkor válaszolt.

- Ezt még pontosan nem tudom. Bár van némi homályos elképzelésem.
- Éspedig?
- Maga és Lanier, Escobar eldugott vagyonára utaztak.
- Már meg sem kérdezem, hogy honnan az ördögből tudtunk róla?
- Cardoso doktornőtől. Akarom mondani, Gabrielától.
- Hogyan?!

Mahálingam magabiztos mosollyal figyelte a két doktort.

- Melyikük volt a szeretője?
- Maga mebuggyant!
- Valamelyikük csak az volt. Másképpen nem lehetett. Maga volt az, Lanier?
- Istenem, dehogy.
- De lefeküdt vele?
- Dehogy!

– Akkor Hallstadt doktor. A vizsgálat során úgyis kiderül. Nos, doktor?

Hallstadt olyan mozdulatot tett, mintha fel akarna kapni valamit a földről.

– Csak nyugalom, doktor!

– Kinek mi köze hozzá? – dühödött meg Hallstadt. – Elvégre nem apácázárdában élünk; semmiféle olyan fogadalmat nem tettünk, ami ezt megtiltotta volna.

– Tehát beismeri. Nos, doktor, ön nagyon is céltudatos férfi. El tudom képzelni, hogy... nem adta át magát annyira az érzékeinek, mint señora Escobar. Az elmúlt események ismeretében, tudjuk, hogy señora Escobarban, hogy úgy mondjam, túltengének bizonyos... hogy is mondjam csak...

– Hormonok? – segítette ki Mrs. Benson.

– Például. Ő bizonyos körülmények között nagyon is képes volt elveszíteni a fejét. Igaz, Mr. Lawrence?

– Nem tudom, miről beszél.

– Persze, persze. Szóval, úgy gondolom, hogy szerelmeskedésük közben Gabriela Escobar kifecsegett bizonyos dolgokat önnek, doktor. Ön pedig szagot kapott. Nem tudom, mivel vette le a lábáról, azaz, tudom, s az is biztos, hogy a nő mindent elmondott magának.

– Akkor miért nem Escobart öltem meg, miért... a doktoraimat?

– Mert félt, hogy az Escobar-unokatestvérek kitalálják, mi történt, és a nyomába erednek. Akkor pedig magának vége. Ezért a kollégáit kezdte öldökölni, hogy elterelje az igazi okról a gyanút. Nagyon ügyesen csinálta, Hallstadt. Meg kell hagyni, pokolian ügyesen.

Ekkor váratlan dolog történt. Olyannyira az, hogy majd dobtam egy hátast az elképedéstől. Kezdődött azzal, hogy Mahálingam már-már Hallstadt orra előtt hadonászott a pisztolyával. Hallstadt doktor ekkor olyan sebesen, amelyet eddig még embertől nem láttam, nem törődve a rá irányuló fegyverrel, úgy vágta állon Mahálingamot, hogy az úgy kidomborított tőle, mint a tornászok az olimpián. Éppen rácsodálkoztam volna testtartása szépségeire, amikor én is kaptam egyet.

Az én hátrazuhanásom már közel sem volt olyan esztétikus, mint a felügyelőé. Ha a már említett olimpián csináltam volna, csúnyán lepontoznak érte. A közönség talán még ki is füttyült volna, bár tornaviadalokon nem szokás a füttyörészés. Mindazonáltal, megérdemeltem volna néhány kóbor füttyszót.

Arról már nem is beszélve, hogy esés közben elveszítettem a fegyveremet. Ez talán önmagában még nem lett volna olyan nagy baj, de Mahálingam is elveszítette az övét. így aztán

minden szempontból mi lettünk a harc igazi vesztese. Mire feltápáskodtam, már fegyvertelen voltam: géppisztolyom Lanier doktor kezébe került; ő pedig rám irányította a csövét. Mondanom sem kell, hogy Hallstadt fegyvere Mahálingamra mutatott.

– Mi a fene történik itt? – kiáltotta éles hangon Mr. Benson. – Alighogy megúsztuk élve Escobart, most egymásra támadunk?

– Ez az izé... felügyelő, meg akar ölni bennünket – panaszkodott Hallstadt.

– Csak börtönbe csukadni, ha jól értettem.

– Az ugyanaz. Az indiai börtön egyenlő a halállal. Benson aggódva pislogott Hallstadtra.

– Megenged egy kérdést, doktor úr?

– Csak tessék – legyintett Hallstadt.

– Van valami abban, amit ez az ember... a felügyelő úr mondott?

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte megnyalva a szája szélét Hallstadt.

– Hát, ami esetleg ön és Cardoso doktornő, akarom mondani... Mrs. Escobar... között...

– Mi köze hozzá? – mordult rá Hallstadt.

– Tulajdonképpen semmi... nem lenne, ha nem az életünkről lenne szó.

– Visszautasítom a kérdését.

– És ami a gyilkosságokat illeti?

– Erre majd Lanier doktor válaszol.

– Lanier doktor?

Lanier doktor a füléig elpirult. Ha gyilkos volt, akkor ő volt a pirulós gyilkos.

– Feltétlenül válaszolnom kell rá?

– Nem feltétlenül, de jó lenne, ha...

Nem tudom, Benson hogy csinálta, milyen jelet adott, de a túlsúlyos páciensek egyszerre indultak meg a két doktor felé. Fegyvertelenül, csupán a szűk helyben, és saját tömegükben bízva.

Hallstadt kezében köhögni kezdett a géppisztoly. Ez a sorozat is a mennyezetbe fúródott, és ismét kezdetet vette a már megszokott sziklapotyogás. Por is hullott a sziklatörmelékkel bőven.

Mire kivilágosodott előttem a barlang, a túlsúlyosok már elvették Laniertől és Hallstadttól a fegyverüket és éppen nekikészültek volna, hogy megvadulva halaira tapossák őket. Hiába ordítottam, hogy hagyjak abba, és hiába tette mellettem Kilgallon ugyanezt, egyetlen pillanatra felvillant előttem Dondrub Sengge piros palástja, majd elcsendesedett minden. Előbb azt hittem, megsüketültem, szerencsére kiderült, hogy csak a por tömte el a fülem.

– He' Hé! – hallottam hirtelen a bejárat felől egy ismerős hangot. – Mi az ördög folyik itt?

– Jézusom, Kieth, ezek egymást ölik!

A bejárat világosságában Lynn doktor és Gronger doktornő állt.

Csapzottan, lihegve, ijedten, ahogy a rémisztő hangokat hallva felmászta a lépcsőn és az immár ismét csúszóssá vált létrán.

Mr Benson rájuk fogta Lanier fegyverét, majd le is eresztette.

– A doktorok. Maguk hogy kerültek ide?

– A hangok... után – lihegte Lynn doktor. – Különben is, fel akartunk jönni ide... hiszen sejtettük, hogy itt tartózkodnak a pácienseink Blobzang rinpócséval... azaz... Mr. Lawrence-szel. Meghallottuk a lövéseket, és siettünk...

– Fegyvertelenül?

– Van egy stukkerom a hátizsákomban, de nem gondoltam volna...

– Jézusom! – nyögte Gronger kisasszony. – Ezek egymást... lötték. Ki fekszik itt...? Uramisten, ez... Liana Cardoso... Hát megkerült... Ez meg az ufos, lány... és a varázslók... Istenem...

Pillanatokon belül nagyobb pánik kapta el őket, mint bennünket a legszebb perceinkben. Gronger doktornőnek még a hangját is sikerült elveszítenie. Jó darabig csak tádogott, mint a

pekingi kacs a sütőben. Lynn doktor szőke copfja úgy verdeste a vállát, mintha ő is találatot kapott volna.

– Mi az ördög... történt itt?

Mr. Benson géppisztolya csövével a földön fekvő Lanier doktorra mutatott.

– Elkaptuk őket.

Lynn doktor szeme kikerekedett.

– Kiket?

– Hát a gyilkosokat.

Miss Gronger még mindig tátogott. így, szó nélkül tátogva előbb Lanierre, majd az ugyan-csak fekvő Hallstadt doktorra bökdösött a mutatóujjával. Szó azonban még mindig nem hagyta el a száját. Amikor viszont elhagyta, úgy robbant ki belőle, mint az eldugaszolódott gumicsőből a víz, amikor a dugót kivágja a víznyomás.

– Ők a gyil...kosok?

– Ők – mondta komoran Mr. Benson.

– Mr. Lawrence... Leslie?

– Úgy néz ki – mondtam sóhajtva.

– Mi a bizo...nyítékuk?

– Lényegében véve bevallották.

Lanier doktor tiltakozni próbált. Kinyitotta a száját, de ő is csak hosszas kísérletezés után volt képes a beszédre. Szó, ami szó: ezen a napon mi lehattunk volna a logopédusok paradicsoma.

– Engedjék beszélni Lanier doktort – kérte Lynn, letéve a hátizsákját a fal mellé. – Beszéljen, Walter!

Lanier ismét nekifohászkodott, és ezúttal már sikerült is kinyögnie néhány szót.

– Köpök... magukra! Mindenkire... köpök.

Lynn kétségbeesve pislogott ránk.

– Én még mindig képtelen vagyok elhinni... de hát miért tették?

Bizonytalanul vontam meg a vállam.

– Elsősorban anyagiak motiválhatták őket... de érzelmi kérdések is belejátszhattak a döntésükbe.

Lynn doktor lehorgasztotta a fejét. Többször is megrándult a szája, mintha mondani akarna valamit, de aztán mégsem mondta.

Nem került el a figyelmemet a habozása, de nem került el Bensonét és Jeff Millerét sem.

– Akar valamit mondani, doktor? – kérdezte Miller.

Lynn doktor kelletlen képet vágott, mintha a fogorvos azon kérdésére kellett volna válaszolnia, hogy tüstént húzza-e ki a fogát, vagy kér még egy nap haladékot.

– Hát én... nem is tudom. – Miller felé nyújtotta a kezét. – Adja csak ide, Jeff, a fegyverét. A végén még kísértésbe esik. A fegyver veszélyes játékszer.

Lágy, duruzsoló volt a hangja. Jeff, mintha álomban cselekedne, átadta neki a géppisztolyát. Lehet, hogy valóban Lynn doktor duruzsolása ringatta el a lelkét, lehet, hogy elege volt már a lövöldözésből és a fegyverekből; mindenesetre engedelmesen Lynn doktor kezébe nyomta a sorozatlövényt.

Annyi időm maradt csak, hogy felordítsak.

– Neee! Ne adja oda, Jeff!

A következő pillanatban ismét elszabadult a pokol. Vakolat potyogott a fejünkre, por borított be bennünket, mintha egy rendező megismételtette volna velünk a korábban egyszer-kétszer már lejátszott jelenetet. Pillanatokon belül ismét a kövön találtam magam. Mellettem Mahálingam felügyelő feküdt; olyan szürke volt a bajusza, mint az egéré.

– Mi a francért hagyta...

Tényleg, miért?

Mikor elült a por, a jajgatás és a kiáltozás, első pillantásom Lynn doktorra esett. Úgy állt a barlang közepén, mint Schwarzenegger a filmjeiben. Keményen, vagányul, győztes mosollyal az arcán.

Mr. Benson éppen ekkor tápászkodott fel. Hamuszürke volt a képe: talán a kőpor festette ilyenre, talán a meglepetés és a félelem.

– Mi történik itt, uramisten?

Nagyjából ezt kérdezte mindenki. Ki szavakkal, ki csupán gesztusokkal. Ismét csak úgy tolongtunk a barlangunkban, mint a szardíniák tették volna a dobozukban, ha valamilyen csoda folytán életre kelnek.

– Mindenki maradjon nyugton... ne nehezítsék meg a dolgunkat – kérte Lynn doktor.

Az alatt a rövid perc alatt, amelyet a földön töltöttünk a ránk hulló kövek záporában, alaposan megváltozott az arckifejezése. Eltűnt a barátságos, kisfiús csodálkozás az arcáról, és kemény céltudatosság foglalta el a helyét.

– Jól vagy, Melanie?

Gronger doktornő felemelte a hüvelykujját; ezzel jelezve, hogy minden oké.

Amint elült a visítás és a lárma, hitetlenkedő csend ült meg a barlangot.

Mr. Benson megcsóválta a fejét.

– Mi az ördögöt csinált... doktor? Csak nem ölte meg őket? Nekem megtiltotta, maga meg...

Pillantása a földön térdelő Lanierre és Hallstadtra esett.

– Miért csinálta...? Tegye le a fegyvert... kérem.

Tett egy lépést Lynn doktor felé. Kénytelen voltam ismét nagyot ordítani.

– Hagyja békén, Benson!

Mr. Benson azonban nem hallgatott a jó szóra. Fejébe vette, hogy bármi áron visszaszerzi a fegyverét. Kinyújtotta a karját, és igyekezett a falhoz szorítani a doktort.

– Adja ide, vagy elveszem!

De nem vette el. Kinyújtott keze félúton megtorpant, és a levegőben maradt. Még akkor is, amikor Mr. Benson már útban volt a kő felé. Az a két golyó küldte oda, amely a Lynn doktor tartotta fegyver csövéből röppent ki.

Ismét kiáltozás, jajgatás, sikolyok.

Mrs. Benson férje lezuhant testére vetette magát, és maga is vérezve, megpróbálta talpra imádkozni.

– Jól van, szívem, nincs semmi baj. Mr. Lynn csak megijedt, hogy bántani akarod.

A baj azonban jóval nagyobb volt annál, mint amekkorának gondolta. Mr. Benson meg sem moccant. Hiába volt ölelés, csókok, jajgatás; Mr. Benson behunyta a szemét, és nem is volt hajlandó kinyitni.

Ekkor Melanie lépett oda az asszonyhoz, és megütögette a vállát a géppisztolya csövével.

– Fogja be, mert agyonlövöm!

– Mi ez? Jézusom, mi ez? – siránkozott Patricia is, legalább tíz páciens kórusától kísérve. – De hát mi történt...? Miért kellett...? – Megfordult, és felém nyújtotta a karját.

– Kérem, kérem, Mr. Lawrence... magyarázza meg nekik, hogy nem Mr. Benson a gyilkos. Ő csak nem akarta odaadni azt a rohadt fegyvert... Azt hiszem, félreértés... magyarázza meg nekik, hogy nem Mr. Benson tette... nem ő.

Biccentettem, és széttártam a karom.

– Azt hiszem... felesleges lenne, Patricia.

– Istenem... miért?

– Mert Gronger doktornő és Lynn doktor pontosan tudják, hogy nem Mr. Benson a tettes,

és hogy nem is önök között keresendő.

– Tudják, hogy Hallstadt doktor és Lanier doktor tették?

– Nem is ők voltak, Patricia.

– Akkor ki? Mégiscsak Mr. Benson?

– Nem Ő, Patricia. És ezt ők is tudják.

– Honnan, Mr. Lawrence?

Megsimogattam az állam, és mélyet sóhajtottam.

– Mert ők tették, Patricia. Gronger doktornő és Lynn doktor. Ha úgy tetszik: ők a gyilkosok.

71

Akkor sem köszöntött volna súlyosabb csend ránk, ha a szrinpók királya röppent volna be a barlangba kíséretével együtt, hogy feleségül kérje tőlünk Patríciát. Olyan súllyal nehezedett ránk a némaság, mint mélytengeri bűvárra a víztömeg.

Jeff Miller jeges rémülettel a szemében a fegyverét rajtunk jártató Lynn doktorra nézett, majd a doktornőre fordította a tekintetét.

– Mit... mond?

Kénytelen voltam megismételni. Jeff Miller nagyot nyelt, majd halálra vált ábrázattal felhorkant.

– Igaz ez, doktor?

Lynn doktornak másutt járhatott az esze, mert nem is hallotta meg a horkantást. Jeff azonban nem adta fel.

– Igaz ez, doktor? – erősködött.

– Micsoda?

– Hogy ön és Gronger doktornő...

– Mi van velünk?

– Önök a... gyilkosok?

Lynn doktor megrázta a fejét, amitől egy csapásra felébredt.

– Hogy mi vagyunk-e a gyilkosok? Természetesen igen. Már ha gyilkosság, amit tettünk.

– Maguk ölték meg... Sammy Howardot...

– Felesleges felsorolnia a névsort.

– De... miért?

Lynn doktor fegyvere agyára ütött.

– Nincs kedvem magyarázkodni. Nem vagyok az a magyarázgatós fajta. Indulunk, Melanie?

A lány az órájára pillantott.

– Van még tizenöt percünk.

– El ne cseszd, mert idefent rekedünk.

– Bízz bennem, öcsi. – Odasétált hozzám, és a szemembe nézett. – Hogy van, Leslie?

– Nem valami jól – mondtam az igazságnak megfelelően.

A doktornő megcsóválta a fejét.

– Tudja, hogy csodálom magát?

– Valóban? – nyögtem. – Én valahogy... nem érzem csodálni valónak magam.

A doktornő felnevetett.

– Nem is azért, amiért hiszi. Inkább az ellenkezője miatt. Hogy lehet valaki ennyire magabiztos, mint maga; jóllehet, szemernyi tehetsége sincs ahhoz, hogy a dolgok mélyére lásson? Maga az a kétbalkezes detektív típus, aki meg van győződve mindentudásáról, pedig olyan száraz az esze, mint a tapló, és olyan tompa az éle, mint az ezer évig használt borotvapengéé.

– Kösz a dicséretet – nyugtáztam savanyúan.

– Életemben nem láttam még fickót, aki ennyire hagyta magát átverni. Ha az ágyban is csak a száját jártatja, nem is bánom, hogy nem jött össze a dolog. Pedig voltak pillanatok, amikor megsimogatta az arcomat a kísértés puha szárnya... Ha életben maradna, adnék magának egy jó tanácsot.

– Csak adjon – biztattam. – Hátha a túlvilágon is hasznát vehetem.

– Ott aligha. Bár... ki tudja? Szóval, csak azt akartam mondani, a magafajta jobban teszi, ha beveszi magát egy kolostorba, régi könyveket olvasgat, nagyokat tüsszent, ha telimegy az orra a porukkal, de semmiképpen ne avatkozzék a világ dolgaiba. Ahhoz nem elég az esze. Maga mit gondol, Mahálingam?

– Szóról szóra ugyanazt, mint ön.

– Örülök, hogy egyetértünk. Mondja maga nagyokos, hogy ha mi vagyunk a gyilkosok, vajon miért tettük? De siessen, mert... valami hamarosan robbanni fog! Vissza, vissza! Nem kell pánikolni, mert lövök.

– Te örült! – szidta Lynn doktor. – Te örült!

Gronger doktornő egyetlen pillanatra célba vette Lynnt, de aztán gyorsan el is fordította róla a fegyvere csövét.

– Ezt nem akarom még egyszer hallani!

– Jól van, tudod, hogy gondoltam – visszakozott Lynn doktor.

– Ki akarom élvezni a győzelmem minden cseppjét, Kieth! Olyan ez, mintha mézet nyalogatnék. Nekem szánták a feladatot, és én megfeleltem neki.

– Még nem vagyunk a végén, Melanie.

– De rövidesen ott leszünk! Mit kérdezett az imént, Patricia? Hogy mi vagyunk-e a gyilkosok? Mi bizony. Bár, amit tettünk, nem nevezném gyilkosságnak. Inkább... elővigyázatossági eljárásnak. Lehetséges, hogy ez sem a legjobb kifejezés. Mindenesetre, meg kellett tennünk, és mi meg is tettük. Ne kívánják, hogy részletesen elmagyarázzak mindent... mit érnének vele?

– Igyekeznünk kell, Melanie – sürgette egyre idegesebben Lynn. – Lassan lejár az idő.

– Ne félj, nem fogunk idefent rekedni. Szóval, Mr. Lawrence? Van egy kulcsszó ebben a történetben, amely mindent megmagyaráz. Ha megmondja, mi az, ünnepélyesen kijelentem, hogy leborulok maga előtt, és mindent visszaszívok, amit a szellemi képességeiről mondtam. Csupán egyetlen szóra vagyok kíváncsi. A kulcsszóra. Tudja, mi az?

– Hogyne tudnám – mondtam. – *A gyógyszer.*

Aligha lennék képes leírni, hogyan nézett rám ezekben a pillanatokban Melanie Gronger. Leginkább ahhoz a materialista filozófushoz tudnám hasonlítani, aki lement a szenespincébe szénért, és a nagynénje kísértetével találkozott odalent. Hitte is, meg nem is a dolgot. Egyelőre csak a szája mozgott, hang még nem jött ki rajta.

És később sem szólalt meg. Talán attól tartott, hogy le kell borulnia előttem. Azt hiszem, élete legnagyobb csalódását élte át.

– Ebből elég, Melanie! – csattant fel szokatlanul élesen Lynn doktor. – Tudták, nem tudták, mit számít az? Csak azt sajnálom, hogy életben kell hagynunk őket. Legszívesebben lelőném valamennyit, de ha maguktól halnak meg idefent, sokkal nagyobb lesz a reklámértéke. Ha minden jól megy, egy hét múlva már senki nem él közülük. A szerzetesek nem mernek már erre járni, és a falusiak sem... Timothy még halála után is teszi a dolgát. Indulhatunk, bébi?

Gronger doktornő kitántorgott a barlangból. Amikor eltűnt, Lynn hozzám fordult.

– Mi most elmegyünk, Lawrence. Még egy hét, és vége. Kellemetlen lesz, de nem tehetek mást. Na, viszlát a pokolban!

Úgy ugrott ki a bejáraton, mintha egy repülőgép ajtaján lépett volna ki, ejtőernyővel a há-

tán. Még a hátizsákja is az ejtősök ernyőjére emlékeztetett.

Többen is a bejárathoz akartak futni, de még idejében sikerült megakadályoznom.

– Maradjanak veszteg! Maradjanak a helyükön! – kiáltottam, miközben kitárt karral a nyílás elé álltam. – Várják meg, amíg...

Jókora robbanás rázta meg a barlangot. Nem volt egy második Hirosima, az igaz, de ahhoz éppen elég nagy, hogy elduguljon tőle a fülünk.

– Istenem, mi volt ez? Mi volt ez? – kiáltozta Patricia a fülembe. – Felrobbantanak bennünket?

– Csak a lépcsőt – igyekeztem megnyugtatni. Ebben a pillanatban olyan sűrű porfelhők tödultak be hozzánk, hogy kénytelenek voltunk leguggolni, és a tenyerünkbe temetni az arcunkat. Úgy éreztem, nem is levegőt lélegzek be, hanem tömény kőport. Köhögünk, krákogtunk, fulladoztunk. Amikor végre leülepedett a por, a bejárathoz ugrottam, hogy ellenőrizzem, minden úgy sikerült-e, ahogy kiszámítottam.

Örömmel nyugtáztam, hogy egyelőre a lerakott síneken gördülnek előre az események.

Csak aztán továbbra is így gördüljenek.

73

Melanie Gronger és Lynn doktor közvetlenül a bejárat előtt kucorgott a párkányon, míg az első párkány és a hozzá vezető lépcső egyszerűen eltűnt a szemünk elől. Lynn doktor éppen dühösen a kőhöz vágta a hátizsákját, amikor kidugtam a fejem a barlangból.

– Mi a csoda történt... Kieth? – nyöszörögte a lány. – Mi történt?

Kieth Lynn hatalmasat rúgott a hátizsákjába.

– Az történt, hogy elbarmoltál mindent. Percekkel korábban le kellett volna lépünk, de te csak a szádat jártattad. Mi értelme volt bebizonyítani ennek a félnótás rinpócsénak, hogy mennyire hülye. Bár... az az érzésem, hogy nem is annyira az.

– De hát mi... történhetett?

– Csak az alsó bomba robbant fel. A felső nem.

– Hogy... a fenébe?

– Honnan az ördögből tudjam? Állítólag te értesz a bombákhoz. Most aztán készek vagyunk. Nemhogy a feladatot nem oldottuk meg, hanem csapdába is estünk. Én végzek magammal, ha...

– Várj! – intette le higgadtan a lány. – Visszamegyünk a barlangba. Mindenkit megö...

Ennyi elég is volt. Villámgyorsan a túlsúlyos páciensekhez fordultam.

– Találnak a barlang hátuljában egy jókora követ. Gurítsák ide!

Alig múlt el másfél perc, sikerült a kővel eltorlaszolni a bejáratot. Megkerestem a késem és egy lécdarabhoz kötöttem, amely túlélte valahogy Liana Cardoso tűzrakó kedvét. Újdonsült fegyverem egy kőkori lándzsához volt hasonlatos, azzal az eltéréssel persze, hogy a kőkorból még nemigen használtak vaskéseket. Sajnos hamarabb szükségem lett rá, mint gondoltam. Alighogy a kő elzárta a nyílást, már meg is próbálta valaki elgördíteni onnan. Előbb egy kéz, majd egy másik bukkant fel a szemem előtt, és igyekezett fogást találni a sziklán.

Mivel volt időnk a beszélgetésre, nem fogtam vissza magam.

– Vigye onnan a kezét – figyelmeztettem barátságosan a betolakodni szándékozót.

– Döglj meg! – válaszolta nem éppen udvariasan Lynn doktor.

Magam elé képzeltem gyerekesen ártatlan arcát, szöke, divatos copfját, és megcsóváltam a fejem.

– Ne akarjon úgy járni, mint az, aki a skorpió fészkébe dugta a kezét.

– Az hogy... járt?

– Megharapta a skorpió.

– Ha odabent leszek... megkeserüli. Elátkozza azt a napot...

Megvontam a vállam. Ha nem, hát nem.

Olyan erejű fájdalmas ordítás remegtette meg a barlang környékét, hogy még a robbanással is vetekedett. S hogy ne maradjon egyedül, tüstént csatlakozott hozzá Gronger doktornő rémült sikolya.

– Mi van veled... Kieth? Jézusom, neked vérzik a kezed!

– Megszúrt a rohadék. Én megölöm! Felrobbantom! Kitaposom a...

Ismét megjelent a két kéz a kötőmb és a barlangfal közti résben, ahova még a golyó sem fért volna be.

A skorpió ismét szúrt. A sikoltás és az üvöltés ott keringett körülöttünk, amíg csak el nem halt a sziklák között.

Öt percet szántam a várakozásra, de Lynn doktor már négy perc elmúltával jelentkezett.

– Hé! Lawrence! Maga csinálta?

– Mire gondol?

– Erre a köre, és a... robbantásra.

– Én aligha. Miss Gronger szerint nem lenne hozzá elég eszem.

– Egyezséget ajánlok.

– Kíváncsian hallgatom, doktor.

– Engedjenek be bennünket a barlangba.

– Miért tennénk?

– Mert így patthelyzet állt elő. Maguk sem tudnak kijönni, és mi sem tudunk elmenni innét.

– Hát ez bizony kellemetlen. De még mindig jobb, mintha befogadnánk magukat.

– Ha itt maradunk... megfagyunk.

– Miért fagynának meg?

Lynn doktor hangja ingerülten csattant.

– Maga is jól tudja, hogy ilyenkor már pokolian hidegek az éjszakák.

– Hm. Ez igaz. Adnék egy jó tanácsot. Gyakorolják a thumót. Akkor megússzák.

– Hogy a francba kell csinálni?

– Látja, látja, doktor, ha gyilkosságok helyett a thumóval foglalkozott volna, most nem lennének problémái.

– Beenged bennünket?

– Meg kell tanácskoznom a többiekkel a dolgot.

– Jól van – mondta látszólag belenyugodva a helyzetükbe Lynn doktor. – Akkor várjunk. Meglátjuk, mire megyünk egymással.

Lassan besötétedett. Amikor a nap utolsó vörös csíkja is beleveszett a Himalája árnyékába, kiszóltam a párkányon lévőknek.

– Mi a helyzet, doktor?

– Éhen fognak halni.

– Maguk is.

– Tele van a hátizsákunk kajával. Innivalóra sem lesz gondunk, most is esik a hó. Amint láttam, maguknak egy falas élelmük sincs.

Valóban nem volt. És vízünk is csak egyetlen palackra való. Többen már percekkel ezelőtt kibírhatatlan szomjúságról panaszkodtak.

– Csak vigyázzon, doktor, a szrinpókra – figyelmeztettem.

– Mikre? – kérdezte értetlenül.

– A szrinpókra. Tudja. A repülő démonokra.

– Hahaha! Ijesztgetni akar? Hiszen azok mi voltunk. Még odahaza megismerkedtünk a himalájai mitológiával. Melanie szúrta ki a szrinpókat. Repülő szrinpók! Ekkora baromságot! És maguk mégis bevették. Apopó... nem szomjasak? Annyi itt a hó, hogy még hógolyózni is tudnánk, ha akarnánk. Éppen az imént szopogattam el egy kancsóra valót. Maguk hogy altnak a vízzel?

Orvos volt, ismerte a gyengénket. Tudta, hogy élelem nélkül sokáig kibírjuk, víz nélkül azonban hamar megadjuk magunkat. A nagy testű embereknek, főleg gyors súlyvesztés esetén sok folyadékra van szükségük. Ha nem kapják meg, felborul a szervezetük folyadékháztartása és végük.

– Ha nem isznak eleget, meghalnak – ütötte tovább a vasat Lynn doktor. – Ezért holnap reggel ismertetem a feltételeimet. Addig szép álmokat.

– Most mi lesz? – suttogta fülembe Patricia. – Ami azt illeti, pokolian szomjas vagyok.

– Csak még fél órát bírjanak ki.

– A többiek is ki vannak akadva.

Odakint már erősen sötétedett.

74

Ezúttal én voltam a kezdeményező. Elő kellett készítenem a talajt.

– Sehol egyetlen szrinpo? – érdeklődtem vidáman.

– Hagyja már ezt a baromsá... sá... got – vacogta Lynn. – Mit akar velük?

– Ha megtámadják magukat, lövöldözzenek rájuk. Hátha meg tudják ölni őket.

– Maga... fereg! Ha abban bízik, hogy árnyékokra lövöldözzük el a tölteinket, téved! Ne akarjon átejtetni bennünket!

Fél óra múlva besötétedett.

Közeledett a szrinpók órája.

– Mi lesz velünk, Mr. Lawrence? – fordult hozzám ismét Patricia. – Többen belázasodtak, Benson is félrebeszél. Ennek az izének, Escobarnak is betörött a feje. Vízhez keli jutnunk.

– Rövidesen lesz vízünk – ígértem.

– Igazán? És ki hoz nekünk?

– A szrinpók – mondtam.

75

Talán a vízhiány okozhatta, de egyszerre ketten is csuklani kezdtek. Éppen azon voltam, hogy a maradék whiskymből öntsek egy szűk nyeletnyit a szájukba, amikor felcsattant odakint Miss Gronger hangja.

– Kieth! Mi a franc ez?

– Micsoda?

– Árnyék.

– Minek az árnyéka?

– Ezt kérdezem én is.

– Hiszen nincs is fenn a hold! Hogy lehetne bárhol is árnyék?

– Nézd meg... ott a sziklán. Látod?

– A fenébe is... most én is láttam.

– Jézusom, mi lehet ez?

– Csak nem a...

– Ki ne mondd! Nem akarom azt a szót hallani. Különben is csak legenda.

– Uramisten, ez közvetlenül alattunk mozog! Lawrence megmondta...

– Éppen ez a gyanús. Valahonnan tudta a nyomorult. Megvan! Megvan!

– Mi van meg?

– Sasok. Vagy baglyok. Himalájai baglyok. Még a másfél métert is elérheti a szárnyuk fesztávolsága. Már értem, mire számított a szemétláda. Azt hitte, ha a baglyok megjelennek, szrinpóknak hisszük őket, és rémületünkben megadjuk magunkat. Ebből nem eszel, Lawrence!... Úristen, megint itt van egy! Vigyázz, ez megtámad bennünket. – Jézusom... ez el-

kapott! Segíts... Lődd le a rohadékot!

– Nem lehet, Melanie. Lawrence éppen ezt akarja. Ha elfogy a lőszerünk...

Azért mégiscsak eldőrdült egy lövés. Egyetlenegy.

– Segíts... Kieth! Kérlek, segíts...!

– Engem is... engem... ezek szrinpók... Melanie... Látod az arcukat...? Jézusom... ezek démonok!

Aztán csend lett. Sűrű csend.

Megfordultam, magamhoz intettem Jeff Millert és még másik kettőt.

– Elgörgethetik a követ. A kaland véget ért.

76

Amikor a kő elgördült a kijárat elől, három árnyékot pillantottam meg a párkányon. Kettő közülük mozdulatlanul meredt maga elé, egy pedig éppen akkor igazgatta meg a földig érő kötélhágcsót.

A férfi eleresztette a hágcsót, az arcomhoz érintette az arcát, és megveregette a vállam.

– Jó munka volt, Blobzang.

– Köszönöm, Jondon.

A túlsúlyos pácienseken a meglepetés moraja hullámszórt át.

– Ez a pamo. Meggyógyult a pamo. Itt a pamo.

Jondon barátom csak körvonalalaiban emlékeztetett a koszos, loncsos hajú pamóra, de mégis azonnal felismerték. Talán a szeme árulkodott. Segítőkész, jóindulatú tekintete.

Jondon a palástja öblébe nyúlt, és két palackot húzott ki belőle.

– Hoztam egy kis vizet. Osszák be, rövidesen annyit ihatnak, amennyit csak akarnak.

Kiléptem a párkányra. Jondon követett. Odabent a vízostással volt elfoglalva mindenki.

Jondon két kísérője még mindig maga elé bámult. Azt hittem a sziklafal előtt fekvő Melanie-t és Lynn doktort figyelik.

Jondon észrevette a pillantásomat és bólintott.

– Lungompák.

Tudtam, hogy a lungompák hírvivő szerzetesek, i akiket arra tanítanak meg, hogy megváltozott tudatállapotba kerülve, kilométerek tucatjait, sőt a legendák szerint, százait maguk mögött hagyva, ezer veszélyen át is eljuttassák a híreket a címzetteknek.

A lungompák transzban futnak, palástjuk alatt viszik a leveleket, nincsenek maguknál, de mégis kikerülnek az előttük tornyosuló akadályokat. Ha elérik küldetésük célját, felébresztik őket. Aki lungompával találkozik, tisztelettel kitér az útjából, mert ha véletlenül akadályozná a mozgását, és a lungompa felébredne ebből a különös állapotból, bele is halhatna a megrázókódításba.

– Egyedül bennük bízhattam – mondta Jondon. – Szerencsére kettő közülük éppen Kharban tartózkodott, és megbeszéltem Khargil Gyamcával...

Nyugtalanul pislogtam a két merev arcú és merev tekintetű szerzetesre. Mintha élőhalottak lettek volna.

– Rövidesen felébreszttem őket – mondta Jondon. – Megtették a köteleességüket; sikerült felmászniuk a sima kőfalon a kötélhágcsóval. Mondd, Blobzang, biztos, hogy mindenki le tud jönni a létrán?

A gomcsen barlangjának és a „repülő” szrinpóknak a története ezzel befejeződött.

III. Gangtokban minden véget ér...

1

Gangtokba erre a délutánra visszatért a nyár. A zsúfolt utcák a megszokottnál is zsúfoltabbanak tűntek; az amerikai turisták öblös kiáltásai feledtették az elmúlt napok borzalmait. Mert a borzalmakból kijutott Gangtoknak is. Iszlám terroristák szállták meg a város egyik mecsetjét, s a megszállás ostrommal és vérontással végződött. A legvisszafogottabb becslések szerint is legalább ötven áldozatot követelt az értelmetlen öldöklés.

A város azonban élni akart... Ki óhajtotta élvezni a kemény tél beköszönte előtti utolsó meleg napokat. Az árusok keleti rámenősséggel mutogatták az áruikat, a japán turisták vadul fényképeztek, a számtalan motoros riksás túlköelve kínálta szolgáltatásait. Mintha senki sem akart volna visszaemlékezni az elmúlt napok megpróbáltatásaira.

Elsőként érkeztem a megbeszélés helyszínére, a város legismertebb teázójába. A teaház egy régi kormányépület negyedik emeletének a teraszát foglalta el, kitűnő kilátást nyújtva a nyüzsgő utcákra. Ahogy áthajoltam a korláton, és lenéztem a négyemeletnyi mélységbe, alattam lüktetett, fortyogott, kavargott Gangtok. A türelmetlen motoros riksák kürtszava szerencsére csak halk háttérzajként érte el a fülem. Leültem a megrendelt asztalhoz és teát kértem. Az ablakon át behajoltak hozzám a Himalája csúcsai. Néhány hosszú másodpercenk tűnő farkasszem-nézés után lesütöttem a szemem. Ismét a Himalája győzött. A Himalája mindennél erősebb.

Már a második teánál tartottam, és éppen a pipámat tömködtem, amikor megérkezett Mahálingam felügyelő. Szokatlan eleganciájától megállt a pipa a kezemben. Díszegyenruhában, nyakkendőben, frissen pödrött bajusszal igencsak elütött attól a zsémbes, gyűrött zsarutól, aki terepjárójával hullaszállítóként tevékenykedett még alig néhány nappal ezelőtt.

Mahálingam futólag üdvözölt, aztán leroskadott mellém az asztalhoz. Lihegett, mintha nehezeére esett volna a négy emelet megmászása.

– Mi a baj, felügyelő? – tudakoltam, miután végre helyet foglalt egy széken, nekem pedig sikerült megtömnöm a pipámat.

Mahálingam fujtatott még egy kicsit, aztán gyanakvó pillantást vetett rám.

– Honnan veszi, hogy baj van?

– Látszik az orrán – mondtam.

Tényleg látszott. Sötét árnyékok ültek a felügyelő orra környékén.

Mahálingam megcsóválta a fejét.

– A maga szemét aztán semmi nem kerüli el! Mi az ördögöt akar a pipájával?

– Hogyhogy mit? – csodálkoztam. – Például meggyújtani.

– Eszébe ne jusson!

– Nem tilos. Már megkérdeztem.

Mahálingam hozzám hajolt. Olyan közeire, hogy bajusza hegye majd az arcomat érintette.

– Az imént azt kérdezte, mi a baj. Igaz?

– Igaz – ismertem be.

– Mit gondol, ki lesz jelen a megbeszélésünkön?

– Fogalmam sincs róla – ráztam meg a fejem. – Telefonon felsorolt ugyan néhány nevet, de egyet sem ismerek közülük.

– Azt, aki még rajtuk kívül is itt lesz, nem említettem.

– Miért? Ki az? – kérdeztem kíváncsian.

Mahálingam úgy ejtette ki a nevét, mintha buddhista szent lett volna.

– Szundararadzsan főfelügyelő.

– Ő kicsoda?

– A hóhér – mondta Mahálingam.
 – Kicsoda? – hökkentem meg.
 – Jót hallotta – sóhajtott Mahálingam. – Ő a hóhér. Zsaru körökben legalábbis így hívják. A tartományi biztos. Ő a szikkimi nagyfőnök.
 – És... miért hóhér?
 – Mert amerre csak jár, fejek hullanak. Megszáll egy-egy városban, nem tesz egyebet, csak sétálgat, ezzel-azzal beszélget, érdeklődik a rendőrség munkájáról, megkérdezi az utca emberét, a riksásokat, az árusokat, és talán még az utcalányokat is, hogy mi a véleményük a helyi zsarukról, aztán veszi a turbánját és távozik. Még csak be sem néz a rendőrségre. A papírok azonban benéznek. A felmentési papírok. Ezt és ezt a rendőrfőnököt felmentették, méghozzá azonnali hatállyal, ezért meg ezért. Hullanak a fejek. Ezért hívják hóhérnak.
 – Hm. És miért lesz itt ez a... hóhér?
 – Alighanem magára kíváncsi.
 – Rám?
 – Kíváncsi arra a híres Leslie L. Lawrence-re... aki végül is... nem járt akkora sikerrel... mint... ha, mondjuk, én nem lettem volna ott.
 – Ezt hogy érti?
 – Valaki... azt terjeszti, hogy Mahálingam felügyelő... azaz én, oldottam meg a gomcsen barlangjának rejtélyét... hm... méghozzá az ön orra előtt.
 – Ki terjeszti?
 – Honnan tudjam? Ilyenek az emberek. Eltúlozzák a dolgokat, jóllehet... ebben az esetben... talán nem is olyan nagy túlzás... Jól van, ne kapja fel a vizet, de azt be kell látnia, hogy az éntőlem kapott információk nélkül nem ment volna semmire. Bár... tulajdonképpen így sem... ment sokra.
 – Mi a helyzet a pipámmal? – kérdeztem.
 – Tessék?!
 – Az imént arra kért, hogy ne gyűjtsam meg a pipámat.
 – Ja, persze. Szundaradzsan főfelügyelő, területi biztos utálja a füstöt. Ha rágyújt, rossz kedve lesz, és talán... talán... rám csapódik le a maga füstje.
 – Jól van, felügyelő – sóhajtottam. – Elteszem a pipámat.
 – És... lenne szíves megemlíteni, hogy... nélkülem, illetve az én kombinatív képességem nélkül...
 Átnyúltam az asztalon, és megveregettem a kezét.
 – Meg lesz velem elégedve, felügyelő.
 A havas hegycsúcsok alig tudták elfojtani a nevetgetésüket.

Mahálingam felügyelő akkorát ugrott, mintha bolha csípte volna fenéken, amikor nyikorgva kinyílt az ajtó, és néhány turbános, szakállas, bajuszos férfi sorjázott be rajta. Egészen pontosan öten voltak. Legelől egy magas, sudár fiatalember, Dipak kapitány haladt, akit már volt szerencsém korábbról ismerni. A többiek is egyenruhát viseltek. Mivel nem ismertem a csíkok és csillagok pontos jelentését, nem tudtam megállapítani a rangjukat.

A legfontosabb személyiség volt a legkisebb termetű közöttük. Úgy is mondhatnám, hogy törpe az óriások között. Kis, kopasz emberke nagy, elálló fülekkel. A szemei is nagyok voltak, talán túlságosan is nagyok. Ha Molly Topmeister néhány nappal ezelőtt találkozott volna vele, bizonyára a Vadászkutya csillagképből érkezett megszállónak hitte volna. Ezek a szemek azonban okos szemek voltak. Úgy éreztem, a lelkem mélyére lát velük. Nem is csodálkoztam, hogy félnek tőle, mint a tűztől.

Szundaradzsan főfelügyelő meglepetésemre maga volt a megtettesült jóindulat. Ahogy

belépett az ajtón és megtalálta az asztalunkat, sebesen felénk igyekezett. Mahalingam úgy lökte hátra a székét, hogy majdnem felborult. Akkor viszont kis híján hanyatt is esett szegény, amikor a főfelügyelő rövid habozás után kinyújtott mutatójával nekem támadt.

– Akkor sincs igaza! Nincs, és nincs! Rák ilyen lyukat nem csinál!

Egyetlen pillanat alatt bevágott a villám. Hiszen ez Szundararadzsan professzor, aki...

– De igazam van – tiltakoztam. Éreztem, hogy lassan de biztosan előnt a méreg. – Aki nem ért a rákokhoz...

– Azóta minden cikket elolvastam róluk!

– Az enyémet is?

– Azt is! Vegye tudomásul...

A kis ember az orrom előtt ugrált, az öklét rázta, miközben a többiek értetlenül, szinte reszketve a megdöbbenéstől, nem tudták, hogy mitévők legyenek. A délceg Dipak kapitány előhúzta a pisztolyát a tokjából, majd gyorsan vissza is dugta.

Ahogy végigfutott a tekintetem megrökönyödött képükön, önkéntelenül is elnevettem magam. Az előttem ágáló „hóhér” keze megdermedt a levegőben, s ő is követte a pillantásomat. Aztán harsányan hahotázni kezdett.

A rémület és tanácstalanság csak fokozódott, amikor egymás vállát veregetve összekapaszkodtunk, és mintha jó csínynek örvidenénk, nagyokat rikkantottunk.

Csak néhány percnyi értelmetlen kiáltozás után csillant fel a fény az alagút végén. Legalábbis számukra. Megtudták tőlünk, hogy Szundararadzsan és jómagam régi ismerősök vagyunk; néhány évvel ezelőtt együtt dolgoztunk egy bizarr ügy megoldásán, amelyben szerepet játszottak a folyami rákokkal kapcsolatos ismereteim. A vizsgálatok során többször alaposan összekülönböztünk, ennek ellenére megoldottuk az ügyet, bár a tudományos viták legtöbbszörben nem tudtunk dűlőre jutni.

– A fenébe is! – bökött oldalba Szundararadzsan. – Maga az? Nem említették a nevét, vagy csak én nem figyeltem eléggé. Visnura, de örülök hogy látom! Ha végeztünk a hivatalos részszel, el kell mesélnie, mi történt magával az elmúlt három évben. Hol a pipája?

– A zsebemben – mondtam.

– Ülünk le gyorsan, és gyűjtson rá. Tudom, hogy akkor jobban mozog az esze kereke.

Mahalingamra néztem, aki lesunyta a fejét.

Szundararadzsan bemutatott a többieknek. Dipakot már ismertem; a másik három a helyi igazságszolgáltatás főtisztviselője volt. Név szerint Gosh, Palekar és Mahadevan tanácsosok.

Ahogy leültünk, Szundararadzsan egy csapásra megváltozott. Mélyet sóhajtott; intett Dipak kapitánynak, aki erre tömött aktatáskát tett az asztalra. Szundararadzsan biccentett, kivett belőle minimum ötkilónyi papírt, és rácsapta az öklét.

– Akkor hát... kezdjük el, uraim. Várunk még valakire?

Mintha csak megfűjtak volna valahol egy figyelmeztető trombitát, nyílt az ajtó és három civil ruhás lépett be rajta. Miller, Kilgallon és Lanier doktor. A kölcsönös bemutatkozások után ők is hozzánk ültek.

– Szóval – kezdte a torkát köszörülgetve Szundararadzsan. – El is kezdenénk a munkát. Bevezetőül annyit, hogy elolvastam a jelentéseiket, amelyeket holnap kell továbbítanom Delhi-be. Mielőtt azonban ezt megtenném, szeretnék választ kapni néhány kérdésre, hogy ezekkel kiegészítve... satöbbi, satöbbi. Ugye, értik miről van szó? Hogy feletteseim előtt világos kép alakulhasson ki, össze kell foglalnunk az eseményeket. Amit tudtam, elolvastam; nagyjából, kilencvenkilenc százaléig tisztában vagyok a történetekkel, az okaival és így tovább. Ennek ellenére szeretném, ha majd valaki... talán Mr. Lawrence kikerekítené... Kezdjük talán az elején. Itt van mindjárt jelentésem első tétele. Az események, azaz a gyilkosságok okai. Mr. Lawrence szerint a kulcsszó: *a gyógyszer*. Így van, Mr. Lawrence?

– Így – bólintottam.

– Ha erről valamivel többet is hallhatnánk.

– Nem hiszem, hogy bárkinek is újat tudnék még mondani – vontam meg a vállam.
– Valóban sokat tudunk, de talán nem mindent – mosolygott rám a hóhér. – Mint a folyami rákokról. Mr. Gosh különben újságíró is, és gazdasági kérdésekkel foglalkozik. Őt különösen érdeklik az ilyesféle mozgatórugók. Elő a pipájával, ember!

Lehet egy nagy hatalmú köztisztviselő kérésének ellenállni?

3

Meggyújtottam a pipám, és a levegőbe engedtem egy karikát. Mindjárt elsőre ragyogóan sikerült. A Himalája csúcsai elismerően pislogtak rám.

– Azt akarják hallani tőlem, hogy miért a gyógyszer a kulcsszó? Elmondom.

Elhatároztam, hogy úgy viselkedem, mintha olyanoknak beszélnék, akiknek fogalmuk sincs az események hajtóerőiről. Aztán majd mindenki azt szűrheti le belőle, amit csak akar.

Fújtam még egy karikát, és beszélni kezdtem.

– Igyekszem rövid lenni, uraim. Úgy gondolom, egyikük előtt sem titok, hogy korunk vezető iparágai között igencsak előkelő helyet foglal el a gyógyszeripar. Mondhatnánk úgy is, hogy a gyógyszerbiznisz ma már a világ iparának húzóágazatai közé tartozik. Felesleges ecsetelnem, hogy miért. Az egészsége mindenkinek szívügye: valóságos és átvitt értelemben egyaránt. A gyógyszeripar pedig fontosságának tudatában igyekszik is megőrizni azt a helyet, amelyet a világ gazdaságban elfoglal. Naponta újabb és újabb gyógykészítmények tömege jelenik meg, komoly megpróbáltatások elé állítva az egyes országok gyógyszerkasszáit. A gyógyszer rengeteg pénzt hoz; akinek hozza, még a széltől is óvja az aranytojáást tojó tyúkot. A tyúk pedig tojja is az aranytojásokat bőségesen.

A gyógyszeriparon belül komoly tényező a fogyással kapcsolatos termékek előállítás. Az emberiség kövér vagy túlsúlyos; mindenki fogyni szeretne, méghozzá a legkisebb erőfeszítéssel. Erre jók a fogyást elősegítő vagy éppen előidéző orvosságok és gyógyszerkiegészítők. Óriási pénzek áramlanak általuk a gyógyszeripar kasszáiba, felfelé nyomva a megfelelő részvények árfolyamát. A gyógyszerbiznisz gurui óriási összegeket fordítanak reklámra. Ma már nincs olyan televíziós adás, amely előtt ne futnának fogyasztótabletták és varázssitalok vásárlására biztató reklámfilmecskék. Ha pedig valaki megpróbál más módszerekkel, és főleg nyilvánosan harcolni a felesleges kilók ellen, azt potenciális ellenségüknek tekintik.

– Logikus – bólintott Szundararadzsan.

– Gondolja csak el, hogy ha valaki feltalálna egy új módszert, amely szükségtelenné tenné a fogyást csökkentő készítményeket – természetes úton, kemikáliák nélkül oldaná meg azt a problémát, amit sem a tabletták, sem a porok, sem az italok nem voltak képesek, és nem is lesznek azok megoldani – mekkora veszteség érné a gyógyszerbizniszt?

– El sem tudjuk képzelni. De hol vagyunk még ettől?!

– Egyelőre még valóban messze. Ez azonban nem akadályozza meg a gyártókat, hogy éberen figyeljék a világot, és ha valakiről úgy érzik, hogy a pozíciójukat veszélyeztetheti, nem vesztik szem elől. Így járt Sammy Howard is.

– Itt jön tehát a képbe Howard doktor...

– Sammy Howard a keleti orvostudomány megszállottja volt. Hangsúlyozni kívánom, nem volt sarlatán, messze állt tőle, hogy hiszékenyen, az úgynevezett „keleti gyógymódok” hirdetője legyen. Ő csupán azt akarta átvinni a keleti orvoslásból, aminek valóban és bizonyíthatóan gyógyhatása van. E munkája közben véletlenül belebotlott valamibe, ami egy csapásra megváltoztathatta volna a kialakult erőviszonyokat. Olyan módszerre bukkant, amelynek az ismerete talán az egész emberiséget megszabadíthatta volna – elsősorban a túlsúlyos részére gondolok – a mindennapi szenvedéstől és önkínzástól. És a gyógyszerfogyasztástól is.

– A thumo?

– Úgy van. A thumo.

- Mondja tovább, kérem.
- A thumo talán alkalmas lett volna rá. Talán csiszolni kellett volna rajta, ámbár már így, csiszolatlanul is hatásosnak bizonyult.
- Egyelőre harminc kilót fogytam – dicsekedett Miller. – És nem szenvedek.
- Valamennyi szem rátapadt, majd ismét felém fordult.
- Sammy Howard doktor felismerte a thumo jelentőségét a túlsúly gyógyításában, és elhatározta, hogy ki is próbálja. Előtte azonban megismerkedett Lanier doktorral.
- Ennél a kérdésnél nem akartam hosszasan elidőzni. Biztos voltam benne, hogy még mindig fájdalmasan ég az a seb, amelyet Meryl halála tépett Lanier lelkében.
- Howard doktor, hogy elméletének helyességét igazolja, idehozott egy túlsúlyos férfit Indiába, és egy szerzetes segítségével megismertette a thumóval. A férfi, bizonyos Furnier, a kezelés következtében vagy hatvan kilót fogyott. Szenvedés és fogcsikorgatás nélkül. Sammy Howard doktor közben sajnos hibát hibára halmozott...
- Na igen – morogta Szundararadzsan.
- Nem tett lakatot a szájára. Úgy viselkedett, mint a tyúk, amelyik tojt egy tojást, és telekotkodácsolta a hírrel az egész baromfiudvart. Eldicsekedett fünek-fának, hogy mi a helyzet a thumóval, és hogy mi a szándéka vele. Nem akar többet, mint megszüntetni a gyógyszerek és segédanyagok hatalmát a túlsúlyos emberiség felett. Ezzel aztán alá is írta a saját halálos ítéletét.
- Ámen – morogta Szundararadzsan.
- Sajnos nem tréfa, valóban ez történt. A gyógyszeriparnak éles füle van, mindenre odafigyel, még a leghalkabb neszekre is. Howard doktor azonban nem érzékelte a veszélyt. És nem akadt senki, aki figyelmeztette volna.
- Senki sem bízott benne – sóhajtott Lanier. – Még én sem. Én is csak Meryl miatt...
- A gyógyszeripar azonban felfigyelt rá. Előbb csak megkóstoltgatták, hogy kiféle-miféle, mekkora veszélyt jelent számukra, amikor aztán visszatért Furnierrel Indiából, és mutogatni kezdte, mint egy ritka állatfajt, a világ minden táján megszólaltak a riasztócsengők. Howard doktor ettől a pillanattól kezdve óriási veszélyt jelentett sokmillió érdekelt számára.
- Nem túloz a számokat illetően? – kérdezte Szundararadzsan.
- Aligha. Ha gyárat kell leállítani, termelést csökkenteni, hány érdeket sért vele? És nemcsak a milliárdosok érdekeit. A részvényesekét, a befektetési alapokét, munkásokét is. Megszületett az ítélet, hogy Sammy Howard doktort el kell tüntetni. Mint annak idején Dieselt és még néhány tudóst, aki feltalált valamit, amit nem lett volna szabad feltalálnia. S amikor Howard doktor expedíciót szervezett, azonnal léptek.
- Név szerint kik? Nem találtam a papírjai között.
- Mert senki nem tudja. És nem is fogja megtudni. Legfeljebb az erőszakos cselekmények elkövetőire derülhet fény, a megbízókéra soha. De visszatérve Sammy Howardra: amikor megszervezte az expedícióját, ugyanolyan vigyázatlanul tette, mint addig bármit. Nem ellenőrizte, hogy ki miért jelentkezik nála, de még ha meg is tette volna, sem tudta volna megakadályozni, hogy megöljék.
- Gronger doktornő és Lynn doktor valóban orvosok voltak?
- Egy amerikai gyógyszerkísérleti intézetben dolgoztak. Az intézet természetesen elhatárolódott tőlük, és mélységes sajnálkozását fejezte ki a történetek miatt. Ezt a papírt is mellékeltem. Azt írják, képtelenek megakadályozni, hogy a nagy konkurenciaharcban ne keveredhesenek közük bűnözésre hajlamos egyének.
- A kör tehát bezárult. Ennyi a történet?
- Ennyi.
- Mit gondol, mi lesz velük? Lynn doktorra és a doktornőre gondolok. Hogy is hívják?
- Melanie Gronger. Ha ez az igazi neve. Hogy mi lesz velük? Megölik őket. Bárhova is kerüljenek, nem lesznek hosszú életűek.

– És ha mindent kipakolnak?
– Először is nem teszik. Másodszor pedig nekik sincs bizonyítékuk senki ellen. Kis halak ők, egyszerű végrehajtók. Csupán egy feladatnak gyürköztek neki, amelybe belebuktak. Pedig igyekeztek, hogy megfeleljenek az elvárásoknak.

Szundararadzsan bólogatott, összecsukta az előtte heverő dossziét, és egy másik után nyúlt.

– Ezzel végeztünk is. Tudja, mi történik majd a jelentésemmel?

– Hogyne – bólintottam. – Bekerül egy szemétkosárba.

Ő is tudta, hogy valóban ez lesz a vége. Hiszen Indiában is óriási üzlet a gyógyszerkészítés, és már itt is egyre több a kövér ember.

– Azért én mégiscsak tisztán szeretnék látni az ügy minden részletében – mondta, és kinyitotta a másik dossziét. – Van még annyi türelme, hogy... segítsen nekünk?

– Időmilliomos vagyok, főfelügyelő – vontam meg a vállam. – Elmondok mindent, amit csak óhajt.

Szundararadzsan a másik négyhez fordult.

– Gosh tanácsos?

A kissé hosszú orrú férfi rám mosolygott.

– Engem elsősorban Howard doktor érdekelne. Sajnálatos módon nagyon keveset tudunk róla.

– Attól tartok, én sem sokat.

– Azért mindenképpen többet tud nálunk. És az is érdekelne, hogy vajon mit gondol róla?

– Úgy érti, foglaljam össze mindazt, amit a felügyelő kérésére – igaz, nem összegezve – egyszer már leírtam?

– Ha megtenné.

Igyekeztem összekapni magam, hogy kikerekíthessek egy jó kis sztorit. Magam is csodálkoztam aztán rajta, hogy milyen könnyen megy.

– Ami Howard doktor ifjabb éveit illeti – kezdtem –, csupán annyit tudok róluk, amennyit Lanier doktortól hallottam. Lanier doktor feleségével, Meryl Hollanddal járt iskolába; innen eredt a barátságuk. Később ismét összetalálkoztak. Ekkor Howard doktornak már kész tervei voltak a túlsúly kezelését illetően. Pénze azonban nem volt, így Mrs. Lanier segítségét kérte.

– Van valami sejtése róla, hogyan ismerkedett meg a thumóval?

– Howard doktor Kelet szerelmese volt. Sokszor megfordult Indiában, és minden bizonynyal kapcsolatba került itt élő tibeti emigránsokkal. Ámbár a hozzájuk vezető első lépéseket már Európában is megtehetette. Lévén, hogy a tibeti felkelés elbukása után néhány ezer szerzetes Európában telepedett le – legelsősorban Svájcban és Norvégiában. Howard doktor tőlük hallhatott először a thumóról. S mivel a túlsúly kényelmes eltüntetésének a problémája izgatotta, összekapcsolta a thumót a fogyással, és arra a következtetésre jutott, hogy a thumó gyakorlásához kötött furcsa állapot – ahogy mondani szokás, *megváltozott tudatállapot* – megfelelő módszer lehet a túlsúly elvesztésére.

– Ha Európában is élhetnek thumót ismerő szerzetesek, miért jött ide, Indiába?

– Valószínűleg nem talált köztük olyat, aki biztosan uralta a gyakorlatot. Ha talált volna, ott rendezte volna be a kórházát. Viszont talált valakit, aki megfelelő címmel látta el. És biztosította, hogy az illető valóban érti a dolgát. Ezért Sammy Howard egy lefogyni vágyó páciens kíséretében Indiába utazott, és egy delhi szállodában várta, hogy az ismeretlen tibeti felkeresse.

– Csakhogy nem kereste fel.

– Nem, mert megölték.

– Erről egy kissé bővebben, ha lehetne.

– Howard doktor, mint már mondtam, nem tett lakatot a szájára. Fűnek-fának elhíresztelte, hogy mire készül. Meg sem fordult a fejében, hogy akadhatnak olyanok, méghozzá nem is kevesen, akik egy kanál vízben megfojtanak. Nem érzékelte a veszélyt, amely fenyegette.

Pedig fenyegette. Azok, akiknek volt aggódnivalójuk a thumotechnika alkalmazása miatt, értesültek a tervéről, és feszült figyelemmel lesték minden mozdulatát. Amikor megtudták, hogy egy kövér férfival Indiába utazik, azonnal megsejtették, mi az utazásuk célja. Mivel mindenüvé elér a kezük, nem volt különösebben nehéz kinyomoztatniuk, hogy ki az az illető, akihez Howard készül.

– Ezekszerint kitűnő információs hálózattal rendelkezek.

– És tömértelen pénzzel. Márpedig ahol sok a pénz, ott az információ is megterem. Ami Howardot és a kiválasztott kövér páciens, Furniert illeti, megérkeztek Delhibe és várták a gyógyítót. Csakhogy az nem jött. Howard doktor ekkor felkereste a lakását.

– Honnan tudta, hogy hol lakik?

– Kérdezzen könnyebbet. Látogatása mindenesetre balul sült el: már csak a thumót gyakorló szerzetes – akit a szomszédai varázslónak hittek, és ezért hihetetlenebbnél hihetlenebb történeteket terjesztettek róla – holttestére bukkant. A hulla szörnyű állapotban volt. Howard összeomlott. Ekkor döbbsent belé a felismerés, hogy darázsfészekbe nyúlt, és a darazsak halálra marhatják.

– Tehát berezelt.

– Nem annyira, hogy feladja az álmát. Főleg, hogy hamarosan találkozott valakivel, aki megígérte neki, hogy pótolja a halott szerzetest.

– Ne próbálja bemagyarázni nekem, hogy ez a találkozás a véletlen műve volt.

Szívtam egyet a pipámon, és felengedtem egy szép, kövér karikát.

– Nem, egyáltalán nem volt véletlen.

– Úgy gondolja, hogy... a gyógyszeripar emberei átejtették Howardot? A thumót gyakorló szerzetes nem is volt szerzetes?

Kénytelen voltam megrázni a fejem.

– Ó, dehogy! A gyógyszeripar bérnyilkosainak ehhez nem volt semmi közük. Megölték a szerzetest, és ezzel elintéztnek vették az ügyet. Ekkor viszont a tibeti emigráció is lépett egyet.

Gosh értetlenül nézett rám.

– Hogy a fenébe...?

Megcsóváltam a fejem, és fújtam egy újabb, immár girhesebb karikát.

– Figyeljen ide, tanácsos úr! Nem tudom, mennyire ismeri a tibeti emigránsok életét...

– Semennyire – vontam meg a vállat Gosh tanácsos.

– Azt azért bizonyára sejti, hogy mint minden emigráns közösségnek, a tibetinek is folyamatosan pénzre van szüksége, hogy fenntarthassa azokat az intézményeit, amelyeket létrehozott.

– Ezeket az Indiai Köztársaság tartja fenn – vetette közbe nem minden büszkeség híján Pa-lekar tanácsos.

– Csakhogy ez a pénz kevés.

Igyekeztem gyorsan elevezni a veszélyes vizekről. Tisztában voltam vele, hogy a tibeti emigráció indiai jelenléte kényes kérdés. Kína nem veszi szívesen az indiaiak ez irányú támogatását, ezért a támogatás mértéke évről évre csökken.

– Én úgy tudom, hogy elég sok.

– Szemlélet kérdése – vonultam vissza. – Az a lényeg, hogy az Indiában élő tibeti emigráció értesült Howard doktor tervéről, és úgy döntött, hogy Howard rendelkezésére bocsát egy thumóban jártas, emigráns szerzetest. Ha bejön, amire Howard számít, az emigráció szép pénzhez juthat. Amikor aztán az általuk kijelölt lámát a gyógyszeripar bérnyilkosai megölték, úgy döntöttek, hogy újabb szerzetest küldenek Howardhoz. Ezért „találta meg” Sammy doktort az ismeretlen tibeti, és közölte vele, hogy Khar és Csömo kolostorok között, a szrinpók völgyében kerülhet sor a gyógyításra. Odaküldenek majd valakit, aki pótolja a meggyilkoltat. Howard és a túlsúlyos férfi ezután a szrinpók völgyébe utaztak. Találkoztak az odaküldött

szerzetessel, aki végül is eredményes kezelésnek vetette alá a beteget.

– És Howard? Nem leste el a thumo titkát?

Mosolyogtam, és megforgattam a pipám fejét az ujjaim között.

– Kedves tanácsos úr, az emberek nem szívesen árulják el azokat a titkaikat, amelyektől sokat remélhetnek. A thumo szent dolog, a vallási rítus része, Azonkívül szükség esetén – lásd az emigráció nehéz helyzetét – még anyagi előnyökkel is kecsegtethet. Nos, történt, ami történt; a kövér ember végül is lefogyott. És a thumo segítségével. Ezután Howard doktor visszatért vele Amerikába. Ismét pénzt kért Meryl Hollandtól.

Szándékosan használtam Mrs. Lanier lánykori nevét.

– A kapott pénzt felhasználva megszervezte az expedícióját. Hogy kik és hogyan kerültek bele, arra most ne vesztegessünk szót; elég annyi, hogy Gronger doktornő és Lynn doktor is résztvevők lettek. Senki nem sejtette róluk, hogy a gyógyszeripar emberei, sőt mindenre hajlandó ügynökei.

– Gyógyszeripar? – ingatta meg a fejét Mahadevan tanácsos. Szemölcsös, nagy fejű férfi volt, keskeny, ázsiai szemekkel. – Nem túl általános ez így? Hiszen a gyógyszeripar valóban az egyik legfontosabb iparág a világon, és nem érdemli meg, hogy ama kevesek miatt...

– Igaza van – szakítottam félbe. – Csupán azokról beszélünk, akik mindenáron való üzletet látnak benne. Mindazonáltal azt javaslom, hogy ne lovagoljunk az elnevezéseken. Ha gyógyszeripart mondok, kizárólag azokra gondolok, akik gátlástalanul kihasználják a helyzetüket, fittyet hányva az emberiség valós érdekeire.

– Jól van – intett le bennünket Szundararadzsan főfelügyelő –, hagyjuk a terminológiai problémákat. Gyerünk tovább!

– Ott hagytam abba – folytattam ~, hogy az expedíció összeállt és elindult a szrinpók völgyébe. Viszont, ha már terminológiai problémáknál tartunk: kénytelen vagyok így hívni a sátorkórház területét, leven, hogy nincs más neve. Ez pedig nem feltétlenül esik egybe a szrinpók valódi völgyével: a kettő csak részben fedi egymást.

– Tisztában vagyunk vele – mondta kissé türelmetlenül Gosh tanácsos. – Tehát mi lett Sammy Howardeddal?

Letettem a pipám, és megnézegettem, hogy kitisztogathatom-e. Mivel még meleg volt, meg kellett várnom, hogy hűljön egy kicsit.

– Hogy mi lett Sammy Howardeddal? – tértem vissza Sammy doktorra, amikor végeztem a pipám vizsgálatával. – Nos, az expedíció összeállt, megérkezett a szrinpók völgyébe, ahol is megkezdtek volna a gyógyítást – ha tett volna gyógyító. De nem volt.

– Ez meg hogy lehet?

– Úgy, hogy a thumót ismerő szerzetes nem érkezett meg. Sammy és a tibetiek megállapodása úgy szólt, hogy mire az expedíció a szrinpók völgyébe érkezik, a gyógyító már ott várja őket. A szerzetes viszont nem volt ott.

– Mit gondol, miért?

– Mert őt is megölték.

– Honnan tudja?

– Onnan, hogy nem érkezett meg. Sem akkor, sem később. Elkapták és megölték. Így aztán az expedíció és Sammy Howard várakozásra kényszerült. Néhány napig még nem volt nyomasztó a várakozás, hiszen a szerzetes akár késhehetett is. De később sem jött. Sammy Howard ekkor egyre idegesebben keresni kezdte. Felment a gomcsen barlangjához...

– Miért éppen oda?

– Mert minden valószínűség szerint ott kellett volna találkozniuk.

– Mi a helyzet a gomcsennel? Ő lett volna végül is Howard szerzetese?

– Ő csak átadta volna a helyét. Amikor korábban a thumóhoz értő szerzetes megkezdte Furnier gyógyítását, kiköltözött a barlangjából, a kezelés végeztével aztán visszaköltözött. Az expedíció érkezésének a hírére ismét kiköltözött, csak hogy ezúttal már nem költözött a helyé-

re senki. így a falu gomcsen nélkül maradt.

– Amíg ön át nem vette a szerepét.

– Így van. Ha a gyógyító megérkezett volna, ő lett volna a gomcsen. A falusiak észre sem vették volna a változást. De visszatérve Sammy Howardra: egyre idegebben várta a gyógyítót. Ekkor Gronger doktornő és Lynn doktor...

– Kikérem az orvostársadalom nevében, hogy doktorozza őket! – fortyant fel Lanier.

– Igaza van, doktor úr – mosolyogtam rá. – Szóval, a két említett személy megkezdte az expedíció elleni hadjáratát. Megölték Howard doktort, és eltemették a lhato alá, hogy ne bukkanjon rá senki.

– Ugyan miért?

– Abban bíztak, egyetlen eltűnés is elég lesz az expedíció megfutamításához.

– Majdnem így is történt.

– Néhányan azonban véletlenül keresztülhúztuk a számításukat. Megtaláltuk a holttestet, és ezzel nagy riadalmat keltettünk.

– Várjon csak, várjon! – emelte fel a kezét Mahadevan. – Miért mondta, hogy a gyilkosok nem akarták a gyilkosságot nyilvánosságra hozni, ha szabad így mondanom. Miért rejtették el a holttestet a lhato alá?

– Azt hitték, hogy az expedíció pusztán dr. Howard eltűnésétől is megfutamodik – ismételttem. – Nem akarták mindenáron felhívni magukra a figyelmet. Ha kiderül, hogy gyilkosság történt, az indiai rendőrség nyomozni kezd, márpedig, akik ideküldték őket, jobban szeretik az árnyékot, mint a fényt. Persze azért azt sem érezték tragédiának, hogy Howard doktor holtteste végül is előkerült.

– Ön azt írja, hogy Howard doktor holttestét barnára festették, vagy mi a fene, azonkívül pedig szerzetesi palástot adtak rá... Mi az ördögöt akar ez jelenteni?

Kivertem a pipámat a hamutartóba, aztán bólintottam.

– Először én sem értettem a dolgot, később viszont rájöttem, miért.

– Ossza meg velünk tudása kincsesládát – mosolygott Gosh száhib.

– Nos, a gyilkosok úgy gondolkodtak, hogy Howard holttestét úgysem fogja megtalálni senki, hiszen ki turkál egy lhato alatt. Nem igaz?

– Hm.

– A lhato szent dolog, imaszalaggal, imázászlóval, szent szövegekkel...

– Tudjuk, milyen egy lhato, Leslie száhib – bólogatott Mahadevan. – Tökéletes leírást adott róla.

– Abban bíztak, hogy Howard doktor jó darabig a lhato alatt marad. Viszont azért számítaniuk kellett arra is, hogy egyszer mégiscsak előkerül valahogy. Talán nem is olyan sokára. Véletlenek mindig előfordulhatnak. Ezért gondoskodtak róla, hogy addig is felismerhetetlen maradjon, amíg az idő el nem végzi rajta romboló munkáját. Befestették a bőrét, és szerzetesi palástot adtak rá. Ha valaki felfedezné, higgye azt, hogy egy trapa holtteste, akit társai temettek a szent kőrakás alá. Elvágta valami szörnyűséges késsel a nyakát, az arcát és mellkasát pedig rettenetesen összekaszabolták, hogy a szrinpók karmolásának látsszék.

– Szrinpók?

– Róluk majd később lesz szó. Nos, ez a helyzet a szerencsétlen Howard doktorral.

– Kinek az ötlete volt ez a szrinpo-dolog?

Elővettem a dohányzacskómat, készen rá, hogy ismét megtömhessem a pipámat.

– Jó, akkor beszéljünk a szrinpókról. Nem tudom, tudják-e...

– Tudjuk – bólintott Gosh tanácsos. – A szrinpókról mindent tudunk. De vajon Lynn és Gronger doktor... akarom mondani, Mr. Lynn és Miss Gronger, honnan tudtak róluk?

– Nem voltak nyeretlen kétévesek, uraim. Egy profi gyilkos mindenre felkészül. Ők pedig profik voltak a javából. Akár orvosok voltak, akár nem. Tanulmányozták a helyi mitológiát, és úgy döntöttek, ha előkerül a holttest, a helyi démonokra terelik vele a gyanút. Ezzel első-

sorban a túlsúlyos páciensekre akartak hatni. Azt akarták, hogy soha senki ne jelentkezzen többé egy újabb indiai gyógyútra, még ha valamelyik eszeveszett orvos Sammy Howard halála után meg is kísérelné feltámasztani a halott projektet. Ezért olyan szörnyű módon végeztek az áldozataikkal, ahogy a szrinpók végeztek volna velük, ha léteznének.

– Térjünk még egy kicsit vissza Sammy Howardra, ha nem bánja.

– Térjünk – bólintottam engedékenyen.

– Előkerült tehát a holtteste. Majd Khar kolostorában bukkant fel. Hogy az ördögbe került oda?

– Miss Gronger és Mr. Lynn levitték éjszaka. Mire másnap a táborbeliek kibányászhatták volna a lhato alól, már nem volt ott. Már Kharban volt.

– Jó, jó, de miért?

– A gyilkosság napfényre került; immár minden módon a szrinpókra kellett terelni a gyanút. Azt a látszatot kellett kelteni, hogy a szrinpók valóban léteznek.

– Gondolták, hogy valaki is elhiszi ezt?

Megtömtem a pipámat. Lassan, komótosan. Szinte éreztem a levegőben vibráló feszültséget.

Amikor megtelt dohánnyal, elégedetten felsóhajtottam.

– Önök, uraim, nem is sejtik, hogy mennyien hisznek Amerikában a kísértetekben, szellemekben, démonokban. Ebből él a filmipar. És ők ezt pontosan tudták. Ezért rendeztek egy vérfagyasztó jelenetet Khar kapuja előtt. Howard doktor holtteste végül is bekerült a kolostorba.

– Ön vitette be.

– Nem is örült neki Khargil Gyamco! Szerencsére nem sokáig volt gondja rá, mert ahogy jött, úgy el is tűnt.

– Csak nem Mr. Lynn és Miss Gronger vitték vissza a lhato alá?

– Nem bizony.

– Akkor kik?

– Maguk a szerzetesek. A főláma, Khargil Gyamco tudta nélkül. Annyira rettegtek a szrinpók által megölt és összekaszabolt holttesttől, hogy feltétlenül meg akartak szabadulni tőle. Úgy gondolták, nagyon is jó helyen van ott, ahonnan elhozták. És ott is maradt volna, ha Mr. Lynn és Miss Gronger nem cipelték volna be titokban a táborba. Ekkor már szükségük volt a holttestre. Hogy miképpen bukkantak rá? Talán ellenőrizték, hogy nem maradt-e a lhatónál áruló nyom utánuk. Képzelték a meglepetésüket, amikor áruló nyom helyett magára Sammy Howardra bukkantak. Később bizonyára kiderítették, hogy került oda.

– Ezzel még nem ért véget a szerencsétlen doktor vándorlása, ha jól látom a papírokból.

– Sajnos nem. A lhato alól Marisa Mayberry ágyába vándorolt. Képzelték, milyen kalamajkát okozott a felbukkanása. Legalább akkorát, mint amikor harmadszor is eltűnt, és Meryl Holland került a helyére.

Minden szem önkéntelenül is Lanier doktor felé fordult. A doktor összeszorította a száját, és az asztal lapjára bámult.

– Hol bukkant fel negyedszerre Howard doktor? Ha jól látom...

– Kharban.

– Ezúttal is Mr. Lynn...

– ...és Miss Gronger vitték oda. Mintha a szrinpók szállták volna meg, és kényszerítették volna vándorlásra. Az itteni hagyományok telis-tele vannak vándorló holttestekkel. Sem a szerzetesek, sem a falusiak számára nem jelent csodát, ha egy halott rolanggá, azaz elvarázsolt holttestté változik.

– Kevés holttest utazott még annyit a történelem folyamán, mint Sammy Howard doktoré...

– Szó, ami szó: nem volt a szerencsétlennek sok nyugalma. Khargil Gyamco sem fogad-

ta örömmel, hogy ismét csak az ő fedele alatt vert tanyát. Utasított, hogy amilyen gyorsan csak lehet, tüntessem el a kolostorából. Ez aztán Mahalingam felügyelő önfeláldozó közreműködésével sikerült is.

Gosh tanácsos Mahalingamra pislogott.

– Önfeláldozó közreműködés?

Mahalingam elvörösödött.

–A felügyelő felajánlotta a kocsiját, hogy azon szállítsuk vissza a halottat a táborba. Abban igaza volt a förlámának, hogy semmi keresnivalója Kharban.

Éppen arra gondoltam, hogy mivel befejeztük Sammy Howard doktor halál utáni vándorlásának a történetét, más vizekre evezek, de Palekar közbeszólt.

– Csak egy pillanat még, Lawrence száhib! Az imént említette a gomcsen barlangját. Howard doktor ott kereste a soha meg nem érkezett thumo-szakértőt. Mintha ez a barlang valamilyen titokzatos szerepet játszana a történetben.

– Bizonyos értelemben úgy is van – bólintottam. – A thumót általában barlangokban gyakorolják. Ennek elsősorban az az oka, hogy a barlang kiválóan alkalmas a meditációra. Elszigeteli a világtól a meditálókat, megkönnyítve számukra az utat a megváltozott tudatállapotba. Howard doktor biztos volt benne, hogy a kettes számú thumoszerzetes is a barlangot választja a munkájához.

– Nem voltak ehhez egy kissé sokan a gyógyulni vágyók?

– De. Sokan voltak.

– ?

Megvakartam a fejem búbját, és tanácstalanul néztem rá.

– Ki tudja, hogy a szerzetes hogy oldotta volna meg a problémát? Talán csoportokra osztotta volna a húsz embert.

– Végül is ez nem is olyan fontos – legyintett Szundararadzsan. – Lépünk eggyel tovább. Sammy Howard doktor meghalt, megölték. Először nem akarták, aztán mégiscsak megölték. Méghozzá szörnyű módon, hogy a gyengébb lelkűek és hiszékenyebbek a szrinpókra gyanakodjanak.

Megcsóváltam a fejem, de nem tettem megjegyzést. Pedig tehettem volna. Nem feltétlenül igaz, hogy csak a gyengébb lelkűek – ahogy Szundararadzsan nevezte őket – és a hiszékenyek hisznek a szrinpókban. Ha a londoni utcákon nem is, de a Himalájában hinni lehet bennük.

– Vegyük csak sorra a meggyilkoltakat – javasolja Mahadevan száhib. Lanier doktorra pislogott, aztán kelletlen arkifejezéssel széttárta a karját. – Bármennyire is kellemetlen a dolog, doktor Lanier... hm... mégiscsak beszélnünk kell a... hm... az ön feleségéről.

– Mintha itt sem lennék – biccentett Lanier doktor.

– Köszönöm a megértését. Szóval, az a helyzet hogy a második áldozat az ön felesége, Meryl... izé... Holland volt.

– Nyugodtan hívhatja az asszonynevén is – legyintett Lanier. – Már túl vagyok a nehezén.

– Köszönöm, doktor. Ha már itt tartunk, megkérdezném öntől: van fogalma róla, hogy került Indiába a felesége?

Lanier rám nézett.

– Mr. Lawrence volt szíves tájékoztatni az elképzeléseiről. Szerinte Mr. Lynn és Miss Gronger csalták ide. Természetesen Sammy Howard nevében.

– Hogy lehetett csak úgy... idecsalni?

– Nyilván egy segítséget kérő levéllel. Gépeltek egyet, és ráhamisították Howard doktor aláírását – vettem át a szót.

– Mrs. Lanier nem ellenőrizte...

– Úgy látszik, nem. Ne feledje; itt, a magas hegyek között nincs még kiépítve a mobilhálózat. Csupán műholdas telefonon lehet kapcsolatot tartani a világgal, erre pedig valamiért nem került sor. De miért is került volna? Mrs. Lanier is ide akart utazni. Valószínűleg... hm...

bocsánat, de vágyódott Howard doktor után. Márpedig, aki amúgy is menni akar, az nem sokat ellenőrizget.

– Maga aztán igazán szakértő ebben a kérdésben – jegyezte meg rosszmájúan Mahálingam felügyelő. Eddig meg sem szólalt, jellemző, hogy mivel kezdte a szereplését.

– Valószínűleg egy meghatározott helyen kellett találkoznia Sammy Howarddal. Ott azonban nem a doktor várta, hanem Lynn és Miss Gronger. A többit elképzelhetik. Megölték a szerencsétlent, majd őt is kegyetlenül összemarcangolták.

– A szrinpók miatt.

– Hogy mindenki azt higgye, csakis a szrinpók tehették.

Palekar tanácsos megsimogatta a szakállát.

– Mondja meg nekem, Lawrence száhib, miért volt erre szükség? Miért kellett ezt a szerencsétlen asszonyt idecsalni és megölni? Miért?

Sóhajtottam, és ismét a pipámmal kezdtem foglalatoskodni. Megnéztem, hogy elég-e a dohány, amit az ujjaim között tartok, s amikor úgy láttam, hogy nem, csippentettem még egy kicsit hozzá.

– Említettem, hogy a bérgyilkosok nem feltétlenül akartak gyilkolni, pontosabban: az expedíció tagjai közül nem akartak megölni senkit. Azt hitték, hogy ha a thumót ismerő szerzeteseket ölik meg, megoldódik a problémájuk: az expedíciónak vége. Csakhogy nem így történt. Howard doktor nem adta fel, várta a pamót, sajnos, mindhiába. Valaki bizonyára megölte.

– Valaki?

– Talán majd Mr. Lynn és Miss Gronger elmondja, hogy ki volt a tettes. Ha tudják. Mert nem biztos, hogy tudják. Valószínű, hogy nem is ezen a környéken ölték meg. Talán valahol másutt, egy távoli kolostorban, vagy akár egy indiai nagyvárosban. A felbujtóknak messzire elér a kezük. A szerzetes soha nem érkezett meg a szrinpók völgyébe, hiába várta Howard doktor. Ő azonban ennek ellenére sem akarta feladni a tervét... Márpedig, ha az expedíció nem takarodik el mihamarabb, kellemetlen helyzet állhat elő. Idetéved egy újságíró, és nagydobra veri a thumo általi gyógyítás ügyét. Ezt pedig semmiképpen nem akarhatták. Amikor kiderült, hogy Sammy Howard várakozik, s az expedíció sem mozdul, kiadták az utasítást Howard meggyilkolására. Így történt.

– És Mrs. Lanier?

– Sammy Howard halála megpecsételte az ő sorsát is.

– Egy kissé bővebben, ha kérem szabad.

– Természetesen, Gosh száhib. A bérgyilkosok megbízói tisztában voltak vele, hogy ha megtörténik az első gyilkosság, az egy ezer veszéllyel járó rendőrségi vizsgálatot von majd maga után. Bármennyire is igyekeztek a szrinpókra kenni a dolgot, biztosak lehettek benne, hogy az indiai rendőrség fűtyül a szörnyekre, és valós gyilkosok után néz. A szrinpók másra lettek volna jók.

– Mire például?

– Arra, hogy a szörnyek haragjától megrémült falusiak maguk üzzék el az expedíciót. Visszatérve a megbízókra: úgy döntöttek, hogy gyanúba kevernek valakit az expedíció résztvevői közül, akire végső esetben rá lehet verni a balhét. Erre a célra Lanier doktort szemelték ki.

Lanier doktor bólintott, és kissé felemelte a kezét. Mintha csak tudtukra akarta volna adni, hogy bizony, bizony: valóban őt szemelték ki a megtisztelő feladatra.

– Ezért kellett nekik Lanier doktor felesége, Meryl. Idecsalták, megölték, elrejtették a holttestét, majd úgy intézték, hogy előkerüljön. Azt a látszatot keltve, hogy Lanier doktor ölte meg és rejtette el.

– Mayberry doktornő ágyában? Ez agyrém.

– Oda csak időlegesen került. Lynn és Miss Gronger máshova akarták vinni, csakhogy nem volt már elég idejük hozzá. Talán valaki megzavarta őket. Ideiglenesen dugták csupán a dok-

tornő ágyába, és ha akkor nem fedezi fel, fél óra múlva már nem is találta volna ott. Talán Lanier doktor sátrában landolt volna. Ki tudja? Ezalatt Sammy Howard holtteste viszont valószínűleg Miss Gronger ágya alatt pihent.

– De jó, hogy nem voltam ott! – szakadt ki a nyögés Szundararadzsanból.

– Nem volt kellemes helyzet, mit mondjak. Visszatérve Lanier doktorra: neki osztották ki tehát a bűnbak szerepét. Rosszban volt a feleségével...

– Ez tévedés! – tiltakozott Lanier.

– Ez volt a látszat, doktor. És rosszban volt Sammy Howarddal is. Sammy elszerette a feleségét, s ön úgy döntött, hogy megbünteti őket érte. Mindkettőjüket megöli. Szerelmi dráma a Himalája hegyei között. Igazán romantikus történet. Akár még filmet is lehet forgatni belőle. A rendőrség bizonyára bevette volna, és letartóztatta volna önt.

– Mint ahogy meg is tette – vigyorgott rosszmájúan Mahadevan tanácsos. – A mi Mahálingamunk, amint hallom, az ágyához bilincselte.

Mahálingam elsápadt. Még tiltakozni sem volt ereje.

– Ó, Mahálingam felügyelő pontosan tudta, miről van szó – siettem a segítségére.

– Valóban? – pillantottak rám mind az öten.

– A felügyelő csak azért láncolta, hm... az ágyához Lanier doktort, hogy biztonságba ringassa vele a gyilkosokat.

– Nagyon élethűnek tűnt a dolog – morogta Lanier.

– Megbeszélte velem – lódítottam. Szundararadzsan elhúzta a száját, de néma maradt.

– És ön? – kérdezte Gosh tanácsos. – Önnel mi a helyzet? Nem sikerült átejtetniük?

Elővettem az öngyújtómat, megnézegettem, aztán visszatettem a helyére.

– Volt egy rövidke idő, amikor az én fejemben is komolyabban megfordult a gondolat, hogy talán mégiscsak Lanier doktor a gyilkos, és egy közönséges féltékenységi drámának a szemtanúi vagyunk.

– Hm. És miért változtatta meg a véleményét?

– Mert nem érkezett meg a thumót ismerő szerzetes, a pamo. Ez pedig felkeltette a gyanakvásomat. Amikor pedig Lanier doktor elmesélte, hogy Sammy Howard egyik korábbi pamóját Delhiben megölték, már biztos voltam benne, hogy többről van itt szó, mint egyszerű féltékenységi drámáról. Fel kellett tennem magamnak a szokványos kérdést: mi a célja a gyilkosságoknak, ha nem Lanier a tettes? A lehetséges válasz: valakik ellenérdekeltek benne, hogy az új gyógymód megjelenjék a világ gyógyászati piacán. Akik rengeteg pénzt keresnek gyógyszerekkel és táplálékkiegészítőkkel. Így elmondva egyszerűen hangzik az egész, de akkor sok álmatlan órámba került, amíg felállítottam a hipotézist. Hogy talán ez lehet a gyilkosságok oka. Ezért arra törekedtem, hogy az expedíció ne futamodjon meg, hanem maradjon a helyén. Úgy gondoltam, csak így derülhet fény Howard doktor halálára. Mahálingam felügyelő jó partnernek bizonyult: igyekezett minden eszközzel megakadályozni az expedíció távozását.

– Amivel aztán alá is írták még jó néhány doktor halálos ítéletét – mondta Mahadevan kegyetlenül.

Én azonban nem vettem lelkemre a dolgot. Legalábbis látszólag. Belül azonban már napok óta mardosott a féreg: vajon ha másképpen cselekedtem volna, életben lennének még az áldozatok?

Szundararadzsan elmosolyodott.

– Ne tegyen magának szemrehányásokat, Lawrence száhib, és ön sem, felügyelő. Még ha akartak, sem tudtak volna a terrortámadások miatt visszatérni Gangtokba. Semmiképpen nem tudták volna megakadályozni a gyilkosságokat.

Ezzel én is tisztában voltam. És mégis.

Visszadugtam az öngyújtómat palástom öblébe, és azt a tűzszeres számot húztam elő belőle, amelyet annak idején Gunggától, a burjáltól kaptam. Letettem az asztalra, elkülönítettem egymástól az acélcsiholót, a kovakövet és a növényi rostból készült kóc-rudacskát, amely majd tüzet fog. Beszélgetőtársaim kimeredt szemekkel nézték a készülődésemet, mintha éppen egy robbanással fenyegető pokolgépet próbálnék meg hatástalanítani.

– Tehát... ön is gyanakodott Lanier doktorra? – kérdezte végre elszakítva a tekintetét a tűzszeres számomról Gosh tanácsos.

– Rövid ideig igen.

– Elárulna nekem valamit, Lawrence száhib?

– Ha ismerem a választ a kérdésére.

– Nos, ha végignézem a gyilkosságok listáját, feltűnik, hogy a gazemberek kizárólag orvosokat öltek. Egészen a végső kifejtetig. A betegek közül jószerével senkit sem bántottak. Pedig megtehették volna. Éppen csak megsebesítették őket. Mi ez a diszkrimináció?

A tűzszeres számra néztem én is, de egyelőre még nem csiholtam vele lángot.

– Azt hiszem... sőt biztos vagyok benne, hogy szándékosan nem akarták megölni őket. Elvégre velük nem volt bajuk. Ők csak díszlet voltak az előadáson. Betegre mindig szükség van, különben ki a fenének kellene a gyógyszer? A maguk módján tisztelték őket, mint az árus a vásárlót. A túlsúlyos páciensek potenciális ügyfelek közé tartoztak, ezért meg akarták óvni az életüket. Amíg lehetett. Később aztán már az ő sorsuk sem számított. Mindenkit meg akartak ölni, hogy a thumo emléke is váljék velük együtt semmivé; akik pedig mégis érdeklődnének iránta, szűrjék le azt a tanulságot, hogy himalájai gyanús alakok – trapák, gomcsenek, ngag-szpák – mészárolták le az expedíció tagjait, és kenték rá a gyilkosságot az ugyancsak gyanús természetfeletti lényekre – szrinpókra, rolangokra, gnyenekre. Soha többé senki ne merészkedjék a szrinpók völgyébe; ne merészkedjék új módszerek után kutatni; ne üljön fel a gyanúsabbnál is gyanúsabb gyógyítóknak, mert íme! – ez az eredménye.

– Ön tehát megkérte Mahálingam felügyelőt, hogy tartsa ott az expedíciót. Ennek következtében aztán valóban elszabadult a pokol. De menjünk csak sorjában. *Teague doktor*. Róla mit kell tudnunk?

– Alighanem megszagolt valamit. Sőt biztos vagyok benne. Ha előbb tudtam volna szót váltani vele, mintsem megölték, hamarabb le tudtam volna zárni az ügyet. Óriási balszerencse, hogy azon az estén, amikor el akart árulni nekem valamit, Mr. Lynn és Miss Gronger elkapták. Másnap kitették a kolostor elé. Természetesen ő is a szrinpotámadás nyomait viselte magán.

– Végül is... melyikük végezte ezt a szörnyű munkát? Úgy értem, Mr. Lynn és Miss Gronger közül.

– Ki tudja? – vontam meg a vállam. – Lynn sebészként is dolgozott. Talán ő.

– Teague doktort tehát elnémították. Feltűnt viszont az új pamo, a gyógyító.

– Úgy van.

– A maga Jondon barátja, a miniszter úr.

Bólintottam, és úgy gondoltam, csiholok egy kis tüzet. Kezembe vettem a kovát és néhány-szor ráütöttem az acélpatkóval a kőre. A kiugráló szikrákat pedig megpróbáltam a kóccal felfogni. Őszintén meg kell mondanom: így sokkal nehezebb tüzet gyújtani, mint öngyújtóval. Én mégis kedveltem ezt a módot. Valahogy megnyugtatta az idegeimet.

Úgy látszott, egyedül én vagyok így vele. A többieknek remegni kezdett a szája széle, amikor az ötvenedik csapásra sem sikerült a dolog.

– Szívesen kölcsönadom a gyufámat – készségeskedett Gosh tanácsos.

– Én az öngyújtómat – csatlakozott hozzá Palekar tanácsos.

– Nagyon kedvesek – utasítottam vissza őket. – De így sokkal ízletesebb a pipa.

Végül mégiscsak összejött a dolog. Addigra már Mahadevan tanácsos olyan szemekkel nézett rám, hogy biztos voltam benne: sajnálja, hogy a gyilkosok engem nem vettek kezelésbe. Megölniük ugyan nem feltétlenül kellett volna, de azt megérdemeltem volna, hogy összekaromolásszanak.

– Óhajt beszélni Jondon rinpócséről? – tudakolta Szundararadzsán. Udvarias és óvatos volt a hangja. Jondon idegen, bhutáni állampolgár, a dalai láma kedvence, a bhutáni király minisztere, nagy tudású szerzetes, az indiai kormány tanácsadója; magasabb rangú, mint ők együttvéve. Ha nem akartam volna, nem kellett volna szót ejtenem róla. Akár államtitoknak is minősíthettem volna a vele kapcsolatos információkat. Én viszont nem akartam. Miért is tettem volna?

– Jondon a barátom – mondtam az igazságnak megfelelően. – Bár sürgősen vissza kellett volna térnie a szrinpók völgyéből, úgy döntött, hogy segít megoldani az ügyet. Mert akkor már elhatároztam, hogy Mahálingam felügyelő szerény támogatójaként megteszek mindent, amit megtehetek, hogy fény derüljön a gyilkosságokra. Bár a felügyelő végezte a munka dandárját...

– Jól van. Ugorjon egyet, és folytassa.

Tudtam, mit kell átugranom.

– Jondon úgy döntött, hogy elvállalja a pamo szerepét.

– Ezzel nagy veszélynek tette ki magát, tudja-e? – szörnyülködött Gosh tanácsos. – Hogy lehet valaki fontos ember létére ennyire könnyel...

– Gosh!

Gosh tanácsos lesunyta a fejét és elhallgatott. Én meg folytattam.

– Jondon ért a thumóhoz. Úgy gondolta, ha megkezdí a gyakorlatokat, elsősorban rá fog-nak vadászni, a doktorokat pedig békén hagyják.

– Visnura... ez nem volt helyes. Ha valami történt volna...

– Jondon rinpócse meg tudja védeni magát.

– De hiszen megsebesítették!

– Ezt sajnos nem kerülhette el.

– Akár végezhetek volna is vele!

Megvontam a vállam. Mindketten tudtuk, milyen következményekkel járhat, ha magunkra vállaljuk a pamo szerepét. De hát néha kockáztatni is kell!

– Jondon rinpócse... tényleg ért a thumóhoz?

– Tényleg.

– És ön... is?

– Valamicskét.

Úgy néztek rám, hogy biztos lehettem benne: megbocsátották, amiért tűzszerszámmal gyújtottam meg a pipámat.

Mert a pipám már javában égett: csak úgy szálldostak a levegőben a szebbnél szebb kari-kák.

– Az új pamo érkezéte a gyilkosok taktikát változtattak. Mivel szabad kezet kaptak a megbízóiktól, gyilkolták a doktorokat szép sorjában. Megölték Wongot, Mayberry doktornőt és bizonyára Timothy Andersont, az egyik biztonsági embert is, bár az ő holttestére még nem sikerült rálelnünk.

Gosh tanácsos ismét csak forgatni kezdte a papírjait.

– Akkor hát lépünk egyet ismét, Lawrence száhib. Mi a helyzet a szrinpókkal? – ismételte meg a már korábban elhangzott kérdést.

– Ezt hogy érti?

– Úgy értem, hogy mi a helyzet azokkal a jelenségekkel, amiket Lynn és Miss Gronger mint szrinpók produkáltak? Először is: többször is megölhették volna a doktorokat és bárkit a táborból, mégsem tették. Csak körülövdözték őket kavicsokkal. Honnan lövöldöztek egyál-

talán magukra?

– Nemcsak kavicsokat, hanem néha még köveket is hajigáltak. Hogy honnan? Uraim, ez nem egyszerű kérdés. Kiderült ugyanis, hogy Hallstadt doktor kiváló sárkányrepülő. Ez aztán rá terelte a gyanút. Mert őrá is a gyanú árnyéka vetült, ha nem mondtam volna még.

– Leírta. Elhozta magával Hallstadt a sárkányát Indiába?

– Csak a nyílpuskáját. De ez is elég okot szolgáltatott a gyanúra. Hallstadt doktor egy extrém sportág versenyzője volt: sárkányrepülés közben kellett íjjal célba lőnie.

– Ha nem hozta magával a sárkányát, illetve nem ő volt a repülő démon, akkor mi a csoda történt?

– Ez volt az én problémám is. Hogy honnan lövöldöztek ránk az úgynevezett szrinpók? Ha valaki más állította volna, hogy az égből, akarom mondani a levegőből, valószínűleg az ijedségének tudhattam volna be. A meghökkentő azonban az volt, hogy jómagam is láttam magam felett őket. Még hozzá jóval felettem... tehát a levegőben. Nem tehettem egyebet, mint hogy keresésbe kezdtem. Ha repültek, valamivel csak repülniük kellett... Igyekeztem elhatárolódni mindenféle misztikus, irracionális lehetőségtől, és csak kerestem, kerestem...

A pipámat azonban nem kellett keresnem. Ismét felengedtem belőle néhány karikát a levegőbe.

Úgy nézték őket, mintha megtaláltam volna a megoldást, és azonnal be is mutattam volna nekik. A füstkarikák! Azokon repültek a szrinpók!

Palekar tanácsos megrázta a fejét.

– Ez lehetetlen! Lehetetlen, hogy a füstkarikák...

Az is volt. Hogy ne húzzam tovább az időt, folytattam.

– Ott hagytam abba, hogy keresni kezdem a repülőalkalmatosságot. Többször is végigjártam a környéket, de nem találtam semmit. Akárki is játszott szrinpót, úgy elrejtette az eszközt, hogy képtelen voltam rátalálni. Ebből aztán két következtetést is levonhattam. Az egyik...

– Hogy rossz helyen keresi.

– Az első, amire hosszas töprengés után rájöttem, hogy a szrinpók mindig hóesés közben támadtak ránk. Ilyen körülmények között pedig nem lehetett jól megfigyelni őket. Nem látunk belőlük egyebet, csupán az arcukat a levegőben, az pedig nem is volt olyan magasan felettünk. Mi következik mindebből?

– Csak nem azt akarja mondani, hogy óriások voltak?

– Pedig bizonyos értelemben ez az igazság. Fölénk tornyosultak!

– Ez meg mi a fenét jelentsen?

– Azt, hogy nem repültek.

– Akkor hogy tornyosultak maguk fölé?

– Ez volt a kérdés.

– Az én kérdésem viszont az, hogy ezt miért nem írta bele a jelentésébe?

– Mert akkor még nem voltam biztos a dolgomban. Tegnap azonban tettem egy rövid kitérőt Kharba és a szrinpók völgyébe. Megtekintettem azokat az eszközöket, amelyekkel a szrinpók közlekedtek!

A pipám után nyúltam, de Palekar tanácsos lefogta a kezem.

– Addig egy szippantást sem, amíg el nem árulja, mivel közlekedtek az izék... szrinpók?

– Gólyalábakon – mondtam. – És démon álarcban.

Azt sem fogadta volna nagyobb csend, ha a manilai szépségverseny résztvevői tűntek volna fel az asztalok között pucéran, boldogan felénk integetve. Úgy néztek rám mind az öten, mintha hirtelenjében jómagam is szrinpóvá változtam volna.

– Gólya...láb? – kérdezte rekedten Szundararadzsan. – Az meg mi a... csoda?

– Nem látott még gólyalábat? – Dehogynem láttam – morgott Szundararadzsan. – De hogy jön ez ide?

– Ismétlem, gólyalábakon közlekedtek. Mr. Lynn és Miss Gronger. A szrinpók. Az arcukat

pedig démonmaszkkal takarták le.

– Eszerint hoztak magukkal... gólyalábat?

– Nem hoztak.

Ismét csak az értetlenség csendje vette át felettünk az uralmat.

– Ha nem hoztak... akkor honnan vették őket? Honnan tudja, hogy nem hoztak?

– Onnan, hogy nem találtam belőlük egyet sem. Viszont a gólyaláb ragyogóan megmagyarázza, hogyan támadtak ránk. Ezért keresni kezdtem őket. Tűvé tettem a környéket. De nem találtam gólyalábat.

– Akkor honnan a fenéből...?

– Arra gondoltam, hogy mégiscsak itt kell lenniük valahol. Szinte kiverik a szemem. Nincsenek elrejtve, mégsem látom őket.

Szundararadzsan szeme felcsillant.

– Sátort tartó rudak?

– Talán azok is lehettek volna, de nem azok voltak. Hogy ne csigázzam tovább a kíváncsiságukat...

– Azt nagyon jól teszi – morogta Gosh tanácsos.

– Bizonyára hallottak már róla, hogy a himalájai hiedelmek szerint a villámlást és a jégesőt faragott favarjak segítségével el lehet hárítani. A varjakat magas oszlopok tetejére állítják. Ezeket az oszlopokat használta Lynn és Miss Gronger gólyalábnak. Mint már említettem: a tegnapi napon látogatást tettem a szrinpók völgyében, és alaposan megvizsgáltam ezeket a bizonyos cölöpöket. Jó néhányat könnyedén ki lehet húzni a földből; némelyikükön látszik is a szíjak nyoma, amelyekkel a lábukhoz erősítették őket. Használat után egyszerűen csak visszaszúrták őket oda, ahonnan elvették. Mi pedig óvatlanul elsétáltunk mellettük. Fogalmunk sem volt róla, hogy éppen a szrinpók „szárnyait” kerülgetjük.

Most már nyugodtan fújhattam néhány karikát a levegőbe. Amíg a hallottakat emésztették, volt időm pihenni egy kicsit.

– Honnan a csodából jöttek rá... mármint Mr. Lynn és Miss Gronger, hogy a cölöpök gólyalábként is használhatók?

– Nem voltak fantázia híján, az kétségtelen. Amint Miss Gronger is említette, alaposan felkészültek az itteni hiedelemvilágból. Lehet, hogy ezt is előre kitervelték. Ki tudja? Bár a korai hőesést aligha lehetett előre látni. Mindenesetre éles észről tettek tanúbizonyságot.

– Rendben van, uraim – csattantott össze egy dossziét Gosh tanácsos. – Akkor ezt akár ki is pipálhatjuk... A szrinpokkérdésnek vége.

– Azért ne siessen még annyira, Gosh! – állította le egyetlen kézmozdulattal Szundararadzsan. – Van itt még valami, amit nem értek. Miért volt szükségük az ellopott újra és a vasvesszőkre? Ezekből aztán senki nem következtetett volna holmi ósdi szrinpokra. Maga sem gondolhatja komolyan, hogy egyetlen ember is elhitte volna, hogy ezek a lehetetlen szörnyek a legmodernebb technikát alkalmazzák.

– A környékbeliek biztosan elhitték volna – mosolyogtam. – Önök el sem képzelik, hogy milyen gyorsan járnak arrafelé a hírek. Körülnéz a szrinpók völgyében, azt hiszi nincs élő ember magán kívül Kharig, és amit csinál az a legmélyebb titokban marad. Meglepődne, ha másnap lemenne a faluba, és azt tapasztalná, hogy mindenki tud minden mozdulatáról. A pásztoroknak és a földművelőknek még a hátukon is van szemük. Mindent látnak, mindent tudnak. Azt is tudták, hogy a szrinpók megtámadták a tábort, és kőgolyókká vált nyálukkal köpködték a táborlakókat. És hogy az összekarmolt áldozatok testében maradtak a vaskarmuk. A merénylők arra számítottak, hogy a helyi lakosok a szrinpóktól való félelmükben maguk üzik el a doktorokat.

– De nem tették meg.

– Ez viszont kizárólag Jondonnak köszönhető. Ő beszélt a fejükkal. Elmagyarázta nekik, hogy nem a szrinpók számlájára írandók a szörnyűségek.

– Elhitték?

– Egy időre igen. És ez elég is volt nekünk.

Szundararadszan ekkor Mahalingamra pislogott.

– És a felügyelő? Neki is jutott szerep a gólyalábak rejtélyének a felderítésében?

– Természetesen – bólintottam. – Tegnap együtt kerestük fel a szrinpók völgyét. Ott jöttünk rá a megoldásra. Mi ketten.

Mahalingam zavartan sütötte le a szemét. Igaz ugyan, hogy az elmúlt napon együtt jártunk a szrinpók völgyében, az azonban, hogy ő maga is részt vett volna a rejtély megoldásában, erős túlzás volt. Csupán a kocsiját akarta kipróbálni, hogy sikerült-e az elmúlt napok során a gangtoki szerelőknek rendbe hozniuk, s kizárólag sofőrként vett részt a kirándulásunkon. Amikor pedig elmeséltem neki a gólyalábakkal és a favarjakat tartó oszlopokkal kapcsolatos elméletemet, megfenyegetett, hogy még egy ilyen marhaság és lecsukat.

Gosh tanácsos ismét fellapozott egy dossziét, majd ahelyett, hogy belenézett volna, újra engem vett szemügyre.

– Hallstadt doktorral mi a helyzet?

– Köszöni szépen, jól van.

– Tudja maga jól, hogyan értem.

– Tényleg jól van. Mindamellet értem, mire gondol. – Nos, említettem már, hogy ellenfeleink több tervet is kidolgoztak. Az első szerint a szrinpókra terelik a gyanút, s vagy a falusiak kergetik el a kórházat, vagy magától is eltűnik betegestől, doktorostól. Csakhogy azzal is tisztában voltak: sem az indiai, sem az amerikai hatóságok nem hisznek a démonokban, és a maguk földhözragadt módján inkább az emberek között keresik a tetteseket. Számukra a szrinpók helyett hihetőbb bűnbakot kellett produkálni, aki elviszi helyettük a balhét. Erre lett volna alkalmas Lanier doktor. Megölte a feleségét és a gaz csábítót, s hogy ne lógjon ki a lóláb, ki-nyírta még néhány kollégáját is. Így próbálva leplezni a gyilkosságok igazi okát.

Fűjtam egy karikát és folytattam.

– Csakhogy, biztos, ami biztos alapon gyanúba keverték még Hallstadt doktort is. Ha Lanier valamiért nem kell a hatóságoknak, ott van helyette Hallstadt. Tudták, hogy Hallstadt doktor nem kedveli túlságosan Lanier doktort.

– Igaz ez? – kérdezte Mahadevan Laniert.

Lanier széttárta a karját.

– Mit tagadjam?

– Van ennek valami különleges oka?

Lanier megvonta a vállát.

– Hallstadt doktor tele van ambícióval. Saját magát jobban el tudja képzelni egy ilyen jelentősnek tűnő projekt vezetőjének, mint engem. Ha lecsuktak volna, ő kerül a helyemre. Mr. Lawrence szerint ezt akarták volna elhitetni a zsarukkal. Hallstadt bekattant, és gyilkológéppé változott.

Gyorsan visszavettem a szót.

– Egyetlen percig sem hittem, hogy Hallstadt doktor lenne a tettes. Annyi nyomot hagyott maga után, hogy az már nem lehetett véletlen. Ennyire senki nem hülye. Emlékezzenek csak vissza: amikor felrobbant a gáztűzhely Miss Gronger sátrában, megtaláltuk egy csőben a doktor zsebkendőjét. Ekkor már biztos voltam benne, hogy a doktor nem lehet sáros. Hallstadt intelligens ember: ha meg akart volna szabadulni tőlem, és erre a gázkályhát tartja a legalkalmasabbnak, aligha saját, monogramos zsebkendőjét dugja a csőbe. Aztán az íj és a lövedékei... Nem, Hallstadt nem lehetett a gyilkos. De megpróbálták rákenni a dolgot. Abban bíztak, hogy a helyszíntől távol, egy elfoglalt bíróság, amely nem ismeri az itteni körülményeket, másképpen mérlegel.

– És az egyéb merényletek?

Ismét csak néhány szépen kivitelezett karika következett.

– Azt kell mondanom, hogy gyilkosaink szemszögéből kitűnően alakultak a dolgok. Sammy Howard eltűnt, majd holtan került elő. A gyógyító ember, a pamo pedig sehogy. Akárcsak a gomcsen.

– Igaz is. Hova lett a gomcsen?

– Ki tudja? – vontam meg a vállam. – A gomcsenek már csak ilyenek. Egyszer csak felke-rekednek, és elmennek a hulló falevelekkel.

– A pamónál hagyta abba.

– Azt hitték, már csak idő kérdése – még hozzá rövid időé –, hogy a falusiak elkeressék a kórházat. Hiszen Howard doktorén kívül előkerült Meryl Lanier holtteste is; a szrinpók folyamatosan kellemetlenkedtek nekünk, és a pamo sem volt sehol. Ekkor viszont megérkeztem én. Képzzelhetik, mit éreztek, amikor rádöbbsentek, hogy nem várt nehézség bukkant fel; veszélyes akadály a terveik útjában.

Nem szólt egyikük sem, csupán Gosh nyögött valamit, ami akár egy elfojtott kis nevetés is lehetett.

– Az voltam, akárki akármit is mond. Nem okozott nekik problémát az azonosításom... Cardoso doktornő is rájött, ki vagyok. Ő persze nem a kórház sorsa miatt nyugtalankodott. Ekkor elhatározták, hogy megszabadulnak tőlem. Megpróbálnak elkergetni.

– Vagy megölni.

– Kezdetben még nem. Sejtették, hogy a halálom nagy port verne fel, ezért nem akartak elpusztítani. Viszonylag ártalmatlan gránátot hajítottak a gomcsen barlangjába, majd a csömoi kolostor lhakangjába is. A gázrobbanás viszont már halálos merényiét volt.

– Úgy gondolja, hogy valamennyi ön ellen elkövetett merényletet Mr. Lynn és Miss Gronger...

– Úgy van. Miss Gronger sátrában kis híján sikerült is megölniük. Melanie az utolsó pillanatban ügyesen lelépett, a sátor pedig felszállt az égbe. Óriási szerencsém volt, hogy megúsztam. Akárcsak a lhakangban. Ha rám dől az a szobor... A varázslók alaposan meglepődhettek, és aligha tudták mire vélni a dolgot. Summa summárum: amikor Lynn és Miss Gronger látták, hogy nem képesek elűzni a környékről, elhatározták, hogy kiiktatnak a játékból.

– Mikor kezdett gyanakodni rájuk?

Mahálingam felügyelőre mosolyogtam.

– A felügyelő volt szíves, és... ellátott információkkal. Tőle tudtam meg, hogy mindketten nagyon sokáig egy gyógyszergyártó konszern alkalmazottai voltak, és talán még napjainkban is azok. De inkább visszatérnék a történetekre. Amikor a pamo végre felbukkant – természetesen senki nem sejtette, hogy kérésemre Jondon vette át a szerepét –, ismét csak elfogta őket a pánik. Megkísérelték megölni – szerencsére sikertelenül. Nem volt komoly a sebesülése, ahhoz azonban mégiscsak az volt, hogy a helyére lépjek. Jondon bhutáni miniszter, nem lett volna szabad veszélyes helyzetbe hoznom. Ő ugyan nem akart kiszállni a gyógyításból: erőnek erejével kellett megakadályoznom, hogy folytassa. Végül is némi szelíd erőszak árán sikerült átvennem a helyét. Ennek az lett a következménye, hogy immár engem is meg akartak ölni.

Gosh tanácsos becsukta a dossziéját, és ismét újat vett elő. Amíg lapozgatta, kivettem a hamut a pipámból, és visszarejtettem palástom öblébe. Erre a napra befejeztem a füstölést.

– Nem beszélne egy kicsit a másik ügyről is? – kérdezte felütve az új dossziét.

– Szívesen – mondtam, és önkéntelenül is a pipám után nyúltam, de az már békésen nyugodott a helyén. – Ahogy óhajtja. A dolog ott kezdődik, hogy nincs pontosan kijelölve a kolostorokhoz tartozó földterületek határa, ami nem is csoda, hiszen errefelé nem szoktak méte-ekkel bíbelődni. Ott húzódik, ahol feltűnő kövek vannak, vagy ahol patak folyik. Néhány száz méter ide vagy oda, nem számít. Így volt ez Csömo és Khar esetében is. Soha nem volt probléma, hogy hol ér véget az egyik, és hol kezdődik a másik kolostor területe. Hallgatólago-san elismert határuk a mani vonal volt. Csakhogy errefelé is változnak az idők. A kolostorok

vezetői pénzforrások után kutatnak, amihez bizony ismerniük kell területük nagyságát. Mindkét kolostornak művelt, agilis szerzetes a vezetője; egyik sem akart egyetlen talpalatnyi földről sem lemondani a saját kárára. Ezért sajátos háborúság kezdődött a két szomszédvár között.

– Hol itt a másik ügy?

– Már ott is vagyunk. Csak még annyit, hogy Khar kolostora a beteggyógyítást támogatta azon a területen, amelyet Csömo is a magáénak tartott. Az viszont az urológusokkal egyezett meg, egy teleszkóp felépítéséről. Most pedig valóban kanyarodjunk egyet...

Hosszasabban beszéltem nekik Escobarról és a cali-klánról, a tanúvédő programról és Eduardo Escobar szerepéről. Nem láttam rajtuk megrendülést: biztos voltam benne, hogy nem mondok nekik újat. Mégis türelmesen meghallgatták.

Ekkor én is feltettem egy kérdést.

– Tudnak valamit azokról az emberekről, akik... hm... a varázslókat alakították?

Az öt férfi egymásra nézett.

– Nem – mondta aztán határozottan Gosh tanácsos. – Ismeretlenek.

Majdnem elnevettem magam. Csak a jólneveltség tartott vissza tőle.

– Akkor hát menjünk tovább. Az Egyesült Államok azon hatóságai, amelyek a tanúprogramokat szervezik, betelepítették Escobart az ufológusok csoportjába. Természetesen anélkül, hogy a többieknek a leghalványabb sejtelmük is lett volna róla, hogy valójában kicsoda Jason Alvarez. Ők csak a szponzort látták benne, a gazdag mecénást, aki felépíti a teleszkópjukat.

– Vajon tényleg megtette volna? – tűnődött el Mahadevan.

– *Megtehetette volna* – vontam meg a vállam –, és alighanem meg is tette volna. Elvégre egyes alkatrészeket már meg is vásárolt nekik. Escobar megpattintotta az Escobar-klán óriási vagyonának óriási részét, bőven tellett volna belőle. Ha zavartalanul végigfut a program, Csömo kolostora egy csillagvizsgálóval gazdagodott volna.

– És egy csapat idiótával.

– Ez sajnos, igaz, bár az ufókutatók korántsem ilyenek. Nagyon sokan közülük kiváló szakemberek, éles eszű nők és férfiak. Pech, hogy Csömónak éppen másfélék jutottak. Az illetékes hatóság tehát közējük telepítette Escobart.

– A mi megkérdezésünk nélkül – mondta Szundararadzsan. Csupa-csupa szemrehányás volt a hangja.

– Es ön? – kérdezte Gosh tanácsos.

– Kérem?

– Ön tudott róla?

– Dehogyan tudtam! – tiltakoztam.

Találkozott a szemem a tekintetükkel. Ettől a pillanattól kezdve biztos voltam benne, hogy azt hiszik: jómagam is az amerikaiak embere vagyok. Nem lehet véletlen, hogy éppen arra jártam. Kissé kedvetlenül ugyan, de folytattam a történetet.

– Escobar felesége, Gabriela, Cardoso doktornőként az orvosok között tevékenykedett – ehhez maga Escobar ragaszkodott. Az asszonynál voltak ugyanis az elloptott vagyonhoz vezető út irányjelzői, így állandóan szemmel akarta tartani. Ráadásul jelentették neki, hogy egy izága európai szerzetes bolyong a környéken. Felmerült benne a gyanú, hogy talán az unokatestvérei embere lehetek. Ezért megbízta a feleségét – akivel titokban találkozgatott –, hogy tapadjon rám. Ő aztán rám is tapadt.

Az öt indiai lesütötte a szemét.

– Szóval – folytattam gyorsan –, Escobar már akkor megrémült, amikor megtörtént az első gyilkosság. Biztos volt benne, hogy az unokatestvérei szórakoznak vele. Kegyetlenül megkínozzák, aztán megölik. Ekkor határozta el, hogy mivel a testőrei, akik Csömóban dekkoltak, képtelenek megvédeni, önállósítja magát és lelép. Mégpedig úgy, hogy ne maradjon senki, aki sejthetné, hogy ki volt, és hova tart.

Gosh tanácsos ekkor Kilgallon felé fordult. A volt ufókutató megpróbálta követni a szava-

inkat: láthatóan nem sok sikerrel.

– És ön, Mr. Kilgallon? – szólította meg Gosh tanácsos. – Önnek mi a véleménye? Hiszen Ön közénk tartozott.

Kilgallon arcán mély elkeseredés ült.

– Tökéletesen kivagyok – mondta remegő hangon. – Ilyen is csak velem történhet meg. Életem legizgalmasabb kalandját éltem meg a világ egyik legizgalmasabb helyén, és az égvilágon semmire nem emlékszem.

– És a varázslók? – tudakolta Palekar száhib. – Velük mi volt a helyzet?

– Tették a dolgukat – mondtam. – Igyekeztek megvédeni Escobart. Ők sem örültek a gyilkosságoknak, mint ahogy az én felbukkanásomnak sem. Nem tudhatták, nem az Escobar-unokatestvérek megbízásából sündörgök-e körülöttük. De lehetek a rendőrség embere is. Ok is megpróbáltak elkergetni a környékről. Jól felkészült, tapasztalt férfiak voltak – nem lennék meglepve, ha kiderülne róluk, hogy kitűnően ismerték a lámahitét, és maguk is ebből a környezetből származnak.

– Csömo apátja vajon tudta, hogy kicsodák?

– Abban biztos volt, hogy nem varázslók. Valószínűleg elhitették vele, hogy a rendőrség emberei. Viszonzásul a kolostori kosztért-kvartélyért még a mani köveket is felszedték neki. Sőt még azt is megígérhették, hogy eltávolítják a kórházat a kolostor területéről.

– És ön, Mr. Lawrence... vagy melyik nevén szólítsam? – kérdezte Szundararadzsan száhib.

– Amelyiken csak óhajt – mondtam nagyvonalúan. – De mit is kérdezett?

– Azt szerettem volna megkérdezni, hogy van?

Mit is mondhattam volna erre? Hogy köszönöm, jól? Hiszen a vak is láthatta rajtam, hogy nem vagyok jól. Mint ahogy nem volt jól Lanier sem. Az, aki látta, mi történt az elmúlt napok során a szrinpók völgyében, nem lehetett valami jól. Hiába próbáltam megfélemedezni róluk, a halottak elem tolakodtak. Láttam Miss Mayberryt, amint tiltakozik ellene, hogy Jondonnal együtt Abel a szakadékba kényszerítsen; láttam Mark Kochot, amint az eget kémleli; láttam Teague Scottot; láttam Lianát, amint éppen a thumót gyakorolja – mindezt láttam, pedig soha többé nem akartam látni.

– Valami baj van? – tudakolta némi részvétellel a hangjában Gosh tanácsos.

– Ugyan már, mi lenne? – kérdeztem sóhajtva.

– Maradt még néhány rövid kérdésem a legvégére – nyitott ki egy újabb dossziét a tanácsos. – Csak röviden válaszoljon rájuk, kérem, ha úgy érzi, hogy képes rá.

Gosh Szundararadzsanra nézett, s amikor az bólintott, a papírai fölé hajolt.

– Lenne itt néhány apróság. Tudja... részletes jelentést kell készítenünk... nem szeretném, ha érthetetlen részek maradnának benne. Az első kérdésem, Lynn doktorra... akarom mondani Mr. Lynnre és Miss Grongerre vonatkozik... Menjünk csak sorjában... igen, igen. Itt van például az a medvecsapda, amit az ön Jondon barátja, a miniszter úr talált a sátra előtt vagy a sátrában. Gondolom, hogy ezt is az említett kettős tette oda.

Megütötte a fülem Gosh tanácsos enyhén gunyoros hangja, amint Jondon nevét kiejtette. Természetesen nem volt titok előttem, hogy Jondon barátom annak ellenére, hogy magas rangú tisztviselő, biztonsági miniszter, nem örvend túl nagy népszerűségnek Indiában. Bhután ugyanis csak részben független állam, külpolitikáját Indiában határozzák meg. A nemzetközi fórumokon India képviseli a kis himalájai országot, amely az utóbbi időben megpróbál megszabadulni a nagy testvér gyámságától. Az indiai adminisztráció e törekvések mögött Jondont sejtí, aki befolyásolni próbálja barátját, a bhutáni uralkodót. Szerintük, természetesen, helytelen irányba.

– Úgy van – mondtam szűkszavúan. – Megkísérelték megölni, vagy legalábbis megsebesíteni vele Jondont. Szerencsére sikertelenül. Jondon megérzi a csapdákat.

– Tessék?!

- Mondom, Jondon megérzi az elrejtett csapdákat. Az őrzőszelleme figyelmezteti rá. Gosh tanácsos megrázta a fejét.
- Ezt komolyan mondja?
- Nem szóltam, csak mosolyogtam.
- Rendben van – bólintott. – Menjünk tovább. – Mahálingam felügyelő elrontott autója. Az is az ő lelkükön szárad?
- Nem óhajtották, hogy a felügyelő beautózzon Gangtokba, és zsarukkal megpakolva érkezzen vissza. Akkor már le akartak számolni valamennyiünkkel. A zsaruk jelenléte semmivé tehetné volna a terveiket.
- Bocsásson meg, de fel kell tennem a kérdést... Mintha azt is írta volna a jelentésében, hogy valami latrinát is elfürészeltek... Bocsánat.
- Ez is az orvosok és a túlsúlyos páciensek elleni hadjárat része volt. Akárcsak a fenyegető levelek. Hátha felszedik tőlük a sátorfájukat. Nem így történt.
- Gosh tanácsos forgatta egy kicsit a papírjait, aztán rám nézett.
- Mr. Lynn és Miss Gronger többször is az ön segítségére siettek. Még a kolostori börtönből is kihozták, ahova a maga barátja, Dondrub Szengge záratta. Erről mi a véleménye?
- Bár az említett személy nem a barátom, jó viszonyban vagyunk. Annak ellenére, hogy valóban bezárattott. Jason Alvarez, azaz Señor Escobar kérte meg rá. Escobar meg akart szabadulni tőlem, ezért jobbnak látta volna, ha a börtönben ücsörgök. A főláma ekkor már sejtette, hogy Escobar nem az, akinek mondja magát, és féltett tőle. Arra gondolt, hogy nagyobb biztonságban vagyok Csömóban, mintha a környéken grasszálók. Lynn és Miss Gronger figyelték minden lépésemet, a vágottszerű szerzetes, Phragla pedig elárulta nekik, hol tartózkodom. Ha nem hoznak ki a börtönből, nem ölhetek volna meg.
- Ön azt is megemlíti, hogy egyszer kihallgatta Miss Gronger és Lynn beszélgetését, amelyből az derült ki, hogy nem ők a gyilkosok.
- Ezzel kicsit meg is zavartak – bólintottam. – De csak rövid időre. Az történhetett, hogy észrevettek – a fehér havon könnyű észrevenni a vörös palástot – és rendeztek előttem egy kis színjátékot. Úgy tettek, mintha ők is a szrinpókra vadásznának, és engem védenének. Mindenképpen el akarták terelni magukról a gyanút. Hadd gyanakodjak csak Lanier vagy Hallstadt doktorra. Ha véletlen folytán valahogy megmenekülnék, egy európai vagy akár indiai bíróság előtt sokat számítana a vallomásom. Lynn még azt is megjátszotta, hogy öngyilkos akar lenni nagy bánatában. Ezt viszont nem kellett volna tennie, mint ahogy hangsúlyozott rosszullétei is inkább gyanakvást keltettek bennem. Nem olyannak tűnt, mint aki annyira elveszíti a fejét, hogy a saját elpusztítására gondoljon. Biztos voltam benne, hogy csak játszik velem, és esze ágában sincs meghalni.
- Nos rendben van, Blobzang rinpócse. Ön többször is olyan kijelentést tett, hogy bizonyos jelenségek arra mutattak: valakik a szrinpókra akarják terelni a gyilkosságok gyanúját. Például?
- Ilyen például az a mozzanat, amikor Sammy Howard holtteste felbukkant Khar kapuja előtt. Nem tudom, részletesen is leírtam-e, de azon az éjszakán csodálatos dolgok történtek a kolostor kapusfűlkéje környékén. A kapu önmagától becsukódott, bezárult...
- Stop! Mivel?
- Hogy mivel zárták be és nyitották ki? Ha látná a kaput, nem kérdezné meg. Azt a zárat egy görbe szeggel is el lehet forgatni. És így is történt. Vagy Lynn csinálta, vagy Miss Gronger. Ez is a foglalkozásukhoz tartozott.
- Melyikhez? Az orvoshoz vagy a bérgyilkoshoz?
- Ezt a kérdést valószínűleg nem azért tette fel, hogy válaszoljak rá. Nem is válaszoltam. Ahhoz jobban kellett volna ismernem őket, hogy eldöntsem, melyik volt a korábbi. Előfordul, hogy valaki emberbarát pályát választ magának, aztán mégis gyilkossá válik. Álltak már orvosok is gyilkosság vádjával bíróság előtt... Attól tartok, állni is fognak.

- A csengőt is ők szólaltatták meg és a damarut is?
- Ezekről a kapus valóban elhitte, hogy szrinpók járnak a közelben. Miért ne hitte volna el?
- És ön?

Akaratlanul is elnevettem magam.

- A damaru hangjából még nem következtek szrinpók közelségére.
- És Teague doktor?
- Mi van vele?
- Gondolom, őt is Lynn és Gronger vitték a kolostor elé, miután megölték.
- Úgy van.
- Miért öltöztették szerzetesruhába? És honnan volt nekik egyáltalán?

Ez kétségkívül olyan kérdés volt, amelyet majd a bíróságon kell tisztázni. Talán Jondonnak vagy nekem üzentek vele. Hogy ne számítsunk mi sem könyörületre. Ki tudja?

Szundararadzsan mindeközben jólesően ásítózott. Arra következtettem belőle, hogy rövidesen vége a beszélgetésünknek.

- Itt van például Gabriela Escobar, azaz Cardoso doktornő...

Attól tartottam, kellemetlen kérdéseket tesz fel a gomcsen barlangjával kapcsolatban, de őt más érdekelte.

– Hogyhogy a többi orvos nem vette észre, hogy az úgynevezett Cardoso doktornő nem orvos? Észre kellett volna venniük.

- Csakhogy ő orvos volt!

- Micsoda?!

– Nézzen utána, ön megteheti. Biztos vagyok benne, hogy mielőtt Escobar felesége lett volna, az egészségügyben dolgozott. Magam láttam, hogy milyen szakszerűen használja az injekciós tűt.

- A kábsszerek is szakszerűen használják a fecskendőjüket.

- Biztos, hogy nem volt kábsszeres.

- Honnan tudja?

- Tudom.

Ebben maradtunk.

Gosh ekkor Kilgallonra pislantott.

- Végül is miért rabolta el ön Mr. Kilgallont? Miért volt rá szüksége?

– Hogy a társait a barlangba csaljam – mondtam. – Biztos voltam benne, hogy megpróbálják majd kiszabadítani. Ha bejönnek a barlangba, talán meg tudom menteni az életüket. Ha magukra hagyom őket, Escobar megölte volna mind a kettőt. Sajnos, így is meghaltak. Sajnálom.

Tényleg sajnáltam őket. Jobb sorsot érdemeltek volna. Megérdemelték volna, hogy egyszer végre találkozassanak egy igazi földönkívülivel. Bár korántsem biztos, hogy az emberiség javára válna egy ilyen találkozó.

– Még egy utolsó kérdést – csukta össze a dossziéját Gosh tanácsos. – A végkifejlet a barlangnál. Kinek az ötlete volt?

– Jondoné és az enyém – mondtam. – Ezt a megoldást választottuk. El kellett kapnunk a gyilkosokat.

- Sokat kockáztattak vele – nézett rám. Ekkor láttam először némi elismerést az arcán.

– Nem tehattünk egyebet – vontam meg a vállam. – Mások akár naponta is még többet kockáztatnak.

– Ez is igaz – bólintott. – Végül is kinek az ötlete volt, hogy izéket... lungompákat használjanak a sziklamászáshoz?

- Jondoné rinpócséé. És a lépcső felrobbantása is. Különben ez lesz most a dolgom.

- Micsoda? – hökkent meg.

- Új lépcsőt csináltatok a régi helyére. Felelős vagyok érte, hogy tönkrement.

– No de, ember! – kiáltott rám. – Hiszen az csak egy barlang!

Megráztam a fejem. Feleslegesnek tartottam volna elmondani neki, hogy az a barlang nem közönséges barlang – az *a gomcsen barlangja*. Akik a környéken élnek, igénylik, hogy legyen barlangjuk, és hogy legyen benne gomcsen. Az én feladatom, hogy gondoskodjak mindkettőről.

5

Amikor a hivatalos személyiségek elmentek, Lanier megcsóválta a fejét.

– Innék egy sört – mondta. – Ki csatlakozik hozzám?

– Csak ketten – mondtam. – Mr. Kilgallon és jómagam.

– Maga? – hökkent meg. – Ebben a szerelésben?

Bementem a mellékhelyiségbe, és levettem a palástomat. Amikor visszatértem, még a vendéglős sem ismert rám. Azt hitte elment a láma, és én jöttem a helyére.

– Hogy van, Lanier doktor? – kérdeztem az első kortyok után, mert mi mást kérdezhettem volna.

– Szarul – mondta Lanier. – Ahogy Napóleon érezhette magát Waterloo után. Serege színe-java elhullott, még a csatát is elveszítette.

– A csatát nem veszítette el – tiltakoztam. – Élnek a páciensei.

– De a doktoraim nem. Ha egyáltalán a doktoraim voltak.

– Feladja?

– Én fel. De ha isten is úgy akarja, valaki majd a helyemre lép.

– Hallstadt doktor?

– Ő is hazajön. Ami ezután következik már nem nekünk való. És valószínűleg ez sem volt az. Ha Sammy Howard élne... talán. Ő megszállott volt, és én kedvelem a megszállottakat. Úgyhogy hazautazunk, Mr. Lawrence.

– Hadd örüljön a gyógyszerbiznisz.

– Egy fecske ügysem csinálhat nyarat.

– De a nyár ígéretét azért hordozhatja.

– Hordozza csak más.

– És ön, Mr. Kilgallon? Hogy van a talpa?

– Jézusom, ne is mondja – legyintett Kilgallon. – Néha még mindig úgy érzem, mintha párázson járnék. Reggelente, ha nem égne a talpam, azt hinném, hogy csak álmodtam az egészet. Én, Trevor Kilgallon bróker, olyan kalandban vettem részt a Himalájában, amilyen csak keveseknek adatik az életükben... és nem emlékszem rá. Akárhogy is ütögetem azt a hülye fejem, nem jön bele vissza semmi. Még csak foszlányok sem. De itt vagyok, és az is valami. Istenem, India! Sosem gondoltam volna, hogy egyszer eljutok ide! Azon töröm a fejem, hogy itt is maradok. Miért ne telepedhetnék le Indiában? Már megszoktam, hogy ha kinézek az ablakon, hegyeket látok. Aztán még valami... néha mintha kikönyökölné valaki a fejemből. Egy másik Trevor Kilgallon. Tudja, mit csináltam tegnap? Bementem a könyvesboltba, és vettem egy ufókról szóló könyvet. Beleolvadtam, és érdekelt a dolog. Sőt nagyon is érdekelt. Őszintén szólva, meg is ijedtem egy kicsit. Lehet, hogy nem is engem érdekelt, hanem azt a másik Kilgallont, aki mintha meg nem született ikertestvérem lenne? De hát mit tud az ember a saját lelkéről? Nagyon sajnálom a többiekét, bár semmi közöm nem volt hozzájuk. Egyik éjszaka megjelent előttem Molly Topmeister. És hosszasan beszélt hozzám. Szerencsére reggelre elfelejtettem, mit mondott, és nem is akarok rá emlékezni. Egy kicsit félek, hogy egyszer az a másik Kilgallon felébred bennem... A fenébe is, hülyeségeket beszélek... Iszunk még egy sört?

A hivatalos eljárás befejeződött – mindenki mehetett az orra után. Én is kiköltözni készültem a Shambala szállóból. Kiköltözésem előtti estén aztán váratlanul látogatókat kaptam.

Megkopogtatták az ajtómat, majd felmordult valaki odakint.

– Itthon van, Mr. Lawrence?

Ismerős volt a hang. Az ajtóhoz sétáltam, kinyitottam, és hátrahőköltem a meglepetéstől. Mintha a Himalája csúcsai néztek volna be hozzám látogatóba.

Úgy sorjázta be a szobámba, mintha a hegyeknek lábuk nőtt volna, és a kíváncsiság vonzotta volna őket hozzám. Le kellett hajtaniuk a fejüket, hogy beférjenek az ajtón.

Nagyok voltak, kövérek, de már közel sem annyira, mint amikor először találkoztam velük. Löttyögő ruháik arról árulkodtak, hogy jó néhány font húsuk és zsírjuk maradt a szrinpók völgyében.

Jeff Miller, Patricia, Mrs. és Mr. Benson voltak a látogatóim. Mivel a szálloda nem volt felkészülve a hozzájuk hasonló természetes vendégekre, csak nehezen tudtam ülőhelyet keríteni nekik. Végül is a két hölgy az ágyra ült, a két úr a szőnyegre.

Amikor elhelyezkedtek, lopva szemügyre vettem őket. Nem róluk lehetett volna megmértani az elégedett, kövér ember szobrát, az biztos. Zavartak voltak, idegesek, kedvetlenek.

– Mint a gyerek, aki szép ajándékot kap, aztán ahogy megnézte, már vissza is veszik tőle – magyarázta Mr. Benson, amikor már túl voltunk a kezdeti udvarias hablatyoláson. – A paradicsomot ígérték nekünk, be is engedtek bennünket, de csak azért, hogy amint elkezdjük élvezni a gyümölcsöket, kipenderítsenek belőle. Érti, mire gondolok?

Hogy a fenébe ne értettem volna?

– Mr. Lawrence, nagy kéréssel jöttünk önhöz. Mi és még néhányan. Vegye úgy, hogy ők is itt vannak velünk mind a tizenhatan.

Szerencse, hogy nincsenek itt – gondoltam udvariatlanul.

– Arra szeretnék rábeszélni, hogy legyen továbbra is a pamónk. Vagy ön, vagy Jondon. Kérjük, nagyon kérjük... – Még a kezét is összetette, úgy könyörgött. És összetette a másik három is.

Sóhajtottam, és megcsóváltam a fejem.

– Azt hiszem... rossz helyen kopogtatnak.

– Mi meg azt hisszük, hogy nem.

– Pedig tévednek. Nem lennék alkalmas a feladatra.

– Hiszen alkalmas volt!

– Én csak azt az eredményt igyekeztem megőrizni, amit önök már elérték. Nem vagyok pamo.

– És Jondon rinpócse?

– Ezt tőle kellene megkérdezniük.

– Ön tudja, hol van?

– Tudom.

– Hol?

– Bhutánban, a királyi palotában. Jondon miniszter. Ő sem pamo. Bár kétségkívül sok mindenhez ért.

Nem akartam a barátomra szabadítani őket, ezért nem is mondtam el nekik a teljes igazságot. Jondon tanult pamo volt, képes lett volna vezetni őket, csak hogy fontosabb feladattal bízták meg az égiek és a bhutáni uralkodó, mint a túlsúlyos emberek lefogyasztása.

Csak hosszas győzködés eredményeképpen voltak hajlandók belátni, hogy sem én, sem Jondon nem tehet értük semmit.

– Akkor viszont ki? – tudakolta Mr. Benson. – Belekóstoltam a mennyországba, nem akarom elveszíteni. És hiú álmokat sem kergetek. Nem óhajtom beszélni azt a sok szart, amit

eddig szedtem. Egy pamót akarok, és valamennyien azt akarjuk.

Kénytelen voltam felidézni előttük a gyilkosságokat. Kíméletlen ellenféllel állnak szemben, még ha találnának is egy új pamót, megismétlődhet minden. Újabb bérgyilkosok érkeznek, újabb halottak hevernek a szrinpók völgyében vagy másutt, ha egyebütt ütik fel a tanyájukat.

– Márpedig mi nem adjuk fel! – ütött a levegőbe Patricia. – Inkább meghalunk.

Bármennyire is nem kívántam, sértődötten mentek el tőlem.

Jó darabig semmit sem hallottam róluk, aztán egyszer...

De ez már egy másik történet.

7

Mahálingam felügyelő tökéletesen kivetkőzött önmagából. Amikor bekopogott hozzám, biztos voltam benne, hogy a régi énjével találom szemben magam. Csakhogy mekkorát tévedtem! Az a Mahálingam felügyelő, aki beszélgetésünk során megmutatkozott előttem, egészen másféle Mahálingam volt, mint amelyet a szrinpók völgyében megismertem.

Azzal kezdte, hogy rám nézett és megpödrögte szemrevaló bajuszát.

– Tudja, hogy folyamatban van a kinevezésem? – kérdezte majdhogynem közömbös hangon.

– Mivé nevezik ki, felügyelő? – tudakoltam mérsékelt kíváncsisággal.

– Főnökké – mondta. – Csupán annyit árultak el, hogy egy nagyobb város rendőrfőnöke lesz. – Aztán elhangzott valami, amire nem számítottam. Halkan és töredezetten, de mégis csak elhangzott. – Köszönöm... önnek, Mr. Lawrence.

Olyannyira meglepődtem, hogy majd dobtam egy hátast rémületemben.

Mahálingam megköszöörülte a torkát, és immár határozottabban folytatta.

– Maga nélkül... nem boldogultam volna azzal az átkozott üggyel. És akkor... rendőrfőnök sem lehetnék.

Amint kitette a pontot a mondat végére, már magamhoz is tértem. Eszembe jutott a perzsa mese a legényről, aki megmentette a sah életét. Történt, hogy a sah tigrisvadászatra indult, és hogy, hogy nem: a tigris bizonyult nyerőnek. Lerántotta a sahot elefántja hátáról, és éppen hozzákezdett volna, hogy tudományos alapossággal darabokra tépje, amikor egy arra járó falusi legény felfigyelt az uralkodó szorult helyzetére, és megölte a ragadozót. A hála könnyeiben ázó sah megölelte, megcsókolta, majd meghívta a palotájába, hogy vegye át az élete megmentéséért járó jutalmat. Kitalálják, mit kapott jutalmul hősünk? Azt bizony. Hideg kést. Merthogy egy sah nem lehet hálás senkinek. Senki nem fecseghet a sah gyenge pillanatairól.

– Ugyan már, felügyelő – tiltakoztam egyre határozottabban. – Miket beszél? Nincs nekem közöm az ön sikeréhez!

– Gondolja? – pödrögte meg a bajusza végét.

– Ez bizony így van – ütöttem szorgalmasan a vasat. – Ha én nem lettem volna... ön akkor is rájött volna, mi a folyik az orra előtt. Önnek először meg kellett ismerkednie a tereppel... hm... és ez elvett öntől egy kis időt. Ennek ellenére...

Tíz további perc alatt sikerült elhítnem vele, hogy kizárólag saját magának köszönheti a sikert. És a jól megérdemelt előléptetést.

Mahálingam mindeközben a bajuszát pedergette, és megpróbálta meggyőzni saját magát is, hogy minden úgy történt, ahogy ismételtetem. Mit mondjak, hamar sikerült.

Ezután rátettem még egy lapáttal.

– Sőt, felügyelő – lelkendeztem –, még én köszönhetek sokat magának. Ha nem látott volna el információkkal, talán engem is meggyilkoltak volna. Ezért hálás is vagyok önnek. Elvégre megmentette az életemet.

Mahálingam csillogó szemmel húzta ki magát.

– Hát... mindent megtettem, ami tőlem tellett – mondta szerényen. – Azt meg, hogy megmentettem az életét, ne köszöngesse. Többé nem akarom hallani. Amit teszek, nem azért teszem, hogy... hm... babérokat arassak le vele. Egyszerűen ilyen a természetem. Egy biztos: ön megbízhat bennem. Tartom a számat, afelől nyugodt lehet. Mi a fenének kellene megtudnia bárkinek is, hogy a nagy Leslie L. Lawrence... hm... ezúttal egy mindeneddig ismeretlen kis rendőrfelügyelőcske... segítségére szorult. Spongyát rá, ahogy maguknál mondják. Hallom, maradni szeretne még egy kicsit... Én természetesen támogatom. Van egy barátom Delhi-ben... a vízumra ne legyen gondja.

Kicsit még tömjénezgettem a lelkét, de csak óvatosan, nem akartam túljátszani a dolgot. Aztán kérdeztem tőle egy s mást.

– Mit hallott Señor Escobarról és a feleségéről, Gabrieláról?

Mahálingam megpödörgette a bajuszát.

– Kikről?

Megismételtem a kérdésemet. Mahálingam tovább pödörgette a bajuszát, aztán felvonta a vállát.

– Nem tudom, miről beszél.

Valami megálljt parancsolt a lelkem mélyén. Feltehetően jidamom szimatolt veszélyt, mert arra biztatott, hogy felejtsem el ezt a kérdést mindörökre.

Mahálingam szöszmötölt egy kicsit, aztán felém hajolt.

– Azok, akikről ön kérdezett, és akik nem is léteznek, már... nincsenek Indiában.

– És a nő... aki nem létezik... megúsza a dolgot?

– Meg – bólintott az immár rendőrfőnök. – Megoperálták... volna, ha létezne.

Bólintottam. Nekem ennyi is elég volt. Eszerint Liana, vagy Gabriela – ahogy tetszik – nem halt meg. És az amerikaiak magukkal vitték.

– A varázslók... holtteste?

Mahálingam megcsóválta a fejét.

– Mi van ma magával, hogy csupa nem létező dologról faggat?

– Bocsánat. Úgy látszik, a meleg hullám teszi. De az ufológusok csak léteztek?

– Mind a hárman – mondta Mahálingam erősen megnyomva a *három* szót. – Sajnos, már csak Mr. Kilgallon él közülük. Éppen ma utazott vissza az Egyesült Államokba. Érdekes módon neki is érthetetlen rögeszméi voltak... olyasmik, mint önnek... Egy bizonyos Señor Escobarral kapcsolatban, de azt hiszem sikerült kikezelné belőle. Két napra... megfelelő szakemberek kezébe került, akik meggyógyították. Remélem, önnek nincsenek... rögeszméi?

– Efelől nyugodt lehet. Mi történt Molly Topmeisterrel?

– Meghalt szegény. Pontosabban, egy következő újjászületésbe távozott. Akárcsak Mark Koch. Hogy mondják maguknál? Isten nyugosztalja őket?

– Miss Gronger és Mr. Lynn?

Mahálingam hosszasan nézett rám. Már-már azt hittem, ők sem létező személyek, de az újdonsült rendőrfőnök végül megszólalt, Némi részvétet láttam végigsuhanni az arcán.

– Nem olvasott mai újságot?

– Még nem – mondtam.

– Persze nem is biztos, hogy a helyi lapban benne van.

Mintha ismét feltámadt volna a jeges szél, amely két napig kínoztta Gangtokot, s csak a hajnali órákban menekült el a meleg légáramlatok elől.

– Mit kellett volna olvasnom?

Mahálingam megtörölgette a bajuszát.

– Hát... az imént kérdezettek... Miss Gronger és Mr. Lynn, sajnálatos módon...

– Mi történt velük? – kérdeztem rekedten.

– Sajnálatos módon... hm... elhaláloztak.

– Hogyan?

– A börtönben. Megmérgezték magukat.

Fel kellett volna tennem a kérdést, hogy miképpen juthattak a sitten méreghez, de nem tettem fel. Mahálingam ennek ellenére megmondta.

– A börtönőrök... hm... hanyag munkát végeztek. Kiderült, hogy mindkettőjük fehérneműjébe... hm... két kis kapszula cián volt bevarrva, és... ők...

Hirtelen megjelent előttem Melanie Gronger arca. Csipkelődő mosoly libgett az orra körül, miközben a fejét rázogatta.

– Itt egy újabb rejtély, Leslie. Csak nem gondolja, hogy olyan hülye vagyok, hogy megölöm magam. Ha meghaltam, hát nem én tettem, abban biztos lehet. Arra kérem...

Határozottan megráztam a fejem, és elhessegettem magam elől a jelenést.

Nem akartam meghallani, mit kér tőlem.

Megneheztezhetett rám, mert nem jelentkezett soha többé.

8

Kharban óriási meglepetés ért. Ahogy bepakoltam a holmimat a cellámba, még mindig ott találtam Pelden Lhamót. És a szépen feldíszített oltárt is. Repa mögöttem állt, elégedett ábrázattal forgatva az imahengerét.

– Mikor viszed el? – bökte az oltárra és az aranszínben pompázó istenre.

Repa meghökkenve nézett rám. Olyannyira, hogy még az imamalom forgatását is abbahagyta.

– Miért vinném el?

Nyeltem egyet, és csendben maradtam. Miért is mondtam volna el neki, hogy általában így szokott történni a dolog. Amíg szüksége van rám a főlámának, nagy becsben tart, ha viszont már megoldottam a problémáit, lassan visszaszívja az ígéreteit. Cellám ismét felveszi korábbi, puritán állapotát; azaz minden csalit, amivel horogra akasztottak, visszavisznek eredeti helyére.

– Minden itt marad, rinpócse – erősítette meg Repa.

– Meddig?

– Ameddig csak a kolostorban tartózkodsz.

– Honnan veszed ezt?

– Öszentsége, Khargil Gyamco parancsba adta. Te mire gondoltál, rinpócse?

– És a könyv?

– Miféle könyv?

– A bon-könyv. Amit megígértél?

Repa elvigyorodott.

– Nálam van, rinpócse. Itt, a ruhám öblében.

Tíz másodperc múlva a markomban volt. Azon nyomban neki is álltam volna az olvasásának, de Repa kivette a kezemből.

– Majd később, rinpócse. Most Khargil Gyamcóhoz kell menned.

Bocsánatkérő pillantással búcsúztam a könyvtől és hálás fejbólintással Pelden Lhamótól. Hamarosan visszajövök.

Ekkor jutott eszembe Khargil Gyamco ígérete. A Csoszki Odzer-fordítás.

– És a másik könyvvel mi van?

Repa megvonta a vállát.

– O majd megmondja.

Öt perc múlva a főláma cellájában voltam.

Ott ért a másik óriási meglepetés. Legalább akkora, mint az első.

Repa betuszkolt a főláma szobájába, és becsukta mögöttem az ajtót. Nekem pedig a földbe gyökerezett a lábam. Khargil Gyamcót ugyanis nem találtam egyedül. Egy másik kopasz szerzetes ült vele szemben, a szoba közepére állított asztalka melletti ülőpárnákon. Amikor rám nézett, nem akartam hinni a szememnek.

Csömo apátja, Dondrub Szungge volt a vendég.

Khargil Gyamco mosolyogva intett, hogy üljek melléjük. Tapsolt, és innivalót kért számomra is a besiető szerzetestől.

Már előttem gőzölgött az első osztályú himalájai tea, s már megízleltem enyhén avas aromáját, amikor Khargil Gyamco felém pislogva összedörzsölte a tenyerét.

– Csodálkozol, Blobzang rinpócse?

– Bizonyos mértékig – mondtam óvatosan.

– Egyezséget kötöttünk Dondrub Szungge rinpócsával – bólogatott mosolyogva. – Nem rakjuk vissza a mani köveket.

– Nem? – csodálkoztam.

– Nem bizony. Nincs rá szükségünk. Majd máshová kerülnek. Úgy döntöttünk, hogy egyesítjük az erőinket. A kórházprojekt... hm... befuccsolt, azt el kell ismernem, és Dondrub Szungge rinpócsának sem volt szerencséje a csillagászokkal. Így aztán... arra gondoltunk, hogy félretesszük a sérelmeinket, és...

Az események innentől kezdve már mentek a maguk útján. Nem volt semmi akadály, hogy addig tanulmányozzam a Csoszki Odzer-könyvet, ameddig csak akarom. És a bonművet is kijegyzeteltem. Mindegyikről három publikációm jelent meg, a tudóstársadalom nagy öröme.

Tíz év alatt két olyan kollégát találtam, aki elolvasta őket.

De nekik legalább tetszettek.

És ez se semmi.

Lassan búcsúznom kellett a Himalájától. Időm lejárt; várt London és a diákjaim. Még két hét, és repülök vissza.

Ebben az évben, a baljós előjelek ellenére, később jött a tél a vártnál. Azoknak a havas, jéghideg napoknak az emléke is semmibe veszett már, amelyek a gomcsen barlangjában az életünket keserítették. Amikor még én voltam a gomcsen és Liana a helyettesem...

Megráztam a fejem.

Nem akartam gondolni rá.

Apropó, a gomcsen... A barlangba új gomcsen költözött. Senki nem tudta, honnan jött, és honnan értesült róla, hogy Khar közelében létezik egy szabad barlang. Az egyik nap még üres volt, a másikban pedig már ott lakott benne a gomcsen. Felment a lépcsőn, a létrán, és máris élvezhette a szép kilátást.

Könnyű volt neki, mert addigra már elkészült az új lépcső a régi helyére, amelyet Jondon lerobbantott. Tíz gangtoki kőfaragó faragta két álló hétig. Még tantrikus jeleket is véstek a fokaira.

Szóval, megérkezett a gomcsen, a falusiak pedig felmentek hozzá, hogy megnézzék. Velük tartottam én is.

A gomcsen a barlang bejáratánál ült, szemét a távolba meresztve, s figyelemre sem méltott bennünket. Hosszas várakozás után aztán egyszerre csak megmoccant, leköpött ránk, és bevonult a barlangjába.

A tömeg felujjongott.
– Ismét van gomcsenünk! Ismét van gomcsenünk!
Helyreállt a világ rendje.
Csak az én lelkemben volt pokoli a zűrzavar.
És ezen egyelőre még jidamom rendszeres panaszáradata és fegyelmező igyekezete sem volt képes segíteni.

Miután befejeztem az annyira vágyott könyvek tanulmányozását, úgy döntöttem, hogy a hátralévő napokat sétával töltöm. Felkapaszkodok olyan magasra, amilyen magasra csak tudok, aztán visszasétálok a kolostorba. Nincs csodálatosabb, mint gondtalanul élvezni a Hima-lája szépségeit.

Csak azok az árnyékok, azok ne ólálkodtak volna körülöttem... Bárhova is néztem, tűnő alakokat véltem elsuhanni. Néha a sziklák mögül lestek felém, néha meg csak úgy felbukkantak az orrom előtt. És irigykedve bámultak rám. A halottak az élőre.

Egy reggelen éppen a patak partján sétáltam, nem messze a jakokat itató pásztoroktól, amikor egy térdelő alakot vettem észre a vízparton. Először azt hittem, imádkozik valaki, aztán rázizzentem, hogy a növényeket simogatja.

Nem akartam megzavarni az áhítatában, és tovább is mentem volna, ha meg nem csillan a nap a haján. Mézszőke haján.

Megtorpantam, és alaposabban is szemügyre vettem. Háttal felém dédelgette a vízinövényeket, így nem is figyelhetett fel rám. Úgy gondoltam, hogy ezzel a mézszínű hajjal aligha lehet idevalósi.

Egy idő után megérezhette, hogy mögötte állok, mert megrázkódott, megfordult és rám nézett. Vizsgálgatott egy darabig, aztán felkiáltott.

– Hahó! Hogy van?

– Hahó! – kiáltottam vissza bizonytalanul.

– Nem ismer meg? – kérdezte hátára rázva arányló sörényét. – Pedig már találkoztunk.

Hirtelen fény gyulladt a fejemben. Csömo. A börtön, ahova Dondrub Szengge dugott. Hogy is hívják... a nevét elfelejtettem, csak annyi maradt meg a fejemben, hogy izlandi.

– Svanhildúr – segített ki a lány. – Nem emlékszik?

Természetesen már emlékeztem. Jondon vitte be Csömóba, hogy ne essék addig baja, amíg meg nem magyarázom Abelnek és Timothynak, valamint a varázslóknak, hogy nem tartozik hozzánk. A magyarázat azonban elmaradt, szerencsére ennek ellenére sem történt baja. Olyannyira felgyorsultak az események, hogy senki sem ért rá vele törődni.

Leguggoltam mellé és visszamosolyogtam rá. Mintha tündér mosakodott volna a patak vizében.

– Ó, már mindenre emlékszem – mondtam az igazságnak megfelelően. – Remélem, jól van?

Sétálva folytattuk a beszélgetést. Társalogtunk mindenről, amit csak érdekesnek találtunk. Legtöbbször azért ő beszélt. Bár többször is hallottam a mendemondát, hogy az izlandiak szájszavú emberek, ez egyáltalán nem vonatkozott rá. Pergett a nyelve rendesen.

– Azért az nem szép dolog, amit velem tettek – háborgott belém karolva. – Képzelve, itt hagytak egyedül a lakókocsiban, sőt még az autót is elvitték, mert a felvonulásra kell. Gangtokban akarnak tiltakozni a szétdobált műanyag zacskók ellen, én is menni akartam, de rám parancsoltak, hogy a védett virágok felügyelete a feladatom, és itt kell maradnom mindaddig, amíg vissza nem hozzák a kocsit. Jó, hogy megnyugtattak. Mit gondoltak azok a hülyék, mit csinálnék, ha nem utasítottak volna. Magam álltam volna a lakókocsi elé, és húztam volna be Gangtokba? Képzelve, csak három hét múlva jönnek értem, addig itt dekkolok egyedül, estén-

ként a békákkal beszélgetek; már egészen jól értem őket. És a jakokat is. Látja itt ezt a virágot? Úgy hívják, hogy szerelemvirág. Istenem, a szerelem! Már azt sem tudom, mi az. Ha nem látnám a békákat, amint... na, mindegy. És maga?

Mondtam neki, hogy van még egy kis időm, aztán visszatérek Londonba.

– Én meg Reykjavíkba – mondta. – Kell egy kis pihenő. Le kell tennem a vizsgáimat, meg minden. Tudja, hogy ez a szerelemvirág mire való?

– Mire? – kérdeztem.

– Régen afrodiziákumnak használták. Tudja, mi az?

– Fokozza a szerelmi vágyat.

– Ahogy mondja. Az itteni legendák szerint, ha egy lány ilyen virágot ad egy fiúnak, akkor az felhívás keringőre. Furcsa, de itt így mennek a dolgok. Nemcsak a fiú teszi a szépet a lánynak, hanem fordítva is.

Közben a lakókocsijához értünk. Ott állt a szrinpók gombócai között, nem messze attól a helytől, ahol a túlsúlyosok tábora állt.

– Idevontatták a kocsimat – magyarázta. – Itt védettebb helyen áll. Maga hol lakik? És éppen mit csinál?

Kellemesen elbeszélgettünk, majd visszatértem a kolostorba.

Másnap ismét felkerestem, és még kellemesebben eltársalogtunk.

Harmadik napon, a patak partján, habozva felém nyújtott egy szál virágot, és várakozón a szemembe nézett.

Visszaadtam Khargil Gyamcónak Pelden Lhamo szobrát, és kiköltöztem a kolostorból.

Be Svanhildúr Hauksdóttír lakókocsijába.

Úgy elröppent tíz nap, mint egyetlen éjszaka.

Az árnyak sem tértek vissza soha többé.

12

Ez a nyár feltűnően esős volt Londonban. Meleg és nedves. Mintha az ég minden felhője a város fölé gyűlt volna. Ha csak közepesen esett, már azt mondtuk, hogy jaj, de szép az idő.

Éppen akkor sütött ki először a nap, amikor azt a bizonyos árverést rendezték az Albert Hallban. A híres Ritchie-féle kollekciót árverezték el, amelyet még Lord Ritchie nagyapja hordott össze Délkelet-Ázsiában. Az árverés alá bocsátott tárgyak kivétel nélkül figyelemre méltóak voltak a maguk nemében, engem azonban csupán egyetlen darab izgatott: egy gyémántokkal és opálokkal kirakott dordzse, azaz villámszimbólum. Állítólag egyik szikkimi útja során került Lord Ritchie nagyapjának a birtokába. Még sosem láttam ilyen értékes és egyúttal érdekes dordzsét. Az egyik szikkimi királyé lehetett talán, még azokból az időkből, amikor Szikkim önálló állam volt, és nem nyelte le India. A dordzse minden várakozásomat felülmúlta. Gyönyörű volt, kecses, méltósággal teli. És természetesen pokoltan drága. Tízezer font volt a kikiáltási ára.

Nem akartam, mégis kénytelen voltam részt venni az árverésen. Történt ugyanis, hogy éppen befejeztem a kiállított műtárgyak nézegetését, és ebédelni mentem volna, de belefutottam egy kollégámba, aki erőnek erejével becipelt az árverési csarnokba.

A dordzsét természetesen megvásárolták. Egy ügynökség csapott le rá. A megbízó személye titokban maradt.

Együtt ebédeltünk, majd kollégám visszasietett az egyetemre, míg jómagam kiültem egy kávéra a Piccadilly Circus egyik kávézójába. Nem teát ittam, mint rendesen, hanem kávé. Idejöttömben ugyanis egy olasz kávézó előtt lépegettem el, s valahogy az orromban maradt a kávé illata. Mivel ott minden hely foglalt volt, továbbmentem, de a kávé utáni vágyam megmaradt. Így aztán kávé rendeltem, az ír pincér fejcsóváló rosszallása ellenére is.

– Ilyen időben, uram? – tárta szét a karját. – Nem segít más, csak egy jó tea.

Én mégis ragaszkodtam a kávéhoz. Az ég mintha csak alá akarta volna húzni választásom helyességét, ismét kivillantott valamit a napból.

A felhők hamarosan szétszaladtak, és néhány perc múlva sugárözönben fürdött a Piccadilly Circus környéke. És az a hölgy is, aki a közelemben kavargatta a kávéját. Akaratlanul is végigfutott rajta a pillantásom. Feketébe öltözött, karcsú nő volt, kellemes alakú, az arcából azonban nem láttam semmit. Részben fekete kalapja széles karimája, részben jókora nap-szemüveg takarta. Egyszer mintha futólag felém is pillantott volna.

Észre sem vettem, mikor ment el. Annyira belefeledkeztem a napsütésbe, hogy nem figyeltem rá. Mit is figyeltem volna egy feketébe csomagolt ismeretlenen?

Háromnegyed órányi napozás után magamhoz intettem a pincért. Rendeztem a számlám, majd menni készültem. A feketébe öltözött nő ekkor már nem volt sehol.

Indultam volna, de hirtelen felcsattant az asztalok között egy öblös ír hang.

– Uram! Hé, uram!

Megfordultam. A pincér állt mögöttem, és egy papírral átkötött csomagot nyújtott felém.

– Ez az öné, uram.

– Tévedés – tiltakoztam. – Nekem nem volt csomagom.

– A fekete kalapos hölgy kért meg rá, hogy adjam oda önnek, amint ő elment, és ön is menni készül. Hát itt van, uram. Ha rám hallgat, visszafogadja. Remélem, nem maga miatt öltött gyászruhát.

Ott a helyszínen kibontottam a csomagot. Amikor megláttam, mi van benne, majd leejtettem a kőre. Ami az orrom előtt csillogott-villogott, maga volt a csoda.

A dordzse, amely két órával ezelőtt kelt el majd százezer fontért az árverésen.

Mellette egy hófehér cédula egyetlen sorocskával.

„A gomcsennek a hálás gomcsenhelyettétől!”

Utána akartam futni, de az eső ismét megeredt, és a gombaként kinyíló esernyők eltakarták előlem a világot.

Csak álltam az esőben, kezemben a dordzséval, és a Piccadilly Circus forgalmát néztem.

A Himaláját láttam helyette.

VÉGE